

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERYEM SOYLU

GÖLGİNİN GÜNEŞİ

RÜTBE MESELESİ

Parola

GÖLGENİN GÜNEŞİ

Birbirine zıt iki duyguyu aynı anda hissetmenin mümkün olabileceğini anlamak için bazı şeyleri yaşamam gerekiyordu belki de.

Yine de anlayamıyordum...

Sevinmek ve üzölmek aynı anda yaşanabilir mi? İnsanın bir yanı mutlulukla dans ederken diğör yanı acıyla kavrulabilir mi?

Oluyormuş. Şu dünyada, kısacık ömrümüzde her şey mümkün olabiliyormuş. Bunca zaman çektiğim acı meğör daha ileride çekeceklerime ön hazırlıkmış.

En ağır imtihansa unutulmakmış.

“Bana kaybettiklerimi hatırlatan o dağlara dönmek istemiyorum. Umutlarımı, sevincimi elimden alan kaderime geri dönmek istemiyorum. Sense benim tek vazgeçilmezimsin Bahar.”

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN GÜNEŞİ

RÜTBE MESELESİ

Parola

PAROLA YAYINLARI: 674

Roman: 232

Eser Adı: Gölgenin Güneşi - Rütbe Meselesi

Yazar: Meryem Soylu

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Nur Korkmaz

Kapak Uygulama: Yaren Uludağ

İllüstrasyon: Seda Turgul

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-70-0

1. Basım: 2024

© Meryem Soylu 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyen, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Düzenleme

Ny.ozlem

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN GÜNEŞİ

RÜTBE MESELESİ

Parola

Ninova

AĞIR TAHRİBAT

Bahar'dan...

Bir insana en çok kendisi zarar verebilirmiş meğer. Seçimlerimiz götürürmüş bizi uçurumun kenarına. Yanlış tercihlerde saklıymış ayrılıklar, acılar... Pişmanlıksa çaresizlikmiş bir nevi.

Konuşma sesleri geliyordu kulağıma. İki erkek karşılıklı konuşuyor, biri de çok komik gibi onlara gülüyordu. Ellerim arkamda bağlı, ayaklarım yine aynı şekilde soğuk toprağın üzerinde yatıyordum. Karanlık ya da loş bir ortamda olmalıydım ki göz kapaklarıma vuran aşırı bir parlaklık yoktu.

Üşüyordum. Tabiri caizse it gibi titriyordum. Çok soğuktu. Bedenimse savunamayacak kadar güçsüz...

Bedenimin her bir zerresi sızlarken göz kapaklarım kapalı, acılarımı dinliyordum. En çok kalbim acıyordu. Kolumdaki kesi, suratıma defalarca aldığım darbe, yolunan saçlarım, kaçırım diye ellerimi ve ayaklarımı sıkıca bağladıkları ip bile karnıma aldığım sayısız darbenin sonucunda belimde ve hatta kasıklarımında çektiğim ağrı kadar ağır gelmiyordu. Çünkü o ağrının sebebi canımı ayrı yakıyordu. Bebeğimi kaybettiğimi biliyordum artık. Bu kadar minik bir şeyin böylesi ağır bir vahşete dayanması imkânsızdı. Bununla tek sorumlusu bendim.

İki gündür işkence gördüğüm bu yerde, ilk defa yaptığım şeyden dolayı yaşamak çok ucuz geliyordu. İlk defa bedenim bana yük oluyordu. Ruhum sıkıştığı yerde nefes alamıyor ve öfkeyle bana, “*Sen yaptın!*” diyordu. *Sen yaptın...*

Beni getirdikleri esnada baygın hâlde sayıklarken anlamışlar hamile olduğumu. Karnıma attıkları birkaç tekmede korumak istememle de emin oldular. Daha da kötüsü Kulaksız denilen yaratık, bunu videoda dile getirdiğinde artık babamın ve kocamın bunu öğrendiğini biliyordum. Yağız’ın yıkılışı geliyordu gözümün önüne. Beni affetmeyecekti ama en çok da ben kendimi affetmeyecektim.

Konuşmalar kesildiğinde tekrar kulak kabarttım. Ya buradan çıkacaktım ya da ölecektim. Silahım yoktu, yeleğimi çıkarmışlardı. Ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için hareketim kısıtlıydı ancak bunu halledebilirdim.

Tek gözümü usulca aralayıp etrafı kolaçan ettim. Tahmin ettiğim gibi gitmişlerdi. Önce beni bağladıkları iplerden kurtulmam gerekiyordu ki bu biraz acılı olacaktı ama başka çarem yoktu. Eğitimlerde öğrendiğimiz gibi bir elimle diğer elimin başparmağını kavradım. Uyguladım baskıyla başparmağımı eklem yerinden çıkardığım anda hissettiğim acıyla inledim.

Dişlerimi birbirine bastırmış, sesim çıkmasın diye çabalıyordum. İpi zor da olsa çıkardığımda oturur vaziyete geldim. Sık nefeslerim arasında elimi tekrar kavrarken gözümünden süzülen yaşları umursamadım. Derin bir soluk verip ani bir hareketle parmağımı tekrar yerine oturttuğumda acıyla başımı geriye attım. Anlık bir acıydı ama şu an bedenim fazla zayıftı.

Ayaklarımdaki ipi çözeceğim sırada sesler duydum. Hemen aynı şekilde yatarak ellerimi arkaya aldım. Gözlerim kapalı beklerken bir adamın sesi geldi.

“Hâlâ baygın.”

Diğeri umursamazdı. “Ben çıkıyorum, sen kal yanında.”

Kısa bir bekleyişin ardından gözlerimi araladığım anda arkasını dönen adamın boğazına sarıldım. Sağ kolumla boynunu sıkıştırdığım an nefes almak için çırpınmaya başladı. Çırpınışları kısa bir süre sonra son bulurken cansız bedenini boşluğa bıraktım. Hızlı hareketlerle üzerini ararak bulduğum bıçakla ayak bileğimdeki ipleri kestim.

Dayanamayacağımı hissettiğim anda ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalıştım. Dudaklarıma yaklaştırarak bir iki kez sıcak nefesimi üflesem de olacak gibi değildi. Şu içimdeki adrenalin olmasa tir tir titrerdim.

Elinden yere düşürdüğü silahı alıp ayağa kalkınca bir an sersemledim. Kolumda derin bir kesi vardı. Aynı zamanda da kanamam başlamıştı. Fazla kan kaybetmiştim. Ayakta durmakta bile güçlük çekiyordum çünkü karın kaslarım sızlıyor, bacaklarım titriyordu.

Yüzüme ısrarla dökülen saçlarımı geriye attım. Mağaranın çıkışına yaklaştığımda dışarıya göz gezdirdim. İki kişinin buraya geldiğini gördüğüm an geriye çekildim. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Ya ölene kadar öldürecektim ya da bu şerefsizlerin elinde esir olmaya devam edecektim. Evladına acımayanlara ben hiç acımayacaktım!

Elim karnıma gittiğinde gözümünden bir damla yaş süzüldü. *“Affet beni bebeğim. Minicik bedenini daha karnımdayken bile koruyamadığım için affet. Annen de şehit olacak, çok bekletmeyeceğim seni.”*

Mağaraya giren adamlardan ilkinin suratına silahın arka tarafını geçirip diğerine bıçağı fırlattım. Maalesef ki yaralı hâlde geriye sendeledi ve mağaranın dışına düştü. “Kaçıyor!” dedi can havliyle.

Olan olmuştu artık. Diğerleri mağaraya gelmeden suratına silahla vurduğum adama bir kez daha geçirdim. Onun bıçağını alarak boğazına dayadım. Kendime siper etmekten başka çarem yoktu. Muhtemelen bu kadar kolay ölmemi istemeyeceklerdi ancak ben de yalnız ölmeyecektim. Boğazına bıçak dayadığım teröriste doğru eğildim. “Kulaksız nerede?”

“Yok,” dedi korkudan titreyen sesiyle.

Boynuna bıçağı biraz daha bastırdım. “Nerede?”

“Gitti,” dedi ısrarla. “Bilmiyorum.”

Bu beni üzse de yapacak bir şey yoktu. “Yürü, çıkıyoruz.”

Onu iteleyerek yavaşça dışarı çıktığımda karşımda dizilen teröristlere baktım. Hepsi silahını bana doğrultmuştu. Kaçışımın son bulduğunu anladığımda gülümsedim. Artık öleceğimden emindim, kelime-işhadet getirdim. “Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulühü.” Önüme siper ettiğim adamın boynunu usulca keserken

gözlerimi kapattım. Aklımdaki tek kişi Yağız'dı. Gözümden bir damla yaş süzüldü. *"Seni seviyorum sevgilim. Seni hep çok seveceğim."*

Önümdeki adam yere yığıldığında sadece dudaklarım kıpırdanmıştı. Son olarak silahıma sarılıp karşımdaki vahşilerden vurabildiğim kadarını vurmaktı niyetim. O sırada ben de aldığım kurşunlarla düşene kadar en az üç tanesini öldürürdüm. Yutkunarak silahımı usulca kavradığımda ben atış yapamadan bir silah sesi duyuldu. Gözlerimi araladığım esnada karşımdaki teröristlerin hepsi bir bir düşmeye başladı.

O an anladım.

Gelmişlerdi...

O an anladım.

Sevdiğim adam buradaydı...

Dizlerimin üzerine çöktüğümde görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimden süzülen yaşlar benim hâkimiyetimi çoktan aşmıştı. Çatışmanın ortasında olmam umurumda bile değildi. Ne kaçacak hâlim kalmıştı ne de saklanacak gücüm vardı. Sadece ağlamak istiyordum. Saatlerce ağlamak, çektiğim acıyı haykırmak ve kaybettiğim bebeğimin yasını tutmak istiyordum.

Bir anda üzerime kapanan bedenle sarsıldım. Belimi sardığı gibi beni kaldırıarak mağaraya çekmeye başladı. Sıkıca saran kolları tanıdık bir sıcaklığa sahipti. Mağaranın içine geldiğimizde beni usulca yere oturttu ve göz göze geldik. Yüzündeki maske onu sır gibi saklarken bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm kara gözleri yeniden mavi gözlerimi buldu.

"Geldiniz," diyebildim sadece. Fısıltı gibi çıkmıştı sesim.

"Şüphe mi ettin?" dedi gözlerime bakarak. O kadar karanlık bakıyordu ki sanki biri güneşini öldürmüştü. "Bensiz mi şehit olacaktın?"

Cevap veremedim içeriye bir asker daha girdi. Şaşkınlıkla baktığımda babamı görmeyi beklemiyordum. Belki söylediğim şey kızını arayan bir baba için saçmalıktı ancak nadiren göreve çıkan hatta yıllardır çıkmayan Gölge için şaşkırmam normaldi. Beni kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı. "Kızım."

Ses çıkaramadım, diyecek sözüm yoktu. Zaten bilincimi de ufaktan kaybetmeye başlamıştım. Yağız'ın ayağa kalktığını hatırlıyordum ve söylediği son sözler yankılanıyordu kulaklarımda.

“Bahar sana emanet, Gölge. Ben katliam yapacağım.”

Sonrası koca bir boşluktan ibaret. Hiçbir şey hatırlamıyordum...

15 Ocak...

Boğazımda bir kuruluk vardı bir türlü geçmeyen. Kana kana içtiğim su sanki susuzluğumu gideremeyecek gibi, nefes alıyordum ama almıyormuşum gibi, etrafımda onca insan vardı ama kimse yok gibi...

Bedenim ağır geliyordu ruhuma, duygularım darmadağın... Gözlerim kapalı ancak bilincim yerinde. Un çuvalı gibi beni yatırdıkları yatakta seslerini duysam da gözlerimi aralayamıyordum. Annem ağlıyor, duyuyordum. Elimi öpüyordu sürekli. “Kızıma bunu nasıl yaptılar?” diyordu. Babam onu teselli etmeye çalışıyordu.

Onun ellerini arıyordu ellerim, onun nefesini arıyordu nefesim. Oadaki varlığını hissedemiyordum. Burada olduğunu biliyordum ama hissedemiyorum. Bana dokunmuyordu, dokunsa bilirdim. Gözlerimi açsam her şey hallolacak, hemen görecektim onu ancak cesaretim yoktu.

Kimin yüzüne bakacağım? Kime ne diyebileceğim? En önemlisi de onun kara gözlerine nasıl bakacağım?

Ben gördüm o gözlerdeki karanlığı. Deniz kenarında gözleri ıslık ıslık bakan, “*Bu parıltılar güneşin yansıması,*” diyen adamın bakışlarındaki karanlığa bizzat şahit oldum.

Bir ses duydum o an. Kapı açıldı. Birileri girdi içeriye. Annem elimi bıraktı. “Doktor Hanım, kızımın durumu nasıl?” Annemin sorusuyla anladım doktorun geldiğini.

“Vücudunda çok fazla doku zedelenmesi var. Ağır darbe almış ancak neyse ki iç kanama yok. Kısa sürede kendini toparlayacaktır, endişe etmeyin.”

Duyduklarım vücudumda en ufak bir kıpırdanmaya sebep olmadı. İyi olmak umurumda bile değildi. Bedenimin ne hâlde olduğunu görmek, duymak, bilmek istemiyordum.

“Bebek...”

Onun sesi geldi aniden. O an emin oldum odada olduğuna. Biliyordum ama emin oldum. Biraz uzaktan gelmişti sesi. Belli ki aramızda mesafe vardı. *Bebek*, diyebilmişti sadece. Devamı yoktu ama içime battı. Bebeğimizi soruyordu. Benim sahip çıkamadığım bebeğimizi. Bir umut belki de yaşıyordur diye bekliyordu. Onun bekleyişi benim kalbime ulaştı. Dikkat kesildim o an. Öyle ki odadaki herkesin sesi kesilmiş cevabı bekliyordu. Bir umut, küçücük bir umuda ihtiyacımız vardı.

“Bahar Hanım geldiğinde çok fazla kanaması vardı. Karın bölgesine ağır darbe almış. Bunun için üzgünüm ancak bebeği kurtarma şansımız olmadı.” Odada yeniden sessizlik oldu. Doktor da bu sessizlikten kendi payını almış olacak ki ekledi. “Hastamız uyandığında yeniden geliriz. Tekrar geçmiş olsun.”

Doktorun çıkışını, kapının kapanan sesini duymuştum. Odadaki sessizlik büyüyüp giderken gözlerimi aralamam gerektiğini biliyordum. Ne kadar daha uyuyor gibi davranacaktım? Bu kaçış elbette son bulacaktı.

Sakince gözlerimi araladığımda bunu ilk fark eden yanı başımdaki annem oldu. “Bahar! Yavrum...” Çok yorgun ve bitkin duruyordu. Eli alnımdan saçlarıma uzandığında alnıma küçük bir öpücük bıraktı. “Çok şükür, uyandın.”

Annemin arkasında duran babam ilişti gözüme. Elimi yakalayıp sıktı. Annemin aksine sessizdi.

“Sarışın, çok şükür uyandın.” Duyduğum sesle başımı diğer tarafa çevirince Alparslan’la göz göze geldim. Hemen yanımda duruyordu. Ona az da olsa tebessüm ettiğimde bakışlarım onun arkasındaki noktaya takıldı.

Yağız...

Pencerenin önünde, sırtını pervaza yaslamış beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde sanki zaman durdu. Kara gözlerinde birçok duygu vardı; kin, nefret, öfke, aşk, sevgi, hüznün, kırgınlık, hırs ve daha fazlası. Hangisini sahipleneceğimi bilemedim. Hangisi benim içindi?

Bana doğru bir adım attığında panikledim, duyacaklarımdan kork-

tum, tedirgin oldum. Utanıyor ve hatta çekiniyordum. Nasıl yüzüne bakacaktım böyle? “Bana neden söylemedin?” dediğinde ne diyecektim? “Bebeğimiz nerede Bahar?” dediğinde ne diyecektim?

İçimi saran endişeyle başımı diğer tarafa çevirdim. Gözlerimi sıkıca kapattığımda ellerim yumruk oldu. Gelsin istemiyordum, bana nasıl olduğumu sormasını istemiyordum. Yüzüm yoktu konuşmaya. Yüzüm yoktu onun acısını görmeye.

Biraz sert bir kapı sesi duyduğumda gözlerimi tekrar araladım. Annem gözünden süzülen yaşlarla bana bakıyordu. Başımı tekrar Yağız’ın olduğu tarafa çevirdiğimde onu göremedim. Gitmişti... Her şey benim suçumdu.

Gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde kısık çıkan sesimle zar zor, “Anne,” diyebildim.

Annem hemen bana doğru eğildi. “Söyle kızım, ne istiyorsun? Su vereyim mi sana?”

Başımı iki yana salladım. “Eve gitmek istiyorum.”

Annem başını kaldırarak babama baktığında babam Yağız’ın nereye gittiğini biliyor gibi, “Doktor gelir şimdi,” dedi sadece.

Kapı açıldı ve içeriye Leyla ile Gökhan girdi. Hemen arkasından da Aykut geldi. Leyla yanıma gelerek elimi tuttu. “Bahar... Uyanmışsın çok şükür.” Sessiz kaldığımda gözünden bir damla yaş süzüldü. Elimini okşadı usulca. “İyi olacaksın.”

Gökhan ve Aykut, “Geçmiş olsun,” dediler sadece. Onlara da sesimi çıkarmadım.

Kapı yeniden açıldığında doktor önde, hemen arkasında iki hemşire ve onların arkasından gelen Yağız’la nereye gittiğini anlamıştım. Doktor ayak ucuma kadar gelirken Yağız bu sefer benden uzakta durmayı seçmişti.

“Merhaba Bahar Hanım, nasılsınız?”

“Eve gitmek istiyorum,” dedim aynı ısrarla.

Doktor bana doğru biraz daha yaklaşarak gözlerime baktı. “Bahar Hanım, sizi anlıyorum ancak emin olmadan gönderemem. Son bir kontrollerimizi yapalım, herhangi bir sorun çıkmazsa gidebilirsiniz.”

Sessiz kalarak başımı yana çevirdiğimde Alparslan elimi tuttu. Bana

doğru eğilerek başımdan öptü. “Ben hep yanıdayım sarışın. Sakın kendini yalnız hissetme.”

Yalnızdım... Bir bedende iki kişi olmam gerekirken ben yalnız kalmıştım.

Doktor herkesi dışarı çıkarıp beni muayene etti. Öğlene doğru çıkan tahlil sonuçlarımda iyi olduğuma kanaat getirmiş olacak ki hastaneden çıkarak evde istirahat etmemi uygun buldu.

Annem önceden getirdiği kıyafetleri bana giydirirken sürekli ağladı. Yanında ona eşlik eden Leyla’nın da bir farkı yoktu. Vücudumdaki morluklar benim için fiziksel birer acıyken annemin kalbi acıyordu. Ya benim ruhsuzluğuma üzülüyordu ya da fiziksel acılarımın yanında çektiğim acıyı o da hissediyordu.

Yataktan kalktığım sırada bir an başım döndü. Kalktığım yere tekrar otururken annem telaşla kolumdan tuttu. “Kızım!”

Leyla da panikle koluma girdi. “Yürüyemeyeceksin Bahar.”

Annem telaşla atıldı. “Ben babana haber vereyim. Tekerlekli sandalye ayarlasın.”

Annem odadan çıktığında babamla dönmesini beklerken içeriye Yağız girdi. Hemen arkasında da annem vardı. Leyla’ya eliyle geriye gitmesini işaret etti. “Bana bırak.”

Leyla geri çekildiğinde Yağız bir kolunu belime, diğer kolunu da bacaklarıma sararak beni kaldırdı. Ne yapacağımı bilemeden ona sarılırken bedenimdeki sızıya karşın dişlerimi sıkmadan edemedim. Bizi göz göze getirmedi. Ses çıkarmadı. Sadece kucağına aldığı gibi çıktı odadan.

Arabaya kadar beni taşıırken kokusunu çektim içime. Çok özlemiştim onun sıcaklığını. Sanki o da özlemiş gibi burnunu saçlarıma yaklaştırdı bir ara. Uzun soluklu bir nefes aldı.

Arabaya geldiğimizde beni dikkatle arka koltuğa oturttu. Annem hemen yanıma gelmişti. Babam da diğer yanıma geçti. Alparslan ve Yağız öne geçmişti. Yola çıktığımızda babam elini elimin üzerine koydu. Başımı kaldırdığım an göz göze geldik. Gözleri dolu doluydu. Tıpkı benim gibi o da sessizdi. O an anladım ki ben en çok babama benziyordum. Onunla aynıydık. İkimiz de en çok sessizliğe gömülüyorduk.

Babam kolunu omzuma geçirip beni göğsüne yatırdı, annem de elimi kavradı. Babam saçlarımdan öptü. İkisi de sevgisiyle beni sarmalamaya çalışıyordu. İkisi de benim acımı paylaşmak için çabalıyordu ancak bana ilaç olacak tek kişi şoför koltuğunda dimdik durarak sessiz kalmakla meşguldü.

Eve geldiğimizde bu sefer Alparslan aldı beni kucağına, o çıkardı merdivenlerden. Eve girer girmez amcamlar karşıladı. Akın amcam, Giray amcam, Arya teyzem ve Burçak teyzem buradaydı. Hatta Meriç ve Onur da gelmişti. Dayım bile çıkıp gelmişti buraya. Odama geçerek yatağıma uzandığımda annem yanımda oturuyordu. Arya teyzem elinde küçük bir tepsiyle odaya girdi. “Sana çorba yaptım canım.”

Boş gözlerle baktığım sırada annem tepsiyi aldı. “İyi ettin Arya. Bir şey yemedi.”

Yanı başıma oturarak saçlarımı okşayan kadın şefkatliydi. “Yeğenimi hemen ayağa kaldıracak bu çorba.”

Annem bir kaşık alıp bana uzattığında bu sefer de Burçak teyzem girdi odaya. Onun elinde de kremler vardı. “Bahar, sana krem getirdim. Bunları sür kızım, kısa sürede geçer morluklar.”

İçtiğim çorba boğazımı yakıp geçerken suratım buruştu. Uzun zamandır ağzıma tek bir lokma almamıştım. Birkaç yudum su dışında bir şey geçmemişti boğazımdan. Annem anlamış gibi telaşa kapıldı. “Boğazın acıdı değil mi?” Burçak teyzeme baktı. “Boğazını yumuşatacak bir şey verseydik önce.”

Burçak teyzem çorbayı işaret etti. “Çorba iyi, sıcak da hem. Biraz içsin iyi gelir.”

Annem ona güvenerek bir kaşık daha uzattı bana. Mecburen aldığımda kaşıkların arkası kesilmedi. Üç, dört, beş, altı derken elimi kaldırarak annemi durdurdum.

“Yeter.”

Üçü birden itiraza başladı. “Olur mu canım?” dedi Arya teyzem. “Bitmesi lazım o kâsenin,” dedi Burçak teyzem. Annem bir kaşığı daha bana doğru uzattı. “Al hadi Bahar.”

“Son,” diyerek bir kaşık daha aldım.

Annem onu da verdiğinde mecburen tepsiyi Arya teyzeme uzattı. “Uyu dinlen biraz hadi,” dediğinde elini kavradım.

“Anne,” dedim sakince. “Beni yıkar mısın? Kendimi çok kirli hissediyorum.”

Gözleri dolduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. Başıyla onaylayabildi sadece. Annemin şefkatine ihtiyacım vardı. Beni sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Evladını kaybeden bir kadını, onu doğuran bir kadından daha iyi kim anlayabilirdi?

Birlikte girdik banyoya. Annem soydu beni. Üzerimde iç çamaşırlarım kalmıştı sadece. Bir tabureye oturdum. Ayarladığı suyu üzerime tutan kadınla ürperdim ama sıcak su vücuduma yayıldıkça bedenim gevşemeye başladı. Yaralarımı yakıyordu belki ama umurumda bile değildi. Elimi karnıma sarıp öylece bekledim. Bedenimdeki acı akıp gitsin diye bekledim. Ruhumdaki sızı beni terk etsin diye bekledim. Olmadı... Sadece bedenime bulaşan kirler akıp gitti.

Saçlarımı özenle yıkadı. Bedenimi acıtmaktan korkar gibi keseledi. O yıkadı, ben ağladım. Akan suya karışan gözyaşlarımla ağladım. Sessiz sessiz, sadece duyulan hıçkırıklarımla ağladım. Ancak yalnız değildim, annem de benimle ağladı.

İşi bittiğinde suyu kapatıp duş başlığını kenara bıraktı. O sırada bileğini yakaladım. Başımı kaldırdığımda annemle göz göze geldik. Kızarmış gözlerine yalvarırcasına bakıyordum. “Anne...” Sesim çok kısık çıkmıştı ama ona seslendiğimi anlamıştı. “Canım çok yanıyor.”

Dudağı titredi. Elimi tuttu sıkı sıkı. “Geçecek kızım.”

Biraz daha sıktım elini. “Anne... Bu acının bir ilacı yok ki.”

Elinin tersiyle yanağından süzülen yaşı sildi. “Zaman her şeyin ilacı kızım.”

Başımı iki yana salladım kabullenmeyerek. “Hayır anne, bu acı geçmeyecek. Ben bebeğimi kaybettim. Canımdan bir parçayı kendi ellerimle kaybettim.”

Annem saçlarımı severken itiraz etti. “Yapma Bahar, acı çektirme kendine. Sen ister miydin böyle olmasını? Yapma kızım... Yalvarırım üzme kendini.”

Nefes alamadığımı hissettiğimde dudaklarımdan bir feryat koptu. Sanki annemden medet umar gibi ellerini yakaladım. “Canım yanıyor, canım çok yanıyor!” Sessiz ağlamalarım sesli bir hâl aldığında bir kez daha feryat ettim. “Kocamın yüzüne bakamıyorum anne! Canımın yüzüne bakamıyorum! ‘Çok istediğin can parçanı kaybettim,’ diye nasıl diyeceğim? Beni yeniden sever mi anne, bana eskisi gibi bakar mı?”

Oturduğum yerde beni sararak kendine bastırduğında annemin ağlamaları benimkine karıştı. “Bahar, yavrum, bu kadar yüklenme kendine.”

Hıçkırıkları banyonun içinde yankılanırken kendimi o kadar zayıf ve güçsüz hissediyordum ki kimse umurumda değildi. “Hepsi benim suçum... Hepsi benim suçum...”

Ne kadar banyoda o hâlde ağladım bilmiyorum ancak hıçkırıkları bir süre sonra iç çekişlere döndüğünü hatırlıyorum. Annem uzunca bir süre sakinleşmemi beklemişti. Bütün gün sanki o beş yaşındaki küçük kızımıymışım gibi benimle ilgilendi. Odaya götürüp üzerimi giydirdi. Saçlarımı taradı, kuruttu. İlaçlarımı verdi. Zor da olsa yeniden yemek yedirmeye çalıştı. En son yatağa yatırmıştı. Uzunca bir süre yanımda yattı uyumam için. Saçlarımı okşadı, sevdi. Gözlerim kapalı iç çekerek bekledim.

Odanın kapısı açıldığında içeri biri girdi. Gözlerim kapalı sesleri dinlerken küçük adımlar atan kişi yanıma oturdu.

“Uyudu mu?” dedi babam kısık sesiyle.

“Yeni daldı.” Hâlâ saçlarımı okşayan annem iç çekti. “Ne yapacağız Cihan? Kızımız acı çekiyor.”

Babamın elini yanağımda hissettim. İçim titredi. Ağlamak istiyordum ama görsünler istemiyordum.

“Gideceğiz.”

Kaşlarımı çatmak istesem de yapamadım. Benim yerime annem yapmış olacak ki benim vereceğim tepkiyi verdi. “Ne diyorsun Cihangir? Bize ihtiyacı var.”

Babamın nefesi odada yankılanırken yatakta ufak bir hareketlilik oldu. Sanki anneme doğru eğilmişti. “Onun bize değil, kocasına ihtiyacı var İnci. Gitmemiz daha uygun, sabah geliriz.”

Annemin içi rahat değildi. “Ama...”

Babamın yataktan kalktığını hissettim. Öyle ki annemi de kaldırmışa benziyordu. "Bırak da yaralarını birlikte sarsınlar. Yağız'ın da Bahar'a ihtiyacı var."

Annem bu sefer kabullenmiş olacak ki, "Haklısın," dedi.

Babamın dudaklarını alnımda hissettim bir ara. Sonra ikisi de gittiler. Gözlerimi araladığımda sağ kolumun üzerinde, dizlerimi kırarak yatıyordum. Elim karnımın üzerindeydi. Hava çoktan kararmış, pencereden perdeye vuran ışığı izliyordum. Odanın içinde ışık yoktu. Tıpkı ruhum gibi karanlıkta kalmıştı.

Aradan yarım saat geçti. Boşluğa baktığım yarım saat... Sessizce elim karnımda kocamı beklediğim yarım saat... İçimdeki boşluğu dolduramadığım yarım saat...

Odanın kapısı aralandığında geldiğini anladım. Işığı yakmadı. Belki de beni rahatsız etmek istemiyordu. Bana doğru adım attığını hissettiğim an gözlerimi kapattım. Yaklaştığını hissettikçe bedenim geriliyordu. Yanı başımdaki komodinin üzerinde duran gece lambasını açtı. Üzerime doğru eğildi. Biliyordum çünkü nefesi tenime vuruyordu. Parmakları alnımı bulduğu an içimi bir ürperti kapladı. Durumumu kontrol ediyordu sevdiğim. İyi miyim bilmek istiyordu.

Sıcacık parmakları tenimden ayrıldığında bir süre sesler geldi. Dolaptan kendine kıyafet almıştı sanırım. Üzerini değiştirmiş olabilirdi. Üzerimde örtülü duran pikeyi kaldırarak yanıma uzandı. Nasıl yattığını bilmiyorum ama sanki sırtüstü yatıyordu. Arkam dönük, gözlerim kapalı sadece onun çıkardığı seslerden neler yaptığını anlamaya çalışıyordum. Korkuyordum uyumadığımı anlayacak diye. Bebeğimizle başlayacak bir cümle kuracak diye ödüm kopuyordu.

"Bir şeyi çok isteyince insanın imtihanı olup çıkıyormuş," dedi beni duyarmış gibi. "Neyi sevsem, neyi çok istesem imtihanım oldu." Gözlerim dolu dolu onu dinlerken benden medet umar gibi belimi sardı. Tüm bedenini bedenime yasladı. "Biz bunu nasıl aşacağız Bahar?"

Acı doluydu sesi, çaresiz geliyordu. İkimizin de yokluğunu çektiği bir sızı dolanıyordu bedenlerimizde. İkimizin de acısı bizi yakıp kül ederken nasıl aşabilirdik ki?

Kolları arasında küçüldükçe küçüldüm, ufacık kaldım, iki büklüm ol-

dum. Kıvranışım beni perişan ederken başımın altına kolunu yerleştirdi. Artık emindi uyumadığımdan.

“Yüzüme hiç mi bakmayacaksın?” dedi acıyla. Burnu saçlarımın arasında gezdi. Eli karnımın üzerine yerleştğinde, “Ben de evladımı kaybettim,” derken sesi sitemliydi. “Benim içimdeki acı ne olacak?”

Bir hıçkırık koptu dudaklarım arasından. Sıkıca kavradığım çarşafı sıktım. “Yüzüne bakamıyorum,” dedim ağlamaklı çıkan sesimle. Çektiğim pişmanlığı bilseydi belki de acırdı hâlime.

Saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. “İsyen etmek istiyorum, bağırıp çağırmak istiyorum. İçimdeki intikam ateşi her yeri yakacak kadar kuvvetli, bedenimdeki acı ortalığı birbirine katacak kadar ağır. Ancak sen benim yüzüme bakmayınca ben güçsüz bir adamım Bahar. Karım yüzüme bakmayınca zavallı bir adamdan ileriye gidemiyorum. Ben kime ağlayacağım, kime anlatacağım içimdeki acıyı?”

Onun beni yanlış anladığını düşünerek bedenimdeki tüm sızıyı yok sayıp ona doğru döndüm. Benimkisi yüzüne bakmamak değildi ki bakamamaktı... Beni suçlayıp bırakacak diye ödüm kopuyordu.

Ona döndüm ama yine yüzüne bakamadım, yine cesaret edemedim. “Böyle olsun istemedim,” dedim çaresizce. Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırdı. Göz göze geldik o an. O kara gözleri gözlerimi buldu ya, dünya durdu sanki.

“Çok canını yaktılar mı?” dedi fısıltıyla. “Bebeğimizin de canı yanmış mıdır?”

Bir feryat daha koptu dudaklarımdan. Bir inilti daha kaçtı. Gözyaşlarım hıçkırıklarına karıştı. Titreyen dudaklarımla konuşamadım. Onun gözünden süzülen yaşa takıldı bakışlarım. Gerçek mi bilemedim. Buğuluydu gözlerim. Arka arkaya eklenen gözyaşlarından anladım ağladığını. Tıpkı benim gibi o da ağlıyordu.

Parmaklarımla yanağını kurulamaya çalıştım. “Yağız... Yapma...”

Onun bu hâli daha çok acıtıyordu canımı, daha çok suçlu hissediyordum kendimi. Ağladığını saklamak ister gibi başımı göğsüne bastırdı ama bu ne onu ne de beni susturdu. Ben ağladım, o ağladı; o ağladı, ben ağladım. Hıçkırıklarımız geceye karıştı. Beraber tuttuk bebeğimizin yasını.

Birlikte ağladık onun erken gidişine. O gece birlikte yaşadık acımızı.

Ne kadar süre bu şekilde geçti bilmiyorum. Sessizliğimizi yine Yağız'ın yeminleri bozdu. "Ant olsun ki evladımın kanını yerde bırakmayacağım! Doğmamış bebeğimin kanına giren o piç kurusunu yok edeceğim!"

Korkuyla başımı geriye çektim. Yüzüne baktığımda kara gözlerindeki intikam ateşini gördüğüm an içim ürperdi. Birçok kez Yağız'ın gözlerinde o intikam ateşini görmüştüm ancak hiçbiri bu kadar tehlikeli olmamıştı. "Seni de kaybedemem," dedim acıyla. "Beni sensiz bırakma."

Alnımdan öptü uzunca. Parmakları yanağımdan dudağıma uzandı. İkimizin gözlerinde de saf bir acı, bedenlerimizde en diplerde hissettiğimiz çaresizlik vardı. Başını eğerek dudaklarıma değen dudaklarıyla bir müddet bekledi. Dudaklarımız birbirine dokunduğunda bedenime bir sıcaklık yayıldı. Birbirimize şifa dağıtıyorduk sanki. Kendimize çaresi olmayan dudaklarımız birbirimize şifa oluyordu.

Usulca kıpırdandı dudakları. Şefkat kırıntıları gezdi dudaklarımın üzerinde. Ona karşılık verecek kadar bile cesaretim yoktu. Göğsünü saran tişörtünü kavradım sıkıca. Başparmağı yanağımda, diğer parmakları saçlarımın içinden enseme uzanırken sırtımdaki eliyle beni kendine çekti. Uzun soluklu bir öpücüktü belli ki.

Anlamıştım, veda öpücüğü bırakıyordu... Biliyordum çünkü zamanında ben de bırakmıştım.

Dudaklarımı dudaklarından koparmadan fısıldadım. "Gitme." Beni duymazdan geldiğinde tüm gücümle tekrar fısıldadım. "Yalvarırım gitme." Umursamadı, yalvarışlarımı duymadı. Konuşmayayım diye kapandı dudaklarıma. Titreyen dudaklarımla karşılık verdim ona. Yeniden ayrıldığımızda alnımdan öptü; gözlerimden, yanaklarımdan, şakağımdan, çenemden, boynumdan öptü. Defalarca öptü. Kırıklıkla ona arkamı döndüm. "Bırakacaksın beni," dedim içimi parçalayan duygularla.

Sırtımı göğsüne yasladı. Elini karnımın üzerine koyduğunda yine gözlerim kapandı. Başı boyun girintimde kokumu içine çekiyordu. "Güçlü olacaksın," dedi emir verir gibi. Gözyaşlarıma yenileri eklendi. Biliyordu ki onsuz güçlü değil, hep eksik olacaktım.

Bedenim daha fazla bu eziyete dayanamadı. Onun sıcacık kolları arasında tüm yorgunluğumun verdiği istekle gözlerim kapandı. Hâlâ dudak-

larım kıpırdanıyordu ancak ne söylediğimi kendim bile anlayamıyordum. Karnımı okşayan, saçlarımı öpen adamın kolunu sıkıca tuttum. Belki gitmezdi ya da ben biraz dinlenirsem onu bırakmazdım.

Bütün gece kâbuslar gördüm, titredim, acıyla kıvrandım. Her seferinde Yağız'ın sesi geldi kulaklarıma. Karnımdan bir kez ayrılmayan eliyle beni göğsüne bastırdı. "Ben yanımdayım, hepsi geçecek," diyordu.

Dalıp gittiğimde saat kaçtı bilmiyorum, ne kadar uyudum bilmiyorum, zaman nasıl geçti bilmiyorum. Sadece beynimi bir karanlığa bıraktığımı biliyordum. Kâbuslarla dolu bir karanlık...

Kapı sesi geliyordu kulağıma. Aynı zamanda da telefonum çalıyordu sanki. Neyin ısrarıydı bu anlamıyordum. Belki de beynim bana oyun oynuyordu. Bir süre rüya gördüğümü sandım fakat duyduğum kapı sesi daha şiddetli bir hâl aldı. Sesi kesilen telefonum tekrar çalmaya başladı.

Biraz daha kendime geldiğimde bedenimi saran kolların yokluğunu hissettim. Arkama doğru döndüm ama bomboş bir çarşafı karşılaştım. İçimi saran ürpertiyle doğrulurken hissettiğim sızılarla inledim. "Yağız..." Sesim biraz kısık çıktığında boğazımı temizleyip kapıya doğru daha kuvvetli seslendim. "Yağız!"

Ses gelmedi. Gözlerim dolu dolu etrafıma bakındım. Ona dair bir iz arıyordum. Komodinin üzerinde duran kâğıt dikkatimi çekti. Üzerimdeki pikeyi kenara atarak çalan kapıyı ve hatta telefonumu umursamadan ayağa kalktım. Yağız'ın yattığı tarafa adımladığımda kâğıdın üzerindeki alyans dikkatimi çekti. Gözümden süzülen yaş yanağıma yol aldı. İki parmağımla kavradığım alyansın Yağız'a ait olduğunu biliyordum. Yağız çıkarmazdı alyansını. Neden buraya bırakmıştı ki?

Avcuma sakladığım alyansla ikiye katlanmış kâğıdı kavradım. Açmakla açmamak arasında gidip gelsem de kaçacak yerim olmadığını biliyordum. Araladığım kâğıdı okumadan yatağa oturdum. Kapıdan sesler geliyordu. Birileri bana sesleniyordu ama duyacak durumda değildim. Kulaklarımda müthiş bir uğultu vardı. Başım zonkluyordu âdeta. Vücudum dinlenmemiş de bütün gece eğitimden geçmişti sanki. Kâbuslarımdan arkası kesilmemiş, her seferinde bebeğimi kaybetmiş olmanın acısını yaşamıştım. Tüm cesaretimi toplayıp elimdeki kâğıdı okumaya başladım. Bu Yağız'ın el yazısıydı, bilirdim.

“Güneş'im...” diye başlıyordu. “Saçının her bir teline hayran olduğum, çehresi güzel sevdiğim. Kokusu ruhuma şifa, gözleri gönlüme sefa karım.” Bunlar avutma cümleleriydi belli ki. Canımı yakacak cümleleri sona saklamıştı. “Bil ki gidişimin sebebi sana olan kızgınlığımı, kırgınlığımı değil. Sadece geç kalmış bir intikamın geride bıraktığı sözü yerine getirmek. Geç kaldım Bahar... O pisliğin eline evladımın kanı bulaşmadan canını almalıydım.” Gözümden süzülen yaşları elimin tersiyle silerken okumaya devam ettim. “Gidişim ne kadar sürer bilmem ama dönüşüm hep sana olacak; ya tabutla ya da başım dık onurla. Ben dönene kadar güçlü olacaksın Bahar. Olur da hakkımda bir gün ‘öldü’ derlerse sakın cansız bedenimi görmeden inanma.” Hıçkırıklarına engel olmak için ağzımı kapattığımda geri kalan kısmı buğulanan gözlerimle okudum. “Hakkını helal et güzel gözüm. Doğmamış bebeğimizin intikamını almadan dönmek bana haram olsun. Alyansım sana, senin aşkın bana emanet. Kokun ezberim, güneşin ışığını olsun. Her dönüşüm sana güzel gözüm, her dönüşüm sana olsun... Yağız...”

Bir ağırlık çöktü bedenime, ruhuma, kalbime. Boynuma sardım elimi. Nefes almak istesem de olmuyordu, boğuluyordum sanki. Zorla kalktım yerimden. Boşlukta gibiydim. Adım atıyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum. Beynim önceden aldığı komutu yerine getirir gibiydi. Gürültüyle çalan kapıya tutundum. Anne ve babamın sesini duyabiliyordum. Israrla bana sesleniyorlardı.

Kapıyı açtığımda ikisinin de korku dolu bakışlarıyla karşılaştım. Annem panikle öne doğru adımladı. “Bahar! İyi misin?”

Annemi görmeyen gözlerimden süzülen yaşlarla elimdeki kâğıdı babama uzattım. “Baba...” Mektup elimden kayıp giderken aynı anda yere düşürdüğüm alyansın mermerde çıkardığı ses yankılandı. Koca bir karanlık beni içine doğru çekerken belimden yakalamıştı biri fakat kim olduğunu bilmiyordum. Uğultulu sesler ufak ufak kesilirken beni duyabildiler mi bilmiyorum ama son kez kıpırdandı dudaklarım. “Gitti...”

1 Hafta Sonra...

Ağır tahribat altındayım. Verdiğim savaşı kaybediyorum. Savunmada bekliyorum ancak düşman acımasız. Üzerime en ağır silahlarıyla geliyor. Kaçacak yerim kalmadı. Dayanacak gücüm kalmadı. Bedenimi saran yalnızlıkla baş edemiyorum. Beynimin içini kemiren düşüncelerimle baş edemiyorum. Çıldırarak üzereyim. Desteğe ihtiyacım var ancak destek beklediğim adamın yerinden bile habersizim.

Galiba yenilgiye uğrayacağım. Zaferi beklerken büyük bir tarumar olacak.

Bir haftadır beni yatırdıkları yatakta iyileşmem için çabalayan ailem bir yandan da bana destek olmaya çalışıyordu. Babam yaşananlardan dolayı annemle birlikte burada kalmıştı. Bununla birlikte oğlunun gidişini öğrenen Fatma anne, Sude ile buraya gelmişti. Başıma gelenleri öğrendiğinde ise torununu bu şekilde kaybetmiş olmak onu da üzdü. Tabii ailem ona hamile olduğumu bilerek göreve gitmem detayımı atlayarak durumu açıklamıştı. Oğlunun intikam için gittiğini duyduğunda kadının yaşadığı acıyı görmek beni bir kez daha kahretti.

Yatmaktan sıkılarak sabahın erken saatlerinde yataktan çıktım. Üzerime sıradan bir kazak geçirip altına siyah kot pantolonumu giydim. Boynuma Yağız'ın aldığı kolyeyi taktım. Parmağıma alyansımı ve tektaşımı taktığımda gözümünden bir damla yaş süzüldü. Hemen elimin tersiyle silerek yok ettim. Çekmecede duran sevdiğim adamın alyansım da alarak cebime attım. Saçlarımı sıkıca arkadan atkuyruğu yaptım.

Yatağımın yanına yaklaştım. Eğilerek komodinin ilk çekmecesini açtım. İçinden beylik silahımı alıp kontrol ettim. Belime yerleştirdiğimde aynada bakışlarım yansımaımla kesişti. Bir süre boş gözlerle kendime baktım. Gözlerim tüm parıltısını kaybetmişti. Bakışlarım soğuk, irislerim korkunç bir mavinin kristalleşmiş hâli gibiydi. Ruhsuz bir varlık gibi duruyordum. Göz altlarım morarmış, bedenim tüm enerjisini yitirmişti.

Buna aldırmadan odadan çıktım. Mutfaktan sesler geliyordu. Annemle Fatma annemin sesini duyunca duraksadım.

“Ne olacak bu çocuklar? Yavrum nerelerde kim bilir...” diyordu Fatma anne.

Annem de aynı konudan mustarıptı ancak yaşanmışlıkları onu üstte tutuyordu. “Biz yanlarında olacağız, onlar da yeniden ayağa kalkacak. Yeter ki Yağız oğlum sağ salım geri dönsün.”

Fatma annenin aklı sadece oğlundaydı. “Allah’ım sen yavruma kavuştur bizi, acısını gösterme.”

Mutfak kapısına yaklaştığımda ikisi de arkası dönük bir şeyler hazırlıyordu. Sessizce onları geçip üzerime kabanımı aldım. Başıma geçirdiğim bereyle çıkmak için hazırdım. Sessizce dolaptan ayakkabılarımı aldığımda kapıyı usulca araladım. Tam ayakkabılarımı yere koymuş giymek için eğildiğim sırada Sude seslendi. “Yenge... Nereye?”

Gözlerim kapalı olduğum yerde doğruldum. Yutkunarak arkamı döndüğümde annemle Fatma anne çoktan kapıda belirmişti. “Bahar!” diyen annemin endişeli sesine Fatma anne eşlik etti. “Yavrum bu saatte nereye?”

İkisine çekingen bakışlar atarak bir adım geriledim. “Ben... İşe gidiyordum.”

Annem öfkeyle öne atıldı. “Ne işi Bahar? Baban izinlisin dedi ya.”

Fatma anne de annemin destekçisi gibiydi. “Kahvaltı hazırlıyorduk. Aç aç ne yapacaksın?”

Gülümsemeye çalıştım ama şu durumda zor oluyordu. “Akşam görüşürüz.”

Arkamı döndüğüm gibi hızla merdivenleri inmeye başladım. Aşağı indiğimde ilk olarak arabamı aradı gözlerim ancak babam giderken almış olmalıydı. Yağız’ın arabasına takıldı o an bakışlarım. Kabanımın cebini yoklarken önceden koyduğum anahtarı bulmak iyi gelmişti. Ta ki arabaya binene kadar...

Arabaya bindiğim an içimi bir kasvet kapladı. Yine de yola çıktım. “*Senin arabana binmeyeceğim,*” dediğim adamın karısı olup tek başıma bindiğim arabasıyla karargâha geldim. Aracı park eder etmez zor attım kendimi dışarıya. Elimi arabanın kapısına yasladım, alnımı dayadığımda derin birkaç nefes aldım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Nefeslerim yetmiyordu.

Sanki Azrail elini omzuma koymuş, başımı arkaya çevirmemi bekler gibiydi.

Öfkeyle birkaç kez arabaya vurdum. Hırsımı bir yerlerden çıkarmam gerekiyordu ama olmuyordu. Bu da yetmezmiş gibi arka arkaya arabanın tekerine tekme atmaya başladım.

“Allah kahretsin... Allah kahretsin! Yoksun işte, yoksun!”

Acı içinde kıvrılırken aracımın yanına park eden araçla kendimi toparlamaya çalıştım. Normal davranmaya çalışırken arkamı döndüğüm sırada Kaan arabadan indi. Bakışları üzerimde gezerken boşlukta gibiydim. Hissetmiyor ve hatta görmüyordum.

“Bahar Üsteğmen'im.”

Cevap vermek zorunda olmanın çaresizliğiyle mırıldandım. “Buyurun savcım.”

Birkaç adımda bana yaklaştı. Göz göze geldiğimiz esnada acıyan bakışlarını görmek çenemin kasılmasına sebep oldu. Yüzümde hâlâ geçmeyen yaraların izleri vardı. “Başınıza gelenleri duydum üsteğmenim. Çok geçmiş olsun.”

Başımı eğerek yapay bir şekilde gülümsedim. “Sağ olun savcım.”

Yanından kaçır adımlarla uzaklaşmak isterken bana seslendi. “Bahar!” Gözlerim anlık kapanırken ona doğru döndüm. “Yağız gitmiş.” Bu iki kelime canımı çok acıtıyordu. “Olur da bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Gelecek,” dedim çabucak. Cümlesine devam etmesini istemedim. Kimseye ihtiyacım yoktu benim. Onun dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Başını eğdiğinde hemen arkamı döndüm. Hızlı adımlarla otoparktan çıkarak binaya ulaştım.

Giyinme odasına geçer geçmez dolabımın kapağını araladım. Üzerimdekileri çıkararak üniformamı üzerime giyerken o kadar çok acele ediyordum ki sanki acil bir operasyona çıkacaktım. Beklemek, dinlenmek istemiyordum. Kafamın içindeki lanet olasıca sesleri duymak istemiyordum.

Üzerimi değiştirip künyemi elime aldım. Cebime koyduğum Yağız'ın alyansını ve benim tektaşımı künyemin kalın zincirinden geçirip boynuma astım. Bir süre parmaklarımı üzerinde gezdirip gömleğimin altına sakladım. Silahımı da kılıfına yerleştirip çıktım odadan.

Tesadüfen karşıma çıkan Emirhan'la birbirimize şaşkınlıkla bakıyorduk. Ben onun burada olmasına şaşırıırken o da benim olmama şaşırıyor olacak ki, “Komutanım,” dedi hayretle. “Sen izinli değil miydin?”

Kaşlarımı çattım. Suç bastırmada üstüme yoktu. “Ne işin var senin burada?”

“İyiyim,” dedi savunmaya geçerek. “Ben de,” dedim uzatmasını istemeyerek. Başını eğdi sessizce. Anlamıştı ne anlatmak istediğimi.

Onu görmezden gelerek merdivenleri çıktım. Turan Albay’ın odasına gidiyordum. Babam olsa olsa onun odasında olurdu. Bilgiye ihtiyacım vardı. Ben, kocamı istiyordum.

Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Sakin olmam gerekiyordu. Babam geldiğim için kızacaktı ama umurumda bile değildi.

Kapıyı çalıp onay gelir gelmez içeri girdim. Tıpkı beklediğim gibiydi. Babam, Turan Albay’ın odasında pencereden dışarı bakıyordu. Geldiğimi biliyor olacak ki hiç tepki vermedi. Odanın ortasında öylece kaldım. Sonunda selam vermek aklıma geldi.

“Üsteğmen Bahar Pala, Ankara, komutanım.”

Elimi indirip hazır ola geçtiğimde Turan Albay öylece babamın tepkisini bekliyordu. Babam usulca başını arkaya çevirdi. Her zaman ağır ve güçlü bir adam olmuştu. Onun bu kadar güçlü oluşu beni her seferinde şaşkına çeviriyordu. Eliyle koltuğa oturmam için işaret etti. Sözü dinleyerek gösterdiği yere oturduğumda elleri arkada adımlamaya başladı.

“İzinli olduğunu söylemedim mi Bahar? Burada ne işin var?”

“Baba...” dediğimde sert bakışları beni buldu. Hemen toparladım. “Komutanım... Yağız’dan bir haber...”

Devam edemedim. Soramıyordum, deli gibi utanıyordum. Her bir kelimenin altında kalıyordum. Babam üzülerək baktı hâlime. Çektiğim acıyı görüyordu. Çektiğim acıyı en iyi o görüyordu. Karşıma geçip oturdu.

“Yok... Bulmamız zor olacak.”

Aldığım cevap beni tatmin etmedi. Hatta fazla can sıkıcıydı. “Neden? Senin bulamayacağın biri mi var baba?”

“Bahar,” dedi sıkıntılı bir nefes vererek. Başını Turan Albay’a çevirdiğinde durumu anlamış gibi ayağa kalktı.

“Benim bir iki işim var Cihangir Albay’ım.”

Babamın başıyla onaylamasının ardından Turan Albay odadan çıktı.

Baş başa kaldığımızda çok daha rahattım. Hemen elini yakaladım. “Baba, n’olur bul kocamı.”

Elimin üzerine diğer elini usul usul vurdu. “Yağız görev alıp gitmedi kızım. Onu bulmam çok zor.”

“Bulursun,” dedim ikna etmek ister gibi. Yanağımdan süzülen yaşı elimin tersiyle sildim hemen. “Lütfen.”

Babam yine kızmaya başlamış olacak ki ayağa kalktı. Bu aciz hâlim onu daha da öfkeliyordu. “Yağız çok iyi eğitilmiş bir bordo bereli, Bahar. Sınır dışında nereye gittiği, nerede olduğu muamma. Görev alıp gitse adım adım bilirdim nerede olduğunu. Yaralı hâlde ellerine düşse bile belli başlı yerlerden bir şekilde kulağıma haber gelirdi ama bize bile haber etmeden gizlice gitti. Sınırı nasıl geçti, nereden gitti bilmiyoruz. Şu an nerede, ne yapıyor bilmiyoruz. O istemeden kimse onu bulamaz o dağlarda.” Dikkatle gözlerime baktı. “Beni anlıyorsun değil mi?”

Anlıyordum, çok iyi anlıyordum ancak kabullenemiyordum. Yağız’ın bu şekilde gidişini, mesleğini bile tehlikeye atışını kabullenemiyordum. Kendi başına gittiği yerden dönememe ihtimalinin acısını mı çekecektim yoksa döndüğünde kendi kafasına göre davrandığı için görevden ihraç edilme ihtimalinin acısını mı?

Nasıl böyle bir karar verdi anlayamıyordum, nasıl gitti anlayamıyordum. En ağır dönecek mi, dönebilecek mi onu bile bilmiyordum. Her şeye razıydım ama her şeye... Ancak onsuzluğu, bir daha dönmeyecek olma ihtimaline razı olamazdım.

Sessizliğe gömülüp gittiğimde babam önümde diz çöktü. Elimini tutarak küçük bir tebessüm sundu. “Hadi eve git kızım. Biz her yere bakıyoruz.”

Daldığım yerden koptuğumda başımı iki yana salladım. “Bugünden itibaren görevime geri dönüyorum. Daha fazla evde dinlenmeme gerek yok.”

Aklımdan geçenleri bir bir okumuş gibi parmağını havaya kaldırdı. “Sakın Bahar! Kendi başına iş yapmak yok. Yağız’ı biz arıyoruz, bulacağınız merak etme.”

Omuz silktim. Bunu merak etmiyordum. Babamın geniş kapsamlı bir

arama yaptığına emindim ama ben de arayacaktım. O beni vaktizamanında kaç ay arayıp nasıl bulduysa ben de onu bulacaktım. Ayağa kalktım. “Yağız bir zamanlar beni nasıl bulduysa ben de onu öyle bulurum.”

Öfkeyle ayağa kalktı, sinirlenmeye başlamıştı. “Acını anlıyorum Bahar. Sen benim kızımsın. Senin çektiğin acının on katını ben çekiyorum. Sadece sana değil, oğlum saydığım damadıma ve hatta bihaber olduğum torunuma da üzülüyorum ancak her seçimin bedelleri olur. Biz seni böyle yetiştirmedik. Karşımda sürekli ağlayan, yalvaran küçük kız çocuğu gibi durma.” Odanın içinde elleri arkada gezinirken benim gözlerim dolmuş ve hatta taşarak bir damla süzülmüştü. Kendimi çok aciz, zavallı hissediyordum.

“Ağlama!” dedi hiddetle. “Annen sana hamileyken doğumuna yakın yaralı olduğumu öğrendi. Belki de ölecektim, ağır bir ameliyat geçirdim. Benim yüzümden annen seni düşürüyordu, az daha seni kaybediyorduk. Normalden önce doğum yaptı. Annene hep yanında olacağımı söylemiştim, olamadım. Alparslan’ın doğumunda gizli görevdeydim. Telefonda yarım saat boyunca ağladı, gidemedim yanına. Bu meslek böyle,” dedi, *ister kabul et ister etme* der gibi. “Eğitimleri hatırlıyor musun?” derken gözlerime bakıyordu. Aynı konuşmaları tekrarlardı. “Bazen canın yanacak, sevdiklerinin yanında olamayacaksın. Hatta sevdiklerinin canı yanacak, yaralanacaksın, şehit olacaksın. Annen, baban, kardeşin senin için ağlayacak. Sevdiğin yarım kalacak, olmadı seni yarım bırakacak, terk edileceksin. Toprağın altına girdiğinde ailen dışında kimse seni hatırlamayacak. Ağır görevlerin olacak, canın pahasına vatanını koruyacaksın. Her şeyden vazgeçeceksin ama vatanından vazgeçmeyeceksin.” Bana doğru eğilerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. “Vatan seni unutsa da sen vatanını unutmayacaksın!”

Parmakları çeneme dokunduğunda başımı yukarı kaldırdı. “Ya başını dik tutacaksın ya da küçük bir kız çocuğu gibi, ‘Kocam nerede?’ diye ağlamaya devam edeceksin.” Tüm ciddiyetine karşın merhametle yoğrulmuş ela gözleri gözlerimdeyken yanağımlı okşadı. “Her şeye hazırlıklı olacaksın kızım.” Yüreğime saplanan kelimelerle buğulanan gözlerimi kaçırdığımda hâlâ beş yaşındaki prensesini seviyor gibi başımı okşadı. “İşine geri dönebilirsin ancak bir süre ekipçe sahaya çıkışınız kısıtlandı. Acil bir durum harici karargâhta kalacaksınız.”

İkinci kez içimi parçalayan cümlelerle sessizce babamın gözlerine baktım. Ne desem faydasızdı. Yağız her ne kadar gitmiş olsa da Kulaksız hâlâ yaşıyordu. Babam beni ve ekibimi korumaya çalışıyordu. Bir yandan da Yağız'ı aramamızı, ararken başımızı derde sokmamızı engellemeye çalışıyordu. Kendince haklıydı ancak kalbim öyle sızlıyordu ki eşini bulmazsa atmayı bırakacak gibiydi.

Zor da olsa elimi alnıma yerleştirdim. “Emredersiniz komutanım.”

Kapıyı işaret ettiğinde odadan kaçmak için saniyeleri sayıyordum. Tam kapı kolunu kavradığım anda seslendi. “Bahar.”

Başımı arkaya doğru çevirdim. “Emredin komutanım.”

Hadsiz davranışımı babam olarak görmezden gelmiş olacak ki son eklemesini yaptı. “Geçici olarak tim komutanı sensin. Ekibini korumak senin görevin. Tehlikeye atacak bir şey yapma.”

Eğreti bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. “Bir şey yapacak olursam bunu tek başıma yaparım albayım.”

Cevap vermedi. Çenesiyle çıkmam için kapıyı işaret etti. İkiletmeden çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz hızlı adımlar atmaya başladım. Alt kata iner inmez kendi odamın kapısını açtım. İçeri girdiğimde kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Elim göğsümde, gözlerim kapalı ağlamamak için derin nefesler alırken Gökhan'ın sesi geldi. “Bahar.”

Panikle gözlerimi araladığımda onu karşımda sandalyesinden kalkmış bana bakarken bulmayı beklemiyordum. Oysa bu odada olması, masasında oturuyor olması o kadar normaldi ki. Bana doğru bir adım attı. “Burada ne işin var? İyi misin?”

Onu durdurmak adına elimi kaldırdım. Telaşlıydı bakışlarım. Adımlarım uygunsuzdu. Kapıyı açtığım gibi çıktım odadan. Nereye gideceğimi bilmeden merdivenleri inerken kendimi giyinme odasında buldum. İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve hatta kilitleyip sırtımı yasladım. Gözyaşlarımı serbest bıraktım. Dizlerim tutmuyordu. Yere çökerek başımı dizlerime yasladım. Ellerim bacaklarımin iki yanına sarmalandı. Ruhum zavallı bir bedene aitti.

14 Şubat...

Sen gideli yirmi dokuz gün oldu sevgilim. Koskoca yirmi dokuz gün... Hatırlıyor musun, geçen sene bugün beni kandırıp restoranda eşsiz bir yemek yememizi sağlamıştın. O zaman günün bu kadar anlamlı olduğunu düşünmemiştim. Özellikle 14 Şubat'ı seçmiştin sanırım. Biz o gün tüm buzları eritip ilişkimize yeniden devam etme kararı almıştık. Şimdi ise yine yarım kaldık sevgilim, 14 Şubat'ta yine yalnız kaldık...

Fatma anne ve Sude bugün geri dönüyordu. Umut böyle bir şeydi işte; kalbinizde ilk zamanlar koca heyecanlarla dolup taşarken gün gün eriyip gider, sizi alıştığınız hayata yeniden sürüklerdi. Fatma annenin de artık evine dönmesi gerekiyordu. Sude'nin okuluna devam etmesi gerekiyordu. Onları arabayla ben bırakacaktım otogara. Fatma annenin valizini indirirken Sude kendi valiziyle arkamdan geliyordu. Öyle çok bir şeyleri de yoktu aslında.

Birinci kata indiğimizde çocukların kapısı açıldı. Aykut dalgın hâlde ayakkabılarını yere bıraktığı sırada bizi görünce afalladı. "Komutanım." Bakışları tek tek üzerimizde gezindi. En son Sude'nin üzerinde kaldı. Gözlerine baktı sessizce. Boynumu yana yatırmış onu izliyordum. Beni fark edince yutkunarak elimdeki valize uzandı. "Ben yardım edeyim size."

Elimdeki valizi vermeyerek Sude'yi işaret ettim. "Ben taşıyım, Sude'ninkini al sen."

Onun cevabını beklemeden yürürken Fatma anne peşime takıldı. Arabaya ulaştığımızda arka bagaja valizi yerleştirdim. Sude'nin valizi de koyduğumuzda kapıyı kapattım. Aykut öylece durmuş ne diyeceğini bilemiyor hâlde bize bakıyordu. Ona dayanamayarak kapıyı açtım. "Aykut işin yoksa sen de gel. Pek araba kullanacak hâlim yok."

Fatma anne endişeyle elimi tuttu. "İyi misin kızım?"

Onu endişeli görünce toparlamaya çalıştım. "İyiyim, dün eğitim vardı. Yoruldum biraz da ondan."

Aykut ikiletmeden kabul ettiğinde birlikte yola çıktık. Otogara geldiğimizde valizleri teslim ettik ancak hareket saatine daha vardı. Bulduğu-

muz bir masaya oturmuş çay içerken Fatma anne öyle bir cümle kurdu ki başı güzel sonu hüsrandı.

“Sude, kalk kızım şu marketten atıştırmalık tuzlu bir şeyler al. Aykut abinle gidin.” Gerekli görmüş olacak ki açıklama yaptı. “Yolda midem kötü oluyor da tuzlu şeyler iyi geliyor.”

Yandan bakışlarım Aykut’un üzerindeyken sessizce ayağa kalktı. Biraz önce ortamdan memnun, yüzü az da olsa gülen adam bir anda buza dönmüştü. Bu yetmez gibi bir de sürekli duygularını benden saklamaya çalışırken daha da çuvalliyordu. Sude de çekingen bir gülümsemeyle ayaklandı. “Ben alırdım anne.”

Fatma anne onları başından atmak ister gibiydi. “Yalnız gitme canım, beraber gidin.”

Mecburen birlikte giden çifti arkalarından izlerken aralarında koca bir mesafe bırakarak ilerliyorlardı. Aykut’la konuşma fikrini düşünüyordum. Bu çocuğun derdi neydi hiç sormamıştım. Belki de sormakta geç kalıyordum.

Elime dokunan elle odak noktam anında kaybolurken Fatma anne ile göz göze geldik. Yağız pek annesine benzemiyordu, yine de anımsattığı aşikârdı. Fatma annenin yakaladığım küçük tebessümlerinde bazen gözümün önüne Yağız geliyordu.

“Kızım...” Dikkatle onu dinlerken hüzünlü bir iç çekti. “Evlat kaybetmenin acısını iyi bilirim.” Gözleri doldu. “Yağız’ın şehit haberini aldığımızda canımızdan can gitti. Bil ki senin çektiğin evlat acısını yüreğimde hissediyorum.” Gözlerim dolduğunda pişmanlık bedenimi bir kez daha sarmaladı. Ruhum karanlığa saplamp giderken gözünden bir damla yaş süzüldü. “Oğlumun şehit haberinin hemen ardından hiç beklemediğim anda kocamı kaybettim. Acımın üstüne acı ekledim. Bil ki senin yaşadığın korkuyu iliklerime kadar hissettim.” Karşımdaki kadının benden çok daha güçlü olduğunu hissediyordum. Zira onun yaşadıkları benimkinden bile daha ağır gelmişti o an. “Şimdi Rabb’im beni ikinci kez aynı şeyle sınıyor. Oğlum ateşler içinde ama ben yaşamaya bir şekilde devam etmek zorundayım.” Dudaklarından bir hıçkırık firar ettiğinde acıyla gözlerini kapattı. “Diyeceğim o ki güçlü ol. Kimse için değilse bile kendin için, oğlum için güçlü ol. Kocan geri gelecek kızım. Daha önce nasıl geldiyse yine gelecek.”

Yanağıma ardı ardına süzülen yaşlarla baş edemediğimde kollarını iki yana açan kadına sarıldım. “Anne...” İkimiz de aynı acıya düşmüş çaresizce derman arıyorduk. Birbirimize destek olmaktan başka şansımız yoktu. Bugünleri de beraber atlatacaktık. “Yağız gelecek, benim buna inancım tam.”

Geri çekilerek yanağımdaki yaşları sildi. “Neye ihtiyacın olursa ben yanındayım. Sen oğlumun emanetisin, bizim evimiz senin de evin. İstediğin zaman ara kızım.”

Elini sıkı sıkı tutarken gülümsedim. “Biliyorum Fatma anne. Sen de neye ihtiyacın olursa bana haber ver.” Aklıma gelen şeyle Fatma anneyi kırmadan toparlamaya çalıştım. “Olur da sıkıştırsanız beni habersiz bırakma. Karta yine her ay para yatacak. Yağız düşünmüş zaten bunları.” Sessizce başını salladı. Bu konuda konuşmak istemediği belliydi. Yağız giderken ailesini de düşünmüştü. Hesabındaki paradan her ay ailesine belirli bir miktar otomatik yatacaktı. Buna da güvenmeyerek kartlarının şifresine kadar her şeyi küçük bir deftere yazıp kartlarla birlikte çekmeceye koymuştu. Sanırım benim takip etmemi istemişti.

Aykut ve Sude yanımıza geldiğinde saate baktım. Otobüsün hareket saati gelmişti. “Yavaş yavaş kalkalım.”

Otobüsün olduğu yere gittiğimizde Fatma anneye birbirimize sarıldık. O önden giderken Sude ile de sarıldık. Ayrılmadan kulağına fısıldadım. “Kendine dikkat et. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Göz göze geldiğimizde dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. “Teşekkür ederim yenge.”

Omzuna hafifçe dokundum. “İyi yolculuklar.”

Bir adım geride duran Aykut’a odaklanan Sude ile kendimi biraz yana çektim. Hem ortada fazlalık gibiydim hem de nasıl davrandıklarını bilmek istiyordum.

Sude, “Kendine dikkat et,” diyerek elini uzattığında Aykut donup kaldı. Bir Sude’nin eline bir de gözlerine bakıyordu. Öyle derin ve anlamlı bakıyordu ki onun hislerinin çok daha kuvvetli olduğunu o an daha çok fark ettim.

Zorlukla Sude’nin elini sıkarak gülümsedi. “Sen de.”

Bir süre bekledik. Otobüs harekete geçer geçmez biz de yola çıktık. Arabada ikimiz de düşünceli şekilde sessizce yol alırken dilimi tutamadım yine. “Bana ne zaman anlatacaksın Aykut?”

Bir anda şaşkın bakışlarını bana çevirdi. “Neyi komutanım?”

Dikkatim yoldayken oldukça umursamaz görünüyordum. “Sude’ye karşı hissettiklerini.” Arabanın içinde küçük bir sessizlik oldu. Yandan bir bakış attım. Dalgın hâlde bakışları yerdeydi. Onun konuşamayacağını anladığımda bir kez daha şansımı denedim. “Ne zamandır var bu durum?”

“Uzun zamandır,” dedi kısık sesiyle. Başımı çevirdiğimde yüzünde küçük bir tebessüm vardı. “Annesiyle birlikte buraya gelmişti. Üzerinde mavi bir bluz vardı. Kapıda gördüm onu. Elindekileri yere düşürmüş, kendi kendine konuşarak toplamaya çalışıyordu.”

Anlaşılan o ki Aykut’un hisleri düşündüğümünden de fazlaydı. Yine sessizlik oldu. Sude’nin geldiği zamanın Gökhan’a kupa aldığı zaman olarak düşündüm. Bunu bildiğini de biliyordum. “Hep böyle içinde mi yaşayacaksın?”

“Biliyorsunuz durumu,” dedi. Neyi bildiğimi düşünüyordum o sırada. “Ben uzaktan sevmeyi seviyorum komutanım, hayal kurmayı seviyorum. Olur da dudaklarımı aralarsam bütün hayallerim yıkılır.”

Hüzünlü bakışlarımı çevirdim ona. Dudaklarında kırık bir tebessüm vardı. Onu taklit ederek aynı tebessümü dudaklarıma bulaştırdım. “Gökhan yüzünden mi?”

Başını yan tarafa çevirdi. Yüzünü görmemi istemiyordu. “Benim derdim Kara değil komutanım. Kara, Sude’ye en ufak bir şey hissetse yemin ederim ben gözlerimi kör ederdim. Benim derdim Sude... Bir kez olsun görmedi beni, onun gözü hep Kara’da.”

Arabayla lojmanın bahçesine girerken iç çektim. “Bazen görmeyene göstermek gerekir Aykut. Neden göstermeyi denemiyorsun?”

Sesli bir soluk verdi. Bana döndüğünde umutsuz duruyordu. “Siz nasıl gördünüz komutanım? Bir kere gözlerime baksa görürdü. Sadece bir kere baksa ona karşı ne hissettiğimi anlardı.” Onun çektiği aşk acısını iliklerime kadar hissederken konuşmak istediğimde elini kaldırarak beni durdurdu. “Bundan sonrası da önemli değil zaten.”

Kaşlarımı çattım hemen. “O nedenmiş?”

Omuz silkti. Kararlı bir ifade vardı yüzünde. “Yağız Üsteğmen’im sağ salim gelmeden fırsatçı gibi davranacak değilim. Zaten Pala’nın kardeşine açılmak da aptallık olurdu. Onun güvenini yıkamam.”

Arabayı park ettiğimde el frenini çekip Aykut’a doğru döndüm. “Siz erkekler bazen gerçekten aptal oluyorsunuz. Yağız benim için kaç kişiyi karşısına aldı biliyorsun değil mi? Sude sevgiye aç bir kız, kandırılması kolay biri. Onun bilmediğim insanların eline düşmesindense senin gibi dürüst, ona gerçekten değer veren biriyle olmasını isterdim. Üstelik Sude’nin şu an her zamankinden daha çok birine ihtiyacı var.”

“Ama komutanım...”

Bu sefer de ben Aykut’un sözünü kestim. “Bir mesaj at, ara. Bunu fırsat olarak düşünme. Bir gün, içinde yaşadığın duygularla da yetineme-yeceksin. Onlar da sana az gelecek. Platonik aşk sana acıdan başka bir şey vermez. Gerçeklerle yüzleş ve yoluna bak. Sude olmazsa başkası olur ama bunu denemeden bilemezsin. Hayaller mükemmeliyetçidir. Kendi hayallerinde yaşattıkça her geçen gün daha da kusursuz olacak ancak gerçeklerle yüzleştğinde ya mutlu olursun ya da hayaller son bulur. Kendine daha fazla acı çektirme.” Düşüncelere dalıp gittiğinde arabanın kapısını açtım. Bakışları beni bulunca gülümsedim. “Hayat çok kısa Poyraz, seviyorsan ihmal etme. Bir gün çok geç olabilir.”

Benimle aynı acıyı çekme...

6 Mart...

Kırk dokuz gün oldu sevgilim... Bir buçuk ayı geçtik, hâlâ senden bir iz yok. Hani evlilik teklifi etmiştin ya bana karargâhta, ben de evet demiştim; işte bugün, o gün.

Gece oldu yine. Yatağımın içinde karanlıkta bekliyorum. Yanımda senin hayalin. Yerin hiç bozulmuyor ama gözlerim görüyor seni. Bedenim hissedemiyor ama kulaklarım duyuyor sesini. Güneş doğacak ve sensiz bir güne daha

uyanacağımı. Gün aysa da ben hep karanlıkta kalacağım. Sen gittiğinden beri bana bir türlü güneş doğmuyor, Yağız...

Soğuk çarşafın üzerinde geziyor ellerim. Tıpkı kalbim gibi dokunduğum ne varsa buz tutuyor. Bedenim bir cehennem azabında gömülü, ayaklarım fark edemediğim bir ateşin üzerinde yürüyor. Neydi çektiğim acının adı? Neydi yokluğunun beni bu kadar çaresiz bırakışı? Ne kolum kaldı ne kanadım, çaresizlik bir külfet gibi üzerimde sevgilim.

Hissizleşiyorum.

Bu hissizlik beni yok ediyor.

Günleri, saatleri, dakikaları sayıyorum ama zaman geçmiyor. Zaman bile benimle dalga geçiyor. O bile bana karşı acımasız.

Kokunu yavaş yavaş kaybeden yastığında başının izi kayboldu bile. Beni sarıp sarmaladığın, kaçacakmışım gibi üzerimde uyuduğun yatak buz gibi Yağız. Beni duyuyor musun? Buz gibi be adam. Sağım, solum, önüm, arkam buz gibi. Bebeğim ve sen beni terk ettiğinizden beri yapayalnızım, ölü gibiyim...

16 Nisan...

Doksan gün... Üç ay oldu sevgilim. Sensizlik öyle ağır ki...

Bugünü hatırlıyor musun? Beni istemeye geldiğin gün. Babama, "Bahar'ı bana vermeyeceksen sık kafama," dediğin gün. Elini tutup, "Yağız yoksa ben de yokum," dediğim gün.

Şimdi sen yoksun ya Yağız, sanki ben de yokmuşum gibi...

Hâlâ bulamadım seni. Her gün olduğu gibi yine işten döndüm. Üzerimi değiştiriyorum odada. Aynanın karşısına geçmiş yüzüme bakarken gördüğüm kadını tanımakta zorluk çekiyorum. Gözlerim kızarık, mavi irislerim buz kristalleriyle dolu, gözaltılarım uykusuz gecelerim yüzünden mor. Bir iki kilo da verdim sanki. Gülüşlerim silikleşti iyice.

Gülmek için sebebimi kaybettim... Bir zamanlar, "Gülmek için sebebim yok," diyen adam, duyuyor musun beni? Gülmek için sebebim kalmadı.

“Bahar... Yemek hazır kızım.”

Annemin sesiyle başımı kapıya çevirdim istemsizce. Elimdeki alyansla oynamayı bırakıp odadan çıktım. Salona girdiğimde annemle babam çoktan masaya oturmuştu. Bana ayırdıkları yere oturdum. Annem yine küçük bir çocukmuşum gibi uyarmayı ihmal etmedi.

“Hadi kızım, çorban soğuyacak.”

Elime aldığım kaşıkla çorbamla oynamaya başladım. Midem eskisi gibi almıyordu yemekleri. Babam her ne kadar yanımda olsa da sessiz kalıyordu. Zaten üç aydır anca iki kez gitmiştik göreve. Onda da gününbirlik operasyonlardan ileri gidemedik. Resmen babam bizi geri çekmişti.

“Ne zaman normal şekilde görevlere gitmeye başlayacağız?” Babam sorduğum soruyu duymazdan gelerek çorbasından bir yudum daha aldı. Sessizliğine izin vermeyerek içimi döktüm. “Sen de Yağız’ı bulmayı istemiyorsun değil mi?” Eli yarıda kalmış, çorbasını içmeden yandan bakışları beni buldu. Devam etmemi bekliyordu çünkü bir sonuca bağlayacağımı o da biliyordu. “Sonuçta Kulaksız ölürse herkes rahat bir nefes alacak. Kocama ne olacağı kimin umurunda ki?”

Babam başını iki yana salladığında annem üzülerek aramıza girdi. “Kızım, baban hiç Yağız’a bir şey olmasını ister mi?”

Elimdeki kaşığı sert bir şekilde masaya vurup ayağa kalktım. İçimde hiçbir yere sığdıramadığım bir öfke vardı. Bir şekilde içimdeki zehri akıtmak istedikçe ucu hep babama dokunuyordu çünkü bir tek ona güveniyordum, bir tek onun çare olacağına inanıyordum. Ancak acıyan canımla birlikte can da acıtıyordum. “Evinize ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz?”

16 Mayıs...

Neredesin Yağız? Beni hiç mi özlemedin... Koskoca dört ay oldu. Gülmeyi unuttum hâlâ yoksun...

Karargâhtaki odanın penceresine yaslanmış dışarıyı izliyordum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun gökyüzünden bir ok gibi fır-

layıp katman katman aşarak yeryüzüne düşüşü mucizevi bir şeydi. Her seferinde aynı sesi çıkarıyor gibi görünse de çimenlerde ayrı, arabaların üzerinde ayrı, taşın üzerinde ayrı ses çıkararak diğerlerine karışıyordu. Bir de ağaç dalları vardı, onların hışırtısı yağmura tuttuğu alkış gibiydi.

Öyle soyutlanmıştım ki bedenim üniformanın içinde buz kesmiş, ruhum çok daha uzak mesafeleri katetmişti. Bir sokak arasında geziyordu bedenim, bir adamın dudaklarında huzur buluyordu. Ay ışığının aydınlığında, o yağmurlu gecede bir adama delicesine dolanmış tutkuyla soğuk dudaklarını öpüyor, aşkını ilan ediyordu. “Senden vazgeçen namerttir,” diyen adama defalarca yeniliyor, bırakacağını bile bile hep aynı yerde tekrar tutuluyordu.

“Bahar Üsteğmen'im.”

Başımı arkaya çevirdiğimde Gökhan'la göz göze geldik. “Söyle Gökhan.”

Ne kadar daldığım bilinmez, arkasındaki askeri işaret etti. Ne zaman odaya girmişti bilmiyorum ama sessizce bana bakıyordu. “Turan Albay acilen bizi bekliyormuş.”

Duyduklarım ile içimde umut filizlendi. Uzun zamandır böyle bir şey duymamıştım. “Geliyoruz,” dedim telaşla. Asker çıkar çıkmaz Gökhan'la göz göze geldik. Dudaklarıma korku dolu, umudu kenarlarında saklayan minik bir tebessüm yerleşti. “Olabilir mi?” diye sordum beni anlayacağını bilerek.

Onun dudaklarına da buruk bir kıvrım yerleşti. “İnşallah güzel haberler alırız.”

Aceleyle toplantı odasına geçtik. Aykut ve Emirhan da gelmişti. Yerlerimize oturduk hemen. Parmaklarımı alyansımın üzerinde gezdirirken karşımda duran boş sandalyeye bakıyordum. Burası Yağz'ın yeri idi ve o gittiğinden beri kimse oturmamıştı. Israrla onun gelişini bekliyorduk. Gelecekti.

Turan Albay telaşla içeri girince hepimiz ayağa kalktık. Eliyle alelade bir işaret yaparak oturmamızı emretti. Yerlerimize otururken o hemen arkasından gelen askere ekranı işaret etti.

“Aç hemen.” Merakla başımı ekrana çevirdim. Kısa süre sonra ekranda

tıpkı bizimki gibi bir masa belirdi. Masanın başında oturan babamı görmek beni şaşırtmadı. Bir yanında Giray amcam, diğer yanında Akın amcam vardı. “Buyurun albayım, sizi dinliyoruz,” dedi Turan Albay. Demek ki haberler babamdaydı. Zaten uçan kuştan önce her şeyden onun haberi oluyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Babam sanki ekrandan bana bakıyor gibi hissettim. Gözleri benim üzerimdeydi. Oturuşunu dikleştirerek derin bir nefes aldı. “İki gün önce büyük bir istihbarat aldık.” Kaşlarımı çattım o an. Hiç beklediğim gibi başlamamıştı konuşmaya. Biraz daha dikkat kesildim. “Haberlere yansımada ancak sınır bölgelerimizin birinde büyük bir patlama gerçekleşti.” İçime bir sızı çöktüğünde emindim artık, babamın gözleri sadece benim üzerimdeydi. “Terör örgütüne ait büyük kamplardan birinin patlamada yok edildiği söyleniyor.” Gözlerim dolmaya başladı usul usul. Ellerim yumruk oldu. Babamın lafı getireceği yer kendini belli ediyordu. “Şu ana kadar patlamayı üstlenen herhangi bir örgüt olmadı. İstihbarat konuyla ilgili detaylı bir şekilde araştırma yapıyor. İlk aldığımız bilgilere göre kırmızı listede olan dört teröristle birlikte Kulaksız lakaplı teröristin de kampta olduğu ve patlamada öldüğü düşünülüyor.”

Aniden oturduğum yerden kalktım. Ellerim masanın üzerinde, gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı. “Kim yapmış?”

Ne kadar çabalasam da sesimin çatlamasına engel olamadım. Babam devamını getiremeden ellerini masada birleştirdi. Yutkunuşunu ekrandan bile fark edebiliyordum. Bakışları yere düştüğünde başını Akın amcama çevirdi. Akın amcam sözsüz ifadeleri anlamış olacak ki boğazını temizledi. “Patlamaya Yağız’ın sebep olduğunu düşünüyoruz.”

Bedenimi saran hissizlikle bacaklarım bana itaat etmediği an kendimi sandalyeye bıraktım. Herkes sessizce benim vereceğim tepkiyi bekliyordu. Bense çok daha fazlası olduğunu düşünüyordum. “Düşünüyor musunuz yoksa emin misiniz?”

Akın amcamla babam bir kez daha birbirine baktığında babam gözlerini kapatıp açtı. Akın amcam sıkıntılı bir soluk vererek kaykıldığı yerden öne doğru geldi. “MİT ajanlarımız iki gündür her yerin altını üstüne getirdi ve kampa yakın bir yerde Yağız’a ait bir iz bulundu.”

Parmaklarım yine alyansımın üzerinde sabırsızca oynarken sağ aya-

ğım yeri dövmekle meşguldü. Duyduklarım beni duraksatırken içimi kaplayan duygunun ne olduğunu ayırt edemez hâle geldim. “Ne izi?”

Giray amcam bunu bekliyor gibi hemen yanındaki bilgisayarın tuşlarına dokunmaya başladı. Klavyede hareket eden parmaklarıyla ekran ikiye bölündü. Alt ekranda bir bıçak çıktı. Kasatura olduğunu fark etmem zor olmadı. Üzerindeki yazıyı okumaya çalışırken benden önce Aykut tanıdı. “Benim yaptırdığım kasatura. Üzerinde Pala yazıyor.”

Gözümünden süzülen yaşlara engel olmaya çalışırken hepsini elimin tersiyle sildim. Düğün hediyemizdi onlar. Aykut bir tane bana bir de Yağız’a özel yaptırmıştı. İkimizin de lakabı yazıyordu üzerinde. Yağız’ın onu yanında götürdüğünden bile habersizdim. Nasıl olur da fark etmezdim?

“O zaman gelecek,” dedim kendimi avutmak ister gibi. Yeniden ortamı sessizlik kapladığında elimi masaya vurdum hiddetle. “O zaman gelecek dedim size!” Kimseden çıt çıkmıyordu. Bana inat mı yapıyordu herkes? Gelmeliydi. Kulaksız öldüğüne göre gelmeliydi. Her şey yoluna girecekti demek ki. “Niye susuyorsunuz, niye kimse ses çıkarmıyor? Gelecek Yağız.” Hepsinin gözlerine tek tek baktım. Emirhan, Aykut, Gökhan ve hatta Turan Albay’a baktım. Hepsi başını yere eğdi, gözlerini kaçırdı. Öfkeyle ayağa kalktım. Hepsinin yakasına yapışmak istiyordum. “Tanımıyor musunuz Pala’yı? Oradan çıkamaz mı sanıyorsunuz? Buraya gelmeye çalışıyordur kesin.” Öfkeyle karşımdaki adama bağırdım. “Kara!” Göz göze geldiğimizde aşağılar hâlde bakıyordum. “Kendinden utanmalısın! Yağız’ı en iyi tanıyanlardan biri sensin!” Diğer ikisine diktim bakışlarımı. “Avcı, Poyraz! Nasıl çelişkide kalırsınız söylesenize?”

“Bahar!” dedi Akın amcam beni durdurmak adına. “Sakin ol.”

Ekrana çevirdim başımı. Ne istediğini bilmiyordu herhâlde. Yoksa benden bunu istemezdi. “Nasıl sakın olayım? Hepiniz kocam ölmüş gibi davranıyorsunuz!”

“Bunu bilmiyoruz,” dedi sakince. “Çok fazla ölü olduğu söyleniyor. Çok büyük bir patlama bu. Eğer bunu yapan Yağız’sa ve oradaysa kurtulma ihtimali çok düşük. Beni anlıyorsun değil mi?”

Başım döndüğünde onlara belli etmeden masaya tutundum. Yer ayağımın altından kayıp gidiyordu âdeta. Kimseyi anlayamıyordum, kimse de beni anlamıyordu. “Yağız gelecek,” dedim ısrarla.

Babam girdi bu sefer devreye. Beni teskin etmek ister gibiydi. “Eğer yaşıyorsa gelecektir. Herkes ondan haberdar ve iletişime geçmesini bekliyor.” Buğulu gözlerimle ona baktığımda acıyla devam etti. “Ancak her şeye hazırlıklı olmak lazım. Umutlanmak daha büyük hayal kırıklığına yol açar.”

Başımı iki yana salladım. Artık gözyaşlarımı saklayamıyordum. Boğazıma oturan yumruyu engellemeye çalışsam da olmuyordu. Anında boğulan sesimle birlikte işaret parmağımı havaya kaldırdım. “Umudumu falan kaybetmeyeceğim! Yağız, ölmedi! Duydunuz mu beni? O, ölmedi!” Koca bir hıçkırık dudaklarım arasından firar ettiğiinde dişlerimi sıkı sıkı devam ettim. “Kocam ölmüş olsaydı hissederdim! Ben onun karısıyım, hissederdim...”

Babam, “Bahar,” diye seslendi o an ama kimseyi duyacak hâlim kalmamıştı. Ateş saçan gözlerimi ekrana çevirdiğimde başım dik duruyordu. Kapıyı çarpıp çıkmadan önce son sözlerimi söyledim.

“Eğer kocamın öldüğünü düşünüyorsanız bana onun cansız bedenini getireceksiniz! Bunu yapamıyorsanız kimse karşıma geçip onun öldüğünü söylemeyecek!”

YANGIN YERİ

30 Haziran...

Bir eksiklik var içimde dindiremediğim. Her geçen gün küçülür mü diye beklerken giderek büyüyen, içine düştüğümden beri sonu gelmeyen bir eksiklik...

Pencerenin önüne koyduğum sandalyeye oturmuş, iki yandan açtığım pencerenin sağ kanadına ayaklarımı uzatmış dışarıyı izliyordum. Hava sıcaktı ama ben iliklerime kadar donuyordum. Hafif esen meltem yüzüme vuruyordu ufak ufak. En azından hâlâ hayatta ve yaşıyor olduğumu kanıtlıyordu. Çünkü bedenimi saran hissizlikle baş edemiyordum artık. Duygularımı kaybetmiş hâlde ruhsuz bir varlık gibi yaşamak zor geliyordu.

Mesela artık yağmurlardan nefret ediyordum. Bana korkunç, bir o kadar da acımasızca geliyordu. Üzerime bir damlası bile yağsın istemiyordum. Her damlası mı onu hatırlatacak kadar acımasız olabilirdi? Her damlası mı buz gibi dudaklarının tenime dokunuşunu hissettirirdi? Bu çok acımasızca, bu çok bencilceydi.

Yokluğunda beş buçuk ay geçti sevgilim. Yüz altmış beş günü sensiz, seni bekleyerek geçirdim. Dört ay sonunda o patlamayı söylediklerinde, herkes

öldüğünü düşündüğünde, "Gelecek," dedim. "Kim ne derse desin sevdiğim adam gelecek."

Ama aradan bir buçuk ay daha geçti...

Sen tüm umutlarımla birlikte beni de tükettin Yağız. Gelmedin... Belli ki gelmeyeceksin.

Elimdeki kasaturanın yazılı olan yerlerinde parmaklarımı gezdirdim. Yağız'ın kasaturasını özellikle istemiştim. Ona ait olduğunu söylemişlerdi ama belki de yalandı. Ne yazık ki benimkinin kopyası olan ve *Pala* yazan kasatura sevdiğim adama aitti. Emindim, o patlamadan önce veya o sırada oradaydı. Hatta babam o patlamanın Yağız'a ait olduğundan bile emindi. Kullanılan teknik de bunu işaret ediyordu. Geçen zamanla birlikte Kulaksız ve beraberinde birçok teröristin öldüğü teyit edilerek doğrulanmıştı. Örgüt intikam yeminleri ederken işin komik yanı patlamayı başka bir örgüt gözdağı vermek için üstlenmişti. Gerçeği ise bizden başka kimse bilmiyordu. Biz de emin olmak için Yağız'ı bekliyorduk fakat bu bir türlü olmadı.

Çünkü o, öldüğünü söyleyen herkesi haklı çıkarmak ister gibi gelmedi.

Gelsene be Yağız. Yetmedi mi çektirdiğin acı? Eridim, bittim, yok oldum. Kolum kanadım kırıldı. Ruhunu kaybetmiş bir kadınımla artık. İçimdeki minicik umut kırıntılarını beslemeye çalışıyorum. Benden kopup gitmesinler diye onlara yalvaracak duruma geldim.

Yalnızım... Yalnızım... Duyuyor musun beni? Yalnızım.

Kimseyi bırakmadım çevremde çünkü bana acıyarak bakan gözlere tahammül edemiyorum. Sevdiklerimi de seninle bir bir kaybettim. Biz bittik Yağız. Sen sadece başkalarından değil, benden de bebeğimizin intikamını çok güzel aldın. Beni öyle bir karanlığa attın ki lakabım bile kendinden utandı. Artık etrafıma ışık saçmayı bırak, kendimi bile aydınlatamaz oldum.

Çalan telefonumu cebimden çıkarıp arayana baktım. Süslü'nün aradığını görünce saate ilişti gözlerim, sekizi geçmişti. Yine akşam yemeğine gelmem için arıyordu kesin. Hava kararmış ve ben elimdeki kasaturayla işten geldiğimden beri pencerenin önüne oturmuş karanlığı izliyordum.

Kısa bir süre sonra bu sefer de kapım çalmaya başlayınca yerimden kalktım. Leyla her yolu denemekte ısrarcıydı. Onun geldiğini biliyordum çünkü uzun zamandır kapımı ısrarla çalan tek kişi oydu.

Kapıyı araladığımda Leyla elindeki tepsiyle bana bakıyordu. “Telefona bakmadın yine.” Sitemli sesine sessiz kalırken o da benden cevap beklemiyor olacak ki içeri girdi. Kapalı tuttuğum ışıkları bir bir açarken arkasından ilerliyordum. İçeri girdiğinde elindekini ortada duran sehpa bırakıp ters bakışlarını bana dikti. “İnanamıyorum sana Bahar, perdeleri bile kapatmıyorsun.” Öyle miydi? Hiç farkında değildim.

Açık bıraktığım perdeleri çekti. Sessizce koltuğa oturduğumda bir anne edasıyla ısrarla benimle çekişiyordu. “Ne zaman şunu yapmaktan vazgeçeceksin? Gökhan’la her gün seni yemeğe bekliyoruz, ısrarla gelmiyorsun. Bu yetmez gibi kendini de önemsemiyorsun.” Yandaki koltuğa oturarak getirdiği yemekleri önüme doğru itti. “Ben yemek getirmesem aç kalacaksın. Hiç mi önemsemiyorsun kendini?”

Hararetli konuşması son bulduğunda başımı kaldırdım. “Bitti mi?”

Kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarıyla tepside duran yemekleri işaret etti. “Yemeğini yemezsen devam edeceğim.” Küçük bir tebessümle çatalı elime aldım. Minik bir parçayı ağzıma attığımda yine susamadı. “Biliyorum ben senin niye böyle yaptığını.” Merakla gözlerine baktığımda kâküllerini düzeltilti. “Benim yemeklerim hoşuna gidiyor, önüne kadar getireyim diye böyle yapıyorsun.” Böbürlenlen bir bakış attı. “Ne de olsa bizde hizmette sınır yok.”

Gülerek başımı iki yana salladım. Leyla uzun zamandır, özellikle de annemler gittiğinden beri benimle özel olarak ilgileniyordu. Bana pek gelmiyordu ya da yalnız kalmak istediğimi bilerek yanımda çok uzun kalmıyordu ama son bir buçuk aydır özellikle benimle ilgilendiğinin farkındaydım. Bunun sebebi annem de olabilirdi. Yalnız kalmamı istemiyordu muhtemelen. Leyla’nın da beni yalnız bırakmaya niyeti yok gibiydi. Her gün yanıma geliyor ve mutlaka bana akşam yemeği getirip olur olmaz muhabbetler açıyordu.

Kaç kez denemişti benimle konuşmayı. Mesleğinin de etkisiyle iki katı uğraşmıştı benim için ancak o da biliyordu ki bir hastanın iyileşmesi için önce kendinin istemesi gerekirdi. Her seferinde onu geri püskürttüm.

O ise şimdilerde farklı bir yöntem deniyor olacak ki saçma sapan muhabbetler etmekle meşguldü.

Sessizce yemeğimi yerken bu sefer ona ben kapı araladım. “Ne zaman evleniyorsunuz?” Bir an duraksarken dan diye girmiş olacağım ki alık alık yüzüme baktı. Beklemiyordu sorumu. Oysa beklemesi gerekirdi. Yani benden değilse bile Gökhan’dan beklemeliydi. “Bakma öyle, kaç ay oldu siz nişanlanalı? Gökhan’a söyle de elini çabuk tutsun.”

Bu aralar ilişki uzmanı gibiydim. Kendi ilişkisi hakkında vasat durumda olan ben, herkese akıl veriyordum çünkü kimse benim gibi aptallık etmesin, yarım kalmasın istiyordum. Ancak her insanın akli kendine kaddardı işte. Bazen çevrenizdekiler sizin için ne yaparsa yapsın, hatalarınızı görmeniz için ne kadar çabalarsa çabalasın siz sadece kendinize kadar gidiyordunuz. Demek ki önemli olan insanın kendi ufkuydu. Kendi ufkunuz darsa her şeye kör ve sağırdınız.

Leyla omuz silktiğinde durgunlaştı. Gülen yüzü solup gitmişti. “Gökhan istemiyor.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Bu çok saçmaydı çünkü Gökhan’ın Leyla’yı ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Evlilik konusuna sıcak baktığını da biliyordum. “O nedenmiş?”

Buruk bir tebessüm şekillendi dudaklarında. “Yağız’ı bekliyor. Kardeşi gelmeden düğün yapmak istemiyor.”

Başımı yana yatırdım üzgünce. Tek sebep bu da olamazdı. Kendi ilişkimiz herkese kötü örnek olmayı başarmıştı. İnsanların umutlarından çalışıyorduk.

Duyuyor musun Yağız, kardeşin seni bekliyormuş. Gelsene hadi. Gel de azarla onu. Akıl ver yine bilmiş bilmiş. “Aptal mısın oğlum?” de. “İnsan sevdiğini bekletir mi?” de. Ama sen akıl veremezsin ki. İnsan kendi yaptığını nasıl başkasına yapma der? Bak ben beş buçuk aydır seni bekliyorum.

“Ben konuşurum onunla.”

“Konuşma,” dedi telaşla. “Buna gerek yok Bahar.” Oturduğu yerden kalkarak yanıma oturdu. Beni ikna etmek ister gibi elimi sıkı sıkı tuttu. “Ben inanıyorum, Yağız geri dönecek.”

Acı bir tebessüm şekillendi dudaklarımda. Ne ağır bir avutma şekliy-

di... Şimdiye kadar benim tanıdığım Yağız iki eli kanda olsa yine gelirdi. Hâlâ gelmiyor oluşuna sebep ne olabilirdi?

“Leyla... İçimdeki acı büyüyüp giderken artık hiçbir yara bandı fayda etmemeye başladı. Avuntularım tükendi, umutlarım yitip gitti. Sarıldığım tek şey, eşi bende olan alyansı ve en son dokunduğu kasaturası.”

Gözleri dolduğunda o hâlini görmeyeyim diye ayağa kalktı. Arkasını dönerek hızlı hareketlerle yanaklarını kurulayıp biraz önce söylediklerimi duymamış gibi bana döndü. “Ee, kahve içmiyor muyuz?”

Buruk bir tebessümle ayağa kalkarak getirdiği tepsiyi ona uzattım. “Bence yukarı çıkmalısın artık. Gökhan çoktan kahveleri yapmış seni bekliyordur.”

“Bahar...” diyerek itiraz edeceği sırada elimi kaldırarak sözünü kestim.

“Teşekkür ederim Leyla, her şey için teşekkür ederim.”

Leyla’yı yolcu eder etmez kapıyı kapattım. Yaktığı ışıkları bir bir kapatıp pencere kenarına ilerledim. Kapattığı perdeleri tekrar açarak mermer bıraktığım kasaturayı aldım. Koltuğa oturduğumda odamda yatmayı unutalı çok olmuştu. Yatağımı eskisi kadar sevmiyordum. O da bana ihanet ediyordu. Her dokunduğum yerde ona ait bir iz vardı.

Sabah yine bir kapı sesine uyandım. Nefret ediyordum ses çıkaran her şeyden. Ses istemediğim evde sürekli bir şekilde ses oluyordu. Koltuktan zorla bedenimi sıyırmaya çalışırken pek başarılı olamadım. Başım ağrıyordu. Elimi alnıma götürerek uyku mahmuru koltuğa oturdum. Kapı yeniden hararetle çaldığında çemkirdim.

“Patlama, geldim!” Silahımı yastığımın altından alıp belime yerleştirdim. Üzerimi bile değiştirmemiştım. Sızlayan bedenimi esneterek kapıya ilerledim. Öfkeyle kapıyı araladığımda karşımdaki kişiyi beklemiyordum “Fatma anne!” Karşımda gözleri kızaran kadın ve hemen arkasında duran Sude’yi görmemle cevap vermeden içeri geçtiler. Telaşla kapıyı kapatıp yanlarına gittim. “Anne ne oldu?”

Kızgın ve kırgın, gözlerinden süzölen yaşlarla karşımda durdu. “Bana neden söylemedin Bahar? Evladımı bana neden söylemedin? Daha ne kadar avutacaktın bizi?”

Her şeyden haberdar olduğunu anladığımda gözlerimi kapattım. Elim alnıma gittiğinde baş ağrım daha da artmıştı. “Kim söyledi?”

Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. Babam bana Yağız’ın ailesine söylemem için bir ay vermişti. Bir ayın sonunda Yağız geri gelmezse veya ben söylemezsem kendilerinin söyleyeceğini ifade etmişti. Hep bir umut Yağız’ı bekledim. O kadar emindim geleceğinden ama bir türlü gelmedi. Ben de söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki? *“Oğlun yine yok, ölmüş olduğundan şüpheleniyorlar. Sen şimdi yine öldüğü için ağlayıp yas tutabilirsin ama ansızın gelebilir de...”* mi diyecektim yani?

Yok... Yapamıyordum, olmuyordu.

“Kimin söylediği önemli mi?” Sitemli hâlde koltuğa yıkılırcasına oturdu. Sude elleri önünde, gözlerinden süzülen yaşlarla bizi izliyordu. “Yavrumun canına mı kıydılar?”

Panikle önünde diz çöktüm. “Yok öyle bir şey.”

Buğulu gözlerini gözlerime dikti ve ben karşımda bir kez daha kocamı gördüm. “Yavrun kayıp,’ diyorlar, ‘Patlamada ölmüş olabilir,’ diyorlar. Ne diyorlar Bahar? Ne oldu benim evladıma?”

“İnanma,” dedim ellerini tutarak. “İnanma anne, Yağız gelecek.”

Bir hıçkırık kaçtı dudaklarından. “Evladımı ikinci kez toprağa koyamam, ana yüreğime bu yük ağır gelir.”

Panikle onu ikna etmek için çabalıyordum. “Bana bak, lütfen bana bak. Yağız ölmedi. Hatırlıyor musun, sana onun mektubunu okudum. ‘Cansız bedenimi görmeden inanmayın,’ diyordu. İnanma anne, kocam yaşıyor.”

Gözlerime bir umut bakarken küçük bir çocukmuş gibi onu ikna etmemi istiyordu. “Kaç ay oldu, neden gelmiyor?”

İşte bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum fakat Fatma annemin umutlarını da söndürmeyecektim. Belki hata yapıyordum ama ikinci kez aynı acıyı bir belirsizlikle ona yaşatmayacaktım. “Bilmiyorum... Ama mutlaka bir sebebi vardır.”

Birkaç kez daha iç çektiğinde bana sarıldı. Onun da tek umudu ben kalmıştım. “Kocanı getir kızım. Gözünü seveyim evladımı bul. Yeter bu acı.”

Sessiz kaldım. Gözlerimi kapatmış ağlamamak için kendimi tutuyordum. Ne diyecektim ki? Kaç aydır bulamadığım adamı bulacağımı mı? Zordu ve geçen zaman durumu giderek daha da güç bir hâle getiriyordu.

Onları evde bırakıp arabaya bindiğimde karargâha gitmek için yola çıkmıştım. Yan koltuğa attığım telefonu alarak babamı aradım. Sesini hoparlöre aldığımda beni çok bekletmedi.

“Söyle kızım.”

Onun bana kırgınlık gütmeyen sesi arabanın içinde yankılanırken kendimden utandım. Kendimle birlikte ailemi de üzmüştüm. “Fatma anneye neden söyledin baba?”

Sıkıntılı bir nefes verdi. Belli ki bu konular artık onu da yoruyor, yorduğu gibi de çaresiz bırakıyordu. “Bazı şeyler beni de aşıyor kızım. O, Yağız’ın annesi ve bunu bilmek hakkı. Ne kadar saklayabiliriz ondan? Zaten biliyorsun ki kurallar gereği söylememiz gerekiyor.”

Gözümünden süzülen damlayı direksiyondan kopardığım elimle hızlıca sildim. “Yağız gelecek baba.”

Bakışlarım onun yüzünü görecekmış gibi telefona kaydı. Babam kısa bir süre sessiz kalmışken inatla onun cevabını bekliyordum. Az da olsa umut kırıntılarına ihtiyacım vardı. Birinin bana inanmasına ihtiyacım vardı.

“Gelecek,” dedi kısık çıkan sesiyle. Buna onun da pek inancı kalmamıştı ama benim için diyordu. Yoksa babam gerçekçi bir yaklaşımdan yanaydı. Yine de beni mutlu etti. Yine de içinde deli gibi kocasını bekleyen kadına az da olsa ışık oldu.

“Özür dilerim baba, seni üzdüğüm için özür dilerim. Sana saygısızlık etmek istemedim. Sadece canım çok yanıyor ve bazen bununla baş edemiyorum.”

Gülümseyen nefesleri vurdu telefona. Belli ki acı tebessümler onun dudaklarına da bulaşmıştı. Karargâha geldiğimde arabayı park ettim. Çıt çıkarmadan babamın vereceği yanıtı bekliyordum. “Seninle et ve tırnak gibiyiz Bahar. Ne sen bizi kesip atabilirsin ne de biz senden vazgeçeriz. Arada kırılacağız, üzüleceğiz ama yine bir arada olacağız. Yaşadıkların kolay

değil, biliyorum ama bil ki annenle baban senin arkanda. Yalnız değilsin.”

Ağladığım anlaşılmasın diye dişlerimi sıkı sıkı yutkundum. “Teşekkür ederim baba. Sizi seviyorum.”

“Seni seviyoruz prenses.”

Telefonu kapatıp cebime attım. Arabadan inmek zor geliyordu. Her gün o odaya gitmek, Yağız’ın boş masasına bakmak zoruma gidiyordu fakat yine aynı şeyleri yaşamak zorundaydım. Her günü onun yokluğuyla tekrar etmek zorundaydım.

Koca binaya girdiğimde kaşlarım çatık, ifadem sertti. Uzun zamandır böyleydim. Ne eski neşem vardı ne de gülümseyecek hâlim. Zaten Yağız gittiğinden beri onun lakabını ben taşımakla meşguldüm. Pala’dan bahsetmiyorum. O soyada sahiptim ama deliliğini de bana bırakmıştı sevdiğim. “Kocasını kaybettikten sonra kafayı yedi,” diyorlardı, biliyordum. Duymasam da etrafımdakilerin dudaklarını okumak zor olmuyordu benim için. Öyle ki bu sebeple de sert bir ifade takınır olmuştum. Kimsenin yanımda rahat olmasına izin vermiyordum. Korkarak geliyorlardı yanıma. Ne yazık ki Yağız gittiğinden beri ona ait yetkiler bendeydi. Tim komutanı olarak ağırlığımı korumak zorundaydım.

Üzerimi değiştirip üst kata çıkacağım sırada dinlenme odası dikkatimi çekti. Bizimkileri görmek için odanın açık kapısına doğru ilerledim. Aykut’un sesi geliyordu.

“Oğlum sen aptalsın.”

Kaşlarım çatılırken duraksadım. Kime dediğini anlamaya çalışıyordum.

“Ne aptalı lan! Olmayacak duaya âmin demeye gerek var mı?” Emirhan’ın da sesi öfkeli geldiği sırada ne hakkında konuştuklarını bilemedim.

“O zaman öpmeyecektin lan kızı! Ne diye umut verdin? Oğlum sen adi adamın tekisin!”

Hayretle kaşlarım havalandı. İlk defa Aykut’un bu kadar sert konuştuğunu duyuyordum. Merakla kafamı biraz öne çıkardığımda Aykut’un yakasına yapışan Emirhan’ı gördüm. “Ağzına ayar ver lan! İsteddiği özgürlüktü ben de verdim işte! Ne olmuş öptüysem? Sen benim kaç kızı öptüğümü biliyor musun?”

Suratım buruştuğunda daha fazla devam etmelerine izin vermeden odaya girdim çünkü birazdan birbirlerine gireceklerdi. Beni gördükleri anda ikisi de toparlandı. Karşımda suçlu çocuklar gibi duruyorlardı.

“Ne oluyor burada?”

Emirhan, Aykut’a yandan bir bakış atıp beni geçiştirmeyi tercih etti. “Bir şey yok komutanım.”

Başımı yana yatırarak Aykut’a baktım. “Senin söyleyeceğin bir şeyler var gibi Aykut.”

Aykut başını kaldırıncı göz göze geldik. Bir süre kararsız kaldığı esna da gözlerimi kıstım. Çabuk söylemesi için işaretledi bu. Beni anlamış olacak ki, “Şeyma...” dediği anda Emirhan öfkeyle atıldı. “Kes sesini!”

Sıkıntılı bir nefes vererek Aykut’a başımla dışarıya çıkmasını işaret ettim. “Bizi yalnız bırak.”

Aykut kısa bir baş selamı verip çıktığında Emirhan ben sormadan başlamıştı. “Komutanım, bakmayın siz o mala. Bir şey yok.”

Düşünceli bir hâlde bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Şeyma ile ilgili bir sorun mu var?” Sessiz kaldığında onu nasıl konuşturacağımı biliyordum. “Anlatmanı emrediyorum Emirhan.”

Başını kaldırarak gözlerime baktı. Ciddiyetimi bozmayıp sert bakışlarımda istikrarlı olurken çözülmeye başladı. “Biz ayrıldık komutanım.”

İnanamayarak tek kaşımı kaldırdım. “Siz birlikte miydiniz ki?”

Bakışlarını kaçırdı. Şu tavrı şaşırtıcıydı ve bir halt yediği belli oluyordu. “Biz... Biz bir süredir... Yani ben yaralandığımdan beri...” Cümleleri her seferinde eksik kalırken ansızın söyledi. “Ben Şeyma’yı o gün öptüm komutanım.” Kaşlarım havalandığında, “Hem de güzel öptüm,” dedi övünür gibi. Başı yere düştü birden. Benimle muhatap olmayı bırakmıştı. “İlk defa öyle öptüm.” Başını kaldırdı. Atarlıydı sanki biraz. “Bilmeyene öğretmek de zor,” diye devam etti garip bir şekilde. Her nedense bundan yakınma ihtiyacı hissetti, sanki istediği bu değilmiş gibi.

“Sonra da gidip ayrıldın mı kızıdan?” dedim kaşlarımı çatarak.

Gözlerinden bir hüznün geçti. Canı acıdı sanki. Yutkundu istemsiz. “Öyle gerekti komutanım. Çocuk mu avutacağım ben? Öpüşmeyi bilmeyen kızla mı uğraşacağım? Yardım ettim bitti. Herkes kendi yoluna

bundan sonra. Aramızda ikimizin de zorunlu olarak kabul ettiği dinî nikâhtan başka ne var?”

Karşısındaki ben değildim sanki. Kesin bana söylediklerini Şeyma'ya da söylemişti. Kendisiyle birlikte beni de inandırmaya çalışıyordu. “O zaman nikâhı da sonlandırdınız, değil mi?”

Başı yere düştü. Ağzında bir şeyler geveledi. Sesi fısıltı gibiydi. Omzuna yumruğumu vurdum hafiften. Başını kaldırınca yüzümde acı bir tebessüm şekillendi. “Ne yaptın Emirhan sen? Nasıl bu kadar acımasız olabildin? Ne sanıyorsun? Kızı kendinden uzak tutmak için kırıp ayrılacaksın ama nikâhı bozmayıp sana bağlı kalmasını mı sağlayacaksın?” Başı tekrar düştüğünde omzuna biraz daha sert vurdum. “Aptal mısın oğlum sen? Dinî nikâhınız var diye başkasını sevemez mi sanıyorsun? Âşık olmaz mı sence? Kırдың yerden toparlanamaz mı? Gidip başkasıyla resmî nikâh kıyamaz mı? Sana bağlı mı sanıyorsun?” Üzülerek baktım ona. “Sen bütün ipleri koparmışsın. İnsanları attıkları imzalar ya da zorunlu verdikleri sözler birbirine bağlamaz. İnsanları birbirine bağlayan duygularıdır. Kırдың yerden kırılırsın. Tutunduğın nikâh sizi tekrar bağlar mı sanıyorsun?”

Söylediğim canını yakmış olacak ki yeşil gözleri kızardı. Öfkeli bakışlarını bana diktiğinde çenesi kasıldı. “Ne yapsaydım komutanım? Görüyoruz sizin hâlinizi, neyi toparlayacağız? Askere olmayacak işler bu aşk işleri. Üç gün sonra unuttur, benden iyisini bulur kendine.” Yutkundu istemsizce. “Hem ben şehit olursam nikâh düşer zaten.”

“Sen...” dedim başımı yana yatırarak. “Sen o zamana kadar ne yapacaksın?” Biliyordum ki en çok onun canı acıyacaktı çünkü Emirhan gerçek aşkın her zaman gelmediğini biliyordu. Nefret insandan bir süre sonra soğuyup giderdi, unutulurdu ancak seven bir kalp yarım bıraktığı şeyin acısını çekmeye mahkûmdu.

“Bende kız çok.” Alaylı bir tebessüm vardı yüzünde. “Her gün biriyle avuturum kendimi. Zaten çok geç artık. İki ay oldu ayrılalı.”

Ben de güldüm onu taklit eder gibi. İkimiz de gülerek kapatmaya çalışıyorduk açıklarımızı. İlk defa bu kadar dürüst olacaktım ona. “Eğer şimdi şu kapıdan Yağız girse koşarak gider boynuna atlarım. Kızgınım, öfkeliyim, canım yanıyor ama inan umurumda olmaz. Yine gider onun kol-

larına atarım kendimi. Yeter ki gelsin Emirhan, yeter ki gelsin ve bana beni sevdiğini, her şeye yeniden başlayabileceğimizi söylesin. Yemin ederim gururum dahi umurumda değil. Geçen ayları, tek başıma yaşadığım acıyı, beni onsuz bıraktığı günleri unutmaya hazırım. Deli gibi âşığım ona. Tek istediğim gelmesi. Beni anlıyor musun?” Elimle kapıyı işaret ettim. “Tek istediğim öldüğünü söyleyenlere inat şu kapıdan içeri girmesi.” Dolan gözlerimle dudaklarımı birbirine bastırdım. Burnumun direği sızlıyordu ağlayayım diye. Dişlerimi sıktım. Çenemi kaldırdım hafiften. “İnsan bazı şeylerin değerini kaybedince daha iyi anlıyor. Kalbimi kaybettim. Ne yaparsam yapayım bulamıyorum. Benimle aynı acıya düşme Emirhan. İnan bana çok ağır, kaldıramazsın...”

İkimiz de sessizliğe gömüldük. İkimizin de ne düşündüğü belliydi. İkimiz de kaybettiklerimizin yasını tutuyorduk. İkimizin de kendi aptallığıydı. Acılarımız bizi boğarken sevdiklerimiz elimizden tutsun diye bekliyorduk ama baştan kaybetmemeyi öğrenememiştik işte.

O an kapının açıldığını duydum. İçimi bir umut kapladı. Bıkmamıştım umut etmekten. Bıkmamıştım beklemekten. Aşk bu ya, izin vermiyordu unutmaya. İzin vermiyordu hayal etmeden gün geçirmeye.

“Bahar.”

Tanıdık gelen sesle gözlerim kapandı. Yumruklarımı sıktım. Gözlerimi araladığımda kapıdan aldığı bakışlarını bana diken Emirhan’la bakiştık. Üzülerək baktı hâlime. Umutlarımın nasıl yıkıldığına bizzat şahit oldu. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp titrek bir nefes aldığımda ciddiyetle arkamı döndüm.

“Buyurun sayın savcım.”

Yağız olacak değildi ya.

Karşımda takım elbisesiyle duran adam bana küçük bir tebessüm sundu. “Müsait misin?”

Kibar sorusuna aynı kibarlıkla karşılık verdim. “Tabii savcım.”

Emirhan’ı arkamda bırakarak odadan çıktım. Kaan’la koridordan bahçeye doğru yürüyorduk. Beni yönlendirmesiyle birlikte bahçeye çıktığımızda merakla ona döndüm. “Bir sorun mu vardı savcım?”

Elim arkada sıcağın yüzüme vuruşuna minnet ederek sert duruşumu

korurken Kaan bankı işaret etti. İkimizin de ufak adımlarla gittiği bank, beni her seferinde geçmişe götürüyordu. Yağız'la daha önce oturduğumuz banklardan sadece biriydi.

Banka oturduğumuzda bakışlarım yüzüğümden sessizce beklemeye başladım. İyi gelmiyordu burası bana. Her şey sevdiğim adamı hatırlatıyor, ısrarla acı çekmem için çabalıyordu.

Bak sevgilim, artık yüzüğümü parmağımdan hiç çıkarmıyorum. Tektaşım senin alyansınla boynumda kolyemi süslüyor ama sana yemin ederim kendi alyansımı parmağımdan bir an olsun çıkarmıyorum. Seni üzecek, kıracak hiçbir şey yapmıyorum. Yapmıyorum Yağız, gel artık.

“Nasıl gidiyor?”

Kaan'ın sesiyle kendime geldiğimde başımı kaldırdım. Bakışları yine fazla anlamlıydı. Hep öyle olmuştu. Hep umutla bakmıştı gözlerime. Birçok kez tercihlerimle bakışlarına kırıklıklar eklesem de zaman geçince yine değişiyor, yine umut bulaşıyordu gözlerine.

“Aynı,” dedim sakince. Başka ne diyebilirdim? Acılarım da yalnızlığım da hep aynıydı.

Elini cebine atarak çıkardığı çikolatayı bana uzattığında şaşkındım. En sevdiğim çikolataydı bu. Suratım ekşidi. Tüm bunları biliyor oluşu ve bu çabası güzeldi ancak geriden geliyordu. Artık ne o çikolatayı eskisi kadar seviyordum ne de bana hissettirdikleri aynı olacaktı.

Büyük bir arzuyla o çikolatanın yoksunluğunu hissederken cebinden çıkarıp bana uzatan, vermeden önce de mutlaka bir çıkar güden adamın eksikliğini hissediyordum artık. Her seferinde bir çikolatayı nasıl bu kadar sevdiğimi sorgulayan, kendi sevmese de benim için yanında taşıyan, sırf ben o kadar iştahla yiyorum diye tadını merak eden ve hatta çekmecesinde bulunduran, bu da yetmez gibi çikolatadan beni kışkırtan adam lazımdı bana. Şimdi onun bana verdiği mutluluğu ne verebilirdi ki? Fabrika yapımı bir çikolata mı yoksa Yağız'ı taklit eden başka bir adam mı? Hiçbiri aynı hazzı, mutluluğu vermiyordu.

Almayacağımı anlamış olacak ki kenara bıraktı. “Sevdiğini sanıyordum.”

Kuruyan dudaklarımı ıslattım sebepsizce. “Eskisi kadar sevmiyorum. Uzun zamandır ağzıma sürmedim.”

Bakışları elime düştü. İsrarla oynadığım alyansıma kısa bir bakış attı. Yeniden göz göze geldiğimizde dudaklarında acı bir tebessüm vardı. “Sen harika bir kadınsın,” dedi itirafta bulunur gibi. Yüzündeki tebessümle başını yere düşürdü. “Hâlâ onu bekliyorsun. Kaç aydır bıkmadan usanmadan onu bekliyorsun.” Başını kaldırdığı an tepkimi ölçmek ister gibiydi. “Seni acılarınla bırakıp giden adamı bekliyorsun. İnsanın kıskanmamasına imkân yok.”

Umursamazca omuz silktim. Ben sadece yaptıklarımın bedelini ödüyordum. “Bırakmakta haklıydı,” derken acımı yuttum. Izdırabım içimde kalmalıydı.

Başını iki yana salladı. Gözlerinden geçip giden öfke kimeydi bilmiyorum. “Yapma Bahar... Sen sadece hamile hâlde göreve gittin, bu senin suçun değil. Gayet normal bir durumdu, bu senin mesleğin. İllaki belirli bir süreye kadar aktif görev alacaktın. Bu yüzden kendini suçlamaktan vazgeç.”

Sıkıntılı bir nefes bıraktım. Sorun keşke bu olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. “Ona söylemeliydim. Gideceksem dahi ona söyleyip gitmeliydim. Bilmeye hakkı vardı.”

İşte biz burada kırılmıştık. İşte bizi yıkan buydu.

Beni bana karşı savunur gibi itiraz etti. “Son dakika öğrenmişsin. Ne tepki vereceğini bilememiş olabilirsin, telaş etmiş olabilirsin, görev sonrasında söylemeyi düşünmüş olabilirsin, ortam buna izin vermemiş olabilir. Sen ister miydin böyle olmasını?”

Dolan gözlerimi saklamak ister gibi başımı yere düşürdüm. “İstemezdim.”

İstemezdim... Sonunun böyle olacağını bilseydim bir adım dahi atmazdım. Evet plansız gelmişti, evet beni telaşa sokmuştu ama evladımın canına zarar gelsin istemezdim.

Elimi tutan elini hissettiğim an başımı kaldırdım. Kaan mavi gözlerine öyle bir bakıyordu ki panikle elimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. Kaşlarını çatığımda gülümsedi. “Ben buradayım Bahar. Burada bekliyorum, görüyorsun değil mi?” Başımı yana yatırdığımda ısrarla elimi çektim fakat o sükûtumunu anlamak yerine canımı acıtmaya devam etti. “Seni üzmem istemiyorum ancak ya gelmezse, ya...”

Devam edeceği esnada yüksek bir ses geldi. “Komutanım!” Başımı yana çevirerek kim olduğuna baktığımda Gökhan’ın ikinci kattan elindeki dosyaları bana doğru salladığını gördüm. “Komutanım onay için sizi bekliyorum, önemli!”

Gözlerim kısıldığında usulca başımı eğip ayağa kalktım. “Bana müsaade savcım. İşler beklemez.”

Asık suratıyla ayağa kalkan Kaan, ters bakışlarını bize bakan Gökhan’a dikip sert bir soluk verdi. “Bir ayar vermek lazım şunlara, hadlerini aşıyorlar.” Kaşlarım havalandığında ısrarla devam etti. “Sen onların komutanısın Bahar, sana oradan bağırılmaz. Çok gevşek tutuyorsun.”

Küçük bir tebessüm sundum geçiştirmek adına. “Haklısınız savcım. Yukarı çıkınca ilk işim kulağını çekmek olacak.” Usul usul başını salladı. Daha fazla uzatmasına izin vermeden bir adım geriye attım. “Müsaadenizle.”

Arkamı döndüğüm gibi kaçar adımlarla uzaklaştım. Merdivenleri hızlıca çıkıp odaya geldiğimde düşünmeden kapıyı açarak içeri girdim. Biraz önceki hâlimin aksine uysal adımlarla masama geçerken Gökhan’ın beni izlediğini biliyordum. “Getir bakalım şu önemli dosyaları.”

Yerinden kalkıp masadan aldığı birkaç dosyayı yanıma getirdi. Masama bıraktığında suratı duvar gibiydi. Dosyaların kapağını açıp baktığımda çoktan imzaladığımı gördüm. Başımı kaldırarak ters bakışlarımı Gökhan’a dikerken omuz silkerek kendi yerine ilerledi. “Yardıma ihtiyacın var gibiydi.”

Sesli bir soluk verip elimdeki dosyaları kenara fırlattığımda haksız sayılmazdı. “Kendim baş edebiliyorum.”

Başını kaldırdığında öfkeli duruyordu. “O herif sana asılıyor.”

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Tek kaşım havada oldukça imalı bakıyordum. “Hayırdır? Kim seni vekil tayin etti?”

“Sen bana Yağız’ın emanetisin,” dedi önce fakat yeterli gelmemiş olacak ki ekledi. “Hani ben senin abindim?”

Alaylı bir tebessüm firar etti dudaklarımdan. Söyledikleri doğrudu ancak sıralaması hatalıydı. “Sen önce kendine bak.” Kaşlarını çatığında sıra bendeydi. “Ne diye bekletiyorsun kızı?”

Bakışları değiştiğinde beklemiyor gibiydi. “Sana mı söyledi?”

“Ben sordum,” dedim durumu toparlamak adına. “Aşağıda yarım saat Emirhan’la konuştum, bir de seninle mi konuşayım Gökhan?”

Yerinde duramıyor gibi ayağa kalktı. Pencere kenarına ilerlediğinde bakışları bende değildi. “Çok seviyorum Bahar. O kâküllü için canımı verecek hâle geldim ama ... Olmaz be kızım. Siz böyleyken keyifle düğün yapamam ben. Hem sonu belli bizim hikâyelerin. Gördük, görüyoruz...”

“Aptalsınız,” dedim oturduğum yerden. “Sen, Emirhan, Aykut; aptalın tekisiniz. Hadi biz kötü örnek olduk eyvallah da sizin de iyi olsun diye çabaladığınız yok. Batırmak için uğraşır gibisiniz. Kimseye verecek aklım kalmadı. Kendi aklımı kaybetmişken size ne diyeceğim? Bana, ‘Benim aklım sensin,’ diyen adam, aklımla birlikte çekip gitti.”

Sanki her söylediğim beyin süzgecinden usul usul geçiyormuş gibi söylediklerimin hiçbirini yadırgamadan kabul etti ancak en olmayacak yere takıldı. “Hadi Emirhan’ı anladım da Aykut ne alaka?”

Bir an duraksadım. Gözlerini kısarak bana bakan adamla yutkunma ihtiyacı hissettim. “Öyle uzaklara bakacağına dibindeki kardeşinin derdine baksaydım görürdün.”

Söylediklerim ilgisini çektiğinde tüm bedenini bana doğru çevirdi. Şaşkındı. Elini saçları arasında gezdirirken düşünceli duruyordu. “Aykut âşık mı?”

Alayla gülümsedim. Bir de bordo bereli olacaktı ama kördü hepsi. Gerçi saklayan kişi de bordo bereli olunca normaldi ama saf aşk insanın gözlerine yansıyor. Aşk bilen insanlar azıcık dikkatli olsalar bunu mutlaka görürlerdi. Ben de görüyordum; Aykut’un çırpınışlarını, çaresizliğini, kendini saklarken bile gösterme çabalarını ben görüyordum.

“Of Gökhan! Yakında adım dedikoducu, ispiyoncu birine çıkacak. Benden bu kadar.”

İnsan nelere alışmıyor ki Yağız... Yokluğun alışılmaz sanıyordum, ona da alıştım. Umutlarımı tükenmez sanıyordum, tükenebileceğini öğrendim. İnsanlar kalpsiz yaşayamaz sanıyordum, imkânsız olmadığını fark ettim. Yalnızlık ağır sanıyordum, şimdi her yere duvarlar çektim. Bir tek aşk acısını tutturamadım. Geçer sandım geçmedi, diner sandım dinmedi, yaralarımı kabuk bağlar sandım ama o her çatlaktan sızan kanla yeniden tazelendi. Yine de ben büyüdüm Yağız. Yaralarımınla yürümeyi, koşmayı öğrendim.

Bil ki artık eskisinden çok daha fazla güçlüyüm. Bil ki artık eski Bahar kuruyup gitti. Her bir yaprağı başka zamana savruldu. Şimdi önümüz kış. Ben hazırım sevgilim. Çetin kışlara, canımı yakacak soğuklara, sensiz geçecek ömre hazırım ama bir tarafım yine de hep eksik olacak, bir tarafım hep yarım kalacak. Kalsın! Olur da sensiz tam olurum diye ödüm kopuyor. Varsın sensiz her şey yarım kalsın. Ben ona da hazırım.

Akşam olmuştu yine. Fatma anne ben gelmeden hazırlıyordu akşam yemeğini. Bana can olmuştu buraya geldiğinden beri. Onun sayesinde ne öğün atlatabiliyordum ne de uykusuz kalma şansım oluyordu. Başımda nöbet tutuyordu âdeta. Sude'den çok benimle ilgileniyordu. İkimiz de birbirimizi emanet olarak görürken şimdilerde o bana anne olmuştu ben ona evlat. Yaralarımızı böyle sarıyorduk. Arada sızıntılar oluyordu elbet ama acı zamanla alışılabilir bir duyguya dönüşüyordu. Beni asıl mahveden hissedememektir. Yitip giden aylarla kokusunu, tenini, varlığını hissedememek ...

“Kızım.” Masanın ortasında daldığımın farkında bile olmadan Fatma annenin sesiyle başımı kaldırdım. “Yemeğini soğuttun yine.”

Hemen toparlanarak yemeğime odaklanırken suçlu bir çocuk gibiydim. “Dalmışım anne.”

Yemeğimi yerken yanımda duran Sude çekti dikkatimi. Telefonuyla uğraşıyordu. Arada bize göz gezdirip tekrar telefonuna odaklandığında biriyle mesajlaştığını anlamam zor olmadı. Görmezden geldiğim esnada Fatma anne kızını dürttü. “Sofranın başında oynamasına kızım şu telefonla.”

Sude çekingen bir tavırla telefonu masaya bıraktığında sessizce tekrar

vemeğine döndü ama hemen sonra başını kaldırarak bana baktı. “Yenge.” Merakla ona baktığım sırada ellerini masanın altına indirdi. “Benim kırtasiyeye gitmem gerekiyor da...”

“Bu saatte mi?” dedim şaşkınlıkla. Telefona baktığımda çok da geç olmadığını fark ettim, açık olabilirlerdi. “Yemekten sonra beraber çıkarız.”

“Yok,” dedi hemen. “Aykut...” Hata yapmış gibi annesine baktı. Boğazını temizledi. “Aykut abi, ‘Ben götürürüm,’ dedi de.”

Fatma anne alttan bakışlarıyla kızına bakarken onun nasıl eğilip büküldüğünü benden daha iyi görüyor olacak ki başını kaldırdı. “Aykut mu, Aykut abi mi? Kararsız kaldın sanki.”

İçimdeki soruyu ben yerine Fatma annenin dile getirmiş olmasından memnundum. Sude suyuna uzanarak bir yudum aldı. Çaresiz, medet umarcasına gözlerime bakıyordu ancak şu durumda ben gerçeklikten yanaydım.

“Yok anne, kararsızlık değil de...”

Sude yine ağzında bir şeyler gevelerken Fatma anne kolunu çimdikledi. “Ne iş çeviriyorsun kız sen?”

Sude asık suratıyla kolunu ovarken huysuzdu. “Ne iş çevireceğim? Çıktı almak için kırtasiyeye gitmem gerektiğini söyledim, o da, ‘Ben götürürüm,’ dedi.”

Fatma anne biraz önceki yetmemiş gibi bu sefer de Sude’nin koluna şaplattı. “Siz ne ara konuşur oldunuz da, ‘Ben götürürüm,’ dedi?”

Merakla bu sorunun yanıtını beklerken Sude dudaklarını büzdü. Bir eli annesinin vurduğu yerde geziyordu. “Ben... Yeni daha. Bir ay kadar...” Cümlelerini toparlayamadığında annesine yalvaran gözlerle bakıyordu. “Anne valla ben yazmadım, o yazdı. Kimseyi rahatsız etmiyorum. Konuşmak istediğini söyledi. Öyle konuşuyoruz, bir şey yok aramızda. Yanlış bir şey yapmadım, yemin ederim.”

Fatma anne kaşlarını çatarak kızına bakarken geçmişte olanlar yüzünden inanmakta zorluk çektiğini görebiliyordum. Bu durum karşısında müdahale etme ihtiyacı hissettim. “Dışarı çıkmışken bize de kahve mi al-salar? Evde kalmamış.”

Fatma annenin bakışları aniden beni bulduğunda onu teskin etmek

adına gözlerimi kapatıp açtım. Bu ona güven vermiş olacak ki tekrar yemeğine döndü. “İyi bakalım.”

Hep birlikte yemeğimizi yedikten sonra aynı hızla masayı topladık. Biz Fatma anneyle mutfağı hallederken Sude hazırlanmak için odaya gitti. Salona geçtiğimiz sırada kapı çalınca Fatma anneye oturmasını işaret ettim. “Ben bakarım anne.”

Kapıya yöneldiğimde hiç düşünmeden açtım. Karşımda bir o yana bir bu yana giden Aykut bir an duraksarken beni görünce ayrı bir telaşa düştü. “Komutanım.”

Omzumu kapı pervazına yaslamış onun heyecanlı hâline imrenerek baktım. Elleri titriyordu. Altına mavi bir kot, üzerine yine mavi bir gömlek giymişti. Saçları bugün karargâhta gördüğümünden daha özenli, gözleri saklamaya çalıştığı ışıltılarla doluydu.

“İçeri geçmeyecek misin?”

Ne yapacağını bilemez hâlde ellerini birbirine sürttü. “Geçeyim mi komutanım?”

Uzun zaman sonra yüzümde içten bir tebessüm oluştu. “Geç. Annesinden izin iste önce.”

Akl edememiş olmanın utangaçlığıyla içeri girdi. Fatma anne bizi görünce Aykut hemen eline uzandı. “Fatma teyze, öpeyim.”

Fatma anne şaşkın hâlde elini öpen Aykut’un koluna dokundu. “Sağ ol evladım.”

Alt dudağımı ısırdım istemsiz. Yağız olsaydı şu anı kahkahalarla izliyor olabilirdim. Şimdi ise onsuz atacağım her kahkaha ölüm gibi geliyordu.

Aykut birkaç adım geriye çekilerek ellerini önünde birleştirdi. “Biz çok geç kalmayız Fatma teyze, hemen getiririm Sude’yi.” Bu açıklama kendisine yetmemiş olacak ki devam etti. “Geç oldu şimdi tek gitmesin. Ben arabayla götürürüm zaten. Kırtasiye biraz uzak ama arabayla beş dakika. Hemen hallederiz işini, sen merak etme. Dışarı serseri dolu, ne olur ne olmaz. Hem pek tekin değil buralar. Ondan yani. Yoksa ben gelmeyecektim de öyle olunca öyle şey ettim.”

İçten içe Aykut’un hâline gülerken Fatma anne baktı susmayacak elini kaldırdı. “Tamam evladım anladım, sağ ol.”

O sırada Sude, “Ben hazırım,” diyerek içeri girdiğinde Aykut daha fazla devam edemedi zaten.

Kavruk teniyle uyumlu siyah saçlarını açık bırakmış, üzerinde ince bir ceketle duran kıza hayranlıkla bakıyordu. Sude geç de olsa Aykut’un kendisine nasıl baktığını fark etmiş olacak ki utangaç tavırlar sergilerken boğazımı temizledim. Belli ki harekete geçecekleri yoktu. Aykut hemen kendini toparlayarak bize küçük bir baş selamı verdi.

“O zaman biz gidelim.”

Fatma anne ikisini de tembihledi. “Dikkatli olun evladım. Çok geç kalmayın.”

İkisi de onaylarken onları yolcu etmek için peşlerinden gittim. Tam gidecekleri esnada bakışlarım Aykut’taydı. “Bir saat Aykut. Geç kalma.”

Söylediklerimin emir olduğunu çok iyi biliyordu. “Emredersiniz komutanım.” Sude önde o arkada bir basamak inmişti ki bana doğru döndü. “Sağ olun komutanım.”

Tebessümle baktım gözlerine. O sıra Aykut’la gözlerimizle anlaşmıştık, sözlere gerek kalmadı.

Kapıyı kapattığımda sırtımı yasladım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken sesim duyulmasın diye alt dudağıma dişlerimi geçirdim. İçimdeki ateş hiç mi bitmeyecekti? Hep böyle yanmaya devam mı edecektim?

“Bahar.”

Fatma annenin sesiyle hemen kendimi toparlarken yanaklarımı elimin tersiyle kurulayıp içeriye adımladım. “Efendim anne.”

Fatma anne biraz tedirgin olmuş şekilde oturmamı işaret etti. “Kızım senin haberin var mı bunlardan?”

Varla yok arasıydı işte. “Biliyordum bir şeyler.”

Yanına oturduğumda endişeli duruyordu. “Bak kızım, sen biliyorsun durumları. Bizim kız iki arkadaşı birbirine düşürmesin. Babası yok, abisi yok... Gözünü seveyim kızım, sen bakadur. Daha cahil benim kızım. İnadına konuşmasın çocukla.”

Fatma annenin elini tuttum. Endişelerini anlıyordum. Hatta bir an ihtimalini düşünmediğim olasılıkla sarsıldım. Sude’nin inat uğruna öyle bir şey yapması korkutucu olurdu. Umarım böyle basit bir oyuna

düşmezdi çünkü o zaman Aykut'u ben de dâhil kimse toparlayamazdı. "Bunu bilmiyorum anne ama ikisi de bir şansı hak ediyor. Yaşayıp göreceğiz. Merak etme gözüm üzerinde olacak, ilk fırsatta da konuşacağım."

Onaylarcasına kapatıp açtığında gözleri yine dolu doluydu. Geçmeyecekti... İkimiz de Yağız'dan bir haber gelene kadar böyle olacaktık.

Sabahları gözlerimi aralamak her geçen gün biraz daha kolay geliyordu, biraz daha mekanikleşiyordu yapacaklarım. Her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu ruhum bedenimden. Biraz daha kaybediyordum hislerimi.

Yataktan çıkar çıkmaz üzerimi değiştirdim. Basitti kıyafetlerim. Kot pantolon üzerine giydiğim ince tişört yetiyordu. Saçlarımı ise atkuyruğu yaptım. Makyaja ihtiyaç duymadan odadan çıktım. Lavabonun ardından mutfığa geçtim. Fatma anne yine benim için erkenden kahvaltı hazırlamıştı. Apar topar bir şeyler atıştırıp çıktım evden.

Arabayla karargâha girdiğimde hiç vakit kaybetmeden üzerimi değiştirdim. Odaya geçtiğimde Gökhan yarım saat kadar sonra geldi. Zaman hızla bizi terk edip giderken öğleni etmiştik. Gökhan öğle yemeğinden sonra getirdiği kahveyi masama bırakırken kapı çaldı. Onayım ile içeri giren asker hızlı bir selam verdi.

"Komutanım, Turan Albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Başım ile onayladım. "Çıkabilirsin."

Yine küçük bir baş selamı verip odadan çıktı. Gökhan'la bakışlarımız kesiştiğinde ayağa kalktım. "Hadi bakalım, yeter yattığımız."

Toplantı odasına girdiğimizde hemen arkamızdan Aykut ve Emirhan girdi. Aykut'un bu aralar yüzü gülüyordu ancak Emirhan fazla düşünceliydi. İç çekerek onları izlerken içeriye Turan Albay girdi. Hemen ayağa kalkarak hazır ola geçtik. Kısa bir baş selamının ardından yerine oturdu.

"Oturun." Oldukça telaşlı şekilde yanında dikilen askere eliyle işaret

verdi. Beyaz ekran anında açılırken Turan Albay oturamamış olacak ki ayağa kalktı. “Sınırımıza yakın Türkmen köylerinden birine saldırı yapılacağını öğrendik.”

Kaşlarımı çatmış harita üzerinde gösterilen noktaya bakarken sınıra çok da yakın olmadığını düşünüyordum. “Neden böyle bir şey yapılıyor?” Bakışlarım ekrandayken sorduğum soru herkesin ortak düşüncesi olabilirdi.

“Amaçları sınırdaki Türkmenleri yok etmek. Bu sayede kendilerinden olanları sınır köylere yerleştirebilecekler.”

“Şerefsizler,” dedi Gökhan öfkeyle. Hepimiz onunla aynı hislere sahiptik.

“Aldığımız istihbarata göre saldırı yarın sabah erken saatlerde herkes uyurken olacak. Fazla zamanımız yok. Sizi sınır karakoluna göndereceğiz. Gece yarısı köye sızma yapacaksınız. Sizi orada dostlarımız karşılayacak. Siz de gelen teröristleri karşılayacaksınız.” Bakışları beni bulduğunda gayet ciddi görünüyordu. “Bahar, emir komuta sende. Tek bir masum insan ölmeyecek. Görevinizi hakkıyla yerine getirin.”

Oturduğum yerden ayağa kalktım. “Emredersiniz komutanım.”

Turan Albay gezindiği yerden tekrar masanın başına geçtiğinde hepimizin üzerinde göz gezdirdi. “Asker!” Onlar da ayağa kalkarak hazır ola geçtiğinde devam etti. “Allah yâr ve yardımcınız olsun!”

“Sağ ol.”

Ortak cevabımızla toplantı sona erdi. Hep birlikte mühimmat odasına geçtik. Hızlı hareketlerle hazırlanıyorduk. Bu, Yağız’sız geçen kaçınıcı operasyonumdu bilmiyordum. İlk zamanlar çok zoruma gidiyordu ama alışmıştım artık. Başlarda aptal gibi saçımı örecektir bir el aradım, yüzüme siyah boya sürecektir parmakları bir türlü hissedemedim, cebine çikolata dolduran kimse kalmadı yanımda. Ben bile yapmadım bunu. En kötüsü de tam odadan çıkacağım sırada çantamdan yakalayıp beni kendine çekecek kimsenin olmayışındı. Dudaklarıma operasyon öncesi konan son öpücükler hep eksik kaldı. Dudaklarımda kalan tek iz, en son verdiği veda öpücüğünden başka bir şey değildi. Onun acısı her tebessümüme bulaşıyor, her gülücüğümü zehrediyordu.

Helikopterle geçen uzun bir yolculuğun ardından karakola geldiğimi havadan halatlarla iniş yaptık. İhtişamımız görölmeye değerdı. Karakoldaki askerler bizi hayranlıkla izliyordu. Sonuçta nadir görüyorlardı bizi. Hatta bazılarının ilk görüşü bile olabilirdi. Çünkü biz tekrar onların yanına gittiğimizde birçoğunun askerliği bitmiş, yerine yenileri gelmiş oluyordu. Ancak bizi tanımasalar bile Kartal Timi'nin yürüyüp giden namı kulaklara yer ediyor, efsane gibi dolaşıyordu.

Karakol komutanı bizi kapıda karşılariken elimi uzattım. "Üsteğmen Bahar Pala."

Gülümseyerek elimi sıktı. "Hoş geldiniz komutanım. Teğmen Çağrı Kazan." Başımı eğdiğimde içeriyi işaret etti. "Buyurun odama geçelim."

Diğerleriyle de selamlaştığında hep birlikte odaya geçtik. Karakolu hatırlıyordum. Bu şehre ilk geldiğim zamanlar yapılacak baskını engellemek için görevlendirilmiş ve baskını bertaraf etmiştik. Yağız beni daha öncesinde operasyona götürmediği için Turan Albay emir komutayı bana vermişti. O zaman operasyonun adını Güneş koymuştum. Ne günlerdi ama... Hepsi bir bir geçip gitmişti.

Sandalyeye oturmuş çayımı yudumlariken değışen karakol komutanı ile sohbet ediyorduk. Daha ziyade ben sessiz ve dalgın bir şekilde çay içerken Gökhan ve diğer ikili benim açığımı kapatmaya çalışıyordu. Öyle neşeli sohbetler edecek, eğlenecek hâlim yoktu. Ağlamıyordum artık ama gülmeye mecalim de kalmamıştı.

"Akşam yemeğe kadar biraz dinlenmekte fayda var. Gece ayakta olacağız."

Ayağa kalktığımda herkes benimle aynı anda ayaklanırken onları beklemedim. Kapıdan çıkıp bize ayrılan odaya ilerledim. İlk olarak ranzalar karşıladı beni. Serindi oda. Dışarısı sıcaktı ama içerisi serin oluyordu.

Kendime pencerenin iki yanında duran ranzalardan sağ taraftakini seçerek alt kata uzandım. Öylesine bir uzanıştı bu. Üzerimdeki yelek ve çanta dışında hiçbir şeyi çıkarmadım. Ayağımdaki postallar bile duruyordu. Sadece yemeğe kadar kafamı dinlemek istiyordum. Sürekli yanımda taşıdığım Pala'ya ait kasaturamı alıp oynamaya başladım. Gözlerimi kapattığımda çocukların odaya girdiğini duyabiliyordum. Emirhan yine Ay-

kut'la uğraşıyordu. Gökhan sessizdi. Onlar da yatmışlardı sanırım çünkü ufaktan sesleri kesilmişti.

Yine Yağız'ı hayal ediyordum. Gözleri vardı aklımda. Beni yakan kara gözleri, içimi perişan eden gözleri... Karakola geldiğimizdeki anılarımız düştü aklıma. Yan tarafa döndüm sebepsizce. Bir elim yanağımla yastığım arasında yer buldu. Diğeriyle hâlâ elimdeki kasaturayla oynuyordum. Vazgeçilmezim olmuştu artık. Bana ondan kalan son hatıraydı.

Bir keresinde ranzada uyurken Yağız'ın beni izlediğini fark etmiştim. Bir kere de ranzadan inerken tam önüme adanmıştı, *"Günaydın,"* diye. Deli adam... Hangi hareketi normaldi ki? Yemekhane kıskançlıkları yüzünden yaptıkları dün gibi aklımdaydı. Askerlerin bakışlarını benden koparmak için sandalyesiyle çıkardığı ses kulaklarımda çınliyordu. Açık saçlarımla bahçede beklerken banyo yaptım diye deliye dönüp saçlarımı örmeye çalışması, kahvaltı yaparken sırf Gökhan'la yumurta tokuşturduk diye aynısını istemesi, ayrıldığımızda *"Güneş'imi kaybettikçe kalbim buz tutuyor Kara,"* diyerek Gökhan'a yakınmasını dudaklarından okuduğum anı bile unutamıyordum. Çikolata istediğinde verdiğim mermiyi saklayan, *"Yaralarımından öpecek misin?"* dediğimde, *"Öpmeyen ne olsun!"* diyen adamı nasıl unutabilirdim ki? Nasıl bu yarayı kapatabilirdim, nasıl?..

Elimdeki kasaturayı biraz daha sıktığımda parmağım bir şeye takıldı. Gözlerim kapalı, kaşlarımı çatmış, takılan kısmın üzerinde parmağımı gezdirirken bir anda gözlerimi araladım. Elimdeki kasaturanın baş kısmına sürttüğümde hissettiğim pürüz daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Yüzüme yaklaştıracak o kısma baktığımda bir kesi olduğunu gördüm. Sanki bu kısım açılıp tekrar takılmıştı.

Bir anda oturur pozisyon alırken karşımda sırtüstü uzanan adama seslendim. "Gökhan!"

Merakla başını bana çevirdi. "Ne oldu?"

Elimle avuç içim yukarıda parmaklarımı içe büktüm. "Kasaturanı ver."

Emirhan ve Aykut'un ilgisini çekmiş olacağım ki bize yoğunlaştıklarında Gökhan'ın bana uzattığı kasaturayı kavradım. Aynı pürüzü görmeye çalışsam da olmadı. Gökhan'ın kasaturasıyla çıkıntı gibi duran kısmı açmaya çalıştığımda üçü de başıma dikilmişti.

“Ne yapıyorsun komutanım?”

Aykut’u duymazdan gelerek kapak gibi yerleştirilen yeri açtım. Başımı kaldırıp yüzlerine baktım. “Benimkinde böyle bir şey yoktu.”

Hepsi sessiz kaldığında içerideki boşluğa baksam da bir şey göremedim. Ters çevirip hafiften salladığımda küçük bir kâğıt parçası dizlerime düştü. Panikle elimdekileri kenara fırlattığım gibi kâğıdı kavradım. Ellerim titreyerek açtığım anda onun sesi yankılandı kulaklarımda.

“Şirine’ın...” Bana ondan başkası öyle demezdi. Ben onun Şirine’si, sarıpapatyasıydım. Zorla yutkunarak dolan gözlerime mâni olmak isterken bir damla yaş çoktan fırar etmeyi başarmıştı. Devam ettim okumaya. “Eğer bu mektubu okuyorsan bil ki ben çoktan intikamımızı almışım, için rahat olsun. Ancak bu mektubu ben alamadan sen bulduysan ve benim söyleyeceklerimi buradan okuyorsan belli ki sağ çıkamadım o cehennemden.” Boğazıma bir hıçkırık takıldı. “Üzülme güzel gözlüm. Bil ki kocan şerefli bir ölümle sana veda etti.” Dudaklarımdan yayılan iniltiyle devam edemedim. Diğerleri de duysun diye sesli okuyordum ama takatim kalmadı. Gözyaşlarım görüşümü kapattığı için devamı gelmiyordu. Gökhan hâlimi anlamış gibi elimdeki kâğıdı aldı ve benim yerime okumaya devam etti. “Emirhan’ın nikâh kıydığı operasyonda seninle kaldığımız gece söylediklerimi hatırlıyor musun?”

Hepsinin bakışları beni bulduğunda biraz daha sesli ağlamaya başladım. Allah’ın cezası konuşmaları noktasından virgülüne kadar hatırlıyordum. “Eğer bir gün şehit olursam sakın arkamdan ağlama, yasımı tutma. Kendine iyi bir adam bul,” demişti. Ona delirdiğini söylediğimde ise, “Ben hayatta olmadıktan sonra kendini yalnızlığa hapsedmeni istemem Bahar. Seven sevdiği mutlu olsun ister. Ömür boyu yas tutmanı istemem,” demişti. Canımı acıtacak her sözü söyleyip beni önceden mi hazırlamıştı yani?

Gökhan benden cevap gelmeyeceğini anlamış olacak ki devam etti. “Şimdi senden tek istediğim o sözleri yerine getirmen. Mutlu ol Şirine. Senin mutluluğun, benim mutluluğum olacak.”

Gökhan’ın son sözleriyle oturduğum yerden zemine çöktüm. Ne kendime hâkim olacak gücüm kalmıştı ne de sessiz kalacak hâlim. Benimle yere çöken Gökhan, beni tutmaya çalışırken feryat ettim. “Gitti Kara! Bütün umutlarımı benden söküp gitti!”

Gökhan omuzlarımdan çekip beni göğsüne bastırduğında diğerleri ne hâldeydi bilmiyordum. “Kapıyı kapat! Kimseyi yaklaştırmayın buraya!”

Telaşlı adımlarla beraber sert bir kapı sesi duydum. Gökhan feryatlarım arasına karışan ağlamalarım duyulmasın diye beni kamufle etmeye çalışıyordu ancak ne çareydi ki? “Beni de öldürdü! Yakıp gitti!..” Avazım çıktığıınca ağlıyor, yıkılışımı ilan ederken bunun duyulmasını umursamıyordum bile. İçimde kopan kıyametin telafisi yoktu.

Ne kadar ağladım bilmiyorum. Oracıkta, beton zeminin üzerinde ne kadar yas tuttum bilmiyorum. En son bitap düşen bedenimle başımı Gökhan’ın göğsüne yaslamış, elimde tuttuğum kolyemin arasındaki Yağız’ın alyansı ile iç çekişlerimi durdurmaya çalışıyordum. Yanımdaki adamın sesi hiç çıkmadı. Sadece sessizce susmamı bekledi. Arada onun da yüzünü sildiğini fark ettim. Doğru ya, o da kardeşini kaybetmişti.

Bir külçe gibi yığılan bedenimi zor da olsa toparladım. Ranzaya tutunarak ayağa kalktığımda ufak adımlarla kapıya ilerledim. Kapıyı açtığım an nöbet tutan Emirhan’ı gördüm. Koridor bomboştu. Beni görür görmez yüzünü kuruladı.

“Emredin komutanım.”

Ne hâldeydim bilmiyorum ama sesim cansızdı. “Lavaboyu boşalt.”

Aldığı emirle apar topar giderken hemen arkasından küçük adımlarla ben gidiyordum. İki asker kaçır adımlarla tuvaletten çıktığında bana selam verir vermez ortadan kayboldular. Hemen arkalarından Emirhan çıkınca geçmem için kapıyı tuttu. “Ben buradayım komutanım, içiniz rahat olsun.”

Cevap verme gereğinde bulunmadım. Konuşacak mecalim yoktu. İçeri girer girmez aynanın önüne geçtim. Kendimi gördüğümde sanki cansız bir bedene bakıyordu gözlerim. Ruhsuzdu bakışlarım. Mavilerim solup gitmiş, gözlerim kızarmış, rengim bir anda solmuş, titreyen ellerimle korkutucu ve bir o kadar da acınası duruyordum. Gücüm de dermanım da kalmamıştı. Üzerimdeki kamuflaj kefen gibi duruyordu. Şu an içimdeki tüm umutlarımın cenaze namazı kılınıyordu.

Defalarca soğuk suyla yüzümü yıkadım. Kendime gelmem zordu elbet ancak güçlü olmam gerekirdi. Önümüzde bizi bekleyen belirsiz bir operasyon vardı.

Karakolun bahçesine çıktığımda bana çekingen hâlde çaktırmadan bakmaya çalışan askerleri görmezden geldim. Koca dağların karşısına geçtiğimde içindeki yangını neyin söndüreceğini bilmiyordum. İçim paramparçaydı, içim yangın yeri ydi.

Her evladın yapacağı gibi acımı en çok anlayacak insanı aradım. Annemi...

“Anne...”

Cılız ve titrek sesimi duyan annem telaşla karşılık verdi. “Kızım!”

“İçim yanıyor anne. Alevlerin arasına düşmüş gibiyim.”

Kıvranışlarımı dile getiren sesim o kadar belirgindi ki annemin çoktan gözleri dolmuş olmalıydı. “Bahar, neredesin?”

“Karakoldayım,” dedim mırıldanır gibi.

“Baban seni aldırısın mı kızım? Yanıma gel.”

O görmese de başım iki yana salladım. Şu an beni aldırıamazdı, ben de gitmezdim. “İçimdeki ateş nasıl denecek anne?”

Medet umar gibiydi sözlerim. Kendimce annemin yaralarımaya çare üretmesini istiyordum. Oysa annem ne yapabilirdi ki? Hatta sadece annem de değil, Yağz’dan başka kim beni bu ateşten çıkarabilirdi?

“Bahar,” dedi sakince. “Sen adını güçlü bir kadından aldın. Ben sana şehit babaannenin adını verdim. Sen çok güçlüsün kızım, benden bile güçlüsün.”

İç çekerek bakışlarımı karşımdaki dağlara diktim. Ben güçlü değildim. Zavallının önde gideniydim. Yine de annem haklıydı. Ben, babam küçükken bombalı saldırı sonucu şehit düşen babaannemin adım taşıyordum. Dedem de aynı anda şehit olmuştu ve ikisi de askerdı, tıpkı Yağz’la ben gibi. Belki de gerçekten insanlar, ismini aldığı kişilerin kaderini yaşıyordu. Benim de kaderim sevdiğim adamın peşinden gitmekti.

“Seni seviyorum anne.”

Annem sesimi beğenmiyor olacak ki endişeliydi. “Bahar.”

Boğazımdaki düğümü yok etmek adına yutkundum. “Hakkını helal et. Kapatmam lazım.”

Annem cevap veremedi kapattım telefonu. Cebime yerleştirip el-

lerimi arkamda, kalçamın üzerinde birleştirdim. Düşünceli bir hâlde dağları izlerken kocamın cenazesini bile vermeyen dağlara tüm öfkemi kusmak istiyordum fakat içimde kopan çığlıkları kimseye duyuramıyordum. Ölüm bile daha az acılı olurdu benim için. Geride kalmak işkenceden farksızdı.

Akşam yemeğine geçtiğimizde karakolun yemekhanesi oldukça kalabalıktı. Zorla getirmişti Gökhan beni buraya. *“Gece çıkacağımız operasyon için yemen lazım,”* demişti. Güçlü olmalıydık ancak benim boğazıma öyle ağır bir yük oturmuştu ki değil yemek yemek bir yudum su bile geçmiyordu.

Sessizce önümdeki yemekle oynarken yemekhanede dolaşan uğultu sinirimi bozuyordu. Başımı kaldırdığım anda denk gelen askerin dudaklarını okuyor, öfkeme hâkim olabilmek için kendimi fazla zorluyordum. Masada duran bardağa uzandığımda bir askerin dudaklarına takıldı bakışlarım. *“Kocasını da bordo bereliymiş, şehit olmuş. Onun için ağlıyormuş.”*

Sonra diğerine takıldım. *“Kayıpmış. Efsane Kartal Timi’nin komutanı diyorlar. Şimdi kendisi geçmiş yerine.”*

“Büyük aşkmış onlarınki. Pala Komutan efsane olmuş. Çok aramış ama bulamamış.”

“Geriye dönmemiş adam. Şehit olmuş diyorlar.”

“Efsaneymiş. Bir sürü leşi varmış.”

“Dağ tepe kocasını arıyormuş, delirdi diyorlar. Geceleri böyle bağıırıp çağırıyor.”

Elimdeki bardağı sert bir şekilde masaya bıraktığımda sinirlerime hâkim olamıyordum. Sandalyemi geriye ittiğim gibi ayağa kalktım. *“Kesin lan sesinizi!”*

Ortamdaki uğultu bir anda kaybolduğunda hepsi dik bir konumda bana bakıyordu. Karakol komutanı bile yaptığım çıkıştan dolayı bana şaşkınlıkla bakarken Gökhan elini uzattı. *“Komutanım...”*

Bakışlarım onu bulduğunda o kadar sert bakıyordum ki devamını getiremedi. Sandalyemi iterek kollarımı arkada bağladım.

“Kalkın ayağa!” Her bir kelime tok sesimle çıkıyor, yemekhanenin

içinde yankılanıyordu. Söylediğim kelimeler yüksek kuvvette emir barındırırken karakol komutanı da dâhil hepsi ayağa kalktı. “Mahalle dedikoducuları gibi fısıldayacağınıza ne diyecekseniz yüzüme söyleyin!” Kimse-den çıt çıkmadı. Aralarında gezerek onlara gözdağı veriyordum. Aslında söylediklerinde yanlış bir şey yoktu ancak onlar konuştuğça benim canım acıyordu. Benim canım çok acıyordu. “Madem konuşmaya cesaret edecek kimse yok, o zaman ben söyleyeyim. Çok şükür ki sizin kendi aranızda konuştuklarınızı anlayacak kadar akıllıyım. Aksini düşünen ya da iddia eden varsa çıksın karşıma!” Sağıma, soluma baktım, birkaç adım atıp arkamı döndüm. Kimseden çıt çıkmıyordu. En ufak kıpırtı dahi yoktu. Öfkeyle tekrar bağırdım. “Çıksanıza lan! Delirdiğimi bir de yüzüme söylesenize!” Daha büyük bir sükûnetle karşılaştığımda iç çekmeden edemedim. Belli ki kimse ses çıkarmayacaktı. O zaman yemek boyunca da ses çıkmamalıydı. “Yerinize oturun! Yemek bitene kadar kimse sesini çıkarmayacak! Ne halt konuşacaksanız koğuşunuzda konuşun!”

Şimdi buradan gitmek isterdim. Uzaklaşmak, kimseyi görmemek, duymamak isterdim ancak zayıf değil güçlü olmalıydım. Rütbemin ağırlığı duygusal bir kız gibi koşarak yemekhaneden çıkıp odada ağlamama izin vermezdi. Onlar susacak, ben yemeğimi yiyecektim.

10 Temmuz...

Bazı tarihler vardır insan hayatının dönüm noktaları olan. Muhakkak bugün de o günlerden biriydi benim için. Bugün beni bırakıp gideli yüz yetmiş beş gün oldu Yağız. Neredeyse altı ay... Fakat bugünün özelliği daha bir başka elbet.

Bugün benim doğum günümdü...

Bugün bizim evlilik yıldönümümüzdü...

Sana evet diyerek evlilik bağıyla bağlanalı tam bir yıl oluyordu. Gönül isterdi ki heyecanla ve mutlulukla bugünü kutlayayım.

Özellikle doğum günümde evlenmek istemiştım. Sırf sen unutma diye,

kutlamaktan kaytarma diye. Nereden bilebilirdim yanımda olmayacağını? O ihtimali hiç hesaba katmamıştım.

Şimdi her şey o kadar anlamsız geliyor ki bana, yokluğun o kadar acı ki... Dün gece bulduğum son mektup ve senin bu dünyada olmadığını bilmek o kadar çok canımı yakıyor ki... Yaşamak çok ağır geliyor sevgilim. Yaşamak çok acımasızca geliyor bana.

Gece yarısı çıktık karakoldan. Gökhan'ın tüm kalmam için yaptığı ısrarlarına rağmen kalmadım. Bu benim son görevimdi, hissedebiliyordum. İçime doğuyordu. Ben bu operasyonda sevdiğim adama kavuşacaktım. Belki bu dünyada olmadı ama mutlaka bir yerlerde karşısına çıkacaktım.

Ne şehadet şerbetini yalnız içmek ona yakışırdı ne de arkada beklemek bana. Madem artık sevdiğim adam yoktu, o zaman benim varlığımın da bir anlamı yoktu.

Karakoldan askerî araçlarla çıktığımızda bir süre sınıra kadar bu şekilde yol aldık. Sınırı geçtiğimizde araç değiştirerek bizi bekleyen destekçilerimizle birlikte uzun bir yolculuğun ardından sabaha karşı şafak sökmeden köye ulaştık. Köy azalarıyla ve korucuların başıyla karanlıkta gizlice yaptığımız toplantıda operasyon hakkında, köyün konumu ve savunmada kalacağımız yerler hakkında uzun uzadıya konuştuk. Çetin bir çatışma olacaktı ancak yerel halkı saklamış, tedbirimizi almıştık. Birkaç tuzak bile kurmuştuk. Şimdi hepimiz köyün belirli yerlerine konumlanmış gelecekleri bekliyorduk.

Saklandığım evin bahçesinde, köy girişini kontrol ederken telsizimden ses geldi. "Kartal Timi. Kartal Timi, yuva sesleniyor."

Kaşlarımı çatarak telsizi elime aldım. Tam operasyon esnasında yuvanın iletişim kurmak istemesi hayra alamet olmazdı. "Kartal Timi dinlemede."

Herkesin konuşmayı kulaklıktan dinlediğini biliyordum. Karşı taraftan cevap beklerken bir anda babamın sesi geldi. "Güneş!"

Gözlerim anında dolarken dişlerimi sıktım. "Emredin komutanım."

"Oradan sağ çıkacaksın Güneş. Beni duydun mu? Geride kalmanı istiyorum."

Babam belli ki her şeyi öğrenmişti. Annemle de konuşmuş olmalıydı.

Bana bir şey olacak diye korkuyordu, sesi endişeliydi. “Hakkını helal et komutanım.”

Babamın sesi biraz daha öfkeli geldi. “Beni deli etme Güneş! Geri çekilmeni emrediyorum!”

Gözümünden süzülen yaşı elimin tersiyle sildim. Boğazıma oturan düğüm konuşmama engel olduğunda amcamın sesi geldi. “Ben Kurt. Kara, operasyon sorumlusu...”

Amcam sözlerine devam edemeden telsizi kapattım. Beni operasyonun başından alıp Gökhan’ı geçireceklerdi ancak bu benim son operasyonum olacaktı. “Telsizleri kapatın!”

İlk itiraz Emirhan’dan geldi. “Ama komutanım...”

Cami minaresinde bekleyen Avcı’nın beni iyi duyabilmesi için sesimi biraz daha yükselttim. “Bu bir emirdir Avcı! Telsizleri kapatın. Sorumluluk bana ait. Kimse acil duruma kadar açmayacak.”

“Emredersin komutanım.” Kara’nın sesinin ardından Poyraz ve Avcı da onayladı. “Emredersiniz komutanım.”

Çok az zaman geçmişti ki Emirhan operasyonun fitilini ateşledi. “Sürü geliyor, en az yirmi kişi.” Kısa bir esin ardından ekledi. “Ellerinde havan topu var.”

Benim daha görüş açımında olmasalar da taktikleri sıralamaya başladım. “Avcı, havan topuna el süreni indir. Poyraz, seri atış yap. Kara, yerini belli etme. Poyraz, üstüne çektiği sırada sana yaklaşanı sessizce indir. Acele etmeyin. Yaklaşmalarını bekleyin. Bizi geçen olursa korucular halledecek. Anlaşıldı mı?”

Hepsi aynı anda onayladı. “Anlaşıldı komutanım.”

Sıkıntılı bir nefes verip hepsine seslendim. “Tek bir terörist sağ kalmayacak. Kendinizi koruyun.” Aynı şekilde onayladıklarında son sözlerimi söyledim. “Hakkınızı helal edin, benden yana helal olsun.”

Hepimiz bir belirsizliğin içindeydik. Kim ölür, kim sağ çıkar bilinmezdi ancak biz her şeye hazır olacaktık.

“Komutanım, kimseye bir şey olmayacak.” Gökhan’ın sesiyle görüş açıma giren teröristleri incelemeye başladım.

“Olmayacak Kara.” Ve artık zamanı gelmişti. “Atış serbest!”

İlk atış Aykut'tan geldi. Hemen ardından Emirhan indirdi. Onun peşinden ben, sonra Gökhan. Dört kişi gitmişti. Ortalık bir anda karışırken çatışma başladı. Çil yavrusu gibi dağılan teröristleri bir bir avlıyorduk fakat biz de yerimizi belli etmiştik. Bundan sonrası tehlikeliydi. Birinin havan topuyla minareyi isabet aldığını gördüğüm an onu hedef aldım. İndirir indirmez Emirhan'a seslendim. "Avcı, yerini değiştir! Hemen yerini değiştir!"

"Anlaşıldı," diyen Emirhan eminim ki çoktan hareketlenmişti.

"İki kişi daha gitti." Gökhan'ın sesiyle olduğum yerden çıkarak dikkatle ilerlemeye başladım. Taş evlerin arasında yan sokağa girdiğim an karşıma çıkan teröristi başından vurdum.

Köy içine doğru girdiklerini gördüğümde daha hızlı olmamız gerektiğini anlamıştım. "Dağılın, içeriye giriyorlar!"

"Yerimden çıkamıyorum!" diyen Aykut'un sesiyle Gökhan'ı ona yönlendirme ihtiyacı hissettim. "Kara, Poyraz'ı çıkar oradan!"

"Emredersiniz komutanım."

"Şerefsizler türüyor sanki," diyen Emirhan yine formundaydı.

Dar bir sokağa girdiğimde adımlarım dikkatliydi. Elimdeki silahı doğrultmuş kendime hedef ararken karşımdan gelen iki kişiyle ateş ettim. Birini öldürdüğümde diğerinden kendimi korumak için duvara yaslandım. Tekrar hedef alamadan ondan önce davrandım fakat koluna isabet eden kurşunla bu sefer hedef bendim.

Tam o sırada arkamda duyduğum sesle arada kaldığımı anlarken artık çok geçti. Arkamdakine ateş ettiğim anda bir kapı açıldı. Beni tuttuğu gibi bahçe kapısından içeri çekti. Omzumu saran koluyla bir göğse yaslandım. Elindeki silahı karşıya doğrultarak biraz önce benim yaraladığım teröristi alnından vuruşunu pürdikkat izledim. Onun bir korucu olduğunu düşünüyordum. Yine de bu kadar profesyonel bir atış ilgi çekiciydi.

Sık nefeslerim arasında gözlerimi kapatıp ölüme ne kadar yakın olduğumu saniyelik de olsa hissettim. Kendimi sakinleştirmek adına derin bir nefes aldım ve beni koluyla sarmış göğsüne sıkıca yaslayan adamın kim olduğuna bakmak için ona doğru döndüm.

Gördüğüm görüntünün gerçekçiliğini sorgularken karşımda kara

gözleriyle bana bakan adama hayretle bakıyordum. Dilim tutulmuştu sanki. Nefesim kesilmişti. Allah'ım, doğru mu görüyordu gözlerim? Gerçekten karşımdaki adam aylardır hasretle beklediğim, dün akşam öldü diye feryat ettiğim kocam mıydı?

“Yağız...”

Fısıltı gibi çıktı sesim. Korkuyla seslendim ona. İhtimalin zayıflığı sardı bedenimi. Sessizce beni izleyen adama dokunmak istedim ama elim havada kaldı. Karşımdaki benim tanıdığım Yağız değildi sanki. Uzayan siyah saçları, birbirine girmiş sakalları, bomboş bakan kara gözleri, boynuna sardığı dudaklarına kadar kapatan poşusu, üzerinde formasından çok uzakta olan yerel kıyafetlerle benim kocamdan çok uzaktı.

Ah o kara gözleri olmasa tanıyamazdım onu...

Yanağına dokunmak istediğimde bileğimi yakaladı. “Kimsin sen asker?”

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Hayretle baktım gözlerine. Ne demişti öyle bana? *Kimsin* de ne demekti? “Benim,” dedim yutkunarak. “Güneş’in.”

Anlamsızca baktı gözlerime. Duygusuzdu bakışları. Söylediğim kelimeler onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. “Yağız’ı da Güneş’i de tanımıyorum,” dedi soğuk çıkan sesiyle.

Allah'ım çıldıracaktım! Kafayı yemek üzereydim. Bu onun sesiydi ancak bir yabancıyla konuşuyordu sanki. Adını bilmiyordu, kendi adını bilmiyordu.

Operasyonu unutmuş hararetle karşımdaki adamın üzerinde ellerimi gezdirmeye başladım. Bize ait, ona ait bir iz arıyordum. Ona doğum gününde taktığım bilekliği aradım ama iki bileği de boştu. Evde de bulamamıştım oysa. Bir adım geri gittiğimde delirmek üzereydim. Ellerimi başıma götürmüş şaşkınlıkla bana bakan adamla ne yapacağımı bilemezken bir anda duraksadım. Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattığım gibi gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım. Görmem lazımdı. O olduğunu kendime kanıtlamam lazımdı.

“Ne yapıyorsun asker?” diyerek bana şaşkınlıkla bakan adamı umursamadan gömleğinin yakasını iki yana çekerek birkaç düğmeyi koparttım.

Yana sıyırdığımda göğsüne baktım. Sol göğsündeki yara izini arıyordum. Bulmam da geç olmadı. Oydu işte, benim Yağız'ım!

“Yağız...” dedim acıyla. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Yakasını tuttum sıkıca. “Beni tanımadın mı? Bahar'ını tanımadın mı?”

Üzülerek baktı gözlerime. Önce hatırladı sandım ama belli ki karşısında ağlayan kadına acıyordu.

“Seni tanımıyorum asker,” dedi umutsuzca. “Geçmişimi, geçmişime dair kimseyi hatırlamıyorum.”

Bir sancı saplandı kalbime. Sevincim gözyaşım oldu. Bulduğumu sandığım anda yeniden kaybettim. O, artık beni hatırlamıyordu. Tüm acılarıyla birlikte beni de silmişti...

YÜZ YETMİŞ BEŞ GÜN

Birbirine zıt iki duyguyu aynı anda yaşamanın mümkün olabileceğini anlamak için bazı şeyleri yaşamam gerekiyordu belki de.

Yine de anlayamıyordum...

Sevinmek ve üzmek aynı anda yaşanabilir mi? İnsanın bir yanı mutlulukla dans ederken diğer yanı acıyla kavrulabilir mi?

Oluyormuş meğer. Şu dünyada, kısacık ömrümüzde her şey mümkün olabiliyormuş.

Bunca zaman çektiğim acı meğer daha ileride çekeceklerime ön hazırlıkmış. En ağır imtihansa unutulmaktı.

Onu köyde, o çatışmanın ortasında bulduğumda her şey bir rüya gibiydi. Kendime gelmem, bizi fark eden teröristin attığı atışlar sayesinde oldu. Her ne kadar yaşadığım şokla başta karşılık veremesem de Yağz beni çektiği gibi ikimizi de saklamış ve o teröristi öldürmüştü.

Köyü birlikte temizledik. Korucuların da desteği büyüktü. Ekiple bir araya geldiğimizde Yağz'ı gören şok geçirdi. Hepsi heyecanla atıldı ona ancak aldıkları karşılıkla ikinci bir şok daha geçirdiler. Tek tek kendimizi Yağz'a ifade edip yeniden tanışmak zorunda kaldık. Tıpkı bizim gibi her seferinde o da şaşırıyor, bu kadar çok tanınıp seviliyor oluşuyla hayrete düşüyordu.

Bizi kaldığı eve götürdüğünde kendisini bulan kişiyle tanışma şansı yakaladım. Cihat amca kırk beş elli yaşlarında çobanlıkla ilgilenen, karısı vefat etmiş, kızıyla kendi geçimi için çabalayan, kendi hâlinde bir adamdı. O da tıpkı Yağız gibi bizi gördüğüne şaşırmış fakat Yağız'ın heybeti ve davranışları sayesinde asker olma ihtimalini yadırgamamıştı.

Anlattığına göre Yağız'ı iki ay önce dağda koyunlarını yaydığı esnada bulmuş. Duyduğu büyük patlama dikkatini çekmiş ve ne olduğunu anlamak için normalde uzak durduğu alana girerek patlamaya yakın bir yerde Yağız'a baygın hâlde denk gelmiş. Başına aldığı darbeyi gördüğünde ilk başta terörist olduğunu düşünerek uzak durmayı seçmiş. Üzerini kurcaladığında da bir şey bulamayınca orada bırakmayı düşünmüş fakat hâlâ yaşıyor oluşuyla insani duygularına karşı çıkamamış.

Yağız'ı eşeğiyle zar zor eve getirmiş ve evde yarasma elinden geldiğince müdahale ederek iyileşmesini kızıyla birlikte beklemiş. Neredeyse iki gün sonra Yağız kendine geldiğinde ne yazık ki hiçbir şey hatırlamıyormuş.

Cihat amca, Yağız'ı bulduğu yere de götürse, patlamanın olduğu yere de gitseler bir sonuç elde edememişler. Yağız'ın hiçbir şey hatırlamamasıyla Cihat amca onun hâline üzülenek eve getirmiş.

Başlangıçta onun bir terörist olma ihtimali ve evde bekâr bir kızının olması endişe etmesine sebep olsa da Yağız'ın çalışkanlığı ve dürüst tavırları onu daha fazla misafir etmelerini sağlamış. Cihat amca yerine çobanlık işini devralan Yağız, iş yükünü de yaşlı adamın üzerinden alınca anladığım kadarıyla ideal bir damat adayına doğru dönüşmeye başlamış. Çünkü biz gittiğimiz sırada adının Efsun olduğunu öğrendiğim kızın Yağız'a olan bakışlarını görmüştüm. Hatta Yağız'ın evli olduğunu öğrendiği andaki yıkılışını, babasıyla göz göze gelişini bile kaçırmadım. Yine de çok şükür ki Yağız pek de bu durumla ilgileniyor gibi değildi. Ne evli olduğu kısımla ne de başka bir kadının ona olan bakışlarıyla ilgilendi. Tek bilmek istediği kim olduğuydu.

Dilim tutulup konuşamadığımda Gökhan anlattı her şeyi. Onun asker olduğunu, rütbesini, hatta tim komutanı olduğunu, uzun zamandır onu aradığımızı, ortalarda olmadığını, o koca patlamaya iki ay önce kendisinin sebep olduğunu tek tek anlattı. Bunların hepsini duvar gibi dinleyen

adamın bakışları beni bulduğunda çenesiyle Gökhan'a beni işaret etmişti.

"Gerçekten benim karım mı?" diye sorduğunda gözlerim dolmuştu.

Gökhan arkasını dönerek bana kısa bir bakış atmış, gözlerimde gördüğü üzüntüye ve kırıklığa bizzat şahit olmuştu. "Karın," demişti Yağız'ı ikna etmek ister gibi. "Uğruna ölümü bile göze aldığın karın."

Yağız'ı etkilemeyi başarmış olacağım ki gözlerini benden ayırmadı. Bir süre sonra aç bakışlarımı gözlerinden kaçırmak zorunda kalmıştım. Öyle bakıyordu ki kara gözleri, kimseyi umursamamıştı. Yine de daha çok tanımak ve bilmek ister gibiydi. Bir yandan da ilk defa gördüğü kadına bakar gibi, diğer yandan gözlerimde ve hatta bedenimde tanıdık bir şeyler arar gibiydi.

"Benim karımsan bilirsin," dedi. Belli ki sınav zamanı gelmişti. "Göğsümdeki yara izini bile bildiğine göre," diye devam etti imalı sesiyle. Bu, beni biraz utandırmıştı.

"Sor," dedim cesurca. Onunla ilgili ne sorsa bilirdim.

"Bende bize dair bir şey var mıydı?" dediğinde bir an duraksadım.

Ne olabileceğini düşünüyordum. Kasaturasını bulduğumuza göre o da değildi. O an aklıma bileklik geldi. Kasaturadan sonra evdeki her şeyi incelemiştim. Bir tek ona doğum gününde hediye ettiğim bileklik yoktu. Başka bir şey de olamazdı.

"Bileklik," dedim sakince. "Onu evde bulamadım. Üzerinde Pala ve Güneş simgeleri var. Doğum gününde ben hediye etmiştim."

Diğerleriyle kısa bir bakışma yaşadı. Adam da kız da sanırım bileklikten haberdardı. Ayağa kalktı birden. Hepimiz merakla onu izlerken bir odaya girdi. Kısa süre sonra elinde tuttuğu bileklikle karşıma dikildi.

"Bu mu?"

Elindeki bilekliği çekerek inceledim. O olduğunu biliyordum ama yine de emin olmak istedim. Üzerindeki simgeye kadar her şey aynıydı. Gözlerim dolu dolu başımı kaldırmamla göz göze geldik. O gece bebek için tartıştığımız aklıma gelmişti ve şu an bunu sadece benim hatırlıyor oluşum acı veriyordu.

"Bu."

Bir süre gözlerimin içine bakıp elimdeki bilekliğe uzandı. Bende kal-

masını istemiyordu. Hâlâ zeki bir adamdı. Kimseye güvenmediği belliydi. Arkasını döndüğünde Gökhan'a doğru ilerledi. Bize güvenmekte tereddüt etse de ikna olmuş gibiydi. "Gidebiliriz."

Telsizi açar açmaz yuvaya seslendiğim an babamdan karşılık bulmam geç olmamıştı. Ona yaşattığım korkuyla telsizden gelen öfkeli sesini, Yağız'ı bulduğumu söylemem bıçak gibi kesmişti. İnanamamıştı dediklerime. Apar topar helikopter gönderip aldırması bizi.

Kısa sürede Yağız'la geri döndük. Karargâhta işlerimiz biter bitmez ilk olarak onu hastaneye getirmiştik.

"Hatırlama şansı yok mu Doktor Bey?"

Karşımdaki doktora umutla bakıyordum. Geldiğimiz hastanede, Yağız'ı yatırdıkları odada Gökhan, Emirhan ve Leyla ile merakla doktorun saatlerdir yaptığı tetkiklerin sonucunda ağzından dökülecekleri bekliyorduk.

"Başına ağır bir darbe almış. Büyük bir beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyoruz. Bu sebeple hafıza kaybı geçici olabilir ancak bunun kesinliği hakkında bir şey diyemem. Bir de Ankara'da baktırsanız daha iyi olacaktır. Detaylı bir incelemede fayda var."

Bakışlarım umutsuzca yere düştüğünde yanımdaki yatakta zorla durduğu belli olan adam oturur bir pozisyon aldı. "Geçmişim yok, kimseyi hatırlamıyorum. Bu şekilde nasıl devam edeceğim?"

Biraz öfkeli sesi yüzüme çarptığında çaktırmadan ona baktım. Asık suratı, karışık sakalları arasından bile belli oluyordu. Hiç yoktan bu konuda aynı gibiydi. Hissetmiş gibi başını bana çevirdiğinde hemen doktora baktım.

"Sizi anlıyorum Yağız Bey ancak sabırlı olmakta fayda var. Eski yaşantınıza döndükçe bu size geçmişinizle ilgili kapı aralayacaktır." Çıkmak için hazırlandığı sırada bakışları beni buldu. "Bahar Hanım, uygun olduğunuzda sizinle konuşalım."

Başımı salladım sadece. Doktor konuşmayı yeterli bulmuş olacak ki hemşireyle beraber odadan çıktı. Ayağa kalkarak bizimkilere baktım. "Ben doktorun yanına gidip geliyorum."

Yağız öfkeyle kolumu kavradı. "Ne konuşacak seninle?"

Kolumdaki eline kısa bir bakış atıp çok sevdiğim gözlerine baktım. Onun tüm öfkesine karşın kibar olmaya çalışıyordum. “Müsaade edersen öğreneceğim.”

Yaptığımı doğru bulmamış olacak ki kolumu bıraktı. Tam gideceğim sırada kapı açıldı. Fatma anne bir anda içeriye girerken, “Bahar, kızım!” diye feryat etti. Bakışları hasta yatağında ve bende gezdiği esnada donup kaldı. “Oğlum!” Bir ısıklık gibi çıkmıştı sesi. Hayretle bakıyordu. Hemen arkasından giren Sude de öylece kalakaldığında en son Aykut görüldü. Ben göndermiştim Aykut’u eve. Yağız’ı bırakamayınca onları alıp hastaneye getirmesini söylemiştim ancak belli ki Fatma anne bana bir şey olduğunu düşünmüştü. “Yavrum!” diyerek attığı feryatla oğluna sarıldığı anda arkasından gelen Sude titreyen sesiyle, “Abi!” diyebilirdi. O da koşarak abisine sarıldığında odadaki herkes gibi gözlerim dolu dolu izliyordum onları.

Yağız ise kendisine sarılan kadınlara inanamaz gözlerle bakıyordu. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamak ister gibiydi. Duygusuz ve duvar gibi duruyordu. “Oğlum, evladım... Geldin, sağ salim geldin.” Fatma anne hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışırken bir yandan da oğlunun saçlarını ve sakallarını seviyor, sıkı sıkı tuttuğu ellerine öpücükler bırakıyordu.

“Bizi çok korkuttun,” diyen Sude’yle Yağız, annesinden ellerini kurtarıp iki kadına baktı.

“Siz...” dedi boşlukta süzülen sesiyle. “Siz kimsiniz?”

Fatma anne öylece donup kaldığında ağlayan sesi kesildi. Gözlerinden akan yaşı telaşla silip başını bana çevirdi. “Bahar...” Benden bir açıklama bekliyordu, bense boğazıma oturan yumruyla baş etmeye çalışıyordum. “Oğlum, benim annen,” dedi sıcacık sesiyle. Sude’nin elini tutup yanlarına çekti. “Bak, kardeşin.”

Yağız bir süre annesini ve Sude’yi inceledi. Belki hatırlar diye umutla baktım ama o başını bana çevirdiğinde emin olamamış ve onaylamamı istemiş gibi bakıyordu. “Doğru mu?”

Yağız’ın sorusu Fatma anneyi ikinci defa şaşkınlığa düşürdüğünde oğlunun yanaklarını kavradı. “Ne demek doğru mu? Annenle kardeşini tanımadın mı?”

Durum daha fazla karışmadan yanaklarımı kurulayıp Fatma annenin

koluna dokundum. Başını bana çevirdiği an zor bir tebessüm şekillendi dudaklarımda. “Anne, Yağız hafızasını kaybettiği için bizi hatırlamıyor.” Fatma anne o an ne yapacağını bilemeyerek elini alnına götürdü. Elleri titremeye başladığı anda beni de korku kapladı. “Fatma anne iyi misin?” Olduğu yerde sendelediğinde kolunu tuttum. Sude korkuyla diğer kolundan yakaladı. “Anne!”

Leyla da bize doğru gelirken Fatma anneyi yatağa oturttuk. “Doktor mu çağırsak, tansiyonu düşmüş olabilir.” Leyla’nın söyledikleriyle Fatma annenin önünde diz çöktüm. “Anne, doktor çağırmamı ister misin?”

Bana cevap vermek yerine oğluna bakan kadın bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu, insanın içini parçalayan ve hatta içinde pek çok birikmişlik yatan çaresiz bir ağlayıştı. Odayı büyük bir kasvet kapladığında Yağız, bu sefer dayanamamış olacak ki önünde oturan kadının eline dokundu. “Ağlama.”

Bu hareketi Fatma anneyi anında sustururken ben de diğer elini kavradım. “Ağlama anne. Bak, biz ne zamandır onu bekliyorduk. Şimdi burada ve gayet sağlıklı. Bizi de hatırlayacak.”

Fatma anne ıslak kirpiklerine saklanan gözleriyle umutla baktı. Elimi kavradığında yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Bir eliyle de oğlunun elini kavrayıp elimin üzerine bıraktı. “Oğlum geldi ya, çok şükür.”

Onun tenini benimde hissetmiş olmak beni değişik bir utanca sürüklediğinde Yağız’a kirpiklerimin altından baktım. Onun gözlerinin de bende olduğunu gördüğüm an elimi çekerek ayağa kalktım. “Anne, beni doktor çağırmıştı, beraber gidelim mi?”

Fatma anne doktor deyince hemen telaşla ayağa kalktı. “Gidelim kızım.” Tebessüm ettiğimde bir adım atmıştı ki duraksadı. Arkasını döndüğü gibi oğluna yeniden sarıldı. Yanaklarını öptü tek tek. Kızını da kolundan tutup oğlunun yanına oturttu. “Sude, abinin yanından ayrılma kızım. Bir şeye ihtiyacı olursa ikiletme.”

Tebessüm ettim burukça. Kendince Sude’yi nöbetçi bırakıyordu. Belki korkuyordu bir daha kaybederim diye.

“Tamam,” diyen Sude’nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Kendisini tanımayan abisine karşı o da çekingen kalmıştı.

Fatma anne adım atamadığında koluna girerek gülümsedim. “Merak etme anne, oda asker kaynıyor. Oğlunu hiçbir yere bırakmazlar.”

Herkeste bir tebessüm oluşurken çıktık odadan. Biraz ilerlemiştik ki Fatma anne hemen yanda duran sandalyelere oturdu. “Biraz duralım Bahar.” Hâli pek iyi değildi. Endişeyle tekrar önünde diz çöktüm. “Acile insek iyi olacak.”

Elime vurdu bir iki kez. “İyiyim kızım, iyiyim.” Başını kaldırdığında gözlerinde çaresiz bir merak vardı. “Nasıl buldunuz, neredeymiş?”

“Patlamada hafızasını kaybetmiş,” dedim sakince. “Yaralı hâlde onu bir çoban bulup köyüne götürmüş. İki aydır oradaymış. Hiçbir şey hatırlamadığı için geri dönememiş.”

“Vah yavrum...” dedi acıyla. “Nasıl buldunuz peki?”

Hüzünle gözlerimi kapatıp açtım. İçim gidiyordu o anı hatırladıkça. “Operasyon sırasında aynı köydeydik. Tesadüfen karşıma çıktı,” dedim detay vermeden.

Saçlarımı okşadı şefkatle. Bana kıyamaz gibi bakıyordu gözlerime. Bir an kendi derdini unuttu ve benim çektiğim acıyı fark etti. “Sen kocanı buldun kızım.” Gözlerim doldu, yine yutkunamadım. Kollarını iki yana açtı. Sıkıca sardık birbirimiz. Başımı okşuyordu anne şefkatiyle. “Bizi de hatırlayacak, üzülme.”

Koridorda duyduğum adım sesleriyle geri çekilerek başımı yana çevirdim. Annem ve babam bize doğru geliyordu. Toparlanarak ayağa kalkarken bizi görünce hızlandılar.

“Bahar!”

Annemin sesiyle bir iki adım atarak onlarla aramdaki mesafeyi kapattım. İkisine de sarıldığım an sabahtan beri ağladığım yetmiyor gibi yeniden ağlamaya başladım. “Beni hatırlamıyor...”

Evet, en çok zoruma giden buydu. Beni hatırlamıyordu. En çok bu acıtıyordu canımı. Güneş’ini hatırlamıyordu.

İkisi de beni şefkatle sarmalarken annem saçlarımı öptü. “Üzülme yavrum, hatırlayacak.”

Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Babam sırtımı okşadı. “Yaşıyor ya, gerisi çözülür kızım.”

Kendimi bir adım geriye çektiğimde yanaklarımı kurulamaya çalışırken annem çantasından çıkardığı peçeteyi uzattı. “Al kızım.” Elindeki peçeteyi almamla beni geçerek ayağa kalkan Fatma anneye sarıldı. “Gözümüz aydın Fatma Hanım.” İki kadın birbirine sarılarak gözyaşlarına inat gülerken, “Çok şükür,” dedi Fatma anne.

Babam, “Neden içeri girmediniz?” dediğinde asıl amacımız aklıma geldi.

“Doktorla konuşacaktım.”

Bize koridoru gösterirken, “Biz de gelelim,” dedi babam.

Birlikte doktorun odasına girdik. Annemle Fatma anne karşılıklı sandalyelere oturmuş doktoru dinlerken ben ve babam ayakta duruyorduk. Yerimde duramazken bir o yana bir bu yana gezinmekle meşguldüm.

“Maalesef bu sorunun cevabı bende yok Cihangir Bey. Hafızası için kesin bir şey diyemem. Anlattığınıza göre zor bir süreç geçirmiş. Bu durumda ağır bir travma yaşadığı için beyin kendini kapatmış olabilir. Bu da bir nevi savunma mekanizması.”

Olduğum yerde öylece durduğumda doktora döndüm. “Peki ne yapmalıyız? Yani hafızası nasıl yerine gelir?”

Doktor gülerek masada oynadığı kalemi bıraktı. “Tek yapmanız gereken eskisi gibi davranmak. Yani eskiden nasılsanız yine aynı hareket etmek. Sizin sıradan gördüğünüz bir davranış, hareket ve söz onu bir anda geçmişe götürebilir.”

“Ama...” dedim tıkanmış hâlde. “O, hiçbir şeyi hatırlamıyor.”

Doktor yüzündeki tebessümü biraz daha büyüttü. “Ama siz hatırlıyorsunuz. Eskisi gibi olun yeter.”

Odadakilere kısa bir bakış atıp yutkundum. Bir iki adım daha atarak doktora yaklaştığımda sesimi alçaltma ihtiyacı hissettim. En çok da Fatma anneden çekiniyordum. “Biz son günlerde zor zamanlar geçirdik. Bebeğimizi kaybettik. Pek de iyi değildik.”

Doktor öncesinde bildiği bilgiyle başını eğdi. Sırrımı almış, kabul etmişti. Belli ki düşünüyordu. “Bunu dile getirmemekte fayda var. Belli ki bu, kendisi için ağır bir süreç olmuş. Yeniden öğrenişi kendi hatırlamasıyla olmalı yoksa ani öğrendiği durum karşısında yeni bir travma geçirebilir.”

Sessizliğe gömüldüğümde Fatma anne hayretle gözlerini araladı. “Söylemeyecek miyiz yani?”

“Söylemeyin. Mutlu olduğu anılarla birlikte kendisinin hatırlaması için zaman tanıyın.”

Hepsinin bakışları beni bulduğunda gözlerimi kaçırdım. Üzgündüm. Şu süreçte asıl ben ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Birlikte yeniden odaya girdiğimizde Gökhan, Aykut ve Emirhan babamı görür görmez ayağa kalktı. Bu, Yağız’ın dikkatini çekmiş olacak ki herkesi hazır ola diken kişiye bakmak için öne doğru eğildi.

Babam alışlagelmiş şeylerle onları gözü görmeden Yağız’a ilerleyerek elini uzattı. “Oğlum.”

Yağız bir uzatılan ele bir de kendisine samimiyetle seslenen adama baktı. Geç de olsa elini uzattığında beklemediğimiz soruyu sordu. “Siz de babam mısınız?”

Odayı küçük bir sessizlik aldığı anda köşede izliyordum onları. O an bundan sonraki hayatımızın ne kadar zor olacağını fark ettim. Yağız her şeyi unutmuştu unutmamasına ama hatırlama sürecinde ona yaşadığı acıları tekrar hatırlatmak, tüm bu süreçte içinin yanışını yeniden izlemek zor olacaktı.

İlk başta hepimizi saran şaşkınlık devamında derin bir sükûnete dönüşünce kimse cevap veremedi. Babam bunu beklemiyor olacak ki ufak da olsa vücudu gerildi. Yağız’ı da anlıyordum; kardeşi ve annesi gelmişken tek eksik babasıydı.

Yine de bazı şeyler daha üstü kapalı anlatılabilirdi şimdilik, babam da öyle yaptı. “Öyle diyebiliriz,” dedi gülümseyen yüzüyle. “Kızımı aldığandan beri oğlum yerindesin.” Öncesinde de öyleydi ama babam böyle söylemeyi seçmişti.

Yağız’ın bakışları bana düştü. Kara gözleri gizemliydi. Eskiden olsa ne düşündüğünü az çok bilirdim ama şimdi sırlarla dolu bir adama dönüşmüştü. “İsminiz nedir?” dediğinde babam ne kadar başa sarması gerektiğini fark etti. Tıpkı diğerleri ve ben gibi.

“Ben, Albay Cihangir Aksoy. Senin hem baban hem de komutanın oluyorum.”

Usulca başını salladı. “Memnun oldum.”

Babamın tanışması bitmiş olacak ki annem Yağız’a yaklaşıp sarıldı. Ne yalan söyleyeyim o sıra kışkandım annemi. Herkes bir şekilde sarılma-ya çalışırken Yağız soğuk tavrıyla geri püskürtüyordu ancak her nedense annesi, annem ve hatta Sude bu aşamayı başarıyla geçmişti. Belki de Yağız gardım indirmeye başlamıştı.

“Çok şükür sağ salim bulduk seni. Bizi çok korkuttun.”

Annemin sevecen sesiyle Yağız’ın yüzünde bulduğumuzdan beri ilk defa tebessüm şekillendi. “Siz de Bahar’ın annesi oluyorsunuz herhâlde.”

Annem keyifle gülümseyerek beni işaret etti. “Tüm güzelliği bana ait.”

Babam homurdanmaya başladığı anda Yağız yeniden bana baktı. “Öyle görünüyor.”

Hastaneden çıktığımızda hepimiz yorgunduk. Annem, Fatma anne, babam, ben ve Yağız birlikte dönüyorduk. Babam kullanıyordu arabayı. Arkada Fatma anne, Yağız ve ben otururken annem öndeydi. Sude ise diğerleri ile geliyordu. Onu arada kaynatmıştık. Araba ise fazla sessizdi. Sadece arada Fatma annenin oğluna gösterdiği sevgi ses getiriyordu. Yağız ise her ne kadar bu sevgi selini fazla buluyor gibi dursa da annesine karşı kibar davranmaya çalışıyor ve hatta gülümsüyordu.

Babam arabayı lojmanın bahçesine park ettiğinde önce onlar indi. Hemen arkalarından Yağız ve ben de inerken bizi yalnız bırakmak adına önden gittiler. Yağız apartmana bakarken gördüğü her şey ona ilk defa yaşadığı yeni bir başlangıç gibi geliyordu.

“Burada mı oturuyoruz?”

Başımı salladım onaylarcasına. Elimle arabasını işaret ettim, belki mutlu olurdu. “Senin araban orada.”

Alelaide bir bakış attı ama hoşuna gitmiş gibiydi. “Arabam olmasına sevindim.”

Ufak da olsa tebessüm ettim. Birlikte çıktık yukarıya. Kapıdan girmeden Sude de bize yetişti. İçeri girdiğimizde Yağız sürekli etrafını inceleme ihtiyacı hissediyordu. Koltuğa oturduğunda Sude de yanına oturdu hevesle.

“Çok özledik seni,” dedi içten sıcacık sesiyle. Dirseğini koltuğa yaslayan Yağız ellerini önünde birleştirmişti. Pek rahat görünmüyordu yanımızda.

“Benim de özlemiş olmam gerekir sanırım.” Yüzünde buruk bir te-
bessüm vardı. Sude bu duruma cevap veremeyince, “Kaç yaşındasın sen?”
diye sordu.

İşte bu, Sude için kolay bir soruydu. “Yirmi.”

O an, “Ben?” dedi Yağız.

Sude için bu da kolay bir soruydu ama ondan önce Fatma anne atıldı.
“Ocak ayında otuz oldun oğlum.”

Yağız’ın kaşları havalandığında Sude’ye bakıp tekrar annesine odak-
landı. “Bayağı ara açmışsınız.” Espri yapıyordu sanırım.

Fatma anne utanır gibi olsa da oğluna gülmeden edemedi. “Öyle
oldu.”

Yağız’ın bu konuşmadan sonra aklına gelecek ve soracağı kişi az çok
belliydi aslında. O da beni şaşırtmadı. “Babam nerede?”

Ortamı bir sessizlik kaplarken Fatma anne başını yere düşürdü. Ona
gelen en ağır soru buydu sanırım. Nasıl derdi ki, “*Baban seni öldü sandığı
için kalp krizi geçirdi ve biz onu kaybettik,*” diye. Bu, şu an için çok zordu.

Sude ise konuyu değiştirmek ister gibi abisinin kıyafetlerine takıldı.
“Abi bu üzerindikiler ne, neredeydin sen?”

Sude’nin sorusuyla Fatma anne de oğlunun üzerine bakma ihtiyacı
hissetti. Altında yaşının üstü gösteren bol siyah bir pantolon, üzerinde
düğmelerini kopardığım bir gömlek ve boynunda inatla çıkarmadığı bir
poşu vardı.

Kaşlarını çatmış üzerine bakarken garip olan şeyi çözmek ister gibiy-
di. Belli ki bize garip gelse de ona normal geliyordu. “Gömleğimin düğ-
meleri koptu,” dedi tek sorun buymuş gibi. Bir yandan da bunu söylerken
bana bakmıştı. Sanırım bu durumdan beni suçluyordu. Tam konu kapandı
diye düşünürken o, kendisinin atlatılamayacağını belli etmek ister gibi et-
rafına bakındı. “Soruma cevap vermediniz.”

Fatma anne başka çaresinin olmadığını anlamıştı. “Uzun zaman önce
kaybettik oğlum.”

Sesi hâlâ kocasını seven bir kadına aitti. Her seferinde kocasını kaybetmiş olmanın üzüntüsü sesine yansıdığı gibi gözlerinden de belli oluyordu. Yağız sessiz kaldığında annem ayağa kalkarak hüzünlü havayı dağıtmak ister gibi gülümsedi. “Çocuklar aç, hadi yemek yiyelim.”

Fatma anne apar topar ayaklandı. “Doğru ya, düşünemedim ben. Yemekler hazır zaten.” Sude’ye kısa bir bakış attı. “Hadi kızım yardım et. Abin açtır şimdi. Zayıflamış yavrum.”

Hep birlikte masaya oturduk. Fatma annenin heyecanı, oğluna bir şeyler yedirme çabası, Sude’nin abisinin ağzından çıkacak kelimeyi beklemesi, annemin neşeli sesi, babamın ortamı yumuşatmak için araya kattığı espriler, Yağız’ın yoğun ilgiden bunalmış ama kimseyi kırmamak adına sunduğu yapay tebessümler ve sessizce onları izleyerek geçirdiğim bir yemek oldu.

Yemeğin ardından Yağız’ı yatak odasına götürdüm. Duş almak istemişti. Dolabın kapağını açtığımda ona doğru döndüm. “İhtiyacın olan her şey burada.”

Başımı çevirdiğimde onu, aynanın önündeki çerçevelettiğim düğün fotoğrafımıza bakarken gördüm. Eline almış inceliyordu. Tedirgin adımlarla yanına gittiğimde bana baktı. “Güzel olmuşsun.”

Gülümseyerek kolumu etajere yaslayıp karşısına geçtim. “Teşekkür ederim.” Bakışlarım yüzüneyken iç çekmeden edemedim. “Tıraş olacak mısın?”

Aynada kendine bakma ihtiyacı hissetti. Eliyle sakallarını okşarken başını iki yana yatırdı. “Olmalı mıyım?”

Omuz silktim. “Bu hâline alışık değilim.” Yine yakışıklıydı ama sakalları çok uzundu. İster istemez yaşını büyütmüş, eli yüzü birbirine karışmıştı. “Askerdin sen.”

Elindeki çerçeveyi bırakıp gözlerime baktı. “Sanki hep bu hâldeymişim gibi.”

Parmağımla fotoğrafımıza dokundum. “Buradaki gibiydin.”

Fotoğrafa düştü bakışları. “Saçlarım uzamış.” Mırıldanır gibi çıkmıştı sesi. “Kaç aydır yokum?”

“Yüz yetmiş beş gün,” dedim iç çekerek. *Bana ölüm gibi geçen yüz yetmiş beş gündür...*

Sayı vermem onu şaşkınlığa düşürdüğünde kaşları havalandı. “Saydın mı?”

Yüzümde buruk bir tebessüm şekillendi. “Askerler saymaya alışıktır.”

Bakışlarında anlam veremediğim bir ifade oluştu. Bana acıyor muydu yoksa hâlime mi üzülüyordu, bilmiyorum. “Senin için zor olmalı.”

Vereceğim tepkiyi merakla beklerken gülümsedim. “Geldin ya, gerisi önemli değil.” Daha fazla uzatmayarak dolabı işaret ettim. “Kıyafetlerin orada. Banyoda diğer ihtiyaçların da var.” Ellerimi iki yana açtım. “Ev senin.”

Gülümseyen bir nefes çıktı dudaklarından. “Teşekkür ederim.”

Yağız duşa girdiğinde ben de tekrar salona geçtim. Annemle babamı ayaklanmış hâlde görmeyi beklemiyordum. Onların bu hâli beni telaşa düşürdüğünde kaşlarımı çattım. “Anne, baba nereye?”

Annem gülümseyerek bana sarıldı. “Misafirliğe gidiyoruz kızım, siz takılın.”

İşte bunu beklemiyordum. “Nereye?”

Fatma anne üzerini değiştirmiş bize doğru geliyordu. “Leyla kızım, bizi kahveye davet etti. Annenleri de yatılı misafir aldı.”

Gözlerim doldu. Leyla mükemmel bir arkadaştı. Yağız ve beni yalnız bırakmak için el birliği ile mücadele ediyorlardı. “Siz gelmeyecek misiniz?” dedim merakla çünkü Leyla’nın evi de küçüktü.

“Sude’yle ben bir iki saate gelirim. Geç olacak zaten yatarız. Siz bize bakmayın.”

Kapıdan çıkarlarken annem kıkırdamadan edemedi. “Gökhan da geliyormuş, babana eşlik edecek.”

Gözlerim büyüdü anında. “Aykut’u da çağırın.” Fatma annenin bakışları beni bulduğunda alt dudağımı ısırdım. “Emirhan da gelsin. Babam Emirhan’a biraz akıl verir hem.”

Hepsi birlikte yukarı çıkarken bir süre kapıya yaslanarak bekledim. Leyla’nın kapıyı açmasını, şen bir şekilde bizimkileri içeriye davet etmesini dinledim. Kapıyı kapatarak kendimi mutfığa attım. Bizimkiler ortalığı toplamıştı ama anlamsız hâlde kendimi oyalayacak, düşünmemi engelleyecek şeyler yapmaya çalıştım.

Mutfağı, salonu tamamen toplayıp salona geçtiğimde pencere kenarında durdum. Duvardaki saate baktığımda Yağız duşa gireli neredeyse yarım saat olmuştu. Çıkası yoktu sanırım. Sevmiştii orayı. Normalde çok uzun kalmazdı. Sadece uzun görevlerde bu kadar kalma ihtiyacı hissederdik. Belki o da ilk defa kendini bu kadar rahat hissediyordu ya da düşünmek için bizden saklanarak oraya kaçmıştı. Bekleyişimin bitmeyeceğini anladığımda kendime bir kahve yaparak yatak odasına geçtim. Benim de duş almam gerekiyordu.

Dolabımın kapağını açmış bir yandan kahvemi yudumlayıp diğer yandan kendime kıyafet ararken odanın kapısı açıldı. Başımı çevirdiğim an öylece bakakaldım. Altında siyah eşofmanı üzerinde lacivert tişörtüyle karşımda dikilen adamı seyre daldım. Islak saçlarından süzülen damlalar boynuna astığı baş havlusuna değdiği anda kaybolup gidiyordu. Birkaç tişörtünü ıslatmış, uzun saçları alnına dökülmüştü. Tıraş olduğunu görmek beni heyecanlandırdı çünkü her ne kadar sinek kaldı olmayarak kirli sakal bıraksa da yüzünü daha net görebiliyor olmak güzeldi. İşte şimdi neredeyse benim Yağız'ıma dönüşmüştü. *Benim Yağız'ım...*

Kapıyı kapatarak bana doğru gelirken başına attığı havluyla saçlarını kurulamaya başladı. "Sanki ihtiyacım olan şey buymuş gibi. Uzun zamandır böyle konforlu bir duş almamıştım."

Yutkunarak sessizce başımı öne eğdim. Umurunda bile değildim. Beni görmüyordu gözleri. Beni hatırlamıyordu kalbi. Ben onu sayıklarken onun gözleri bana kör olmuştu. Şimdi onun için herkes gibiydim. En çok da bu canımı yakıyordu.

"Senin adına sevindim." Kendime birkaç kıyafet alıp olduğum yerde doğruldum. "Evde bir süreliğine kimse yok. Sen keyfine bak, ben duşa gireceğim."

Bir anda duraksayarak elindeki havluyu kenara fırlattı. Bakışları üzerimdeyken beni inceler gibiydi. "Kahven bitmemiş."

Onu ikna etmek ister gibi bir yudum daha aldım ve ona uzattım. "Daha fazla içemeyeceğim."

Elimden aldığı kupayı burnuna yaklaştırarak kokladı. Aldığı koddan memnun gözleri kapanırken dudaklarına götürdüğünde koca bir yudum alışını ilgiyle izledim. Aldığı hazzı görebiliyordum. Kıvrılan

dudaklarıyla kara gözleri yeniden beni buldu. “Yeni hayatımı daha çok sevdim.”

Üzgünce baktım ona. Her şeyi hatırlıyor olsa yine aynı mı düşünürdü merak ediyordum. Yine de şu an burada ve benimle olmasından memnundum.

“Keyfini çıkar. Bana müsaade.”

Onun cevabını beklemeden odadan çıktım. Dayanamıyordum çünkü. Ona bu kadar yakın olurken uzak kalmak, sarılamamak işkence gibiydi. İki arkadaş gibi bile değildik. Sanki bir yabancıyı evimde misafir ediyordum. Bozulan sinirlerimle duşa attım kendimi. Olabildiğince oyalandım. Üzerime getirdiğim kıyafetleri giyip saçlarımı kuruttum. Toplama gereğinde bulunmadım. Toka saçıma iz yapsın istemiyordum. Dişlerimi de fırçalayıp banyodan çıktım. Haklıydı Yağız, ben de rahatlamıştım. Operasyonun yorgunluğu yeni çıkıyordu üzerimden. Hatta muhtemelen sabah çıkacaktı çünkü uykusuzluk vardı.

Sessiz evde Yağız’ı ararken yatak odasının yanan ışığından orada olduğunu anladım. Usulca odanın kapısını araladığımda Yağız’ı dolabın kapağını açmış, silahlarımızla oynarken buldum. Eline aldığı silahı otomatik hareketlerle kontrol ediyor, karşıya doğrultarak nişan alıyordu.

“Hafızanı kaybederken silahları unutmamışsın.”

Bana kısa bir bakış atıp kıvrılan dudağıyla elindeki silahı yerine bıraktı. “Ezbere bildiğim şeyler gibi. Sanki yemek yemek, su içmek gibi.”

Dolabın kapağını kapatarak yatağa oturduğunda yanına gelerek ben de tıpkı onun gibi yatağa oturdum. Başımı kaldırıp kara gözlerine baktım uzun uzun. *Beni hatırla*, der gibi. “Daha iyi misin?”

Sanki sorduğumdan çok gözlerimle söylemeye çalıştığım şeyi anlamak ister gibi bakıyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyor olmak kötü,” dedi içini döker gibi. “Başlarda bu durum çok sinirimi bozmuştu. Hatta öfkeme sahip çıkmakta zorlanmıştım fakat iki ayda buna alıştım ve bunun bana verilen bir ceza olduğunu düşündüm. Belki de Allah beni bu şekilde cezalandırıyordu.” Gülerek bakışlarını yere düşürdü. “Tam umudumu kaybettim derken sen çıktın karşıma. Oradaki köylüler Türk askerini seviyordu ve ben de iyi Türkçe konuşuyordum.” Başını kaldırdığında kaşları havalandı. “Fakat işin komik yani iyi derecede Arapça ve Kürtçe de konuşuyordum.”

Söylediği şeye şaşırmadım ve onu rahatlatmak istedim. “İyi eğitildin. En az üç dili ana dilin gibi konuşabilmen gerekiyor ki sende daha fazlası var.”

Beni onaylayarak başını eğdi. “Üzerimde beni tanımlayan hiçbir şey yoktu.” Elleri saçları arasında gezindi. O an bileğine yeniden taktığı bilek-likte kaldı bakışlarım. Bunu fark etmiş gibi elini indirerek bileğindeki gösterdi. “Sadece bu vardı ama iki simge dışında bir anlam ifade etmiyordu. Şimdi ise asker olduğumu öğreniyorum ve kimsem olmadığını düşünürken geniş bir aile ve arkadaş çevrem olduğunu görüyorum. Daha da önemlisi bir karım var.”

Başımı yana yatırarak gözlerine bakmaya çalıştım. Onun için tüm bunların ne ifade ettiğini anlayamıyordum. “Bu, kötü bir şey mi?” Göz göze geldiğimizde toparlama ihtiyacı hissettim. “Yani karının olması...”

Elini kaldırdı. Merakla ne yapacağını beklerken saçımdan bir tutam yakaladı. Okşadığı esnada içim titredi. Tüm bedenim, tüm uzuvlarım uyuştı. “Aksine bu kadar güzel bir kadınla evli olmayı beklemiyordum.” Elini geriye çektiğinde gözlerim kapandı. Daha fazlasını istiyordu kalbim. “Fakat aklımda çok soru var. Bunları çözmek zor. Geçmişim büyük bir sır perdesi gibi. Neden gittiğimi anlayamıyorum. Böyle bir görev mi aldım?” Sorduğu sorulara cevap verecek gücüm yoktu. Sessizce başım önde beklerken eliyle boynumdaki kolyede asılı duran alyansa dokundu. Bir anda irkildim. Göz göze geldik yeniden. “Bana mı ait?” Gülümseyerek elini geri çekti. “Seninki parmağında da.”

Dolan gözlerimle boynumdaki kolyeme uzanarak klipsini açıp takılı olan alyansın elime düşmesini sağladım. Kolyeyi tekrar boynuma taktığımda elimdeki yüzüğü ona uzattım.

“Sana ait.”

Elimdeki yüzüğü alarak inceledi. Emin olmak ister gibi parmağımdaki diğer eşine baktı.

“İçindeki simgeler bilekliğimdekiyle aynı. Ne anlama geliyor?”

Kendi yaptığı şeyi bana soruyordu. Kalbim kırık ona doğru eğilerek yüzüğe bakmaya çalıştım. “Pala ve Güneş, aldığımız lakaplar. Seninki Pala, aynı zamanda soyadın. Benim lakabım da Güneş. Orada da Güneş’in Pala’sı demek istiyor. Benimkinde de Pala’nın Güneş’i şeklinde.”

“Anladım,” dedi sakince. Bir süre daha yüzüğü inceledikten sonra başını kaldırdı. “10 Temmuz’da mı evlendik?” Buruk bir tebessümle gözlerini kapatıp açtığımda etrafına bakındı. “Bugün...”

O, devam edemediğinde ben tamamladım. “10 Temmuz.”

Etrafta gezen bakışları beni buldu o an. Gülümsedi sakince. “Biz evleneli bir yıl oluyor yani.”

“Evet,” derken dudaklarım kıpırdandı sadece. Konuşmak çok zor geliyordu. Kendimi topladığımda bakışlarım yüzüğe düştü. “Altı ayını ayrı geçirmiş olsak da bir yıl oldu bugün.”

İlgisi son bulmuş olacak ki parmakları arasındaki alyansı komodinin üzerine bıraktı. Suskunlukla izledim bu sahneyi. Ses çıkarmaya hakkım yoktu. Bir anda beni her şekilde kabullenmesini beklemiyordum. O, bana ne kadar tanıdık olsa da ben onun için bir yabancından ibarettim.

“Seni uzunca bir süre ihmal etmişim.”

Omuz silktim. Kendi içimdekileri bastırmaya çalışırken onu da inandırmaya çalışıyordum. “Önemli değil.” Sanki devamı da önemli değilmiş gibi bir tavır takınarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Aynı zamanda da bugün doğum günüm.”

Kaşları havalandı yeniden. Giderek daha da çok şaşıırıyordu. “Neden doğum gününde evlenmek gibi bir çılgınlık yaptık?”

Dudağımın kenarı kıvrılırken elimi göğsüme bastırdım. “O çılgınlık bana ait.”

Küçük bir kahkaha attı. Uzun zaman sonra ilk defa onu gülerken gördüm. Seyrine doymaksa pek mümkün olmadı çünkü devamında gelen soru buna izin vermedi. “Peki o zaman neden öyle bir çılgınlık yapma gereği duydun?” Suratım anında asılırken bakışlarım yatağa düştü. Suskunluğum büyüyüp giderken parmaklarıyla çeneme dokunup başını kaldırdı. “Ne oldu?”

Kara gözlerine acıyla bakıyordum. İçimdeki hüznün tüm bedenimde geziyordu aslında ama en çok gözlerimde kendini belli ediyordu. “Unutma diye.” Başını yana yatırdığında buruk bir tebessümle devam ettim. “Yine de unutacağını bilemedim.”

Aramızda küçük bir sessizlik olurken sadece gözlerimizin içine ba-

kıyorduk. İkimiz de yaralıydık aslında ama sadece birimiz yaralarını dahi hatırlamıyordu.

“Ee...” dedi havayı dağıtmak ister gibi. “Doğum gününde evlenmek dışında ne yapardık peki?”

Bu sefer de ben güldüm ama verecek bir cevabım yoktu. “Daha iyisini yapma şansımız olmadı.” Daha fazla devam edemeyeceğimi anladığımda ayağa kalktım. “Keşke bir çay, kahve koysaydık, olmadı böyle.” Odada boş boş ne yapacağımı bilemezken ona sormayı seçtim. “Bizimkiler gelene kadar ne yapmak istersin?”

Memnuniyetsiz bakışları odada gezindiğinde yatakta son buldu. “Biraz dinlensem iyi olacak.” Aklına bir şey gelmiş gibi aniden başını kaldırdı. “Burada mı yatacağım? Yani ... Seninle.”

Yatağa boş boş baktım. İşte bu kısım çok zordu. Aylardır hasretle beklediğim yatakta onunla bir yabancı gibi uyumak berbattı. “Doktor eskiden nasılsak öyle yaşamamız gerektiğini söyledi. Bunlar sana hatırlaman için yardımcı olabilirmiş. Eğer istemezsen...”

Ben cümlemleri bitiremeden kıvrılan dudağını saklamak ister gibi ayağa kalktı. “İyi o zaman.” Bunu bekliyor olacak ki yatağın diğer tarafına geçip yattı. “Karımsan neden ayrı yatalım ki?” Hayretle baktım ona. Sırtüstü yatmış elleri başının altında duruyordu. Tek kaşını kaldırarak yandan bir bakış attı. “Yatmıyor musun?”

Ne yapacağımı bilemedim. Kalbim yerinden çıkacaktı ama ben kaşlarımı çatmayı seçtim. Dolabın kapağını aralayıp içinden bir tane yastık aldım. İkimizin arasına koyarken Yağız oldukça şaşkıındı. “Ne yapıyorsun?”

Omuz silkerek ışığı kapatıp yanına yattım. “İki ay boyunca ne yaptığını bilmediğim adamla aramda mesafe olmayacak mı sanıyorsun?”

Bana doğru döndüğünde dirseğini yastığına yaslayarak başına destek verdi. “Neyi merak ediyorsun?”

Sırtüstü uzanmış ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek gözlerim kapalı bekliyordum. Ona doğru dönerek odaya giren ışığın verdiği ölçüde kara gözlerine baktım. “O kız... Sana farklı bakıyordu. İki ay uzun bir süre.”

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi gülerek kendini yeniden yatağa bıraktı. “Çapkın bir adamdım anlaşılan.”

Çabucak itiraz ettim. "Asla! Aksine evine, sevdiğin kadına çok bağlı bir erkektin." Aramızdaki yastığı kenara savurduğunda kızgınlıkla ona doğru döndüm. "Hey!"

"Bir şey hatırlamıyorum diye ilk bulduğum kıza yazmadığıma sevindim o zaman. Yoksa karımın kalbini kırarmışım."

Gözlerim dolduğunda emin olmak ister gibi bakıyordum. "Yapmadın değil mi?"

Kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Göğsüne düştü başım. Sıkı sıkıya sararak göğsüne bastırdı. "Yapmadım. Tek istediğim hafızamın yerine gelmesiydi, kendimi bulmaya çalışıyordum. İlgimi kimse çekmedi."

Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Ağlamayacaktım ama dayanacak gücüm kalmadı. Tutamadım kendimi. Ayların birikimi vardı üzerimde. Onu hiç böyle bulmayı hayal etmemiştim. Burnuma dolan kokusunu buram buram içime çektim. Aynı kokuyordu. Hâlâ aynı kokuyordu.

Kollarında ağlarken saçlarımı okşayarak beni teselli etmek için çablayan adamla zar zor dudaklarımı araladım. "Özür dilerim. Ben... Sadece çok zordu ve çok özledim."

Yeniden ağlamaya başladığımda saçlarıma dudaklarını bastırdı. Gözlerim kapandı. Rüya gibiydi ve sanki kaybolup gidecek gibiydi.

"Neden gittiğimi bilmiyorum ama arkada seni bırakacak kadar aptal olduğum için beni affet."

Beni neden bıraktığını bildiğim için ses çıkaramadım. Sadece daha şiddetli ağladım. Gerçeği biliyor olsaydı der miydi bana bunları? Böyle kolları arasına alıp teselli etmek için çabalar mıydı?

Ağladım... Sadece ağladım. Kocam gibi değil de beni bir arkadaşı gibi teselli eden adamın kollarında dakikalarca ağladım. Ne zaman sustum bilmiyorum. Ne zaman kapandı gözlerim bilmiyorum. Tek hatırladığım sıcak kolları arasında burnuma dolan kokusu ve gider diye sıkıca tuttuğum tişörtüydü.

Bir daha giderse kaldıramazdım...

Rüyalarım ile kâbuslarım arasına sıkışmış hâlde gerçeklikle hayallerim arasında geziyordum. Ne doğru ne yanlış ayırt edemiyordum artık. Görüklerim yanılsama mı yoksa gerçeğin ta kendisi mi bilemiyordum.

Bir cehennemnin ortasına düşmüş, ilk defa unutulmuş olmanın bu kadar ağır olduğunu iliklerime kadar hissediyor, ne acımı ne de öfkemi ortaya dökabiliyordum. Hiçlik içine atılmış ve hatta terk edilmişim sanki. En acısı da beni zihniyle terk eden kişi sevdiğimden başkası değildi.

Sabah gözlerimi aralamak için çabalarken elim çarşafın üzerinde geziyordu. Onu arıyordum yine. Bütün gece titremelerle, sayıklayarak ve sürekli onu kontrol ederek uyumuştum. Uykumda bile ağladığımı, onun yatıştıran sesini hatırlıyordum. Her seferinde onun sesini duyduğumda sesim kesiliyor, yeniden uykuya dalıyordum. Sabaha karşı tam olarak derin bir uykuya dalmıştım sanırım çünkü sonrasını hatırlamıyordum. Şimdi ise elim boşlukta geziyordu. Neden ona dokunamıyordu parmaklarım?

Gözlerimi aralamak istedim fakat içimi bir korku kapladı. Ya yoksa...

Her şeyin rüya olması ancak benim kâbusum olurdu. Kaşlarımı çattığım gibi gözlerimi araladım. Yatağa baktım hemen. Bomboştu.

“Yağız!” Üzerimdekini kenara savururken korkuyla tekrar bağırdım. “Yağız!”

Başımı kaldırdığım anda pencere kenarındaki adamla göz göze geldim. Kara gözleri üzümlere bakıyordu bana. “Buradayım.”

İçimi inanılmaz bir öfke kapladı. Ellerim sinirle titrerken kalbimin çırpınışı tahammül edilemez seviyedeydi. Bana doğru yaklaştığını görünce elime geçen yastığı ona fırlattım. “Neden kalktın yanımdan? Neden gittin?”

Biraz şaşkınlıkla yakaladığı yastığı kenara bırakarak yanıma oturdu. “Bahar...”

Olmuyordu, içimde bastıramadığım duygulara daha fazla tahammül edemiyordum. “Bana Bahar deme!” dedim öfkeyle. “Gittin sen! Beni bırakıp gittin! Bütün acılarımla bırakıp gittin! Senden nefret ediyorum, duydu mu beni? Senden nefret ediyorum!”

Bir anda bana ne olduğunu bilmiyordum ancak inanılmaz derecede öfkeli, anlamsız derecede kızgındım. Sinirimi çıkaracak ve hatta acılarımı dile getirecek yer arıyordum. Ona tüm içimdekileri dökmek, beni yarım bıraktığı andan beri kahroluşumu anlatmak istiyordum. Sadece basit bir sinir krizi geçiriyordum.

“Neden gittiğimi bilmiyorum,” derken gerçekten üzgün çıkıyordu sesi. Ancak hoş görecektir durumda bile değildim. İki elimle göğsünden ittim.

“Kaç ay bekledim seni! Deli gibi seni bekledim! Herkes öldüğünü söylerken ben seni bekledim, inanmadım kimseye!” Kontrolsüzce ona vurmaya başladım. Göğsüne indirdiğim yumruklara karşı koymadı. “Acı-larım ile tek başıma bıraktın beni, yalnız bıraktın! Sonra o Allah’ın cezası mektubunu buldum! Öldün sandım, saatlerce ağladım! Umutlarım tü-kendi gitti! Beni mahvettin!” Kolumdan çekerek göğsüne bastırduğın-da süzülen gözyaşlarımla devam ettim. “Şimdi gelmiş beni hatırlamıyorsun. Karını, sevdiğin kadını hatırlamıyorsun. Bana bu kadar acı çektirmeye hakkın yok! Beni unutmaya hakkın yok! Bana bunu yapamazsın!”

Saçlarımı usul usul okşayarak beni yatıştırmaya çalışırken ne yazık ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tek yapabildiği beni teselli etmektir. “Özür dilerim. Böyle olmasını ben istemedim. İnan benim için de zor. Seni ha-tırlamak isterdim...”

Kapı bir anda açıldığında Fatma annenin telaşlı sesi geldi kulağıma. “Oğlum ne oluyor? Bahar...”

Utançla başımı Yağız’ın göğsüne sakladım. Arkam dönüktü ama yine de yüzümü görmelerini istemedim. Bağırışlarımı duyup geldiklerini bili-yordum ancak çaresizdim, üzgündüm. Güçlü durmaktan yorulmuştum. Yağız’ın tişörtüne sıkı sıkı tutunmuş sessizce beklerken hâlimi anlamış gibi elimi tuttu. “Bizi biraz yalnız bırakın.”

“Tamam oğlum. Kahvaltı hazır, ne zaman isterseniz gelin.”

Kapı tekrar kapandığında parmaklarını çeneme koyarak başımı kal-dırdı. Yutkunmak istedim ama olmadı. Kara gözleri öyle güzel bakıyordu ki içim gidiyordu. Buğuluydu gözlerim. Bir damla yaş yanağıma süzöldü-ğünde hemen yok etti. Yüzümün her zerresine bakarken dudakları kıvrıl-dı. “Benim gibi bir adama nasıl âşık oldun?”

Aklıma eski günlerimiz geldiğinde benim de dudaklarım kıvrıldı. Omuz silktim huysuzca. “Aptallık işte.”

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. “Çok güzel bir kadınsın. Akıllı bir adam olmalıyım ki seni kandırmışım.”

Yanılıyordu yine. O hep deli bir adam olmuştu. Onun zekâsı deliliğinde saklıydı. Hem onun aklı bendim. Ne çabuk unutmuştu... “Deliliğine kandım.”

Küçük bir kahkaha attı. Uzun zamandır beklediğim kahkahaları çok şükür ki banaydı. “Kendimi merak etmeye başladım.” Elimden tutarak kendisiyle birlikte beni de kaldırdı. “Bana bol bol bizden bahsetmelisin.”

“Kendinden hoşlanmayabilirsin,” dedim sakince. Biraz daha iyiydim şimdi. Onun varlığı beni rahatlatıyordu.

Gülümsedi. Asıl merak ettiği bu değilmiş gibi bana doğru döndü. “Senden hoşlanacakmışım gibi.”

Birlikte kahvaltı yapıp evden çıktık. Babam kahvaltıda karargâha gelmemiz gerektiğini söylemişti. Hesap verme zamanımız gelip çatmıştı. Elbette ki TSK bize yaptıklarımız karşılığında bir bilet kesecekti ancak sonuç ne olursa olsun bizim gönlümüz vatanımızdan yana olacaktı.

Arabayı karargâhın otoparkına park ettiğimde başımı çevirerek Yağız’a baktım. Kara gözleri yine üzerimdeydi. “İyi şoförsün,” dedi beni övmek ister gibi.

Küçük bir kahkahayla arabadan indim. Ortada buluştuğumuzda bakışlarım ıslıl ıslıldı. “Yeni Yağız’ı sevdim. Sürekli beni övüyor.”

Yürümeye başladığımızda yandan bir bakış attı. “Eski Yağız nasıldı?”

Kaşlarımı çatarak sesimi kalınlaştırdım. “Düzgün yap Bahar. Dikkatli ol Bahar. Oraya gitme Bahar. Çabuk bitir Bahar. Kontrol et Bahar...”

Kahkaha atarak elini dudaklarıma bastırdı. “Ne çekilmez bir adammışım.”

Gözlerine hasretle baktım. Bakışlarımı hemen fark etti. Sanki kara gözleri de aynı hasretle bana bakıyordu. Usulca dudaklarımda duran parmaklarını çekti. O sırada parmağına taktığı alyansa kaydı bakışlarım. Gözlerim doldu bir anda.

“Takmışsın.”

Başını parmaklarına düşürüp yüzüğüne baktı. “Çıkarken aldım. Madem evliyim takmalıyım diye düşündüm.”

Yüzümdeki geniş gülümsemeyle kollarımı boynuna doladım. Sıkı

sıkı sarıldığım an ellerini belimde hissettim. Şükrettim o an. Beni hatırlama bile yanımda olmasına şükrettim.

“Bahar.”

Arkamda duyduğum sesle hemen toparlanırken karargâhta olduğumu unutmuştum. Yağız’ın da pek umurunda gibi durmuyordu. Arkamı döndüğümde Kaan’ı karşımda şaşkınlıkla dikilirken gördüm.

“Buyurun savcım.” Bakışları benden çok Yağız’ın üzerindeydi. Şoka girmişti sanki. Beklemediği açıktı. Altı ay kimse için az değildi. “Gelmişsin,” dedi gülümsemeye çalışarak. Yağız’a elini uzattı fakat kocam yabancı gördüğü adama kaşlarını çatarak manasız bir şekilde bakıyordu. Elini sıkmadan başını bana çevirdi. Yine benim tanıtmamı bekliyordu. “Terörle Mücadele savcımız Kaan Vural.”

Bunu makul kabul ettiğinde elini sıktı. “Merhaba savcım.”

Kaan ikinci bir şok dalgasına yakalandı. Kaşları havada bana bakıyordu. Neden kendini tanıtma ihtiyacı duyduğumu anlayamamıştı. Ona da açıkladım. “Hafızasını kaybettiği için geçmişi hatırlamıyor.”

Daha beter bir şaşkınlıkla elini geriye çekti. “Buna üzüldüm.” Meraklı bakışları beni buldu anında. “Seni de mi hatırlamıyor?”

Kaan’a bazen sinir oluyordum. Beni düşündüğünü söylerken beni kıracak her cümleyi kurmayı ihmal etmiyordu. Sessiz kaldığımda başımı kaldırarak Yağız’a baktım. Bir şeyler söylesin istiyordum. Bir şeyler söylemeliydi.

“Hatırlamıyorum,” dediğinde hüznle gözlerimi kapattım. Elini belime sardı sahiplenircesine. “Ama benim karım olduğunu biliyorum.”

Kalbimde bir kuş çırpındı. Yüzüm güldü. Keyfim yerine geldi. Benim aksime Kaan’ın suratı değişti. Yağız’ın belimdeki eline düştü bakışları. Boğazını temizledi. “Geç kaldım, bana müsaade.”

Kaan elindeki çantasıyla arkasını döndüğünde bir süre ikimiz de onun arabasına doğru gidişini izledik. Yağız’ın belimde olan eli bulunduğu yerde gezinince başımı kaldırdım.

“Bu adam ne iş?” Karşıya bakarken düz çıkan sesindeki duyguyu saklama ihtiyacı hissetmişti.

Omuz silktim. “Savcı dedim ya.”

Başını bana çevirdi. Kaşları çatık bakıyordu. “Sana bakışları hoşuma gitmedi.”

Kolundan kurtularak kaçmayı seçtim. Şimdi ona geçmişi anlatıp Kaan’ı hedef yapamazdım. “Eskiden de gitmezdi. Hep böyle kuskanç bir adamdın.”

Peşimden gelirken homurdanır gibiydi. “O zaman da kimin ne olduğunu görebiliyordum demek ki.”

Arkamı dönerek gülümsedim. Konuyu değiştirsem iyi olacaktı. “Turan Albay’dan sonra çocukların yanına inelim. Biraz sohbet ederiz.”

Turan Albay’ın odasına geçtiğimizde yine hazır olda bekliyorduk. Babam bizden önce gelmişti buraya. Tam bir işkolikti. Nerede olursa olsun işini ihmal etmiyordu.

Turan Albay’ın koltuğuna oturmuş bizi izlerken Yağız’la suçlu çocuklar gibiydik. Yine de Turan Albay biz odaya girdiğimizde Yağız’ı neşeyle karşılamıştı. Yağız bu sefer yadırgamadı çünkü operasyon dönüşünde zaten tanışmışlardı.

Babam yine koltukta oturamayıp ayağa kalktı. Elleri arkada yanımıza gelerek Yağız’a baktı. “Bu saç sakal ne asker?” dedi sanki sabah görmemiş gibi. Başını bana çevirdiğinde kıvrılan dudağımı düzeltip karşıya baktım hemen. “Nerede olduğunuzu unutmayın,” diye devam etti ters ters. Belli ki bizi fırçalamak için çağırmıştı buraya ama umurumda bile değildi çünkü Yağız yanımda olduğu sürece kim ne derse desin etki etmeyecekti. Onunla her şeye katlanırdım.

Babam arkasını döndüğünde sessizce devam etmesini beklerken Yağız bana doğru dönerek göz kırptı. Onun bu hâlini görünce ister istemez sıırtmaya başladım. Turan Albay hâlimize onaylamaz bakışlar atarken babam bize doğru döndü. Hemen toparladık kendimizi. “İkinizin de yaptıkları haddini aştı. Biriniz kendi başına ortadan kayboldu. Diğeriniz operasyonda emre karşı gelerek telsiz kapattı.” Babamın haklılık payıyla bakışlarımı yere düşürdüğümde devam etti. “Şu durumda ikiniz de açığa alındınız. Hakkınızda kurul toplanacak ve uygun olan neyse buna karar verilecek.”

“Baba,” dediğimde kaşlarını çatdığı an düzelttim. “Komutanım... Ne kadar sürer bu durum?”

“Bilmiyorum. En az on beş yirmi gün sürecektir ancak Yağız’ın hafıza kaybıyla durumun seyri değişebilir. O süreye kadar karargâha girişiniz yasak.”

Ben sevdiğim meslekten ayrı kalmanın üzüntüsünü yaşarken Yağız başka düşünceler içindeydi. “Ben neden kendi başıma gittim komutanım? Bu, bir görev değil miydi?”

Hepimiz bu soru karşısında birbirimize baktığımız sırada babam biraz önceki sertliğini kaybetti. “Hayır oğlum, sen kendi isteğinle bizden habersiz gittin.”

Sabırsızca ellerini iki yana açtı. “İyi de neden?”

Babam sıkıntılı bir nefes vererek az da olsa ona durumu açıklamayı seçti. “Kulaksız adlı teröristi öldürmekti amacın. Daha öncesinde karının kaçırılarak işkence görmesine sebep oldu. İntikam almak için gittin.”

Yağız kaşlarını çatarak bana baktığında alnı kırışmış, o günü hatırlamaya çalışıyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana bunu niye söylemedin?”

Eli alnına gitti, başına bir ağırlık girmiş gibiydi. Gözlerini kapattı. O an bir şey hatırladı sandım. Kolunu yakaladım hemen. “Yağız, iyi misin?” Dizlerinin üzerinde çöktüğünde ben de onunla çöktüm. Korkuyla babama baktım. “Baba!”

Babam da tıpkı benim gibi yere çöktü. Başını elleri arasına alarak sıkıştıran Yağız’ın bileklerini yakaladı. “Oğlum, iyi misin?”

“Hatırlamıyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece silah sesleri geliyor kulağıma.”

Panikle Yağız’a sarıldım. Başını göğsüme yaslayıp saçlarım sevmeye başladım. “Geçti... Geçti. Hepsi geride kaldı. Ben yanındayım, ben yanındayım...”

Soluğu hastanede aldığımızda doktorun odasında karşılıklı sandalyelere oturmuş bize söyleyeceklerini bekliyorduk. Doktor, elleri önünde bizi dinleyip gözünde unuttuğunu düşündüğüm gözlüğü çıkararak masasına bıraktı.

“Bakın Bahar Hanım, sizinle daha önce konuştuk,” derken *eden bulur* der gibiydi. “Bu şekilde hafıza kayıplarında hasta kişinin üzerine git-

mek ve baskı uygulamak sizi sancılı bir sürecin içine sokar. Ani söylemler yerine sorgulamadan, olağan devam etmeniz sizin için daha sağlıklı olacaktır.”

Doktor her ne kadar bana hitap ediyor olsa da muhatabı ikimizdi. Ben sessiz kaldığım sırada Yağız öne doğru eğildi. “Ne yaşadıysam bilme-ye hakkım var Doktor Bey.”

Yağız’ın sert çıkışıyla doktor sert bir soluk bıraktı. Bizi ikna etmeye çalışmak, en çok da Yağız’la uğraşmak onu zorluyordu. “Yağız Bey... Bildikleriniz sizi mutlu etmeyecekse bu size ancak acı verir, geçmişinizi hatırlatmaz. Elbette ki geçmişinizi sorgulamaya hakkınız var ancak bunu acılı bir hâle çevirmek yerine zamana bırakarak güzel anılarla başlayın. Sonuçta bu süreyi bilmiyoruz. İki gün sonra her şeyi hatırlayabileceğiniz gibi yıllarca hatırlamadan hayatınıza devam etme olasılığınız da var.”

Bu durum Yağız’ın hoşuna gitmedi. Öyle ki yerinde oturamadığında ayağa kalkarak odada gezinmeye başladı. Hemen her şeyi hatırlamak istiyordu ama hatırladığında yaşayacağı yıkımdan habersizdi. Şimdi arada da olsa ilgiyle bana değen kara gözleri belki de o zaman kin ve nefretle bakacaktı.

“Siz bana, ‘Geçmişin yokmuş gibi yaşa,’ diyorsunuz.” Öfkeyle doktora döndüğünde varlığını unutmuş görünüyordu. “Benim etrafımda gördüğüm herkes yabancı. Annem, kardeşim...” Bakışları beni bulduğunda acımasızca beni işaret etti. “Ve hatta karım bana yabancı. Anlatabiliyor muyum derdimi?”

Başım önde sessizliğe bürünürken keşke ben de bağırıp çağırabilseydim. En azından o, kendine temiz bir sayfa açarak her şeyi unutmuştu. Bense her şeyi hatırlarken kocamın beni bir yabancı olarak görmesini kaldıramıyordum.

Doktorun da bu durum karşısında yapacak pek bir şeyi görünmüyor olacak ki eli çenesine gitti. “Bu konuda destek alsanız iyi olacak.” Bilgisayarına kısa bir süre göz gezdirip gülümsedi. “Sizi Leyla Hanım’a yönlendireceğim.” Sekreterine başını çevirdiğinde kadın hemen anlayarak telefona sarıldı. Kısa bir konuşmanın ardından doktor küçük bir kâğıda not yazıp bize uzattı. “Leyla Hanım iyi bir psikologdur. Size bu konuda destek vererek nasıl bir yol izleyeceğiniz konusunda yardımcı olabilir.”

Yağız olduğu yerde kımıldamadığında yerimden kalkarak doktorun uzattığı kâğıdı aldım. “Teşekkür ederiz Doktor Bey.”

“Geçmiş olsun,” diyen doktorla arkamı döndüm. Gececek gibi görünmüyordu.

Yağız kapıyı açtığında benim geçmem için beklerken önünden geçip koridorda ilerlemeye başladım. Bana yetiştiğinde yan yana yürüyorduk ve ikimiz de sessizdik. Alt kata inerek Leyla’nın odasının önüne gelince Yağız önüme geçti.

“Bir işe yarar mı?”

Omuz silkerek kapıda duran sekretere elimdeki kâğıdı verdim. “Denemekte fayda var.” Sekreter kız bize bakarken açıklama ihtiyacı hissettim. “Doktor Bey gönderdi.” Başını sallayıp Leyla’nın odasına girdiğinde tekrar sevdiğim ama beni unutan adama döndüm. “Hem Leyla yabancı değil. Bize yardımcı olur.”

Şaşkınlıkla kaşları havalandı. “Gökhan’ın sözlüsü olan kız.”

Usulca başımı eğdiğimde kapı açıldı. “Buyurun lütfen.” Sekreterin yönlendirmesiyle biz içeri girerken o da dışarı çıkarak kapıyı kapatmıştı.

Leyla bizi gördüğü anda ayağa kalktı. “Hoş geldiniz.” Birbirimize sarıldık. “Hoş bulduk,” dedim aynı samimiyetle. Geri çekilerek Yağız’a elini uzattı. “Duydum ki sohbet edecek birini arıyormuşsunuz.”

Hem bizi rahatlatmaya çalışırken hem de oturmamız için koltukları işaret eden kadına gülmeden edemedim. Yağız yerine oturduğunda hâlâ huysuzdu. “Daha çok doktor bizi başından attı ve piyango sana vurdu.”

Leyla küçük bir kahkaha atarak ellerini masada birleştirdi. “Beni ya bana atıyorsun.”

Yağız’ın geçmeyen öfkesinde haklılık payı olduğunu biliyordum. Yine yapıcı olmak için çabalarken Leyla’ya durumu açıklamaya çalıştım. “Yağız bugün küçük bir atak geçirdi. Geçmişini hatırlamak isterken pek de yolunda gitmedi her şey. Doktor ısrarla kötü olaylardan uzak durmamızı söylüyor ve olağan devam etmemizden yana.” Yağız’a yandan bir bakış atıp sıkıntılı bir nefes verdim. “Bizim ortamımız ise buna pek müsait değil.”

Leyla’nın eli çenesine gittiğinde bakışları üzerimizde geziyordu. Ka-

çamak bakışlarım masanın üzerindeki kalemle oynayan Yağız'ı bulduğunda kirpiklerinin altından bana baktı. Kara gözlerine mavi gözlerim değdiğinde bakmaktan alamadım kendimi. O da geri çekmedi bakışlarını. Ne düşündüğünü bilmiyordum ancak ona ne kadar yabancı olduğumu düşünüyordu muhtemelen.

“Buldum!” Leyla bir anda sesini yükseltirken ikimiz de başımızı kaldırarak ona baktık. “Madem ortamınız buna müsait değil o zaman siz de ortamınızı değiştireceksiniz.”

Cümlesi mantıklı geldiğinde düşüncelere dalmış giderken Yağız kafasında pek oturtamamış gibiydi. “Bildiğim yerlerde bir şeyleri hatırlamam daha kolay değil mi?”

Leyla ellerini masaya yasladığında başını iki yana salladı. “Elbette ki etkisi var ancak önemli olan nerede olduğun değil, kiminle olduğun.” Bana döndüğünde sıcacık bir tebessüm sundu. “O kadar zaman burada Yağız'ı bekledin Bahar. Bu tatile senin de ihtiyacın var.”

Gözlerim dolduğunda hak vermeden edemedim. Bu şehir bizim için oldukça karanlıktı. Tüm acılarımız, kavgalarımız, gidişlerimiz ve hatta bekleyişlerimiz bu şehre aitti. “Haklısın,” dedim onu onaylayarak. Yağız'a bakıp gülümsedim. “Nasıl olsa ikimiz de uzaklaştırma aldık ve gidecek bir işimiz yok.”

“Paramız çok herhâlde,” dedi Yağız merakla.

Bu bizim için en önemsiz kısımdı. “Birikimimiz fazlaydı.”

Aslında bu doğrudu. Altı ay boyunca ruh gibi yaşayıp ve hiçbir sosyal aktivitede bulunmayınca istemeden de olsa para biriktirmeyi başarmıştım. Hayat öyle acımasızdı ki bazen verdiği parayı bile harcatmıyordu.

Yağız sohbetten sıkılmış gibi ayağa kalktığında sanırım bugün onun için yeterliydi. “Biz bunu bir düşünelim,” diyerek Leyla'ya elini uzattı. Leyla ayağa kalkarak elini sıktığında ben de ayaklandım.

“Akşam yine konuşuruz,” diyen kadına gülümsedim.

“Olur canım.”

Birlikte hastaneden çıkarak arabaya bindiğimizde şoförlük kısmını yine ben üstlenmiştim. Sessizliğe gömüldüğümüzde başımı çevirerek Yağız'a baktım. “Acıktın mı?”

Başını bana çevirerek dikkatli bakışlarını yüzümde dolaştırdı. “Eve gitmiyor muyuz?”

Kırmızı ışığa yakalandığımda durmak zorunda kaldım. “Acelemin yok. Seni bir yere götürmek istiyorum.”

“Olur,” dedi sadece. Babamın söylediklerinden sonra bir soğukluk girmişti aramıza. Dün ve hatta sabah bana karşı sıcak olan adam şimdi buz gibiydi.

Onu daha önce beni ilk kez getirdiği ve hatta o gün benim vurulduğum lokantaya getirdiğimde arabayı park ettim. İkimiz de inerek lokantanın önüne geldik.

“Girelim mi?” diye sorduğumda başını eğdi. Birlikte girdik içeriye. Daha önce gördüğüm adam bizi görünce, daha doğrusu Yağız’ı görünce gülümsedi.

“Ooo... Hoş geldiniz oğlum. Geçin hadi.”

Yağız’ın sessiz kalışıyla daha önce oturduğumuz boş duran masayı gözüme kestirdim. Yine aynı yer olsun istiyordum. Sandalyeleri çekip oturduğumuzda bana doğru eğildi. “Daha önce geldik mi buraya?”

“Geldik,” dedim elimdeki tek sayfalık menüye bakarken. “Sen getirmiştin.”

O da tıpkı benim gibi bakmaya başladığında, “Seni buralarda mı tavladım?” diye sordu.

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “O zamanlar aramızda bir şey yoktu. Sadece sana gelen pizzaları yürütmüştüm ve sen almak için benimle büyük bir savaşa girdiğinde başkalarına kaptırdık. Aç kalınca da beni buraya getirdin.”

Arkasına yaslandığında inanamaz gözlerle bakıyordu. Her anımın onun için hayret vericiydi. “Bir pizza için birbirimize mi girdik yani?”

Sırtarak elimdeki menüyü bıraktım. “Açlık insana her şeyi yapıyor.”

Yemek konusunda kararsız kalmış olacak ki elindeki bırakarak öne doğru itti. “Sen karar ver.”

Bize yaklaşan adam tam önümüzde durduğunda daha önce yediğimiz yemeği sipariş ettim. Kısa sürede gelen yemekleri sessiz sedasız yedik.

Ya ikimiz de acıkmıştık ya da iki yabancının konuşabildiği kadar sohbet edebiliyorduk. Karı koca olmak dışında sanki başka hiçbir ortak yanımız kalmamış gibiydi.

Yemeğin ardından arabaya bineceğimiz sırada Yağız'ı kolundan tutarak durdurdum. Merakla bana döndüğünde biraz çekingendim. "Bir şey denemek istiyorum."

Ne yapacağımı bilmeden gözlerini kapatıp açtı. Bana yaklaşması adına kolundan çekerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözlerinin içine bakıyordum. Belki hatırlardı.

Eli yanağına gittiğinde öptüğüm yere dokundu. Dudakları kıvrıldı. Bir tepki vermesini beklerken umutla bakıyordum ona.

"Bana âşıksın diye yorumladım," deyince omuzlarım düştü. Dudaklarıma kırık bir tebessüm bulaştı.

Yine de o kadar tatlı bakıyordu ki hatırlamıyor oluşunu yüzüne vurmuyacaktım. "Âşık olmasam evlenmezdim."

Gözlerimin içine baktığı esnada utanarak kaçırma ihtiyacı hissettim. Arabaya bineceğimiz esnada önüme geçti. "Ben devam edeyim."

Biraz şüphede kalmadan edemedim. "Emin misin?"

"Köyde birkaç kez traktör kullandım," dediğinde gülmeden edemedim.

Anahtarı ona vererek yolcu koltuğuna geçtim. O da yerine geçtiğinde arabayı çalıştırdı. Sahiden de iyi kullanıyordu. Onu izlerken dudakları kıpırdandı. "Bana hatırlatmak için öptün değil mi?"

Biraz önceki öpücüğün sebebini anladığında iç çektim. "Öyle."

"Arkadaşken..." dedi imalı sesiyle.

"Komutanımken," dedim onu düzelterek çünkü pek arkadaş olmayı becerememiştik.

Dudakları kıvrıldı. Eve yaklaşırken yolu tarif etmeme gerek duymamıştı. "Bayağı komutanına yürüyormuşsun," dediğinde evin önüne geldik.

Nizamiyeden geçmeyi beklerken omuz silktim. "Koştuğum zamanlar da oldu."

Küçük bir kahkaha attı. Tam evin önüne geldiğimizde arabayı park

ederek bana döndü. “Çok rahat, açık sözlüsün. Çekinme gereğinde bulunmuyorsun.”

Mavi gözlerimi kara gözlerine diktiğimde ellerimi belimin iki yanına koydum. İstemsiz gözlerimi kısırken başımı yana yatırdım. “Daha senin benim peşimde koştuklarından bahsetmedim.”

Gülerek bakışlarındaki beğeniyi gizleme gereğinde bulunmadı. “Bahsetmeden de öyle olduğu o kadar belli ki.”

Akşam odaya geçmiş, üzerime askılı pijama takımımı geçirmiştım. Aynanın karşısında makyajımı silerken Yağız odaya girdi. Bakışlarım anlık da olsa onu bulduğunda onun bakışları da bendeydi. Tekrar önüme dönerek işime devam ederken o da üzerindekiyi çıkararak sadece altına bir şort geçirdi. Ellerimi kremlerken bir yandan da aynadan onu kesiyordum. Havalar çok sıcaktı. Bazen pencereleri bile açarak yatıyorduk. O yüzden Yağız’ın bu hâlini yadırgamadım. Aksine hoşuma gitmişti. Bana eski Yağız’ı hatırlatıyordu.

Yağız yatağa uzanarak ellerini başının altına aldığında olduğum yerden kalktım. Işığı kapatıp ben de yanına uzandığımda tıpkı onun gibi sırtüstü yatıyordum. Bir süre gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken ikimiz de aramızda bıraktığımız koca mesafeyle sessizce bekliyorduk.

“Annemler yarın gidecekmiş,” dedim bir konu açmak adına. Yine sessiz kaldığında ona doğru döndüm. “Fatma anne de ertesi gün gitmeyi düşünüyor.” Sessizce yüzüme bakmadan beni dinlerken cevapsız bırakması kırıyordu. Yine de iletişim kurmaya çalıştım. “Tabii sana yabancı geldiğimiz için ilgini çekmiyor olabilir ama...”

Başını yana çevirdiğinde devam edemedim. Benden tarafa döndüğünde sıkıntılı bir nefes verdi. “Bahar... Sana tek bir şey soracağım.” Gözlerimi kapatıp açtığımda devam etti. “Bu evde kim bana karşı her konuda şeffaf?” Durup düşündüğümde hepimizin Yağız’dan bir şeyler saklıyor oluşu ve bunun onun tarafından fark edilmediğini düşünürken sürekli bizi gözlemliyor oluşuyla sessizliğim bir dağ gibi büyüdü. O ise çoktan cevabını almıştı. “Anladım,” dedi tatsızca.

Hareketlendiği esnada arkasını dönmesinden korkarak, “Senin için,” dedim çabucak. Bakışları beni bulduğunda, “Seni düşündükleri için,” diye devam ettim. “Ailen ve arkadaşların sadece senin iyiliğini düşünüyor.”

“Size neden güveneyim?”

Sorduğu soru beni anlık boşluğa düşürürken sesim sitemliydi. “Neden kötülüğünü istesinler?”

“Peki sen?” dedi sanki bilmiyor gibi. Doğru ya, bilmiyordu.

“Bundan şüphe etmen beni üzüyor.”

Ciddi bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Aslında haklı sayılırdı. Ben de aynı sıkıntıyı yaşıyordum. Ona karşı içimdeki her şeyi dökmek ve gerçek neyse söylemek istiyordum ama ne yazık ki korkularımın beni sarmaladığı da bir gerçektir. Duyduklarıyla bana tepki göstermesi ve hatta hatırladığında terk etmesi beni yaralayacak şeylerdi.

“Bir şey olmuş,” dedi tespitlerini sıralayarak. “Baban kaçırıldığını, benim intikam almak istediğimi söyledi. Bunlar normal değil. Biz her ne yaşadıysak bir şeyler kötüye gitmiş ve sen de dâhil herkes bunu benden saklıyor.”

“Doktor böyle olmasını istiyor,” dediğimde hiddetle olduğu yerde doğrularak yataktan çıktı.

“Doktorun ne dediği umurumda değil.” Odanın içinde gezinmeye başladığında pencereden vuran ışık onu az da olsa görmemi sağlıyordu. “Demek ki biz saklanması gerekecek kadar kötü şeyler yaşadık ki herkes bunu saklama gereği duyuyor.”

Tedirginlikle yerimde doğrulduğumda gece lambasını yaktım. Bir elimi yatağa yaslayarak ona doğru döndüm. “Lütfen sessiz ol.”

Sanki söylediklerimi dikkate alıyor gibi yatağa yaklaşarak üzerime doğru eğildi. “Güzel şeyler yaşamış olsaydık kimse bir şey saklama gereğinde bulunmazdı.”

Kara gözleriyle gözlerimin içine bakan adam karşısında yine koca bir sessizliğe gömüldüğümde yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirerek geri çekildi. Cam kenarına yaklaştığında bana sırtım döndü. Pencere kenarından dışarıyı izlemeye başladığında, “Gelmeyecek misin?” dedim kısık çıkan sesimle.

Başını dahi çevirmeden, “Sen uyu,” derken sesi sertti. Umutsuzca kıpırdamadan bir süre bekledim fakat gelesi yoktu. Ondan bir şeyler saklanıyor oluşu öfkesini arttırıyordu. Belki de bir sürü saçma ihtimalin arasında

boğuluyordu. Onu koca bir boşluğa bırakmış kendi yolunu bulmasını bekliyorduk. Hâl böyleyken sorguladığı ne varsa hep cevapsız bırakıyorduk. Biliyordum, bazı şeyleri bilmeye hakkı vardı ancak bu durumun ona zarar vermesini de istemiyordum.

Yerimden kalkarak ona doğru yürüdüm. Hareket dahi etmeyen adamın beline kollarımı dolayıp başımı sırtına yasladım. Çıplak bedeninden yayılan ısı tüm bedenimi esir alırken onun gerildiğini hissedebiliyordum. “Yemin ederim mutluyduk.” Son yaşananları saymazsak gerçekten de öyleydi. “Birçok sıkıntı yaşadık ancak evliliğimiz boyunca mutluyduk,” dedim tekrar. “Sadece son zamanlarda yaşanmaması gereken şeyler oldu ama onun dışında bir sorun olmadı.” *En önemlisi de oydu,* diyemedim tabii.

Bana doğru döndüğünde saçlarıma uzandı. Bir yandan da hâlime acır gibiydi. Belki de hâlimize acıyordu. İkimizin durumu da içler acısıydı. “Sorgulamadan yapamıyorum,” derken sıkıntısını açıklamak ister gibiydi.

“Haklısın.” Yanağıma ulaşan elini kavradım. “Buna hakkın var ama zamana bıraksak olmaz mı?” Başımı yana yatırdığımda tebessüm etmeye çalıştım. “Belki de Leyla’yı dinlemeli ve bir yerlere gitmeliyiz.”

Usulca başını salladığında elinden tutarak yatağa çektim. “O zaman uyuyabiliriz artık.”

Sabah gözlerimi aralamakta zorlanırken sıcacık bir göğse yaslanmış olduğumu biliyordum. Her ne kadar gece birbirimizden uzak yatmış olsak da sabahı onun kollarında karşılamak güzeldi. Sırf bu süreyi biraz daha uzatmak adına açmadım gözlerimi. Eskisi kadar rahat uyuyamıyordum artık. Gecelerime kâbus bulaştırmıştım. Her seferinde Yağız’ın gidişini, o mağarada çektiğim işkenceleri ve bebeğimi kaybedişimi görmekten yorulmuştum. Daha kötüsü ise hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmaktı.

Biraz daha uyumayı seçtim. Ancak hissedebiliyordum ki o uyanmıştı. Saçlarımla oynuyordu sanki. Bedenime dokunmasa da saçlarımda gezen

parmaklarını hissedebiliyordum. Yeni uyanıyor gibi gözlerimi araladığım esnada elleri saçlarımdan uzaklaştı. O an anladım ki benimle ilgili tereddütleri bitmemişti.

“Günaydın,” dediğinde boğuk gelen sesiyle başımı kaldırarak yüzüne baktım.

“Günaydın. Ne zaman uyandın?”

Yerimde biraz daha doğrulurken o da toparlanmaya başladı. “Oldu biraz.”

“Beni mi bekledin?” dedim sırtarak. Bu hoşuma gitmişti.

Ayağa kalktığında yandan bakışları beni buldu. “Hıı... Yanından kalktım diye yine dayak yemek istemedim.”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Umursamazca üzerine tişört geçiren adamla az da olsa uğraşmaya çalışıyordum. “Kendini savunabilirsin.”

Kaşları çatık, meydan okuyan bakışları üzerimde dolaşıyordu. “Darbe almam istemem, güzelliğine yazık.”

Tıpkı eski günlerdeki gibi karşısına dikildiğimde ukala bir tavırla çenemi yukarı kaldırdım. Ona meydan okumayı özlemiştim. “İki ayda hamlamışsındır sen,” dediğimde güldü. Kara gözlerindeki parıltıları mutlulukla kabullendim. Onun gülüşleri bana da yansıyor.

“Bir ara,” dedi eğlendiği belli olan sesiyle. “Bunu test edelim.”

Onaylamakta gecikmedim. “Memnuniyetle.”

Sessiz geçen kahvaltının ardından Sude ile kahvaltı masasını topluyorduk. Annem valizini toplamaya gitmişti ve Fatma anne de onun yanındaydı. Yağız ve babam ise çaylarına balkonda devam ediyorlardı. Bugün annemle babamın gidişi ister istemez üzüyordu beni. Onların da kendince bir hayatı vardı ve benim yüzümden bunu fazlasıyla aksatmışlardı.

Sude dalgınlığımı fark etmiş olacak ki bana seslendi. “Yenge.” Başımı ona çevirdiğimde gülümsedi. “Ben hallederim, sen içeri git.”

Ona sıcacık bir tebessüm sunarken bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. “Boş ver beni.” O an aklıma Aykut geldi. “Aykut’la nasıl gidiyor?”

Bakışlarını kaçırdı hemen. Dikkatle onu analiz etmeye çalışırken musluğu kapattı. "Konuşuyoruz öyle."

"Nasıl öyle?" dedim merakla.

"Öyle işte," dedi omuz silkerek. "İki arkadaş gibi."

Yerimde doğrulurken makineyi kapattım. "Hadi seni anladım da onunki bana pek arkadaşça gelmedi."

Fırsatını bulmuş onu sıkıştırırken arkasındaki tezgâha yaslandı. İki eliyle mermeri sıkı sıkı tuttuğunda, "Biliyorum," dedi mırıltıyla. "O, bana karşı çok dürüst davranıyor."

"Sen?" diye sormadan edemedim. Önemli olan belki de bu kısımdı çünkü Sude'nin dürüst davranmaması iki adamı birbirine, Yağız'ı da onların üzerine düşürürdü.

"Benim saklayacak bir şeyim kalmadı," dediğinde Sude'nin bakışları yerde geziyordu. "Artık ben de sevilme istiyorum ama Aykut bunu zamana bırakmak istiyor. Duygularımdan emin olmalıymışım." Başını kaldırarak gülümsedi. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Sessiz görünüyor ama çok eğlenceli biri. Bana bir sürü komik şeyler anlatıyor."

Buruk bir tebessümle onu dinlerken kollarımı iki yana açtım. "Gel buraya." Gözleri dolu dolu sarıldı bana. Ellerimi sırtına yerleştirerek sevgiyle sıvazladım. Biliyordum ki buna ihtiyacı vardı. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da Sude için de zor zamanlar olmuştu. Abisi onu tanımıyor ve yaklaşmıyordu. Fatma anne ise ilgisini daha çok Yağız üzerinde tutuyor, onun yaşadıkları arasında kıvranırken bazen Sude'yi gözden geçiriyordu. Bence kendi derdime düşmüş, kimseyi görecektir durumda değildim. Bu durumda Sude'ye en yakın olan kişi Aykut'tu. Bir nevi bu duruma güvenerek Aykut'un onu koruyacağını bilmek beni mutlu ediyordu.

Geri çekildiğinde alt dudağını ısırıldı. "Abim öğrenirse sence bizi gebertir mi?"

Küçük bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. İkisinin de Yağız'dan korktuğunu biliyordum. "Bence şu an hiçbir şey yapamaz," dediğimde Yağız elindeki bardaklarla içeri girdi.

"Kimmiş o?"

Sude korkuyla bana bakarken Yağız'ın elindeki bardakları aldım. "Senden bahsediyorduk."

Yağız tek kaşını havaya kaldırırken, "Ee..." dedi devamını bekleyerek.

Sude koluma sarıldığında ona güven veren bir gülümseme sunup Yağız'a döndüm. "Sabah konuştuklarımızdan bahsettim Sude'ye ama bana abisini savunuyor." Burun kıvrımadan edemedim. "Sanki seni daha önce yenmemişim gibi." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında dudağımın kenarını kıvrıdım. "Ben de hiçbir şey yapamayacağını söylüyordum."

Gözlerini kısmış bana doğru bir adım attığında gözlerimin içine bakıyordu. Dikkati çoktan dağılmış, çok başka yere takılmıştı. "Sen," dedi emin olmak ister gibi. "Beni daha önce yendin mi?"

Bu konuda hilekâr davranışımı ona söylemek istemediğimde kapı çaldı. Dişlerimi göstererek sırtırken kapıyı işaret ettim. "Kapı çalıyor."

Hızla yanından kaçarken bu sefer de Sude'nin yolunu kesti. "Doğru mu?" dediğinde Sude, "Bilmiyorum," diyerek yanından sıvışırken kapıya ulaşmıştım.

Kapıyı açtığımda Leyla elinde koca bir pastayla ve arkasındaki ekibin de desteğiyle cırladı. "Sürpriz!"

Hepsi ona eşlik ederken oldukça şaşkındım. "Neyi kutluyoruz?" dediğimde Leyla beni umursamadan içeriye girdi.

Hemen arkasından Gökhan, Emirhan ve Aykut da içeri girdiğinde kapıyı kapattım. Yanıma gelen Yağız'la göz göze geldiğimizde *ne oluyor* der gibi küçük bir baş hareketi yaptı. Omuz silkerek habersiz olduğumu belli ederken annem ve Fatma anne çıktı odadan.

"Ay geldiler mi?" diyerek telaşla bize yaklaşan annemle onun planı olduğunu anlamak zor olmadı. Hemen ardından Fatma anne, tavuk kovalar gibi elleriyle bizi salona yönlendirdi. "Dikilmeyin öyle, içeri geçin canım."

İkimiz de içeri geçtiğimizde, "İyi ki doğdun Bahar!" diye bağırma-larıyla gülmeden edemedim. Anlaşılan o ki geç kalan bir doğum gününü kutluyorduk.

Mumları üfleme için onlara yaklaştığımda Gökhan beni durdurdu. "Sadece doğum günü kutlamıyoruz." Merakla onlara bakarken, "Yağız'ın geri dönüşünü de kutluyoruz," dediğinde gözlerim doldu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı Yağız'a çevirdim. Yanıma geldiğinde tam yine mumları üfleyemedi Sude girdi araya. "Evlilik yıldönümünüzü de unutmayın."

Yeniden Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde elimi ona uzattım. Beni karşılıksız bırakmayarak elimi sıkı sıkı tuttu ve tanı mumları üfleyeceğimiz sırada Aykut bağırdı. "Dilek tut komutanım!"

Gözlerimi kapattığım an sadece kocamın beni hatırlamasını diledim. Bu aralar tek istediğim buydu. İkimiz de aynı anda mumları üfledik. Hepsi bizi alkışlarken Emirhan yine güldürme peşindeydi. "Bütün özel günleri bir güne mi topladınız komutanım?" diye sorduğunda herkes kahkaha attı.

İlk sarılan annem olurken gözleri dolu doluydu. "İyi ki doğdun kızım. Yuvanda kocanla hep mutlu ol."

Gözlerim dolu dolu geri çekildiğimde tebessüm ettim. "Sen planladın değil mi?"

Gülerek yanaklarımdan öptü. "Kızımın doğum gününü kutlamadan gitmek istemedim."

Üzgün bir şekilde babama da sarılırken Yağız diğerlerine sarılıyordu ya da sarılmak zorunda kalıyordu. Babam alnımdan öperek bizi göz göze getirdi. "İyi ki doğdun kızım. Sen bize en güzel hediyesin."

İç çekerek geri çekildiğimde ben de Yağız gibi hepsine sarıldım. Hemen ardından ise pastayı kesip servis ettik çünkü annemle babam geç kalmak istemiyordu. Pastalarını yemelerinin ardından ayaklandılar. Hep birlikte onları yolcu ettik. Yağız ile ben aşağı inerek onların gidişini bir süre sessizce izleyip yukarı çıktığımızda bizimkiler oturmuş hem muhabbet ediyor hem de pastalarını yiyordu. Fatma anne ise ya namaz kılmaya gitmişti ya da gençleri yalnız bırakarak odasına çekilmişti.

Ellerim belime giderken kaşlarımı çatmadan edemedim. "Siz hayırdır?" dedim kinayeli bir sesle. "Hepiniz mi izinlisiniz?"

Leyla, "Ben izinliyim," derken Emirhan sırtarak, "Bize de postayı koydular," dedi.

Kaşlarım havalandığında ne demeye çalıştığını anlayamamıştım ama Yağız haklı olarak bize olanın onlara olma ihtimalini sordu. "Sizde mi uzaklaştırma aldınız?"

Bakışlarımı bu durumu en iyi açıklayacak olan Gökhan'a diktiğimde öne doğru gelerek duruşunu dikleştirdi. "Kafa izni verdiler komutanım. Ekipten iki kişi eksildi, yetersiz kaldık. Bir süredir de yoğun çalışınca babanız, Turan Albay'a emir vermiş hepimizi yolladılar."

"En iyisi oğlum," dedi Emirhan. "Ne zamandır ablam çağırıyordu, onun yanına gideceğim."

Aykut da bu durumdan memnun görünüyordu. "Ben de annemlerin yanına gideceğim." Bir yandan da kaçamak bakışları Sude'nin üzerinde geziyordu. Ona açıklama yapıyordu herhâlde.

En son Gökhan'a baktığımda omuz silkti. "Leyla izin alabilirse birlikte önce bizimkilerin yanına sonra da Leyla'nın ailesinin yanına gideceğiz. Hayırlı işlerimiz var."

İkisi de birbirinin elini sıkıca tutmuş tebessüm ettiğinde gülmeden edemedim. "Bizi de haberdar edin."

Leyla hemen onayladı. "Tabii."

Hepsinin bakışları bizi bulduğunda iç çektim. "Biz de gideceğiz." Buruk çıkmıştı sesim. Aslında böyle çıksın istememiştim ama nedense ortamda hüznü bir hava oluşmuştu.

"Kartal Timi dağılıyor anlaşılan," diyen Gökhan'la hepimiz sessiz kaldık. Olmamıştı. Bir şeyleri başaramamıştık.

Düzenleme

Ny.ozlem

KARA DELİK

Hepimizin iniş çıkışları var bu hayatta. Kader ne yazık ki her daim iyi yaklaşmıyor insana. Belki de bizim sağlayamadığımız adalet bu şekilde sağlanıyor ya da hepimizi bir labirente bırakmışlar biri bizimle fena hâlde oyun oynuyor. Şu hayatta tek bildiğim yaşadığımız sürece şansın bizim ellerimizde olduğu çünkü öldüğümüzde kendimiz için hiçbir şeyi değiştirme şansımız olmayacak. O hâlde yaşıyorsak hâlâ bir şeyleri düzeltebiliriz demektir.

İnatla ve umutla bekliyordum, bir şeyler düzelecekti...

Yağız şoförlük işini kavramış arabayla yol alırken hemen yanında otuyordum. Arkada ise Fatma anne ve Sude vardı. Hep birlikte Niğde'ye gidiyorduk. Aslında Yağız'la nereye gideceğimizi çok düşünmüştük ancak bunun ona hatırlatabilir bir yer olması daha avantajlı olurdu. En azından çocukluğunun geçtiği yeri anımsaması daha kolaydı. Belki orada bir müddet vakit geçirip daha sonra başka yerlere giderdik. Aslında balayına gittiğimiz yeri de düşünmüştüm ancak şu durumda Yağız'la orada yalnız olmayı doğru bulmuyordum. Belki de korkuyordum çünkü ona yaklaşmak ve ileriye gitmek bana zamansız geliyordu. Atlatamadığım terk edilme korkusu vardı içimde. Ona yaklaşıp tutunursam gittiğinde daha acıtıcı olurdu. Kurşun yarasından korkmayan ben, Yağız'ın göğsümde açacağı yaradan çok korkuyordum.

Sabahın erken saatlerinde yola çıkmış, uzun süren yolculuğun ardından verdiğimiz molalarla birlikte sonunda Niğde sınırları içine girmiştik. Düşünceli bir şekilde yolu izlerken Sude abisine yolu tarif ediyordu.

Kapının önüne geldiğimizde Fatma anne tatlı bir telaşa kapıldı. “Ay annemi de mi çağırıyorduk acaba?”

Sude ise oldukça rahattı. “Bırak anne, biraz da dayımın başının etini yesin.”

İster istemez dudaklarım gerilirken Necla anneanneninin evde olmadığını biliyordum. Fatma anne olanları öğrenince Necla anneanneyi yalnız bırakmamak adına kardeşinin yanına göndermişti ve yazı beraber geçireceklerdi. Fatma anne, Sude’nin kolunu çimdikleyerek azarlamayı ihmal etmedi. “Ayıp yavrum.”

Yağız arabayı park ettiğinde arkaya doğru döndü. “Anneannemle de tanışmak isterdim.”

Sude yine arsızca araya girdi. “Ay tanışmadığın daha iyi abi. Şimdi onu tanımadığın için demediğini bırakmazdı.” Kıkırdarak devam etti. “Sarı civcivden bilirdi her şeyi.”

Gözlerimi devirmeden edemediğimde Yağız çattığı kaşlarıyla başını bana çevirdi. “Sarı civciv...” derken sorgular gibiydi. Dudaklarım büzüldüğünde ne diyeceğimi bilemedim. Benim gibi bir askere sarı civciv hiç yakışmıyordu.

Fatma anne beni kurtarmak ister gibi müdahale etti. “Çenen düştü yine senin. Hadi inelim artık.”

Hep birlikte arabadan indiğimizde Yağız’la bagajdaki valizleri alırken üst katlardan bir ses geldi. “Kız Fatma, oğlun döndü mü?”

Fatma anne elinde küçük çantasıyla başını yukarı kaldırmış pencereden sarkan kadını görmeye çalışırken sokak lambalarının izin verdiği ölçüde tanımış olacak ki, “Geldi Şerife, çok şükür,” diyerek el salladı. Yağız bagajı kapatırken yukarıdaki konuşmaları dinliyorduk.

“Gelmiş mi oğlu, Şerife? Kayıp mıymış hâlâ?”

“Gelmiş, gelmiş.”

“Yanlarındaki kız kimmiş?”

Bu soru üzerine aşığı doğru bir ses daha duyuldu. "Fatma! Gelinin mi o yanındaki?"

Yağız'la bakışlarımız kesiştiğinde o, suratsız hâlime sırtırken Fatma anne onaylamakta gecikmedi. "Öyle, öyle."

Arka arkaya tekrarladiğı kelimeyle komşularını geçiştirirken sonunda apartmana girdik. İkinci kat olunca merdivenlerden çıkarak onların dairelerine ulaştık. İçeri girdiğimizde Fatma anne hemen bizi Yağız'ın odasına yönlendirdi.

"Hadi siz odanıza bırakın valizlerinizi."

Herkes odasına dağıldığında ben de Yağız'la onun odasına geçtim. Daha öncesinde Fatma annenin isteğı üzerine geldiğim evde, Yağız'la daha evli olmadığımız için bu odada çok vakit geçirme fırsatım olmamıştı. Bu yüzden sanki ilk defa görüyormuşçasına incelemeye başladım. Yağız da benim gibi odasını incelemeye koyuldu. Aslında standart genç odalarından bir farkı yoktu. Üç kapaklı bir dolap, tek kişilik duvar kenarına yaslanmış bir yatak ve yanında duran küçük bir komodin vardı. Pencerenin yanına koyulmuş küçük bir çalışma masası ve üzerinde duran birkaç süs vardı. Ortada ise küçük bir halı ve iki camlı pencereyi kapatan sıradan bir stor perde bulunuyordu.

Yağız'ın dikkatini bir şey çekmiş olacak ki elindeki valizi kenara bırakıp çalışma masasına ilerledi. Üst rafta duran çerçeveye uzandığında merakla peşinden ilerledim. Elindeki çerçeveye baktığımda yüzümde hüznü bir tebessüm oluştu. Sevdığım adam daha çok genç ve toy duruyordu. Muhtemelen üniversite mezuniyetiydi ki üzerinde resmî üniforması ve başında tören şapkasıyla jilet gibiydi. Bir kolunu babasının omzuna atmış diğer eliyle objektiflere selam verirken otuz iki diş sırtıyordu. Aynı şekilde babası da neşeyle gülümsemişti ve bir fotoğraftan bile belli olan gözlerindeki gururu anlamak zor değildi.

"Babam mı?" Başını bana çevirmeden dudaklarından dökülenlerle içim cız etti. Onun asla unutmayacağı kişilerden biri de babasıydı. Evlendikten sonra birkaç kez Yağız'la babası hakkında konuşma fırsatım olmuştu. Hatta bana fotoğraflarını gösterip ondan özlemle bahsetmişti. Ne yazık ki bu konuyu onu üzmemek adına çok açmamıştım çünkü her konusu açıldığında gözlerinde babasının ölümünden dolayı kendini suçlu tutan adamı görebiliyordum.

“Evet. Sana çok benziyor değil mi?” Duraksadığımda gülerek devam ettim. “Ya da sen ona benziyorsun.”

Gülerek başını salladı. Gerçekten de Yağız babasına çok benziyordu. Esmerlikleri bile aynıydı. Kısa bir sessizliğin ardında çerçeveyi özenle yerine bıraktı. “Adı ne?” diye sorduğunda gözlerimi kaçırmak istesem de yapamadım. Onun kendini suçlu tuttuğu şeyler olduğu gibi benim de kendimi suçladığım yerler vardı. Sanki çok sevdiği babasını unutmasının suçlusu bile bendim.

“Mehmet,” dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

Gözlerimin içine dalıp gittiği an bir şeyler hatırladı mı diye düşünmeden edemedim fakat bu kısa sürdü çünkü o bana zor bir soru daha sordu. “Nasıl ölmüş?”

Ne diyecektim ben şimdi? Anlatsam olmazdı, anlatmasam onu daha çok uzaklaştırırdım. Küçük bir telaşa düştüğümde, “Kalp krizi,” dedim çaresizce.

“Ne zaman?” dedi sorgular bir tavırla. Sıkıştırıyordu beni.

“Yedi sekiz yıl olmuştur.”

Kesinlik gütmemiştim. Daha fazla soru sormasını istemiyordum çünkü bundan sonraki cevaplar onu üzerdi. “Gençmiş,” dedi kafasında yaptığı hesapla. İkimiz de tekrar fotoğrafa baktık. Haklıydı. Muhtemelen o fotoğraftan bir iki sene sonra olmuştu çünkü Yağız tüm bunların ilk görev yerinde olduğunu söylemişti. Ne kadar da acıydı onun için... Fotoğrafta ise çok mutlulardı. Belki de özellikle bu fotoğrafı odasında bulunduruyordu.

Tekrar bana dönmüş, konuşacağı sırada Fatma annenin sesi geldi. “Bahar, Yağız... Çay demledim, gelin hadi.”

İkimizi de hareketlendiren sesle odadan çıkmadan Yağız’ın kolunu kavradım. “Lütfen annene bu konuyu açma.” Tembihler gibi devam ettim. “Çok üzülüyor.”

Başıyla onayladığında beraber çıktık odadan. Sırf konuyu daha fazla kurcalamasın diye böyle söylemiştim ama yine de yalan değildi. Fatma annenin kocasını çok sevdiğini biliyordum. Hâlâ sevdiği adama sadık bir kadındı.

Balkona geçmiş çaylarımızı yudumlarken kendimi bir odanın içinde hayal ettim. Fatma anne evin sıcağından buraya kaçırmıştı bizi. Kocaman balkona iki çekyat yetmez gibi bir de küçük masa sığdırmışlardı. Bütün yazı burada geçiriyorlardı sanırım. Mutfakla salonun ortak alanıydı bu balkon. Yazları yemekler de burada yeniyor olmalıydı. Balkonun etrafı koyu renk camlarla kapatılmıştı. Sıcak olduğu için birkaç cam açık duruyordu. Çok sessizdi burası. Bitmek bilmeyen trafik gürültüsü yoktu. Öyle ki kimse yoktu sokaklarda. Sanırım buralarda gün erken bitiyordu. Arabalar kaldırım kenarlarına sırasıyla dizilmiş, çoğu lüks duruyordu. Genişti yolları. Karşı apartmanlarla mesafemiz uzaktı. Gökyüzü rahat görünüyordu. Yıldızlar daha parlaktı sanki. Sevmiştim bu şehri... Sevdığım adam her ne kadar hatırlamasa da ben sevmiştim onun çocukluğunun geçtiği yerleri.

“Siz benim odada mı yatsanız?” diyen Fatma anne dikkatimi çekince neyden bahsettiğini anlayamadım. “Tek kişilik o yatak. Nasıl sığacaksınız?”

Bizden bahsettiğini anladığım anda elimdeki bardağı sehpaye bıraktım. “Olmaz öyle şey Fatma anne.”

“Ay niye olmasın kızım?” derken ikna etmek ister gibiydi. “Yenileriz her şeyini. İsterseniz yatağı sizin odaya koyarız.”

İçime sinmeyen durumla tekrar itiraz ettim. “Seni yerinden edersek ben uyuyamam anne, olmaz.” Çözüm üretmek adına devam ettim. “Hem Sude’nin odasındaki boş yatağa yatarım ben.”

Tüm konuşmayı dinlemekle yetinen Yağız, her nedense bu kısıma müdahale etme gereği duydu. “Olmaz öyle şey.” Çattığı kaşlarıyla bana bakarken söylediğim şeyden hoşlanmadığı belliydi. “Sığarız biz o yatağa.”

Fatma anne çaresizce, “Ama oğlum...” dediğinde Yağız devam etmesine izin vermedi. “İncecik bir şey zaten, sığar yanıma.”

Kaşlarım havalanmış kendi bedenime bakarken çok da zayıf olduğumu düşünmüyordum. Evet, son yaşananlar beni biraz çökertmişti ama yine de o kadar zayıf değildim.

Sude kıkır kıkır gülerek annesini dürttü. “Anne anlasana, abim yenge mi bırakmak istemiyor.”

Fatma annenin bakışları bir anda yumuşarken bütün kan yanakları-

ma hücum etmeye başladı. Ben nadiren bu kadar çok utandığımı hatırlıyordum. Yağız'la göz göze dahi gelemediğimde çayıma uzandım. Başımı yere düşürmüş çayımı içerken Fatma anne ayağa kalktı. Belli ki ısınan ortamda daha fazla bizi, daha doğrusu beni utandırmak istemiyordu. "Bak lafa tuttunuz beni, yatsı namazını unuttum." Kapıdan çıkmadan masada boş duran birkaç şeyi de eline aldı. "Namazdan sonra yatarım ben. Yaşlandı artık yol yoruyor, siz keyfinize bakın."

Fatma annenin gidişiyle Sude telefonuyla ilgilenmeye başlayınca Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki, "Şşş..." dedi. Sude aniden başını kaldırdığında her ne okuyorsa dudaklarında aptal bir sırıtış vardı. "Ne iş?"

Yağız'ın sorusu Sude'yi bir anda telaşa düşürürken telefonunu oturduğu koltukta arkasına doğru sakladı. "Hiç."

Gerçekten kötü bir yalancıydı. Yağız ise neyi unutursa unutsun zeki bir adamdı. "O yüzden mi öyle sırıtıyorsun?"

Sude ayaklandığında kaçmak istediği çok belliydi. "Arkadaşım komik bir şey atmış da ona güldüm."

Yağız gözlerini kısmış karşısındaki kızı incelerken, "Senin sevgilin mi var?" diye sorunca sadece Sude'nin değil benim de gözlerim irice açıldı. O kadar da dan diye sorulmazdı.

"Yo..." dedi panikle. "Yok ki."

Yağız dikkatlice karşısında yalan söylediği her hâlimden belli olan kızı süzerken müdahale etme gereğinde bulundum. "Sude yat istersen, sen de yoruldun."

Sude sanki bu sözümü bekliyor gibi esneyerek iki adım geriledi. "Evet, yatayım ben artık. İyi geceler."

Biz cevap veremediğimizden arkasını döndüğü gibi kaçıp gidişini izledik bir süre. Başımı Yağız'a çevirdiğimde gözlerini kısmış bu sefer de bana bakıyordu. "Ne?" dedim gözlerimi açarak. "Bu sefer de sıra bana mı geldi?"

"Bir iş çeviriyor." Kinayeli çıkmıştı sesi. Aynı tonlamayla da devam etti. "Sen de bunu biliyorsun."

Yerimden kalkıp onun yanına oturdum. Elinde tutmaktan vazgeçmediği buz tutan bardağı alıp kenara bıraktım. "Beni de kaçıracaksın yanından." Biraz nazlı ve tripli çıkmıştı sesim. Ne oluyordu bana öyle?

Bakışları bir müddet yüzümde gezindi. Gözlerimde kalınca kara gözleri ses çıkaramadım. Yutkundum sadece. O ise yine bana küçücük bir ipucu vermedi. Duygusuz bir adam gibiydi. Bir tek öfkesini görüyordum arada. Başa sarmıştık sanki. Bana çekilen ama duygularını yansıtmakta yetersiz olan adamla yine baş başaydım. Bu sefer tek fark ondan önce ben ona âşıktım. Ben onun karısıydım, ben ona hasrettim. Onun duyguları ise sadece koca bir kara delikti. Ne olduğu belli olmayan, ikimizin de yaklaşımaya korktuğu koca bir kara delik...

“Yatalım mı?” dediğinde belli ki beni de kaçırmamak için konuyu kapatmıştı. Ayağa kalkarak elimden tutup kalkmama yardım etti. Beraber ilerlerken sırf oyalanmak adına onu yarı yolda bırakıp lavaboya girdim. Bu, aramızda gizli bir anlaşmaya dönmüştü. İkimiz de aynı anda odaya girmiyorduk. Birimiz önce gidiyor ki bu genelde ben oluyordum, üzerimi değiştirip yatacağım zaman o geliyordu. Onun karşısında üzerimi değiştirmek utanç vericiydi. Sanki bir yabancıнын karşısında soyunuyormuşum gibi hissediyordum.

Odaya girdiğimde Yağız çoktan yatmıştı. Valizimin fermuarını açarak kendime pijama takımı çıkardım. Yerimden doğrulduğumda Yağız’la göz göze geldik. Beni izliyordu yine. Bakışlarımı kaçırdım. Gözlerim etrafta dolaşırken hâlimi anlamış olacak ki, “Işığı kapat,” dedi. Hemen söylediğini yaptım. En azından bu şekilde daha rahattı. Hiç yoktan silüet olarak görünürdüm gözüne. Çünkü gözlerini kapatamazdı. Çünkü bana bakması gerekiyordu.

Gözlerimiz karanlığa alışmadan üzerimdekileri çıkarıp askılı şort takımımı giydim. Bu sıcakta başka bir şeyi kaldıramazdım. Yağız’ın yanına yaklaştığımda ince pikenin ucunu kaldırdı. “Giyindiğine emin misin?” Sırtarak sorduğu soruyla gözlerimi devirdim. Sapık bir adamın yanına yatacaktım.

“Ben oraya sığmam ki,” dedim huysuzca. Duvar kenarına sırtını yaslamış, koca bedeniyle bana çok yer bıraktığını düşünüyordu.

Sırtması yüzünde biraz daha büyüdü. “İstersen kucağıma gel,” dediğinde dizimi yatağa yaslayıp omzuna geçirdim.

“Terbiyesiz.”

Belimden tuttuğu gibi beni yanına yatırdı. “El kadarsın, hâlâ ben oraya sığmamı diyorsun.”

Onun kollarında olmanın verdiği uyuşuklukla sesim kesilirken esmer teniyle bakiştım bir süre. Bunun çok sağlıklı olmadığını düşünürken yerimde kıpırdandım. “Sen de çıplaksın. Üzerine bir şey giyebilirdin.”

Kolunu pikenin üzerine çıkarırken, “Çok sıcak,” dedi.

“Ben aslında Sude’nin yanında...” Devam edemeden başparmağını dudağıma bastırdı. Sesim kesildi bir anda.

“Uyuyamazsın,” dedi net bir dille. O an sadece sesim değil, nefesim de kesildi. Sesindeki emre tabi olmuş gıkım çıkmadan beklerken açıklama gereği duymuş olacak ki devam etti. Hem de benim beklemediğim bir şekilde. “Geceleri çok kâbus görüyorsun, sürekli huzursuzsun. Farkında mısın bilmiyorum ama ara ara acıyla inleyip sayıklıyorsun.” Gözlerim dolduğunda yanağıma dokundu. “Bunu başkasının bildiğini sanmıyorum.”

Bakışlarımı göğsüne düşürdüğümde gözümde biriken bir damla firar etti. Onun kâbusları artık benim kâbuslarım olmuştu. Başımı kaldırdığımda, “Sen...” dedim. “Sen hiç kâbus görüyor musun?”

Düşünmeye gerek bile duymadı. “Deliksiz uyuyorum.” Biraz mahcup olmuştu. Bilmiyordu ki o deliksiz uykuların geçmişı karanlıktı.

Alt dudağımı ısırdım. Dudaklarım yay gibi gerilirken gözlerimden birkaç damla daha firar etti. Yanağına dokundum. Onun adına mutluydum, kendi kâbuslarımı unutacak kadar mutlu... “Buna sevindim.”

Yanağındaki elimi sıkı sıkı kavradı. Kara gözleri gözlerimin içine baskarken oldukça emindi. “Atlatacaksın,” dedi güven veren sesiyle. “Beraber atlatacağız.”

Gözlerimi kapatarak ona doğru biraz daha sokuldum. “Beraber atlatacağız.”

Kim bilir, belki onun kokusu da bana şifa olurdu...

Sabah kahvaltının ardından hep birlikte yola çıktık. Fatma anne bizi kocasının mezarına götürmüştü. Beraber dua ettik ancak Yağız nazarında hiçbir değişiklik olmadı. Yine büyük bir soğukkanlılıkla izledi her şeyi. Öyle çok da duygu seline kapılmadı. Kendi için yas tutmuyordu ama bizim için üzülmüyordu. Babasını kaybettiği için değil de annesi kocasını kaybettiği için ona üzülmüyordu.

O an fark ettim ki bize duygular katan şey yaşanmışlıklarımızdı. Yağız şu an hiçbir yaşanmışlığa sahip olmadığı gibi bu yaşanmışlıkların bize verdiği duygulardan da uzaktı. Babasıyla yaşadığı iyi kötü anıları hatırlamayıncaya onun yasını da tutamıyordu. Annesinin fedakârlıklarını hatırlamayıncaya ona karşı derin bir sevgi besleyemiyordu. Bana olan aşkını unuttuğu için şimdi kendini bana bağlı hissetmiyordu.

Tek bildiği annesi ve kardeşiyle olan kan bağı ve benim onun karısı olduğumdu. Bir şekilde bizim yakınlığımızı referans alarak bize yakın davranıyordu. Hepsi ise bundan ibaretti...

Yine de umutluydum. Belki bir gün bizi hatırlardı. Hatırlamasa dahi belki aramıza yeniden sevgi tohumları ekilir ve biz yeniden mutlu olurduk.

Kabir ziyaretinden sonra Fatma anne eve dönmek istemişti. Onun için biraz duygusal bir gün oluyordu. Tüm yaşananları kaldırmakta zorlandığını biliyordum. Buna rağmen içinde yaşıyordu çoğu şeyi. Kocasının mezarına gidip dakikalarca dua ettiğinde bile sesi çıkmamıştı. Arada başörtüsüne sildiği gözyaşlarına şahit oldum. Kırgındı kalbi, yorgundu bedeni. Çaresi yoktu ne yazık ki.

Onu isteği üzerine çarşıda bırakıp Sude, ben ve Yağız yola koyulduk. Koyulduğumuz gibi de gezmediğimiz yer bırakmadık. İlk durağımız Niğde Kalesi olmuştu. Bunun sebebi ise çarşının ortasında oluşuydu. Kalenin içindeki en güzel şey kahve içebiliyor olmaktı sanırım. İçi etkileyici bir atmosfere sahipti. Hemen ardından kalenin içinde bulunan Alâeddin Cami'yi ziyaret etmiştik. Bu caminin benim için ilginç ve duyunca şaşıracağım bir özelliği vardı. Sabah güneşi vurunca kapısında taç takmış kadın başı belirliyordu. Taşlar oyularak yapılan bu işçilik, benim için etkileyici

olmuştu. Sude'ye inanmayarak incelediğimde gerçekten de bunu fark edebilmiştim.

Ertesi gün ise Roma Havuzu ve Tyana Su Kemerlerini ziyaret etmiştik ki her ne kadar görkemli dursa da kendi hâline bırakılmış olması bana üzücü gelmişti. Böylesi tarihî yerleri kendi hiçliğine bırakarak yok oluşunu izlemek büyük bir kayıptı. Şüphesiz ki en çok ilgimi çeken yer Gümüşler Manastırı oldu. Büyüleyici bir güzelliğe ve tarihî bir yapıya sahipti. Her bir adımda fotoğraf çekme ihtiyacı hissetmiş, arada Yağız'la kendimi eklemeyi de ihmal etmemiştim.

Bir sonraki gün ise yine gün boyu gezip tozmanın ardından çarşıya geldiğimizde Sude bizi burada bulunan Öğretmen Parkı'na getirmişti. Burası keyifli bir çay bahçesiydi. Oldukça da kalabalıktı. Yaz aylarından olsa gerek diye düşünüyordum. Aslında oldukça klasik ve özensiz masa ve örtülerine sahipti. Çoğunluğu ise erkekler oluşturuyordu. Yine de doluluk oranı ilgi çekiciydi. Bir de açık alanda oluşundandı sanırım. Tabii ucuzluğu da etkili olabilirdi.

“Ee... Ne içiyoruz?” diyen Sude ile duraksadım. Bir menümüz bile yoktu. “Ne içelim?” dedim onun söylemesini isteyerek. “Çay, kahve, soda, meyve suyu, gazoz...” diyerek saymaya devam ederken, “Niğde gazozu,” dedim heyecanla. Neden daha önce aklıma gelmemişti ki?

Yağız'ın etrafta gezen bakışları bir anda beni bulurken bulunduğu ortamdan hiç memnun görünmüyordu. “Olur,” dedi Sude. “Sen abi?”

İkimiz de Yağız'a döndüğümüzde birbirine kenetlediği ellerini masanın üzerine bırakıp bize doğru eğildi. “Burayı sevmedim,” dedi huysuzca.

Onu neyin rahatsız ettiğini anlayamayınca ben de masaya doğru eğildim. “Bir şey mi oldu?”

Etrafına tehditkâr bakışlar atıp tekrar bize doğru döndü. “Bu heriflerin hepsi size bakıyor.”

Kaşlarım havada etrafıma bakınma ihtiyacı hissettim. Bir iki masadaki genç takımıyla kesiştik kısa süre. Tekrar masaya döndüğümde keyifle arkama yaslandım. “Kıskandın mı?”

Sude sessizce bizi izlerken Yağız bana doğru eğildiğinde kara gözleri oldukça tehditkârdı. “Sahiplenici bir tarzım var.”

Onun tavrı karşısında otuz iki diş sırtırken yanımızda genç bir çocuk belirdi. Elinde küçük bir defter ve kâğıtla not almak için hazırды. “Ne alırsınız?”

“Niğde gazozu,” diye atıldım hemen. Yağız, “Çay,” dediğinde garson not almadan durdurdum. “Ona da Niğde gazozu.” Yağız gözlerini kısarak bana baktığı sırada Sude de mecburen kendini bize uyum sağlamak zorunda hissetmişti. “Bana da aynısı olsun o zaman.”

Kısa sürede gelen gazozlarımızı masaya bırakan genç, yanında getirdiği pipetleri alelade bir hâlde masanın ortasına bırakıp gitti. Sude pipetlerden birine uzanırken Yağız gerek duymadan şişeyi eline aldı. Bir yudum aldığıında dikkatle onu izliyordum, belki bir umut hatırlar diye ama o, asidin verdiği yakıcı tatla ufacık da olsa suratını buruşturup şişeyi masaya bıraktı. Tıpkı Sude de benim gibi duraksamış abisine bakarken o ifadesiz duruyordu. Sessizlik büyüyüp giderken sıkıntılı bir nefes verdi.

“Neyi hatırlamam gerekiyor?”

Umutsuzca arkama yaslandığım sırada omuz silktim. “Hiç.”

Masadan aldığım tek kullanımlık pipeti açmaya çalışırken Yağız elimden çekip aldı. Açıp şişemin içine bıraktığında gülümsedi. “Sana gazoz ısmarladım ve sen de çok beğendin,” dedi tahminde bulunarak. Gönlümü almaya çalışır gibiydi.

“Hayır,” dedim gazozumdan içerek. “Hiç beğenmemiştim.”

Alaycı bir gülüş belirdi dudaklarında. “Tabii.” Kendi gazozunu eline aldığıında Sude’ye de işaret etti. “Hadi hemen için de hava kararmadan eve gidelim.”

Dediği gibi de yaptık. Gerçi gökyüzü alaca bir tona bulanmıştı ama güzel gün geçirmiştik.

Sabah sabah duyduğum uğultular beni uyanmaya iterken ne yalan söyleyeyim hiç kalkasım yoktu. Huzurluydum olduğum yerde, mutluydum. Ancak bu uğultuların kesileceği yoktu. Gözlerimi aralamadan kolları arasında olduğum adamın çıplak göğsüne dokundum. “Yağız...”

Mırıldanır gibi çıkan sesime karşı onunki kalm ve boğuktu. “Buradayım.”

Yüzümde güzel bir tebessüm oluştu. Gözlerimi anlık da olsa aralayıp tekrar kapattım. Sırf ben korkmayayım diye *buradayım* diyen adamın göğsüne biraz daha sokuldum. Bu sefer de benim sesim boğuk çıkmıştı. “Bu sesler ne?”

“Birileri geldi eve,” dediğinde gözlerimi aralayarak başımı geriye attım. “Kim?”

Üstten bakışları beni buldu. “Sence biliyor olabilir miyim?”

Yanaklarımı şişirdim. Olamazdı tabii. “Kalkalım mı?”

Onayladığında beraber çıktık odadan. Merakla salona ilerlerken sesler daha netti artık ve ben kime ait olduğunu anlamıştım. Necla anneanne sanırım geri dönmüştü.

“Beni gönderdin o mendeburun yanına, torunum bulunmuş onu göremedim.” Fatma anneyi azarladığı sırada biz içeri girince Yağız’ı görür görmez duraksadı. “Oğlum!” derken sesi titredi. Bastonuna zar zor tutunarak ayağa kalktı. Kollarını iki yana açtığı anda ne yazık ki kocamda bir hareketlilik olmadı.

Hemen kenarda duran tekli koltukta İnci oturuyordu. Belli ki babaannesiyile birlikte o da gelmişti. Bize tebessümle bakarken ona gülmeden edemedim.

Hareketsiz hâlde evdekilere bakan Yağız’ı kolundan ittim. “Anneannen,” dedim fısıltıyla. Bu onu harekete geçirdiğinde yaklaşıp sarıldı anneannesine. Necla anneanne Yağız’ın iki yanağından öpüp saçlarını okşadı. “Ah oğlum, perişan ettin bizi.”

Yağız sessiz sedasız beklerken Fatma anne onun çektiği yabancılığı görüyor olacak ki uyarma ihtiyacı hissetti. “Anne.” Necla anneanne ona

baktığı sırada kolundan tutup koltuğa oturttu. “Yağz bizi hatırlamıyor.”

Şaşkınlığa uğrayan kadın bir kızına bir de torununa bakarken bu durumu hemen kabullenemedi. “Ne diyorsun kızım sen? Koca delikanlı bizi mi unutacak? Daha ben unutmadım kimseyi.”

Fatma anne üzgünce annesinin elini kavradı. Bazı şeylerin sırası zamanı yoktu, tıpkı ölüm gibi. “Başına darbe almış diyor doktorlar.”

“Vah!” dedi elini dizine vurarak. “Kadersiz oğlumun yüzü gülmedi.”

Yağz sessizce konuşmaları dinlerken biz de yan yana koltuklara oturmuştuk. “Hoş geldiniz.” Konuyu dağıtmak adına araya girmiştim ama bu sefer de okları kendi üzerime çekmiş oldum.

Necla annearne beni baştan aşağıya süzüp dudağının kenarını büktü. “Kara oğlanın peşini bırakmadın mı, sarı civciv?”

Bu kadının kesinlikle benimle bir derdi vardı. Ona yüzüğümü gösterme ihtiyacı hissettim. “Evlendik ya annearne, nasıl bırakayım?”

Burun kıvrarak baktı yüzüğüme. Sanki yine ben duymuyormuşum gibi diğerlerine eğildi. “Size dedim Rus kız almayalım diye. Aklını aldı kara oğlanın. Türk kızlarının suyu mu çıktı canım?” derken hayıflanır gibiydi.

Sude ve İnci kıkırdarken Fatma anne uyarma ihtiyacı hissetti. “Anne!” Bir de bu yetmez gibi Yağz bana doğru döndü şaşkınlıkla. “Sen Türk değil miydin?” Kızların kıkırtıları kahkahaya dönüştü. Gerçekten Necla annenin ortalığı karıştırma başarısına hayrandım.

“Hıı,” dedim gözlerimi devirmeden hemen önce. “Hatta Rus aske-riyim.”

Yağz suratını buruştururken sorusunun saçmalığını o an fark etmişti. Mesleğimizden oldukça uzaklaştığı belliydi. Ne yazık ki bizimle beraber çok sevdiği mesleğini de unutmuştu.

Fatma annenin mahcup bakışları beni buldu. “Kusura bakma kızım. Artık unutuyor her şeyi, akli eskisi gibi yetmiyor.”

Necla annearne çok yaşlı bir kadındı. Bu sebeple bazı şeyleri hoş görmemem imkânsızdı. O kendini Rus olduğuma inandırmışken bunun tersini kanıtlamaya çalışmam yersizdi. Bu durum karşısında sessiz kaldığımda Necla annearne kızını bastonuyla dürtmeyi ihmal etmedi. “Sen kendi aklına bak önce. Benim aklım yerinde çok şükür.”

Onların bu hâline gülerken, “Sen kimsin?” diyen Yağız’a çevirdim başımı. Gözleri İnci’nin üzerinde geziyordu.

İnci bir anda aldığı soru karşısında cevap veremedi. Zaten yapısı gereği çok narin ve duygusal bir kıza benziyordu. Sude tanıtma görevini üstlendi. “İnci bizim kuzenimiz. Mahir dayımın kızı.”

Yağız yeni eklenen isimlerde boğulurken bana döndü. “Annenin adı.” Belli ki isim benzerliği dikkatini çekmişti ama inadına yapar gibi yanlış tuşlara basıyordu.

Ortamı bir sessizlik kapladı. Necla annearne bile susmuştu bu durum karşısında. Hepsi bu konuda kendilerini mahcup hissediyordu. Oysa onların bir suçu yoktu. “Öyle,” dedim küçük bir tebessümle. “Güzel isim sonuçta.”

Fatma anne ayağa kalktı. “Aç aç oturduk sohbet ediyoruz. Hadi kahvaltı hazır sayılır.”

Fazlasıyla haklıydı. Aç karnına bu kadar sohbet yeterliydi. Biz de onu ikiletmedik. Birlikte hazırladık masayı. Kahvaltıda bolca sohbet ettik. İnci bir süre burada kalacakmış. Yaz tatilinde oldukları için babası göndermiş. Ev giderek kalabalıklaşıyordu.

Akşam yemeğinin ardından kızlarla balkona oturmuştuk. Çekirdek, kola derken abur cuburlarla sohbet ediyorduk. Hatta oturup film bile izledik birlikte. Yağız ise kızsalsohbetlerimize dayanamamış olacak ki film bitince kalkmıştı yanımızdan. Necla annearne zaten erken yatıyordu. Fatma anne ise bizi yalnız bırakmak için erkenden odasına çekiliyordu.

Saate baktığımda on iki olmuştu. Esneyerek elimi ağzıma götürdümde gerçekten uykuym gelmişti. Balkonun kapısından içeriye doğru baktığımda Yağız’ı ortalarda göremeyince ayağa kalktım. “Kızlar ben yatıyorum.”

İkisi birden el salladı. “İyi geceler yenge.”

Balkondan çıkarak salona baktığımda kimseyi göremedim. Mutfağa girip su içtikten sonra tuvalete girdim. Hemen sonra odaya geçeceğim sırada Yağız, annesinin odasından çıktı. Demek ki annesiyle beraberdi. Bu beni sebepsizce mutlu etmişti.

Bana kısa bir bakış atıp odayı işaret etti. “Sen geç, geliyorum.”

Odaya girer girmez hemen üzerimi değiştirdim. Biliyordum ki o da bunun için bana zaman tanı mıştı zaten. Yatakta sessizce onu beklerken odanın kapısı açıldı. İçeri girip ışığı kapattı. Üzerindeki tişörtü çıkararak kenara bıraktığında yanıma geldi. Altında zaten eşofman vardı. Bu sefer ben duvar kenarına kaydığım da yanıma uzandı.

“Annenle mi konuşuyordun?” dedim merakla. Başını eğdi sadece. Daha fazlasını merak etsem de sormadım. Uyumak en iyisiydi. “İyi geceler.”

Biraz daha rahat olacağımı düşünerek ona arkamı döndüm. Beni kendine çekip kolunun altına aldığı nda belime sarıldı. Nefesi kulakları ma vuruyordu. “Yarın gidiyoruz.”

Kapanan gözlerimi anında geri açtım. “Nereye?”

Sol eliyle aynı şekilde benim de alyans olan elimi kavradı. “Yalnız kalacağımız bir yerlere.” Bir anda yay gibi gerilen bedenimle içime bir heyecan oturdu. Kalbim hızlanırken ona doğru dönmek istesem de izin vermedi. Beni biraz daha göğsüne bastırarak saçları ma küçük bir öpücük bıraktı. “Şşş... Uyu şimdi. Yarın konuşuruz.”

Aşkın bir dokunulmazlığı olmalı. Kimsenin el süremediğı, zarar veremediğı bir dokunulmazlık... Aşka sahip çıkamayan kalpler onu nasıl koruyabilir ki?

Sabah kahvaltıda n sonra arabaya atladığımız gibi yola çıktık. İlk bulduğumuz markette durduğumuz da uzun bir alışveriş yapmış tık. Hemen ardından yola koyularak şehir merkezinden uzaklaştık. Yağız nereye gittiğimizi söylemiyordu.

Bahçelerin olduğu bir kasabaya geldiğimiz de bozuk yollara ait dar sokaklardan geçmeye başladık. İçine girdiğimiz kasabanın biraz daha ilerisine giderek azalan evler arasından en uçtakilere ulaştığımız da mavi kapılı olanın önünde durduk.

“Burası neresi?” diye sorduğum da gülümsedi.

“Ben de bilmiyorum.”

Şaşkınlıkla ona bakarken ben cevap veremedem arabadan indi. Demir kapıyı açıp tekrar arabaya bindi ve bahçeye girdi. Arabayı park ettiğı sırada meraktan çatlayacaktım. “Neden geldik buraya Yağız?”

Bana doğru dönerek işaret parmağıyla burnuma vurdu. “Yalnız kalmak için dedim ya sarı civciv.”

Suratım buruştu. “Öyle deme.” Ondan karşılık beklemeden devam ettim. “Kiminmiş burası?”

İkimiz de tek katlı evi seyre daldık. Ön tarafta küçük bir bahçesi, evin önüne konulan masa ve sandalyeler vardı. Yandan giden yoldan anladığım kadarıyla arka bahçeye de sahipti. Evin ön kısmına beton bir zemin yapılmış ve masa sandalyeler buraya konmuştu. Üzeri demirlerle sabitlenen saca kapatılmış gölgelik yapıyordu. Hemen ön tarafı ise yeşillikti ve ilk gözüme çarpanlardan biri de meyve ağaçlarıydı.

“Burası anneanneminmiş. Normalde yaz aylarını burada geçirirlermiş ama bu yaz pek gelememişler.”

“Anladım,” dedim sakince. Neden geçiremediklerini sormaya gerek yoktu.

Birlikte indik arabadan. Yağız valizleri alınca ben de poşetleri aldım. Kapıyı açtığında içeri girdik. Havasız kaldığı için basık bir ortam karşılamıştı bizi. Geniş, kare şeklindeki koridorun tam karşısında tuvalet ve banyo için ayrı ayrı kapı vardı. Sağ tarafta mutfak ve küçük bir oda, sol tarafta ise büyük ve yanında yine küçük bir oda bulunuyordu. Yağız’la odaları gezerken poşetleri mutfağa bıraktım. Mutfaktan çıktığımızda banyonun yan çaprazında duran küçük oda yatak odası olacak ki Yağız oraya valizleri bıraktı.

Koridorun ortasında öylece ne yapacağımı bilemez hâlde beklerken yanıma gelen adamın yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. “Aldıklarımızı yerleştirelim mi?”

Başımı eğdiğimde elimden tutarak mutfağa götürdü. Birlikte getirdiklerimizi yerleştirip dolapları kurcaladık. Aslında evde her şey mevcuttu. Olmayan şeyleri de Fatma anne Yağız’a söylemiş zaten. Birkaç şeyi de kendi zevkimize göre almıştık.

Onları halledince birlikte bahçeye çıktık. Biraz ön bahçede dolaştığımızda pek bir şey olmayınca arka tarafa doğru geçtik. Arkada neredeyse her yer ağaç doluydu. Meyve ağaçlarını görünce farkında olmadan heyecanla ağaçlara doğru hızla ilerledim. Elma ağacının önünde durduğumda Yağız’a döndüm. “Çok iyi değil mi?”

Gölerek yanıma geldiğinde başını kaldırıp ağaca baktı. “İyi görünüyor.”

“Yüksekte,” dedim huysuzca. Elimi kaldırarak uzanmaya çalıştım ama boşta kaldı. Dudaklarımı büzüldüğünde ağacın gövdesini inceliyordum. Tırmanılamayacak gibi değildi. “Yağız...” diyerek sevdiğim adama döndüğümde ondan isteyecektim ama bu kadar dibimde olduğundan habersizdim.

Belimden yakaladığında ne diyeceğimi unuttum. Sesim çıkmadı âdeta. Göz göze gelmiştik yine. Öyle derin bakıyordu ki ona karşı olan özlemimi görüyor muydu bilemedim. Dizlerini kırarak kalçamın altından iki kolunu bacaklarıma doladığında beni yukarı doğru kaldırdı. “Al hadi istediğini.”

Hemen uzanarak iki tane kopardım. Yeniden aşağı indirmesiyle birini ona uzattım. İkiletmedi beni. Elimden alıp üzerindeki tişörte sildiğinde gülmeden edemedim. Koca bir ısıruk alıp yere oturdu. Ağacın gövdesine sırtını yaslayıp ayaklarını uzattı. Göğsüne vurdu iki kez.

“Gel hadi.” Onu taklit ederek yanına oturup sırtımı göğsüne yasladım. Eliyle belimi sarınca parmakları karnımın üzerine yerleşti. Bulunduğu yeri usulca okşarken kaskatı kesildiğimi hissettim. İçimi garip bir his kapladı. Bir anda yine gözlerim doldu. Yutkunmak istedim ama bir yumru oturdu boğazıma. Gözlerim kapandığında kendimi hamile hayal ettim. Yağız’ın bebeğimizi sevişi canlandı gözümde. Bir kez daha isyan ettim kendime. Bir kez daha kendimden nefret ettim. O kadar kızgın, o kadar öfkeliydim ki bunu kimseye anlatamazdım. Kimse de beni anlayamazdı. “Rahat değil misin?”

Yağız’ın sesiyle kendimi ne kadar kastığımı fark ederken bir anda bedenimi gevşeterek onun kollarına bıraktım. “Yok, dalmışım sadece.”

Açık bıraktığım saçlarımı eliyle yana doğru çekerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Elmanı yemeyecek misin?”

“Yiyeceğim tabii,” dedim tıpkı onun gibi üzerime silerek. Koca bir ısıruk alıp yemeye başladım.

“Elma maceramız yok mu?”

Yağız’ın sorusuyla ağızımdaki sulu parçayı evirip çevirerek yerken bir

yandan da geçmişe gitmiş bunu düşünüyordum. Aklıma gelen şeyle heyecanla ona doğru döndüm. “Var, hem de dağ başında.”

“Anlat,” dediğinde elmamdan bir kez daha ısırıp yanağımı göğsüne yasladım. Sırtımı saran kolu beni desteklerken iç çektim. “Biz seninle bazı sebeplerden dolayı ayrılmıştık.”

Devam edecektim ki araya girdi. “Neden ayrıldık?”

Meraklı çıkan sesiyle geri çekilerek yüzüne baktığımda hâlâ bu konuda ona kızgındım. “Beni terk ettin,” dedim sitemle.

Kaşları havalandı. İnanamadı söylediğime. “Ben mi?”

“Evet. Hem de çok saçma bir sebeple sevgiliyken pat diye bıraktın beni.”

Küçük bir kahkaha attı. Söylediklerim ona komik ve inanılmaz geliyordu. “Yok artık Bahar.” Eli saçlarıma gittiğinde bana dokunmak için yer arıyor gibiydi. “Senin gibi bir kadınla sevgili olacağım ve sonra ayrılacağım öyle mi?” Başını iki yana salladı. “Hayatta inanmam.”

Omzuna vurdum hafiften. “Hiç.” Fazlasıyla hak veriyordum ona. “Neyse ki sonra pişman oldun da ağlayarak geri döndün.”

Fırsat bulmuşken abartmayı da ihmal etmedim fakat o bundan gocunmadı. “En iyisini yapmışım,” derken tereddütsüzdü.

İçimde küçük bir kıpırtı oldu. Kalbime ılık ılık bir şeyler aktı. “Yağız...”

Gözlerimin içine bakıyordu. Sadece dudakları kıpırdandı. “Hım...”

“Sence ben güzel miyim?”

Sorumla duraksarken ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibiydi. Oysa ben gayet ciddi bir hâlde yeni Yağız’a sormuştum bu soruyu. Biraz da nazlı çıkmıştı sesim. Çok aptalcaydı bu ama öyle çıkmıştı işte. Ona kur yapar gibiydim. Kulağa korkunç geliyordu ama ilgisini çekmeye çalışıyordum, bana karşı bir şeyler hissetsin istiyordum.

Dudakları kıvrıldı. Gözlerimde olan bakışları yüzümde ve bedenimde gezindi kısa süre. “Senden daha güzeliyle karşılaşmadık hâlâ,” dediğinde gözlerimi devirdim. Her şeyi unutmuş olsa da fenalığından bir şey kaybetmemişti.

Geri çekilerek yandan bakışlarımı üzerine diktim. “Karşılaştığın kadın sayısı çok az olduğu içindir belki.”

Toparlanarak ayağa kalktığında elimden tutarak beni de kaldırdı. “Karım olduğun için belki de.” Gözlerine baktım ama o, kolunu omzuma atarak eve doğru yürümeye başladı. “Sonuçta karnımı doyuracak kadına iltifat etmezsem aptallık etmiş olurum.”

Karnına dirseğimi geçirerek ona doğru döndüm. Tam bir sevimsiz gibi davranıyordu yine. “Gerçekten güzel bulduğun için söylemeliydin. İltifat olsun diye ya da işine yarıyorum diye değil.”

Eli karnında çektiği ağrıyla biraz bükülmüş sırtıırken asık suratımdan memnun gibiydi. Karnındaki elini çekerek yanağımdan bir makas aldı. “Seninle niye evlendiğimi her geçen gün daha iyi anlıyorum.” Ona arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan geliyordu sesi. “Benim anlayamadığım sen benimle nasıl evlendin?”

Birkaç adım atmıştım ki duraksayarak gözlerimi kapattım. O kadar kolaydı ki cevabı, ben de bunu anlayamamasını anlamıyordum. Ona doğru dönerek ellerimi iki yana açtım. “Âşık oldum aptal. Senin gibi deli, hırsız, sevimsiz bir adama âşık oldum.” Anında duraksarken elimi çeneme götürdüm. “Asıl aptal olan benmişim.”

Bana doğru yaklaşarak kollarını iki yana açtı. Göğsüne sokulmaktan alamadım kendimi. Sıkıca göğsüne bastırıldığında huzurla gözlerimi kapattım. Saçlarımı sevdi usulca, başıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Beni ikinci kez etkileyecek kadar güzel ve akıllısın.”

Her bir kelimesi kalbime işlerken ses çıkarmadım. Mutluydum, huzurluydum. Onun varlığı benim için fazla kıymetliydi.

Sabahın erken saatlerinde kulağıma bir horoz sesi çalınıyordu. Rüya ile gerçeklik arasında gidip gelirken doğru mu değil mi ayırt edemiyordum. Her ne kadar Yağız’ın varlığı bana huzur verse de bitmeyen kâbuslarıma çözüm bulamamıştım. Bu sebeple huzursuz geçen gecelerde sabahımı güzelleştiren tek şey Yağız’ın varlığıydı.

Ancak bazı sabahlar güzelliği kadar farklı, farklılığı kadar şaşırtıcı, şa-

şırtıcı olduğu kadar da utanç vericiydi. Öyle ki gözlerimi araladığımdan beri Yağız'ın göğsümde olan eliyle bakışıyordum.

Her şeyi unutmasına rağmen özünü unutmayan kocam, içine işleyen benliğinden de bir şey kaybetmemişti. Öyle ki öncesinde neredeyse her gece üzerimde uyurken şimdi de eli rahat durmuyordu.

Sırtüstü uzanmış hâlde başımı ona doğru usulca çevirdim. Gözleri kapalı, nefesi düzen içerisindeydi. Alt dudağımla eze eze tekrar öten horoza içimden birkaç minnoş küfür savurdum. Hayır yani, ben şu durumdan kurtulmadan adam gözlerini açacaktı. Yoksa horozlara bir düşmanlığım yoktu.

Ne yapacağımı bilemeden sıkıntılı bir nefes verdim. Elini itsem anlardı. Yan dönsem fark edemezdi belki. Dikkatle ve hatta uykudaymış gibi olağan bir tavırla ona sırtımı döndüğümde eli boşluğa düştü ancak kolu üzerimdeydi.

Bu olaydan hoşlanmamış gibi hırıltılı bir nefes verdiğinde gözlerimi kapattım. Uyanmasından korkarken bu sefer de elini üzerimdeki askılının altından göbeğime doğru sokarak beni kendine çekti. Sırtımı çıplak göğsüne yasladığında bana doğru sokulurken burnunu saçlarımla arasına daldırdı. Kokumu içine çektiğini hissettim.

Sakince onu beklerken yeniden sessizliğe gömüldü, nefesi tekrar düzene girdi. Ne yapacağımı bilemez hâlde öylece bekliyordum. Beklerken de gözlerimi kapattım. Onunla mutlu olduğumuz anlar canlandı gözümde. Yatakta geçirdiğimiz dakikaları hayal ettim. Beni her seferinde kucağına alıp yatağa getirişini ve hatta yatağa her girdiğimizde küs dahi olsak sonunda nasıl öpüşmeye başladığımızı hatırlatıyordu bu hâllerimiz.

En son bebek için tartıştığımızda bile bütün kavgamız öpüşene kadar sürmüştü. Bir şeyler için ona şans vermeyi hiç denememiştim. Bana bu kadar âşık, beni bu kadar seven bir adama karşı hep hoyrat davranmayı seçtim. Fedakârlıklarım hep hayallerime dokunana kadar sürdü. Askerlik her zaman sevdiğim adamın bile üstünde oldu.

Yağız'ı hep çok sevdim, ona hep çok âşıktım. Ancak çektiğim çizgiler her ne kadar haklı olduğum zamanlar da olsa aramıza bir mesafe bıraktı. Mesleğimle onun arasında kaldığımda seçim şansımı mesleğimden yana kullanacağımı söylediğimde bile beni sevmekten vazgeçmedi.

Hatalarım oldu, hataları oldu; o, korkularından feragat edemezken ben hayallerimden vazgeçemedim. Belki de kendimi adadığım tek hedef bu olduğu içindi.

Hiçbir zaman evli bir kadın olmayı hayal etmemiştim. Hiçbir zaman bir erkeğin kanatları arasında olmayı hayal etmemiştim. Hiçbir zaman elinde bebeğiyle sevimli bir anne olarak düşünmemiştim kendimi. Görevim her daim kutsaldı. Anne olmaktan bile daha kutsaldı. Bana göre çocuk mantıksızdı. Şehit olmayı düşünen bir kadın neden yarım bırakacağı bir evlada sahip olurdu ki?

Fakat şimdi içimde tarifi zor bir sızı vardı. Görüyordum ki bazı şeyler bizden çok Allah'ın elindeydi. Her çocuk sahibi olacak kişi ölümü öne sürseydi kimse çocuk sahibi olamazdı. O hâlde benim sahip olacağım çocuğu yarım bıraktığımda da ona sahip çıkacak mutlaka biri olacaktı ki şehit olacağım da bir olasılıktı.

Ne yazık ki özgür ruhumda mesleğime Yağız tarafından vurulan her bir darbe, beni ondan bir şeyler saklamaya itti. Onun aşırı korumacı tavrı karşısında sürekli beni yine geri planda mı bırakacak düşüncesi beni çoğu kez hata yapmaya itti.

Yine de onu suçlamıyordum. Babalığın hep çocuk doğduktan sonra başladığını ancak anneliğin verdiği duygunun daha karnındayken oluşmaya başladığını duymuştum. Belki de iyi bir anne değildim. Belki de evlat kavramını idrak edemeyecek kadar uzaktım. Ancak çektiğim acıların her bir zerresi gerçektir. Onu kaybettiğim andan beri yaşadığım pişmanlık, bunun bende bıraktığı ağır izler gerçektir. Ben o gün sadece evladımı değil, kocamı da kaybettim; âşık olduğum, sevdiğim adamı kaybettim. Bulduğumda ise artık zihninde ve kalbinde bana dair en ufak bir iz yoktu. Bundan daha ağır bir ceza olabilir miydi?

Usulca karnımdan uzaklaşan elle kendime gelirken gözlerimden bir damla süzülerek burnuma doğru yol aldı. Onun anlamasından korkarak hemen kendimi toparlamaya çalıştım. Yağız belli ki uyanmıştı. Ben rahatsız olmayayım diye karnımdan sıyrılan geceliğimi eliyle düzelterek üzerime ince battaniyeyi çekti. Bu sefer battaniye üzerinden sardı bedenimi. Bu tavrı beni gülümsetmişti. Belki de bunu ben rahatsız olmayayım diye yapıyordu.

Ona doğru döndüğümde göğsüne sokuldum. Bir çocuk gibi sevgisine, şefkatine ve hatta ilgisine muhtaçtım. İsteğimi anlayarak beni geri çevirmedi. Başıma öpücükler kondurup saçlarımı sevmeye başladı. Hafif tarazlı sesi çalındı kulağıma. “Günaydın.”

“Günaydın,” dedim fısıltıyla. Çok alçak çıktı sesim. Duydu mu emin değildim. Boğazımda yine bir yumru oluşmuştu. Bir şeyler bir türlü tam olmuyor, sürekli eksik hissediyordum. Onun varlığı bana umuttu ancak keşke onunla ben de en azından hayatımızdaki kötü şeyleri unutabilmiş olsaydım. Her seferinde yüzüme çarpması zoruma gidiyordu.

Aramızdaki sessizlik büyüyüp gittiğinde, “Böyle mi kalmak istiyorsun?” diye sordu. Tenine değen parmaklarım göğsünün üzerinde gezerken ses çıkarmadım. Sanki konuşursam ağlayacak gibi hissediyordum. Aslında suçlu çocuklar gibiydim kolları arasında. Kendini annesine affettirmek isteyen ama suçunu da bir türlü itiraf edemeyen çocuklar gibi. Baktı benden cevap alamayacak saçlarımı sevmeye başladı tekrar. “Tamam, böyle kalam o zaman.”

Kaç dakika daha geçti bilmiyorum. Sanırım Yağız sıkılmıştı çünkü geceliğimin askısıyla oynamaya başlamıştı. Arada omzumdan düşürüyor, saçlarımı geriye atıp boynumu açıkta bırakıyor, sanki beğenmemiş gibi hepsini eski hâline getiriyordu. Onun bu hâli beni gülümsetirken bazen hangimiz çocuk ayırt edemiyordum.

Güldüğümü anladığında çeneme dokunduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Suratıma bakarken kaşlarını çattı. “Neye gülüyorsun bakayım?”

Omuz silkerek çenemdeki elini kavradım. “Çocuk gibisin.” Sanki kendim öyle değildim. Tek fark o muzır bir çocuktu, bense üzgün...

Bakışları yüzümde dolaştı bir müddet. Ne diyeceğini merak ederken, “Koca adamım ben, nerem çocuk?” dedi.

Şöyle bir baktım alıcı gözle. Gerçekten de öyleydi. Koca adamımdı benim. Ancak bunu ona belli etmeden burun kıvrıdım. “Öylesin tabii de biraz göbek yapmışsın sanki.”

Başını eğerek göbeğine bakma ihtiyacı hissettiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Başını kaldırdığında ciddiyetimi korumaya çalıştım.

“Eskiden nasıldım?”

Sorusu beni şaşırtmadı ancak cevabı etkileyici bulacaktı. “Kaslı, yapı-
lı bir adamdın. Tam bir askerdin. Aktif olarak çalışırdın. Eğitimlerde seni
geçmek zordu.”

Suratı buruştu. Eski hâlinden mi yoksa yeni hâlinden mi memnun
olmadı anlamadım. “Şimdi beni beğenmiyor musun?” dediği anda kahka-
halara boğulmamak için zor tuttum kendimi. Aksine abarttığım kadar gö-
beği bile yoktu. Hâlâ fit görünüyordu. Sadece biraz spordan uzak kalmıştı.
Onunla uğraşmak hep ilgimi çekmişti. Tıpkı şimdiki gibi.

“İdare edersin.”

Morali bozuk yataktan çıktı. Kaşlarım havada onu izlerken dolabın
kapağında duran aynanın önüne geçti. Bir süre göbeğini incelerken pikeyi
yüzüme kadar çekmiş gülüşümü saklamaya çalışıyordum. Bana döndüğü
anda tekrar ciddi bir tavır aldım. “Ne yapacağız peki?”

Yataktan çıkarak yanına doğru adımladım. Bu, önemli bir soruydu.
“Eğitim şart kocacığım. Spor yapacağız.”

Suratı daha da ekşidiğinde, “Şimdi mi?” diye sordu. Başımı eğmem
yetmiyor gibi gözlerimi kapatıp açtım. Huysuzca eli karnına gitti. “Açım.”

Gözlerimi devirerek önüne geçtim. “Sabah sporu önemli. Asker de-
diğin öyle hemen acıkmaz.”

Bu sefer de o gözlerini devirdi. Hiç memnun değildi ama başka çaresi
de yoktu çünkü göbeğiyle onu beğenmediğimi düşünüyordu.

Hazırlanıp evden çıktığımızda silahımı belime yerleştirirken arkam-
dan gelen Yağız’a döndüm. “Silahını aldın mı?” Başıyla onayladığında elin-
deki su şişelerinden birini alarak kapağımı açıp birkaç yudum aldım.

Bahçeden çıkıp dağların olduğu tarafa doğru yürümeye başladık.
Boş arazide toprak yol üzerinde yürürken etrafı tarıyordum. Bizden çok
uzakta duran dağ yamacındaki birikinti hâlindeki kayalıkları gördüğümde
parmağım ile orayı işaret ettim.

“Şu kayalıkları görüyor musun?”

“Evet,” dediğinde kendimi esnetmeye başladım.

“Oraya kadar koşacağız.”

Yandan bakışları üzerimde ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. “Buna gerek var mı gerçekten?” Fazla huysuzdu. Eski Yağız olsa çoktan koşmaya başlamıştı. Hatta muhtemelen o beni dürtüyordu yapmam için ama biz bunda da rolleri değişmiştik.

“Biz askeriz ve paslanmak bizi ölüme götürür, bilmem anlatabildim mi?”

Ellerini beline yerleştirdiğinde tekrar mesafeyi incelerken mırıldandı. “Eski askerler.” Sert bakışlarımla kesiştiğinde şişirdiği yanaklarını serbest bıraktı. “İyi, tamam.”

Onun bu tavrı dudaklarımın kıvrılmasına sebep olurken, “Başla!” dediğim anda onu beklemeden koşmaya başladım. Hızla toprak yolda ilerlerken arkamdan sesi geliyordu.

“Bahar!”

Başımı arkaya çevirerek yerinde duran adama bağırdım. “Koş!”

Yağız peşimden koşarken bana yetişememesi için elimden geleni yapıyordum. Ancak son dakikalarda bana yetiştiğinde aynı hizaya geldik. Dağın yamacına geldiğimizde elimdeki şişeyi tepeme dikerek su içmeye başladım. Şişeyi yarıladığımda kapağını kapatarak kayalıkların üzerine dik bir hâlde bıraktım. Başımla Yağız’a işaret verdiğimde tıpkı benim gibi biraz su içip şişeyi benimkinin yanına bıraktı.

“Yine mi koşuyoruz?” dediğinde gülerek başımı eğdim. Yine ondan önce başlamıştım koşmaya. Bu sefer çok daha kolay yetişti bana. Neredeyse yolu yarıladığımız sırada benden bir adım öne geçti.

Başımı ona doğru çevirdiğimde sırtıyordu. Biraz daha hızlanarak onunla aynı hizaya geldiğim esnada ona doğru yaklaşarak omzumu geçirdim. Beklemediği hareketle sendelerken yere düşeceği sırada tabii ki yanında beni de götürmeyi seçti. Düşmemek için bana tutunduğu sırada ikimiz de yere yapıştık.

Kolunun üzerine düşerken beni de kucağına aldığı anda oluşan sarsıntıyla suratımı buruşturdum. Eminim ki bedenine batan küçük taşlar benim eklenen ağırlığımla daha da beter olmuştu. Başımı kaldırarak yüzüne baktım. Korumak için yukarıda tuttuğu başını sert bir solukla toprağa bıraktı. “Ne yapıyorsun Bahar? Ne yapıyorsun gözünü sevdiğim?”

Kıkırdayarak ona doğru eğildiğimde yanağından öptüm. “Seni deniyorum.”

Kocaman açtığı gözleriyle başını tekrar kaldırdığında hiç de sevimli durmuyordu. “Aferin güzelim, dene beni. Sakatlanalım ikimiz de.” Kolları arasından çıkarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Bir yandan da onun söylediklerine gülüyordum. Belimdeki silahı çıkarıp emniyetini açtığımda gözlerini devirdi. “Vur, vur. Bir o kaldı zaten.”

Dudaklarım bir türlü kavuşmazken omzuna vurdum. “Sana kıyamam ki.” Şakayı bir kenara bıraktığımda yattığı yerden kalkması için iki kez göğsüne vurdum. “Kalk hadi, atış yapacağız.”

Etrafına bakarak olduğu yerde oturdu. Göz göze gelince başını iki yana salladı. “Kasabaya çok yakınız, başımızı derde sokacaksınız.”

Ondan uzaklaşarak yere uzanırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. “Bir şey olmaz. Tek atış hakkımız var, acele et.” Fazla atış kasabada tedirginlik yaratabilirdi. Meslektaşlarımı başıma toplamak istemiyordum.

Sessizce yanıma uzandı. “Emredersin komutanım.”

Hedefe kitlenmiş, tam ateş edeceğim sırada boynuma dokundu. Atışımı ıskaladığımda gözlerimi kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanımda kıkır kıkır gülen adama başımı çevirirken suratımda her ne görüyorsa kahkaha atmaya başladı.

“Sana inanamıyorum!”

Sitemle çıkan sesime karşın umursamazca kaşlarını kaldırdı. “Benden etkileniyorsun.”

Bu durumdan fazlasıyla zevk aldığı her hâlden belli olurken surat astım. Doğru söylüyordu ama ben bunu en azından onun gibi saklamıyordum. Silahımı bırakarak saçlarını çekiştirmeye başladığımda öfkeyle bağırdım. “Beni oyuna getiriyorsun! Senin yüzünden tek atış hakkım da gitti!”

Ellerimi ittiğinde yere bıraktığı silahı aldı. “Şimdi beni izle ve gerçek bir asker gör.”

Hedefe nişan aldığı anda tam tetiğe dokunacağı sırada, “Sabah elin göğsümde geziyordu,” dedim. Silahtan çıkan kurşunu takip ettiğimde ıskaladığı an sırtarak ona doğru dönüp sesimi alçalttım. “Bir daha olmasın.”

Başını benden tarafa çeviremediğinde silahımı alarak ayağa kalktım. Onu arkamda bırakarak yürürken bağırdı. “Kocan olduğumu sanıyordum!”

Ayaklarım beni duraksatırken ona doğru dönemesem de başımı yan tarafa çevirdim. Sanmasına gerek yoktu, zaten öyleydi. Benimle aynı yatağı paylaşıyor olmasının sebebi bile buydu. “Bu, sapıklık yapabileceğin anlamına gelmiyor.”

Yanıma geldiğinde ilk defa onda görmediğim bir çekingenlik vardı üzerinde. Başı yerdeydi, yüzüme bakmadı. “Özür dilerim. Ben uyuyordum, farkında değilim.”

Başını kaldırdığında göz göze geldik. Bakışlarında en ufak bir yalan yoktu. Gerçekten mahcup görünüyordu. Hatta inanması güç ama biraz utanmış gibiydi. O an anladım ki ben bir şeyi daha gözden kaçıırıyordum. Yağız her şeyi unuttuğu gibi bir kadınla olan ilkel ve hatta duygusal birlikliklerini de unutmuştu. Her ne kadar ben onun karısı olsam da her şey onun için ilk kez yaşanıyor ve hatta ilk kez anlam kazanıyordu. İçindeki duygular ilk defa benimle ortaya çıktığı gibi bunun bana karşı olması tek iyi yanıydı.

Daha fazla onu utandırmamak adına elimin tersiyle karnına vurarak gülümsedim. “Eve son giren kahvaltıyı hazırlar.” Yine onun cevabını beklemeden koşmaya başladığımda bu sefer beni geçmek için çabalamadı. Biraz arkamdan gelirken ondan önce eve girdim. Çok terlemiştim. Dün dolaba yerleştirdiğimiz kıyafetlerin arasından ihtiyacım olanları alıp havluyu da alarak kapıdan yeni giren kocama seslendim. “Ben duşa giriyorum.”

Tek duyduğum homurtularıydı. Kısa sürede banyodan çıkarak saçlarımı taramış fakat kurutma ihtiyacı hissetmemiştim. Zaten üzerimi de banyoda giydiğim için hemen elimdekileri odaya bırakıp mutfığa geçtim.

Yağız çoktan çayı koymuş, kahvaltılıkları masaya diziyordu. Önüne geçerek elindeki tabağı aldım. “Sen duşa gir, ben hallederim.”

Kara gözleri anlayamadığım bir manada gözlerimin içine bakarken saçlarıma dokundu. Saçlarımdan yanağıma uzanan parmaklarıyla bana doğru yaklaşarak alnımdan öptü. “Bahar...” Sesi kısık olduğu kadar da buğuluydu.

“Efendim.”

“Sen, benim karımsın,” dedi kendinden oldukça emin ve devam etti. “Tek bildiğim ve emin olduğum şey bu. Sen, benim karımsın ve o yatağa sensiz girmeyeceğim.”

Şaşkınlıkla bakıyordum gözlerine. Aksini iddia etmemiştim hiçbir zaman. “Bu nereden çıktı?”

“Bil istedim,” derken sesi keskindi.

Beni öylece bırakıp odaya gittiğinde hemen kendime geledim. Elimdeki tabağı sıkı sıkı tutmuş, şaşkınlıkla karışık sırttırken ne yaşadığımı anlayamıyordum. Neden böyle bir tepki verdiği hakkında bir fikrim yoktu ancak sanırım onu yataktan atmamdan korkmuştu. İstemsiz kıkırdarken elimdeki tabağı masaya bıraktım. Bir türlü sırtıtmama engel olamıyordum. Deli adam... Farkında değildi ama ben de onsuz yatamazdım.

Yağız da duştan çıktığında beraber yaptık kahvaltıyı. Mutfağı toparlayıp bahçeye çıktık. Bu sefer ikimiz de ön bahçede durmayı seçmiştik. Yağız çimenlerin üzerine oturmuş, ben de çimenlere uzanarak başımı dizine yaslamıştım. Elimde telefonla fotoğrafımızı çekerken yerde bulduğu papatyayı kopardı. Merakla ne yapacağını beklerken kulağımın arkasına doğru sıkıştırarak gülümsedi.

“Çok uyumlu oldunuz.”

Tebessümle baktım gözlerine. Bir yandan da iç çekmeden edemedim. “Bir zamanlar beni sarıpapatyaya benzetirdin.”

Gülerek yanağımı okşadı. “Doğru bir benzetme yapmışım.”

Işıl ışıl gözlerimle onu izlerken telefonum titredi. Ekranı açtığımda Yağız’la olan fotoğraflarımızdan birini Leyla’ya göndermiştim ve o da bana Gökhan’la olan fotoğrafını göndermişti. Gülerek telefon ekranını Yağız’a doğrulttum. “Şunlara bak.”

Telefonu tek eliyle tutarak daha iyi bir görüş açısı sağlarken gülümsedi. Gökhan kolunu Leyla’nın omzuna sarmış hemen arkasında saçlarını öperken Leyla objektife poz veriyordu. İkisi de güneş gözlüklerini takmış gülümserken özenilecek hâldelerdi. “İyi görünüyorlar.”

“Hadi arayalım,” dedim heyecanla.

Aynı heyecanı Yağız’da bulamasam da görüntülü aradım. Leyla kısa sürede açmıştı. “Bahar! Çok özledim seni.”

Her zamanki gibi neşeli, cıvıl cıvıl çıkan sesle gülümsemem yüzümde biraz daha büyüdü. “Ben de özledim. Ee, ne var ne yok anlatın.”

Gökhan hemen Leyla’nın yanında belirdi. “Selamlar komutanım.”

Cevap veremeden el sallarken Leyla anlatmaya başladı. “Konya’dayız. Burada ortalık karışık.” Başını çevirerek Gökhan’a baktı kısa süre. “Gökhan’ın ailesini yolcu ettik biraz önce. Düğün için aileler anlaşma sağlayamadı.”

Gökhan kaşlarını çatı. “Aileler değil güzelim, annen.”

Bu düzeltmeyle Leyla suratım buruşturdu. “Evet, annem. Gökhan, ‘Bu yaz evlenelim,’ dedi ama annem ısrarla bunu kabul etmiyor. Bir dahaki yaza erteledi her şeyi.”

“Yuh!” dedim kendime hâkim olamayarak.

Gökhan beni işaret etti hemen. “Gördün mü? Benimkinden farklı bir tepki değil.”

Leyla çatıdığı kaşlarıyla Gökhan’a döndü. “Ama sen bu tepkiyi anneme verdin.”

“Hak etti,” diyen Gökhan oldukça umursamazdı.

Leyla şikâyet eder gibi ekrana dikti bakışlarını. “Anneme ne dedi biliyor musun? ‘İsterseniz hep sözlü kalalım, arada görüş günü belirlersiniz ben gelirim,’ dedi. Annem tersleyince de, ‘Leyla ile eninde sonunda evleneceğim, uzatıp zaman kaybetmeyelim,’ dedi.”

Yağız tepemde kahkaha atarken ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Numaradan çatıdığım kaşlarımla kızgın bir ifade kazanmaya çalıştım. “Gökhan, biraz daha kibar olmayı dene.”

Başını yana yatırarak tekrar görüş açımı giren adam hâlinden memnun değildi. “Anlamıyor ki Bahar. Bir orta yol bulamadık. Bu gidişle Emirhan’ı dinleyip basacağım nikâhı.”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Gerçekten Leyla’nın annesi anlaşması zor bir kadındı. Düşünceli hâlde mırıldandım. “İkizin ne diyor Leyla ya da baban ne düşünüyor?”

Leyla’dan önce Gökhan cevapladı. “Onlarda sıkıntı yok. Kayınbaba pamuk, Ömer Asaf adam olmasa ortalık çoktan birbirine girmişti. Bizi onlar evinde ağırladı.”

Leyla tebessümle ekledi. “Ömer Asaf, annemle konuşacak bu konuyu. Umarım çözüm bulunur.”

“Umarım her şey sizin için güzel olur,” dedim sakince.

“Siz ne yaptınız?” diye sordu Leyla.

“İyiyiz.” Yağız’ı da göstererek bahçeye çevirdim kamerayı. “Beraber bahçe evine geldik ve birlikte takılıyoruz.”

“Çok güzel,” diyen Leyla’yı, Gökhan’ın sesi bastırdı. “Dikkat edin de çok takılmayın.”

Leyla, Gökhan’ın koluna vurduğu sırada gözlerimi devirdim. “Kapatıyorum.” İkisine de el sallayıp telefonu yüzlerine kapattım. Başımı çevirip Yağız’a baktım. “Emirhan ve Aykut’u da arayalım mı?” Omuz silktiğinde kaşlarımı çattım. “Ne kadar da heveslisin. Normalde bu işi senin yapman gerekirdi.”

Sesli bir soluk bıraktı. “Onlara karşı bir şey hissetmiyorum.”

Bu ilk başta biraz kırıcı gelmişti ama ona hak verdim. Bana bile bazen soğukken başkalarına bu şekilde olması çok normaldi. Hemen ardından Aykut ve Emirhan’ı arayıp kısa süreliğine de onlarla konuştum. İkisi de iyi gibiydi. Uzaktan bordo berelilerin duygularını anlamam çok zordu.

Geçen zamanla yattığım yerde doğruldum. Gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Bu kadar yatmaya alışık değildim ve omzumdaki yıldızların yokluğunu her seferinde daha fazla hissediyordum. “Akşam ne yiyeceğiz?”

Yağız sorumu pek kale almadı. O da sıkılmış gibiydi. “Bilmem.”

Bir anda gözlerim parlarken ayağa kalktım. Onun elinden çekerek kaldırmaya çalışıyordum. “Mangal yapmalıyız.”

Ayağa kalktığında şaşkınlıkla bakıyordu. “Yok artık Bahar.”

Kıvrılan dudaklarımla, “Var artık,” dedim. Şu ortamda daha güzel ne olabilirdi?

Onu çekmeye devam ederken o bana geleceğine ben kendimi ona doğru çekilirken buldum. Kollarına aldığı gibi göğsüne bastırdı. “Nasıl bu kadar enerjiksın anlamıyorum, hiç durmuyorsun.”

Beline sarılarak yine yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Akşam romantik bir yemek yiyelim mi?”

Hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrıldı. “Mangal ve romantizm oluyor mu?”

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. “Önemli olan ne yediğin değil, kiminle yediğin kocacığım.”

Tekrar kolundan çektiğimde itiraz etmeyerek peşimden geldi. “Şşş...” dediğinde başımı ona doğru çevirdim. “Kocacığım kelimesi dudaklarına yakışıyor.”

Mutfağa geçtiğimizde uzun bir uğraşın içine girdik. Yağız mangalla ilgilenirken ben de diğer hazırlıklara giriştim. Aradan geçen saatlerin sonunda bahçeye kusursuz bir masa hazırladık. Güneş batarken hava alaca bir hâl almıştı. Yaz aylarında günler uzun oluyor, hava geç kararıyordu. Yine de bahçenin ışığını yakmıştık. Sarı ışık çok belirgin olmasa da ortamı biraz daha aydınlık tutuyordu.

Yağız’a sürpriz yapmak için odaya gittim. Valizimde ne olur ne olmaz diye duran ama giymeye de bir türlü tenezzül etmediğim ancak siyah olması sebebiyle her şeye uyacağını düşündüğüm mini elbisemi giydim. Dudağıma uçuk kırmızı bir ruj sürdüm. Parfümümden sıktım biraz. Saçlarımı açık bıraktım. Bileğime sırf Yağız hatırlar mı diye siyah kumaş bilekliklerimden birini sardım.

Hazır olduğumu hissettiğimde çabalarım sonuçsuz kalsın istemiyordum. Titrek bir nefes verip odadan çıktım. İlk defa bir adamla flört ediyormuş gibiydim. Kocasıyla ilk kez flört eden de ben olacaktım.

Evden bahçeye doğru çıktığımda Yağız’ı mangalın üzerindeki son etleri tabağa alırken görmüştüm. Ona doğru yaklaştığımda gelişimi duymuş olacak ki son parçayı da tabağa koyup başını bana çevirdi. Öylece kaldığında ayaklarımdan yukarıya doğru beni ilgiyle süzmeye başladı. Yüzüme ulaşmayı başardığında aynı doğrultuda eğimli duruşunu da dik bir hâle getirmişti.

Uzunca bir ısıklık çaldı. Sayesinde yanaklarım kızarıırken elindekileri hemen solunda duran masaya bıraktı. “Bu güzellik sahici mi?”

Küçük bir tebessümle ona doğru yaklaşarak tam önünde durdum. “Beğendin mi?”

“Beğenilmeyecek bir tarafın yok,” dedi dürüstçe.

Dudaklarımı gerildi. Onun beni beğeniyor oluşu hoşuma gidiyordu. “Sen de fena görünmüyorsun.”

Üzerine baktı. Altında sıradan bir kot ve üzerinde esmer tenine yakışan beyaz bir tişört vardı. İşin komik yanı buram buram mangal kokuyordu. Üzerine baktığında yüzü buruştu. “Yanında sönük kalıyorum.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “İdeal bir Türk erkeği gibi duruyorsun.”

Suratını buruşturdu. İyi mi kötü mü anlayamadı. “Sevinmeli miyim?”

“Biz kızlar ideal Türk erkeklerini hep severiz.” Ona yüzüğümü gösterdim. Öyle ki evlenecek kadar da çok sevmiştim.

Belimi sardığı koluyla beni kendine çekti. Elimden öptü önce. Hemen sonra yanağıma küçük bir öpücük bırakırken kokumu içine çekti. Göz göze geldiğimizde bakışları değişmişti. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. “Kokun çok güzel.”

Gözlerim parladı. Yeniden kokumu beğenmesi hoşuma gitmişti. Kalbim hızlandığında, “O zaman sende de olsun,” dedim. Ne yapacağını merakla beklerken kolumda duran siyah bilekliği çıkardım. Bileğinden tutup çektiğimde gülümsedi. Onun bileğine sardım dikkatlice. “İşte oldu,” dediğimde tıpkı eskiden olduğu gibi bileğini burnuna götürerek kokladı.

“Bunu saklayacağım.” İçimi eriten sözleri şu an hissettiği duyguların bir işaretiydi. Eskiye dair bir parıltı yoktu gözlerinde.

Omuz silktim masaya doğru ilerlerken. “Buna gerek yok, ben hep yanında olacağım.”

Tam masanın önünde durduğumda Yağız da karşıma geçti. O, yerine otururken ben ayakta bekliyordum. Kaşlarını çatığında sandalyeyi işaret etti. “Güzelim niye oturmuyorsun?”

Ona başımla sandalyeyi gösterdiğimde anlamayınca yanaklarımı şişirdim. “Biraz kibar mı olsan Yağız? Tamam, ideal Türk erkeği dedik ama onun da kibar olanı makbul.”

Olduğu yerde doğrularak bir bana bir de sandalyeye baktı. “Ne yapmam gerekiyor?”

Ciddi sorusu karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Yine de unutmuş

olacağını düşünerek açıkladım. “Sandalyemi çekerek oturmam için yardımcı olmalıydın.”

İki kaşı birden havalandı. “Neden, oturamıyor musun?” Ayağa kalkarak yanıma geldiğinde sandalyemi çekip elini uzattı. “Elbise yüzünden değil mi?” Oturmama garip bir şekilde yardımcı olduğunda kendince teorilerini sıralıyordu. “Çok dar. Bak oturunca da etek namına bir şey kalmadı.” Kendi yerine otururken ısrarla devam etti. “Sen bunu her yerde giyme Bahar. Benim yanımda giy tabii de her yerde giyme.”

Boş bakışlarımı yüzüne diktiğimde o gayet doğal bir tavırla hareket ediyordu. İdeallikten standarda doğru ilerleyen kocamı durdurma ihtiyacı hissettim. “Yağız!” Bakışlarımız kesişince, “Amaç sadece kibarlık yapmak,” dedim anlamasını istercesine.

Bir süre boş boş gözlerime baktıktan sonra başını salladı. “Anlıyorum.”

Hayır, anlamamıştı.

Sinirlerim bozulduğunda gülmeye başladım. Yağız’dan kibarlık bekleyerek baştan hata yapıyordum. Yağız da benim gibi hâlimize gülmeye başladığında ikimiz de kahkahalara boğulduk. Neydi aramızdaki ya da bu şekilde nereye kadar giderdik bilmiyordum ama yanımda olduğu için mutluydum.

Keyifli ve bol kahkahalı geçen yemeğin sonlarına geldiğimizde dışarıda hafifçe esen yayla havası içimi ürpertti. Omuzlarımı kaldırıp düşürdüğüm sırada anlık tepkimi fark etti. Başını kaldırarak elindeki çatalı bıraktı. Ağzındaki lokmasını yuttuğunda elime uzandı. “Üşüdün mü?”

Küçük bir tebessüm sundum. Bakışlarım ışığın aydınlattığı ölçüde etrafta geziyordu. “Biraz.”

Yağız sanki çarpılmış gibi elini elimden çektiğinde bakışlarım onu buldu. Biraz önce şefkatle bakan kara gözleri buz kesmiş, dondurucu hâlde yüzüme bakıyordu. Ondaki değişiklik anbean hissedilirken eline uzandım. “Yağız...”

Ben elini tutamadan geriye çektiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Bir anda sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

Korkuyla kalbim tekledi. İçimi daha büyük bir ürperti kapladı. Sanki bir şeyleri hatırlamıştı. “Yağız, ne oldu?” diye sordum ben de ayağa kalkarken.

Korku dolu çıkan sesime karşın o, beni umursamadan eve yöneldi. “Sen masayı topla, ben duşa gireceğim.”

Beni öylece bırakıp eve girdiğinde çaresizce kalakaldım. Emindim, bir şeyler hatırlamıştı ama ne olduğunu bilmiyordum. Ayakta duramayacağımyı hissettiğimde sandalyeye oturdum. Bir iki kez ellerimi bacaklarıma sürttüm. Başım sürekli evin kapısında geziyordu. Böyle beklemiyordum, bu şekilde planlamamıştım. Bebeğimizi hatırlamış olmalıydı. Yoksa bu şekilde arkasına bile bakmadan benden kaçır mıydı?

Başımı yere düşürdüğümde dizlerimin üzerinde titreyen ellerime baktım. İlk defa kontrolü bu kadar kaybediyor ve korkuyordum. Geçen dakikalarla duramayacağımyı anladığımda ayağı kalktım. Birkaç tabağı üst üste koyup götüreceğim sırada saçmaladığımyı fark ederek geri bıraktım.

Ne yapıyordum ben böyle?

Hemen içeriye girerek koridorda bir ileri bir geri gidip gelmeye başladım. Yağız banyodaydı. Akan suyun sesini duyabiliyordum. Dakikalar birbirini kovalarken banyoya yaklaştım. Kollarımı göğsümde bağlamış bir elim dudaklarımda bekliyordum. Dayanamayacağımyı hissettiğimde alt dudağımyı dişleyerek kapıya vurdum.

“Yağız.” Ses gelmediğinde saçlarımyı kulağımyın arkasına sıkıştırıp tekrar şansımı denedim. “Yağız!” Sesimi biraz daha yükseltmememe rağmen karşılık alamamıştım. Kuruyan dudaklarımyı ıslatarak kapı koluna tutundum. Yutkundüğüm an kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Kapı koluna uyguladığımyı baskıyla açılırken nefesimi tuttum. İçeri girdiğimde Yağız tam karşımda duruyordu. Zaten eski olan banyoda sadece su ısıtıcısına bağlı duş başlığından akan su Yağız’ın çıplak sırtından akıp giderken üzerinden çıkarmadığı pantolonunu ıslatarak paçalarından yere süzölüyordu. Sırtı bana dönük, bir elini fayansa yaslamış, diğeri belinde hiç kıpırdamadan bekleyen adamla bir adım daha attım.

“Yağız...” Biraz titrek, biraz da korkuyla çıkmıştı sesim. Her bir adımımı beni ona yaklaştıtırırken ses çıkarmadı. Tam hizasında, ıslanmamak için biraz uzağında durduğüm an başını duvara yaslayan adamın yüzünü görmek için biraz eğildim. “İyi misin?” Başını iki yana salladığında ona doğru yaklaştım. Üzerime damlayan suları görmezden gelmeye çalışıyordum. Dikkatli bir şekilde omzuna dokunduğümde sesim titriyordu. “Bir

şey mi hatırlıyorsun?” Başını bana çevirerek buz gibi kara gözlerini üzerime diktiğinde donup kaldım. Çok soğuk, bir o kadar da karanlık bakıyordu. Kolumdan tuttuğu gibi beni duvarla kendi arasına çekti. Islanmanın verdiği şokla irkilirken yüzüme dökülen saçları geriye ittim. “Ne yapıyorsun Yağız? Islanıyoruz.”

Beni duymayan kulaklarına zehir gibi dilini de ekledi. Sesi fısıltıyla birlikte karanlık olduğu kadar da korkutucuydu. “Beni o herifle nasıl aldatın Bahar?”

Ve ben, bir kez daha hayrete düştüm...

Düzenleme
Ny.özlem

KALBİME BATANLAR

Bir keresinde kocam bana, “Neyi çok istediysen sınavım oldu,” demişti. Şimdi onu daha iyi anlıyordum. Deli gibi severken benim de en büyük sınavım o olmuştu. Öyle ki bazen söyledikleri ve yaptıkları karşısında ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Ne ileri gidebiliyordum ne de geri. Yerimde saymaktan başka hiçbir işe yaramıyordum.

“Ne diyorsun Yağız? Ne aldatması?” Kırk yıl geçse Yağız’m beni böyle bir şeyle itham edeceğini düşünmezdim. Suyun altında ıslanışımı bile unutmuşken göğsüne dokundum. “Böyle bir şey olabilir mi?”

Kolumu biraz daha sıkı tuttuğunda göğsündeki elim kayarken, “Hatırlıyorum,” dedi soğuk sesiyle.

Anlayamıyordum. Olmayan şeyi nasıl hatırlardı ki? Ben onu aldatacak hiçbir şey yapmamıştım. “Neyi?”

Öfkeyle elini duvara geçirdi. “O herifle yemek yediğini!”

Vallahi çıldıracaktım şimdi. Zaten donuma kadar ıslanmıştım. Başımdan aşağı akan su yüzünden konsantre olamıyordum, kimden bahsettiğini anlayamıyordum. Ben bir sürü kişiyle yemek yemiştım. “Çocuklardan mı bahsediyorsun? Onlar benim kardeşim.”

Kara gözleri öfkenin aleviyle kavrulurken üzerime doğru eğildi. Çok

sinirliydi ve onu aldattığımdan emindi. “O savcı denen herifle yemektesin. Hatırladım onu! Zaten belliydi bir bok olduğu. Dışarıdan izliyorum sizi. Birlikte yemek yiyorsunuz ve o herif senin elini tutuyor!”

Hayretle gözlerine bakarken yorulan bedenimi duvara yasladım. Gerçekten kaldıracak gücüm kalmamıştı. Kaan’la yediğim yemekten bahsediyordu ama bu yemek daha onunla sevgili olmadan önceydi. Hatta biz o gece sevgili olmuştuk. Bunu nasıl böyle hatırlardı?

“Yağız...” İsyan eder gibi çıkmıştı sesim. Her şeyi geçtim, aldattığımı düşünmesi bile korkunç geliyordu. “Nasıl böyle düşünürsün?”

Gözlerinden hafif bir kırıklık geçti. Bakışlarına hüznün bulaştı. “Tam neresi hatırlamıyorum ama sizi dışarıdan izliyorum. Çok yağmur yağıyor.” Gözlerini kapattı. Sanki o anı tekrar hatırlamış gibi elini kalbine götürdü. “Şuramda hissettiğim sızı çok ağır, çok taze. O adam elini tutuyor ya, üzerime dağ çöküyor sanki. O kadar ki yıkılıyorum. Öfkemin büyüklüğü oraları birbirine katacak kadar.” Gözlerini yeniden araladığında karalarının içinde belirgin bir acı vardı. “O sırada başını benden tarafa çevirdin. Nefesim kesildi Bahar. İçime bir şey oturdu. Tüm duygularımı hatırlıyorum. Nasıl zoruma gittiğini hatırlıyorum. Beni aldatmasan nasıl o kadar acı çekeyim?”

Yağız’ın sözleri beni geçmişe götürürken kulaklarım duyduğuna inanmıyordu. O gün yaşananların bu kadar ağır olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani benim için en etkileyici kısım bundan sonrasıyken o, başka bir erkeğin elimi tuttuğu anda hissettiği derin duyguları aynı şekilde yüreğinde taşıyordu ve o kadar korkunçtu ki ilk bunu hatırlamıştı. O akşam Kaan’la yemeğe çıkmam bu kadar mı canını yakmıştı, bu kadar mı üzölmüştü? Kızdığım ve hatta öfkelenildiğini biliyordum, bana kırıldığı da gerçektir ancak hiçbir zaman duygularının derinliğinden bu kadar açık bahsetmemişti. O gecenin onda bıraktığı izin bu kadar ağır olduğunu bilemezdim.

Elimi yanağına götürdüm usulca. Siyah saçları alnına yapışmış, başından süzölen sular tenine karışarak kayboluyordu. Siyah kirpikleri tek tek ıslanmış, öfkeyle bıraktığı solukları sıcak suyla birleşerek uçup gidiyordu. Kirli sakallarını kesmemekte ısrarcıydı. İlk elime batan da onlar oldu. Kalbime batanlar çok daha ağırdı.

“Ben seni hiç aldatmadım.”

Kısık çıkmıştı sesim. Oysa gür çıkması gerekirdi. Sesli olmalıydım fakat onun çektiği acıyı görürken ses çıkaramıyordum.

“Bana doğruyu söyle Bahar,” dedi başını yanağında duran elime yatırarak. “Bana... Doğruyu söyle.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı yere düşürdüm. Onu nasıl inandıracağımı bilmiyordum. Gecenin devamını hatırladığımda üzerimden akan suya inat başımı kaldırdım. Kara gözlerinin içine bakarken kirpiklerimin üzerinden süzülen sular bir bir yanağıma uzanıyordu. Yaşlandığım duvardan sıyrılarak kolundan tuttum. Küçük bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattım.

“Sana o gecenin devamını hatırlatmamı ister misin?”

Başını eğdiğinde titreyen ellerimden birini omzuna bırakarak diğerini yanağına koydum. Kalbim sanki o geceye gitmiş de yeniden ilk öpücüğünü verecekmiş gibi çırpınmaya başladı. Dikkatle beni izleyen adamdan destek alarak parmak uçlarımda yükselirken gözlerimi kapattım. Yeniden o buz gibi dudaklara dokunduğumda kalbime ılık ılık bir şeyler aktı. Açmadım gözlerimi, daha ileriye de gidemedim. Gözümden bir damla yaş süzülerek su damlalarının arasına karıştı.

O kadar acınasıydı ki hâlimiz, o da öylece kalmıştı. Beklemiyordu belki ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Haklıydı, şu an ilk öpücüğünü alıyordu. Parmaklarım üzerinde titreyen bedenimi kontrol etmekte zorlandığım sırada bunu anlamış gibi belimi kavradı. Biraz daha bastırdı beni göğsüne. Bundan güç alarak omzundaki kolumu ensesine çıkardım. Başına uyguladığım baskıyla dudaklarım kıpırdandı. İş başa düşmüştü sonuçta.

Bana uyum sağlamakta gecikmedi. Yine o gece yağmurun altındaki öpüşmemiz gibi sırlıslam olmuş hâlde öpüyorduk birbirimizi. Hiç acele etmeden, hislerimize kapılarak verdiğimiz bir öpücük oldu. Usulca kendimi geri çektiğimde kara gözlerine baktım yeniden. “Biz o gece sevgili olduk Yağız. İlk defa o gece öpüştük.”

Bir elini duvara yasladığında diğer eli yanağıma buldu. Üzerime eğilmiş alnını alnıma dayadığında acı çeker gibiydi. “Ne diye o herifle yemek yedin o zaman?”

“Senden kaçıyordum.” Fısıldar gibi çıkmıştı sesim. “Aramızda kuv-

vetli bir çekim vardı ve ben senden uzak durmak zorundaydım. Arkadaşça bir yemektir, bu sebeple kabul ettim. Bir anda tuttu elimi, sonra da seni gördüm. Yemin ederim ona karşı hiçbir şey hissetmedim.” Yanağım da duran elini kavrarken gözlerinin içine bakmaya çalıştım. “O yemeğe gideceğimden haberdardın. Bana onun davetinin olduğu çiçek buketini sen verdin.”

Başını geriye çekerek inanmak ister gibi gözlerime baktı. Mantıksız geliyordu söylediklerim. Sessiz kaldı bir süre. Banyoda sadece yere damlayan suların çıkardığı seslere karışan nefeslerimiz duyuluyordu. Sanırım onu ikna edemeyecektim çünkü kara gözlerinde tereddüt vardı.

“Ben çıksam iyi olacak.”

Yanından sıyrılıp gideceğim sırada elini duvara yaslayarak geçişime izin vermedi. Yeniden göz göze geldiğimizde bana doğru eğilerek dudaklarına kapandı.

Yaşadığım şokla duvara yaslanmak zorunda kalırken beline tutundum. Biraz önceki sakinliğini geride bırakan kocam, sanki ağzına bir parmak bal çalınmış da daha fazlasını ister gibiydi. İtiraz etmedim, karşılıksız bırakmadım. Aynı hasret ve tutkuyla öptüm onu. O kadar özlemiştim ki beni öpmesini, o kadar hasrettim ki ona ... Kolları arasındaki kadının onu nasıl arzuladığından habersizdi. Eski Yağız olsaydı bırak dokunmayı, ona bakışından anlardı her şeyi. Yeniden ve daha zor bir şekilde dudaklarımızı kopardığımda, “Yağız...” diye inledim. “Lütfen bırak beni.”

Sert solukları yüzüme çarparken yine gözlerimin içine bakıyordu. Tam olarak ne gördü bilmiyorum ama kolunu aşağı indirerek bedenini geri çekti. “Git.”

Adım atmakla atmamak arasında kaldığımda koluma uyguladığı baskıyla beni arada kalmaktan kurtardı. Bulduğum havluya sarınarak banyodan kaçtım. Odaya girip kapıyı kapattığımda yatağa oturdum. Parmaklarım dudaklarım üzerinde geziyordu. Gülerken ağladım o an. Ben hâlâ hüznümle mutluluğumu bir arada yaşıyordum. Çok özlemiştim Onu çok özlemiştim ...

Kendime geldiğimde apar topar ayağa kalkarak üstümü değiştirdim. Altıma kısa şort, üzerime elime denk gelen tişörtü geçirdim. Saçlarımı biraz kurutup taradıktan sonra Yağız gelmeden odadan kaçtım. Tekrar dışarı

çıktığımda masa öylece duruyordu. Bıkkın bir hâlde masadaki tabaklara uzandım. Birkaçını toplayıp içeri girdiğimde Yağız belinde havlusuyla banyodan çıkıyordu. Onu görmezden gelerek mutfığa girdim. Elimdeki-leri bırakarak masada kalanları toplamak için birkaç tur daha yaptım.

Masayı tamamen topladığımda beni mutfakta koca bir bulaşık bekliyordu. Düşünceli hâlde bulaşıklara bakarken burada bulaşık makinesi olmamasına bir tık üzüldüğümü itiraf etmeliydim. Mecburen iş başa düştü diyerek bulaşıklara girdiğimde küçük leğenin içinde köpürttüğüm suyla sudan geçirdiğim tabakları yıkamaya başladım.

Aklım Yağız'da dalıp giderken yanımda beliren adamla irkilmeden edemedim. Sessizce bana bakmadan yıkadığım bulaşıkları durulamaya başladı. Ben de onun yüzüne bakamadım. Ellerini izlerken yüzümde küçük bir tebessüm vardı. Beni ne olursa olsun yalnız bırakmıyordu.

İkimiz de sessizce işimizi hallettiğimizde usulca başımı ona çevirdim. Onun bakışları da benim üzerimdeydi. Aynı anda tebessüm ettiğimizde, "Kahve içelim mi?" diye sordum.

Elime uzanarak beni kendine çekti. "Yatalım Bahar."

Biraz utangaç bir şekilde önünde durdum. "Konuşmak istersin diye düşünmüştüm."

Yüzünde küçük bir tebessümle yanağımı okşadı. "Yatakta konuşuruz."

İçimin titrediğini hissettim. Bana böyle yaklaşıyordu ya, kalbim eriyordu. Biraz önce banyoda terör estiren adam kaybolmuş yerine yine uysal, sakın bir adam gelmişti. "Nasıl istersen."

Elimden tutup beni odaya götürdüğünde birlikte yattık. İkimiz de sırtüstü uzanmış tavanı izliyorduk. Yağız yine üzerindeki çıkarıp yatmıştı. Bazen onunla yattığım her odaya klima koydurasım geliyordu. Çok soğuk olursa belki soyunmazdı. Gerçi Yağız'la o klimanın ayarları da değişebilirdi.

Sesli bir soluk verdiğinde bana doğru döndü. Yastığa serilen sarı saçlarımı severken ellerim karnımın üzerinde tavanı izlemeye devam ediyordum. "Bana o geceden biraz daha bahset," dediğinde yutkundum. Ona karşı açık olmam gerekiyordu. Yağız benim kocamdı ve ben artık ona karşı

içimde eksik olan ne varsa tamamlamak istiyordum. Her ne kadar bunu şu an tam olarak yapamayacak olsam da.

“Kaan bana karşı biraz ilgiliydi.” Boğazımı temizlediğimde düzeltme ihtiyacı hissettim. “Ama bu durumun ne derecede olduğundan habersizdim.” Hüzünle iç çektim. “Seninle sürekli didişiyorduk. Bana karşı hep çok serttin, kavgasız nadir gün geçiriyorduk.” Sessizliğim büyüyüp gittiğinde ona bir gün öncesinden bahsedemedim. “*Babam senden uzak durmamı söylemişti,*” desem bana sebebini soracaktı. Soracağı sorulara tam cevap veremezdim. Şimdi devamını da nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

“Neden?” Yağız’ın sesini duymamla başımı ona çevirince tekrarladi. “Neden anlaşılamıyorduk?”

Gülümseyerek ona doğru döndüm. Nereden tutsam elimde kalıyordu. “Kadın askerlere alerjin vardı.”

Kaşları havalandığında şaşkındı. “Nasıl yani?”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. “Benden hoşlanmıyordun.”

Dudağının kenarını kıvrıdı. “Aramızda bir çekim vardı ve senden hoşlanmıyordum öyle mi?”

Dudaklarım büzüldüğü esnada her şeyi daha da berbat ediyordum. Nasıl anlatacağımı bilemez hâlde kıvrınmaya başladım. “Of Yağız! O zamanlar bunu bana açıklamadın. Yani küçük bir yakınlaşmamız oldu ama sen tutarsız davranınca ben de kaçmayı seçtim. Sonra da Kaan akşam yemeği için bana gül buketi göndermişti. Hatta gülleri sen alıp odaya getirdin. Suratıma çarptın neredeyse. Zarfı da okumuşsun, yemeğe davet ettiğini biliyordun.”

Sessizce beni dinleyen kocam, son cümlemlerle saçımınla oynamayı bırakıp gözlerime baktı. “Engel olmadım mı?”

“Olamazdın ki,” dedim omuz silkerek. “Aramızda bir şey yoktu ve sadece komutanımdın.”

Başını arkaya bıraktığında tekrar sırtüstü uzanmış oldu. “Saçmalık.” Homurdanır gibi çıkmıştı sesi. “Nöbet falan da mı yazmadım sana?”

Gülerek koluna dokundum. “Kararı bana bıraktın belki de.”

Yandan bir bakış attı. “Ve sen de o herifle yemeğe mi gittin?”

“Arkadaşça bir yemektir,” diye düzelttim onu. “Çok ısrar etmişti.”

“Ee...” dedi uzatmayarak. Sonucu geç de olsa merak etmeye başlamıştı.

“Sonra birlikte yemeğe çıktık. O gün çok yağmur yağıyordu. Sen de peşimden gelmişsin. İşte tam Kaan elimi tuttuğu anda camdan seni gördüm.”

Ters bakışlarını bana çevirdiğinde sorgular gibiydi. “Hani arkadaşça yemekti?”

“Öyleydi,” dedim masumca. “Sonra işler değişti.”

Öfkeyle ağzının içinde mırıldandı. “Şerefsiz.”

Kaan’a daha fazla saymadan araya girdim. “Seni görünce çok şaşırdım. Kaan’ı orada bırakıp dışarı çıktım. Seni aradım ama bulamadım. İlerlerken bir sokak arasına çektin beni. Önce kızdın, bağırdın bana, hatta biraz tartıştık ama sonra birbirine çekilen bedenlerimize karşı koyamadık ve öpüştük. İşte o gece sevgili olduk.”

Bakışları dudaklarıma kaydıığında gülümsedi. “İyi yapmışsınız,” derken gururluydu. “Başka herife mi kaptıracaktım seni?” Yersiz bir egoya büründü. “O dudaklar benim!” Bir anda aklına gelmiş gibi olduğu yerde doğrularak bana doğru eğildi. “Öptü mü o herif seni?”

Kocaman açtığım gözlerimle omzuna vurdum. “Aramızda bir şey geçmedi diyorum. Sadece elimi tuttu, onda da zebella gibi karşıma dikildin.”

“Ha, iyi.” Rahatlamış gibi tekrar kendini yatağa bıraktı. “Akıllı adamım.”

“Çok akıllısın,” dedim yandan bakışlarla ona bakarken. Şu söylediğine gerçekten inanması beni şaşırtıyordu.

Tekrar bana doğru döndü. “Seni tavlamışım ya, daha ne yapayım?” Karanlık odayı aydınlatan ay ışığı rahat bir şekilde içeri giriyordu. Kara gözleri üzerimde, dirseğini yastığa dayamış destek alırken yeniden saçlarını sevmeye başladı. “Seninle öpüşmek güzeldi.”

Ona kırgınlıkla bakarken bir yandan da yüzündeki masum olduğu kadar heyecanlı ifadeye kıyamıyordum. “Seni aldattığımı düşünmen kırıcıydı.”

Sert bir soluk bıraktı. Bu durumdan o da hoşnut değildi. “Hissettiğim duygular fazla gerçekti. O gün karargâhta o adamın sana bakışlarını

unutmadım. Bir de üstüne bunları hatırlayınca aklıma gelen tek ihtimal bu oldu, üzgünüm...”

“Sonrasını da hatırlasaydın ya.” İstemedен sitemli çıkmıştı sesim. “O gece, unutulmazlarımız arasındaydı.”

Saçlarımdaki eli yanağıma ulaştı. Başparmağı dudağımın üzerinde gezerken gülümsedi. “Senin hatırlatman daha güzel oldu. İlk kez bir kadınla öpüştüm sanki.”

Dudaklarım büzüldüğünde onu kendime çekmeden önce son kez fısıldadım. “İlk kez değil, defalarca öpüştük seninle.”

Tekrar birleşen dudaklarımızla bundan sonra sık sık öpüşeceğimizin garantisini veriyordum ona.

Sabah telefonum çalıyordu ama yine göğsünde uyuduğum adam yüzünden gözlerimi aralamak istemiyordum.

“Bahar... Telefonun, güzelim.”

Yağız’ın bana seslenişiyle ona doğru biraz daha sokuldum. “Bakmak istemiyorum.”

Benden hayır çıkmayacağını anlamış olacak ki üzerime doğru eğilerek arkamdaki komodinin üzerinde duran telefona uzandı. Kendini tekrar geriye çektiğinde açmış olacak ki telefonun sesi kesildi. “Uyuyorduk,” dedi karşı tarafa açıklama yaparak. “Bahar’a veriyorum.” O an gözlerimi aradım. Telefonu alırken *kim* der gibi bakmıştım yüzüne. “Baban,” dediği an gözlerim büyürken anında olduğum yerde toparlanarak yatağa oturdum.

“Efendim baba.”

“Günaydın Bahar. İyi misiniz?”

Babamın her zamanki gibi otoriter sesi kulağımda yankılanırken tebessüm ettim. “İyiyiz, siz nasılsınız?”

“Aynı,” dedi uzatmak istemeyerek. Demek ki söyleyecekleri vardı. “Akşam Ankara’da istiyorum sizi.”

Şaşkınlıkla ve biraz da heyecanla mırıldandım. “Bir şey mi oldu?”

Solukları telefona çarparken uzun zamandır beklediğim cevap geldi. “Kurul toplanacak ve hakkınızda karar verilecek. Sizin de olmanız gerekiyor.”

Endişeyle kavrulan bedenim boğazımı kuruturken yutkunma ihtiyacı hissettim. Arkamda muhtemelen beni dinleyen adama dönmeden onayladım. “Anladım. Biz geliriz.”

“Bekliyoruz kızım.”

Telefonu kapattığında ellerim önümde öylece kaldım. Kararın en azından benim için olumlu olacağını düşünüyordum ama Yağız için nasıl bir yol ilerleyecekleri şüpheliydi. Hafızası yerine gelse her şey kolaydı ancak maalesef o da ortada yoktu.

Dalıp gittiğim anda belime sarılan kollar beni kendime getirdi. Çenesini omzuma yaslayan kocamın sesi sıcacıktı. “Bana da söyleyecek misin?”

Ona doğru hafif başımı çevirdiğimde tebessüm ettim. “Babam bizi Ankara’ya çağırıyor. Kurul toplanacak ve hakkımızda karar verecekmiş.”

Küçük bir sessizliğe büründü. Söylediğim şeyleri çözümlemeye çalışıyordu. “Seni üzen ne?”

Sıkıntılı bir nefes vererek ona doğru döndüm. Ellerini kavrayıp zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. “Beni muhtemelen geri alacaklar ama...” Kaşları havalandığında beni tekrar etti. “Ama...” Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken bir çırpıda söyledim. “Ama seni almayabilirler.”

Ben onun tepkisini beklerken o gülümsedi. Benim kadar dert ediyor gibi görünmüyordu. “Desene işsiz kaldım.”

Omuzlarım düştüğünde onun bu durumla bile dalga geçişini anlamıyordum, çok rahattı. “Yapma Yağız, biz bu meslekten başka bir şey bilmeyiz.”

Beni kendine çektiğinde hâlime acımış olacak ki başımı göğsüne bastırdı. “Sen en azından onu biliyorsun,” dedi beni aydınlatarak. “Ben senin bildiğini de bilmiyorum.”

Hayat öyle acımasızdı ki bize bir sürü kural koyup kendisi kuralsız ilerliyordu. Biz ne zaman hata yapsak cezalandırırken, kendisi hataların içinde yüzüyordu. Zaman ise hep geriye sayıyordu. Şu hayatta ne yaparsak yapalım hayat hep geriye sayıyordu.

Sonda olduğumuzu sandığımız her şey aslında bir başlangıçtı. Geri sayım başlamış ve biz aslında en başa gidiyorduk; var olduğumuz yere. Ölüm kimine göre son olsa da bana göre sonun başlangıcı, geri sayımın bittiği yer ve varoluşumuzun ilk anıydı. O zaman bizim dünyada geçirdiğimiz kısa süre, koşturarak bitiş çizgisini geçmeye çalışan insanlardan farksızdı. Neye yetişmeye çalışıyorduk hepimiz, sonunda ölüm olan şu dünyada nereye koşuyorduk?

Sabah kahvaltı yapıp çıkmıştık bahçe evinden. Fatma anneler gideceğimizi öğrendiklerinde şaşırmışlardı ama mecbur olduğumuzu biliyorlardı. Öğle yemeğini de orada yiyip vedalaşarak yola koyulduk. Akşam yemeğini Ankara'da yerdik artık. Yol en fazla iki buçuk, çok oyalanırsak üç saat sürerdi. Trafiğe kalmak da istemiyordum açıkçası.

Yaklaşık iki buçuk saattir yolda olmamızla biraz düşünceli şekilde başımı yanımda oturan Yağız'a çevirdim. Ankara yolunu bana teslim etmiş, dalgın hâlde yolu izliyordu. Zaten yolu da bilmiyordu. Onun için adım attığımız her yer yeni ve ilgi çekiciydi.

“Dalgınsın.”

Başını usulca benden tarafa çevirdi. Yüzüne küçük bir tebessüm konurdu. “Yolu takip ediyorum.”

Gülümseyerek önümüzde uzayıp giden yolda önüme çıkan arabayı solladım. “Az kaldı. Ankara'ya girdik bile.”

“İyi şoförsün,” dedi yine aynı takdirle.

“Kötü muavinsin,” dedim kınayarak ama pek tınlamadı. Sadece dudaklarının kenarım kıvırdı ufaktan.

Kısa bir süre sonra evin önüne geldiğimizde bahçe kapısı açıldı. Anneler siteye giriş yaptığımız için geldiğimizden haberdarlardı. Bahçeye girdiğimizde arabayı park edip Yağız'a döndüm. “Geldik.”

İlgiyle evi izlerken ufak ufak başını salladı. “Burası mı?” Her nedense düzeltme ihtiyacı hissetti. “Tamamı mı yani?”

İster istemez yan yana duran iki eve baktım. Ona büyük gelmiş olmalıydı. “Evet.”

Bedenini geriye çekerek başını bana çevirdi. “Bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum.”

Bu konuda ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce aramızda geçmeyen ve benim hiç takılmadığım bir konuydu ancak şu an onun dikkatini çekiyordu bu durum. “İnelim mi?” diye sordum konuyu kapatmak adına. Başını eğdi sadece. İkimiz de indiğimizde annem çoktan kapıda belirmişti.

“Kızım!”

Koşar adımlarla anneme yaklaşarak sarıldım. “Annem...”

Geri çekildiğimizde ikimizin de gözleri dolu doluydu. Her ne kadar annemle arama mesafeler girse de aklının bende olduğunu biliyordum.

“Nasılsın kızım?”

“İyi,” diyebilirdim sadece.

Yağız yanımıza geldiğinde benden koparak ona yöneldi. “Hoş geldin oğlum.”

Elindeki valizleri bırakan Yağız, annemin eline uzandığında annem fazlasıyla gururluydu. “Hoş buldum İnci anne.”

Annem hemen bizi içeri aldı. “Hadi geçin bakalım.”

Eve girdiğimizde Hilal valizlerimizi almıştı. Salona geçtiğimizde kimseyi göremedim. Ev fazla sessizdi. Koltuğa otururken Yağız da hemen yanıma oturdu.

“Kimse yok mu anne?”

Annem bu durumdan mustarip iç çekti. “Baban işte hâlâ. Alparslan da İstanbul’a gitti işte biliyorsun. Teyzenler de kendi derdinde bu aralar ama akşam yemeğine hepsi burada olur.”

Birlikte içtiğimiz kahvelerin ardından annem bizi akşam yemeği hazır olana kadar diğer eve yolladı. Alparslan da olmayınca bu evi bize tahsis etmişti. Üst kata çıkarak yatak odasına girdiğimizde Yağız etrafını incelemekle meşguldü. Belli ki inanamıyordu bu duruma. Zengin olmamı kabullenememiş de olabilirdi.

Yatağa oturduğunda, “Baban albay,” dedi. Durum analizi yapıyordu. “Annen...”

Duraksamasıyla, “Veteriner hekim,” diyerek tamamladım.

Kaşları havada bana doğru döndü. “Çok kazanıyorlar galiba.”

Şişirdiğim yanaklarımdaki havayı yavaşça bırakırken yanına otur-

dum. “Annemin büyük bir kliniği var. Artık eskisi gibi pek çalışmıyor ama iyi bir yönetici. İkisinin de ailelerinden gelen zenginlikleri var sayılır ama bundan da önemlisi babam akıllı bir adam. Annem bütün parasını babama verir ve babam her zaman akıllı yatırımlar yapar. Annemse babamın yaptığı hiçbir şeyi sorgulamaz. Babamsa ısrarla annemden müsaade ister.”

Saçlarıma uzandı. Atkuyruğu yaptığım saçlarımdan firar eden bir iki tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde küçük bir tebessüm vardı. İlgiyle izliyordum onu. Her bir hareketi, her bir gülüşü kalbime oynanan küçük bir oyundu çünkü. İnsafsızdı kara gözleri. Yüzümün her bir zerresinde gezerken arada dudaklarımı buluyor, bazen de mavi gözlerimde takılı kalıyordu.

“Bizde nasıldı?”

Sorusunu anlamam geç olmadı. Evliliğimizi merak ediyordu ama biz o kadar uzun vakit geçirememiştik ki. “Biz para konusunda ortaklık. O an kim elini atarsa o öderdi. Ortak bir hesabımız vardı ki bunu ben istemiştim çünkü sen bana pek para harcatmıyordun. İkimiz de maaşımızın bir kısmını oraya koyar, ev için oradan harcardık. Hem biz pek fazla bu konuları konuşmazdık.” Yüzümde tarifi zor bir tebessüm şekillendi. “Zaten o kadar uzun zamanımız da olmadı. Cicim aylarını geçememiştik daha.”

Biraz utanç biraz da kırıklıkla bakışlarım yere düştüğünde çenemden tutup kaldırdı. “Belki kaldığımız yerden devam ederiz.”

İçimde buna deli gibi inanmak isteyen kadın hemen tebessüm etti. “Umarım.”

Bakışları dudaklarımda gezen adamın bana usul usul yaklaşmasını beklerken aşağıdan bir ses geldi. “Bahar abla.”

Dikkat kesildiğim an Hilal’in sesini hemen tanımıştım. Yerimden kalkarak Yağız’ın kollarından kaçarken kapıyı araladım. “Söyle Hilal.”

Merdivenlerin aşağısında beklediğini biliyordum. Alparslan burada kalırken de hep böyleydi. Üst kata hiç çıkmazdı. “İnci teyze, ‘Misafirler yarım saate gelirler, haberleri olsun,’ dedi.”

“Tamam,” diyerek kapıyı kapattım. Yağız’a dönerek gülümsedim. “Ben hızlı bir duş alsam çok iyi olur.”

Ayağa kalkarak yanıma geldi. “Ben de üzerimi değiştirsem iyi olacak.”

Duştan çıktığımda odaya her ne kadar bakınsam da kimseyi bulamadım. Belli ki Yağız gitmişti. Dolabın kapaklarını araladığımda eski kıyafetlerimi görünce gülümsedim. Annem yine beni düşünmüştü. İçlerinden değişiklik olsun diye yazlık uzun bir elbise aldım. Askılı elbisenin üzeri çiçek desenliydi ve iki yanında diz kapağının biraz üzerinde biten yırtmaçları vardı. Hâlâ üzerime tam oturan elbiseyle saçlarımı açık bıraktım. Boynumda Yağız'ın aldığı kolye, parmağımda yüzüklerim vardı. Yeni kumaş bileklik taktım bileğime.

Aşağı inerek cam koridordan diğer eve geçtim. Salona girdiğimde masa hazırlanıyordu. Ayşe teyzeyi mutfaktan çıkarken görünce sarılmadan edemedim. Onunla salona geçtiğimizde Yağız'la annem takıldı gözüme. Masanın biraz ilerisinde aile fotoğraflarımızın olduğu duvara bakıyorlardı. İki de masanın hazırlandığını bildikleri için gelen seslere aldırış etmiyordu.

“Görüyor musun?” dedi annem önlerindeki benim saç baş dağınık ana sınıfına giden hâlimi göstererek. “Bu fotoğrafı özellikle astım buraya.”

“Kavga mı etti?” diyen kocam tam üstüne basmıştı.

Annemin dudaklarından küçük bir kıkırtı döküldü. “Daha yeni başlamıştı okula ve çocuğun biri çikolatasını aldı diye onunla kavgaya girmiş. Çocuk bizimkinin saçını çekmiş ve bizim kız da çocuğun üzerine çıkıp kolunu ısırımış.”

Suratım buruştuğunda Yağız koca bir kahkaha attı. “Yetenekli bir karım var.”

“Öyle,” dedi annem ve ısrarla devam etti. “Bir keresinde daha o zaman çok küçüktü, köpeğimizi eve alıp yüzüne makyaj yapmış. Köpeğimi öyle görünce yaşadığım şoku sana anlatamam. Benim rujumu köpeğin dudaklarına sürmüş ve tüyelerine kendi tokalarını takmış.” Biraz yukarı uzanarak o fotoğrafı da gösterdi annem. “Bak işte burada. Paça...” derken iç çekti. “Onu kaybettik.”

Annem şöminenin de bulunduğu bu duvarı aile köşesi yapmıştı tamamen. Bu duvarda dedemden ve hatta dedemin babasından tutun da dayımın ailesine, teyzelerimden amcalarıma kadar herkes vardı. Hepsinin ailemizden olduğunu gösteriyordu bu fotoğraflar. Benim ve Alparslan'ın en komik fotoğraflarını koyardı hep. Her sene fotoğrafları yenilerdi ya da

ekleme yapardı ama bazı fotoğraflar hep sabit kalırdı ki bu sabit kalanlar ya büyüklerimize aitti ya da özel günleri hatırlatırdı. Hatta Yağız'la benim düğünüme ait bir fotoğraf da vardı. Annem, babamla kendi düğün fotoğraflarının yanına koymuştu. Diğer yanını da Alparslan için ayırmıştı. Tam o kısmı boş tutuyordu.

Yağız, annemin hüznünü fark ettiğinde tebessümünü küçük tuttu. "Sizin adınıza üzüldüm ama neyse ki kendine yapmamış."

Annem hüzünlü havayı dağıtarak hemen müdahale etti. "Kendine de yapıyordu. Babası gelmeden önce hep süslenirdi. Ortaktı bana. Kocamı klonumla paylaştım yıllarca." Yağız'ın koluna dokunarak sıvazladı. Şefkatli bir bakış vardı yüzünde. "Neyse ki sen geldin ve beni kurtardın. Kocam artık bana ait."

Yağız da aynı samimiyetle annemin elini kavradı. "Bahar için size teşekkür etmeliyim."

Annem sıcak bir kadındı. Her daim de öyle olmuştu. Bu sebeple ayrı bir çekiciliği vardı. Bakışları, gülüşleri, ılımlı tavrı ve herkesi içine alabilecek kalbi ister istemez dikkat çekiyordu. Babam ise annemin bu özelliğini bildiği için her daim ona değen bakışları bile kıskanmıştı. Ne yalan söyleyeyim ben de çocukluğumdan beri onların aşkını kıskanıp aralarına girmiştım. Ta ki kendi aşkımı bulana kadar. Şimdi gözümdeki en büyük aşk kendiminkiydi, dünyadaki en yakışıklı erkek benim sevdiğim adamdı. İnsan ruh ikizini bulunca gerisi fazlasıyla boş ve anlamsız geliyordu.

"Asıl ben teşekkür ederim oğlum. Bir kadını hakkıyla sevmek de marifet ister."

Yağız utangaç bir gülümsemeyle başını tekrar fotoğraflara çevirdi. "Her ne kadar hatırlamıyor olsam da."

İçimi küçük bir sızı kapladı. Kalbim bilmem kaçınıcı defa yeniden kırıldı. O hatırlamıyordu ya, benim içim acıyordu. O, kıymetlisini unutmuştu ya; unutan hiçbir şey hatırlamıyor, unutulmanın zoruna gidiyordu. Ben, Bahar Pala; ısrarla kocamın beni terk edeceği korkusuna inat beni hatırlamasını istiyordum çünkü böylesi daha ağırdı. Hayatında var olmamışım gibi yaşaması, tüm anılarımıza ihanet gibi geliyordu.

"Bazen çok sorgulamamak gerekir," dedi annem. "Hikmetin neyde olduğunu her zaman bilemeyiz oğlum. Akıl unutmaya meyillidir ancak

duygular gizlendiği yerde baki kalır. Aklındakileri unutmuş olsan da duygularını tazeleyebilirsin. Bir insanı sevmek kalple olur; akıl sadece yancıdır, destek verir.”

Yağız yeniden anneme doğru döndü. Söyledikleri dikkatini çekmiş gibi annemin gözlerinin içine bakıyordu. “İnci anne...” dedi duraksayarak. “Sizin gibi bir kızım olmasını isterdim, sizin klonunuzdan bir tane daha...”

Yüzümdeki gülümseme donduğunda bedenim buz kesti. Kulaklarımı bir uğultu kapladı. Hâlâ bebek istiyordu. Her şeyi unutmuştu ama hâlâ küçük bir kız çocuğu hayali vardı. Elim karnıma gitti o an. Gözlerim doldu. Yutkunmak istedim ama olmadı. Boğazım kupkuru oldu. Göğsüme bir yumru oturdu. Burnumdan zorla aldığım nefesi titrek bir hâlde ağzımdan verdim.

Sadece ben değil, annemin tebessümü de solup gitmişti. İkimiz de karanlığa büründük. Ben içimde yas tutarken annem hâlimize üzülüyordu. Elinden gelse bizi sarıp sarmalar, yeniden tedavi ederdi. Çok hayat kurtarmıştı annem. Bunun yanında birçok kişinin hayatına dokunmuştu ancak kendi kızının yarasını bir türlü iyileştiremiyordu.

Sessizce bir iki adım geriye attım. Korku içimi kapladığında konuşmaları duymamış gibi oradan kaçmak istiyordum. Arkamı döndüğüm anda dibime kadar gelen babamla göz göze geldim. Beklemediğim anda karşıma çıkmasıyla irkilirken dolu dolu gözlerle fısıldadım.

“Baba.”

O da duymuştu konuşmaları. Kollarını sırtıma doladığında beni göğsüne bastırdı. Başıma küçük bir öpücük bıraktı. “Güçlü ol kızım.” Fısıltı gibi çıkmıştı sesi. Diğerlerine duyurmamaya çalışıyordu. “Sen, Gölge’nin Güneş’isin.”

Başımı kaldırarak ela gözlerine acıyla baktım. “Ağır geliyor baba.”

Dudaklarında şefkatli olduğu kadar güven veren bir tebessüm şekillendi. “Hepsi geçecek.”

Tam bu sırada bizi görmüş olacaklar ki annemin sesi geldi. “Canım, geldin mi? Bahar sen de gelmişsin. Yağız’la sohbete dalmışsınız duymadık.”

Babam omzumdan tutarak beni kolunun altına aldığı anda diğerlerine çevirdi. “Damadı görünce beni unutmana alıştım artık.” Beni işaret ederek

gölümsedi. “Neyse ki senden bir tane daha var. Hem genç hem de güzel.”

Annem Yağız’ın koluna girdiğinde yine babamın karşısında altta kalmama derdindeydi. “İşin güzel yanı damadım sana benzemiyor hayatım. Yakışıklı bir esmer ve çok kibar.”

“Anne,” dedim araya girerek. “Babam hâlâ çakı gibi.”

Yağız da bunun altında kalmadı. “Ve bir melek evli.”

Annem böbürlenerek bir tavırla omuzlarını oynattı. “Kanatlarımı hissedebiliyorum.”

Babamla aynı anda gözlerimizi devirdiğimizde Yağız şaşkınlıkla anemeye döndü. “Gerçekten de dediğin gibi anne. Babasının kopyası.”

Annem iç çekmeden edemedi. “Ambalaj ben, içini açıyorsun babası.”

Annemin sözleriyle hepimiz kakhaha atmaya başladık. Gerçekten de doğru söylüyordu annem. Her ne kadar dış görünüşüm annem gibi olsa da içim babamdan başkası değildi. İnsanın dışı yaratanın imzasıyken, karakteri kendisinin ve çevresinin imzasını taşıyordu.

Benim hayranlığım hep babama olmuştu. Annemi canımdan çok severdim ancak olmak istediğim kişi babamdı. İkisinin mesleğiyle de gurur duyardım ancak babamın mesleği, olmak istediğim yerdı. Annemin elbiselerine imrenerek bakardım ama o üniformanın üzerimdeki asaleti kadar kendime hiçbir şeyi yakıştırmazdım. Annemin zarafeti etkileyiciydi ama silahımı düşmana doğrulttuğum kadar kendimi daha fazla etkileyici hissetmemiştim. Bazı şeyler kalpten geliyordu işte.

“İnci Hanım, misafirlerimiz geldi.”

Ayşe teyzenin sesiyle gülüşlerimiz yerini tatlı bir heyecana bıraktı. Amcamlar gelmişti. Hepsi tek tek girdi salona. Bıkmadan usanmadan hepsiyle tanıştırdım Yağız’ı. Bir bir onlardan bahsettim. En son Meriç’i tanıtmaya geldiğimizde akıllı kuzenim Yağız’a sarılarak, “Senin en sevdiğin adamım ben,” demişti. “Gidişime çok üzüldün ama sırf sen kuzenimi tavla diye sana ortam bile yaptım,” dediğinde Yağız onu şaşkınlıkla dinlerken babam dayanamayıp ensesine vurmuştu bir tane.

Yemeğin ardından hep birlikte bahçeye çıktık. Birlikte çay, kahve içtik. Teyzemler sürekli Yağız’la ilgileniyordu. Akın ve Giray amcam bile Yağız’la ilgilendi. Aslında hepsi hâlimize üzülmüyordu. Bizim mutlu

olmamız için çabaladıklarını görebiliyordum. Yağız etrafında bu kadar kişinin kendine olan ilgisiyle şaşkındı fakat kaçamak gülüşleriyle de memnun olduğu belli oluyordu.

Evdaki herkes bir bir gittiğinde babam kahve istedi. Bahçede Yağız'la oturmuş sohbet ederken onları izliyordum. Yan yana oturuyorlardı. Evin camdan oluşan duvarındaki pervaza yaslanmış onları izlerken arkaları dönük olduğu için beni göremiyorlardı. Babam elini Yağız'ın sırtına koyduğunda ikisi de birbirine baktı. Yağız'ın tepkisini pek göremedim ama babam gülümsüyordu.

“Kızım.”

Yanımda beliren annemin sesiyle irkilirken hemen kendimi toparladım. “Anne, sen mi getirdin kahveleri?”

“Yoruldu onlar,” dedi Hilal ve Ayşe teyzeyi kastederek. “Odalarına gönderdim.”

Elindeki tepsiye uzandım. “Ver hadi, ben götürürüm.”

Annem tebessümle elime tutuşturduğunda onların yanına geçtik. Annem koltuklardan birine otururken ben de kahveleri ikram edip onun yanına oturdum.

Babam kahvesini sehpaye bırakarak ciddi bir konum aldı. “Yarın sabah beraber gidelim karargâha. Sabah erkenden toplanırlar büyük ihtimalle.”

Endişeli bakışlarım babamın üzerinde geziyordu. “Sen olmayacak mısın baba?”

Sert bir soluk bırakırken bu soruyu sormamı mantıklı bulmamıştı. “Yakınlık derecemiz buna izin vermez ki verecek dahi olsa bunu istemedim kızım.”

Haklıydı babam çünkü ileride bu sıkıntıya yol açabilirdi. Her ne kadar babamın dürüst davranacağını bilsem de başkaları için durum aynı değildi. O sırada Yağız araya girdi. “Dün bir şeyler hatırladım.”

Annem ve babam bir anda dikkat kesilirken babamın bakışları kısa süre de olsa beni buldu. “Ne hatırladın oğlum?”

Yağız bana kısa bir bakış atıp babama döndü. “Bahar'ın o gereksizle yemek yediğini.”

“Gereksiz?” diyen babam soru soran gözlerle bana bakarken olduğum yerde biraz kıpırdandım. Annem elimi tuttuğunda bana destek olduğunu biliyordum. Kocama her şeyi ulu orta söylememesi gerektiğini tembihlemeliydim.

“Kaan Savcı’dan bahsediyor.” Babamın kaşları havalandığında sesim biraz daha kısıldı. “Biz birlikte akşam yemeğine çıkmıştık. Hatta size de bahsetmişti oraya geldiğinizde.”

Babam o günü hatırlamak için hafızasını yoklarken annem hemen toparlamaya çabaladı. “Ay çok sevindim oğlum. Demek ki yakında her şeyi hatırlayacaksın.”

Yağız, annem kadar umutlu değildi. “En saçma şeyleri hatırlamam umarım.”

Annemle göz göze geldiğimizde kalbimden geçen korkuyu rahat bir şekilde görüyordu. Yağız’ın benimle ilgili hatırladığı en hafif şey buydu aslında ama o hâlâ çocuk gibi Kaan’la o yemekte olmama bozuluyor ve hatta kıskanıyordu.

Hepimiz bu durum karşısında sessiz kalırken babam konuyu değiştirdi. “Bu, yarın senin açından avantajlı olabilir. Eğer bir şeyler hatırladığın bilinirse hakkında olumlu ilerleme kaydedebiliriz.”

“Evet,” dedim heyecanla. “Tekrar işe başlamana olanak sağlar.”

Babam ters bakışlarını üzerime dikti. “Sen önce kendine bak.”

Haklıydı ama ben olasılığımı daha yüksek görüyordum. “Alırlar her hâlde, öyle büyütülecek bir şey yapmadım.”

Babam yeniden kaşlarını çatı. “Ölebilirdin Bahar, seni kaybedebilir-dik! Yaptığının mantıklı bir yanı yoktu.”

Babam sesini yükseltmiş, hatamı kabullenemez hâlde beni fırçalar-ken Yağız kaşlarım çatı. “Karım eminim ki doğru olan kararı vermiştir.”

Babamın karşısında beni savunan adamla hayrete düştüm. Açık-çası sırtıtmaktan da alamadım kendimi. Bana ne kadar da güveniyordu öyle. Bunun beni mutlu etmesi gerekirken bir yandan da hüsrana uğrattı. Bana bu kadar güvenmesi doğru değildi. Yaşayacağı kırıklık çok daha ağır olurdu.

Babam biraz üzüntüyle baktı Yağız’a. Biliyordum ki benden sonra en

çok babamın içini kemiriyordu Yağız'a bir şey diyememek, içindekileri anlatamamak. Biraz önceki siniri anında uçup gittiğinde Yağız'ın omzuna vurdu. "Öyle," dedi küçük bir tebessümle. "O gün sözümü dinleseydi belki de seni bulamazdı."

Annem ayağa kalkarak babamın karşısına dikildi. "Yatalım mı artık? Ben yaşlı bir kadınıym."

Babam annemin ne demek istediğini anlayarak ayağa kalktı. İkisi de bize iyi geceler dileyip kol kola eve doğru yürümeye başladılar. Kısa bir süre onların gidişini izleyip yerimden kalkarak Yağız'ın yanına oturdum. Tüm bedenimi ondan tarafa çevirdiğimde ellerini kavradım. "Babam doğru söylüyor. O gün emre itaatsizlik ettim ve hayatımı tehlikeye attım."

Gülümsedi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken farklı bakıyordu. "Babam doğru söylüyor," dedi beni taklit ederek. "O gün sözünü dinleseydin belki de beni bulamazdın."

Gülümsedim, tüm içtenliğimle sıcacık gülümsedim fakat söyleyecek bir şey bulamadım. O gün tek istediğim şehit olup kocama kavuşmaktı ama Rabb'im bana onu sapasağlam geri vermişti. Ayağa kalkarak elimden tuttu. Bu sefer de annemi taklit ediyordu. "Yatalım mı artık? Ben genç bir adamım."

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. Ayağa kalktığımda karşısına geçtim. "Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım kocacığım."

Belime ulaşan eliyle beni kendine çekti. "Bunu odamızda açıklasam nasıl olur?"

Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. "Olur," dedim fısıltıyla.

Alnımdan öpüp elimi tuttu yeniden. Beni çekerek eve götürüyordu. Bizim kaldığımız eve geçeceğimiz koridora geldiğimizde bana doğru döndü. Merakla ona baktığım sırada belimden kavradığı gibi beni kucağına aldı. Neye uğradığımı şaşırdım. Panikle kollarımı boynuna dolarken dudaklarımdan küçük bir çığlık firar etti. Kimse duymasın diye boşta kalan elimi dudaklarıma bastırdım.

Kıkırtılarım arasından fısıldadım. "Ne yapıyorsun Yağız?"

Umursamadan koridorda ilerlerken saçlarımı kokladı. “Karımın ayaklarını yerden kesiyorum.”

Bir türlü kavuşmayan dudaklarımla çenemi omzuna yasladım. “Oldukça başarılısın.”

Merdivenlerden çıkarken nefesi dahi bozulmadı. Odaya girdiğimizde beni usulca yere indirdi ancak belimi bırakmadı. Saçlarımı sevdi. Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Elimden tutup beni kendi etrafımda çevirdi. “Bugün ayrı bir güzelsin.”

Ondan aldığım iltifatlarla sırtıırken, “Neden ki?” dedim iltifatlarının devamını bekleyerek.

“Bu elbise,” dedi üzerime bakarak iki parmağını gerdanım üzerinde gezdirdi. “Süt beyazı tenine çok yakışmış.” Elinin gerdanımdan boynuma uzanışını yutkunarak izlerken parmakları çeneme ulaştığında başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi. “Mavi gözlerini daha bir ortaya çıkarmış sanki.” Hayranlıkla ona bakarken gülümsedi. “Saçlarını hep mi açık severdim bilmiyorum ama onları yüzüne döküldüğünde ayrı seviyorum,” derken bana bir adım daha yaklaştı. “Kokun bağımlılık sebebi sanki. Seni her kokladığımda başım dönüyor.”

Kalbim yerinden çıkacaktı. Ne olmuştu bu adama böyle? Beni mi tavlamaaya çalışıyordu? Eğer öyleyse o kadar iyi gidiyordu ki kendimi ona teslim etmeye hazırdım. Kollarımı boynuna doladım. İçimde ılık ılık akan şeylerle kalbim deli gibi çırpınırken yüzümüzü birbirine yaklaştırdım. “Eskiden de saçlarımı açık severdin, kokuma hayrandın. Her bulduğun fırsatta da beni öperdin.” Ona doğru yaklaşarak dudaklarımı eskiden olduğu gibi dudaklarına sürttüm. “Bunu yapmayı da severdik,” dedim nefesim dudaklarına çarpa çarpa.

Belimden yakalayıp göğsüne bastırdı. Bununla yetinmeyip dudaklarımı birleştirdi. Tutkuluydu öpücükleri, yakıcıydı, çok çabuk kavramıştı öpüşmeyi. Farkında olmasa da deneyimliydi, sayısız öpücüğümün sahibiydi. Ancak tüm bunlara rağmen bir şeyler eksikti. Benim canımı acıtan, onun sorgulama gereği bile duymadığı bir şey eksikti. Bende yarım kalan, onda kaybolan bir şeyler...

Dudaklarımı mest eden öpücükleri ona yetmediğinde boynuma sokuldu. Kokumu içine çeke çeke küçük öpücükler bıraktığı sırada daha

fazla yapamayacağımı anladım. Gözümden süzülen yaşla ellerimi göğsüne dayayıp ittim onu. Beklemediği tepkimle şaşkınlığa düştü. Elimi kavradı hemen. “Bahar... Bir hata mı yaptım güzelim?” Gözümden bir damla daha süzüldüğünde kara gözleri telaşa düştü. “Yanlış bir şey yaptım,” dedi çözmeye çalışarak. “Canını mı yaktım?”

Başımı iki yana salladım ama konuşmaya mecalim yoktu. Dudaklarımı aralarsam kaçacak hıçkırıklara engel olamazdım. Yanından kaçarak yatağa oturdum. Pes etmedi, önümde diz çöktü. “Özür dilerim... Ben seni üzmemek istemedim.”

Bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Mavi gözlerim dolu dolu kara gözlerine baktım. Kendimi toparlamakta zorlanıyordum. “Bana âşık mısın Yağız?”

Beklemediği soru karşısında duraksadı. Ne cevap vereceğini bilemedi. “Ben...” dedi ama tamamlamadı. Cevabı o da bilmiyordu.

Gözümden süzülen yaşlarla elini kavrayıp göğsüme bastırdım. “Ben sana çok âşığım.” Yutkunarak içimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. “Bak, burası senin için atıyor.” Elini biraz daha göğsüme bastırdım. “Sana deli gibi hasret, sana tutkun... Senin bakışlarına, dokunuşlarına ölüyor.” Göğsümdeki elini bırakarak elimi onun kalbinin üzerine bastırdım. “Burada ben yokum Yağız.” Titreyen parmaklarımı geri çektiğimde sessiz bir nefes verdim. “Evet benden hoşlanıyorsun, seni etkiliyorum, hatta güzel buluyorsun ama hepsi bu kadar. Karşında sadece başını döndüren güzel bir kadın var. Peki kalbinde ne var Yağız?”

Cevap vermesini bekledim. “*Kalbimde de aklımda da sen varsın,*” demesini bekledim. Sadece eskiden olduğu gibi bana aşkla baksın istedim. “*Sana âşığım Bahar,*” demesini bekledim ama o sadece sustu. Üzgün üzgün baktı gözlerime. En sonunda bakışlarını kaçırdı. Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Ayağa kalktığı anda başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. Bana bir şeyler demesini bekliyordum ama o kaçıyordu. Eğilerek alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Sen uyu güzelim, ben birazdan gelirim.”

Odadan kaçır adımlarla gittiğinde dudaklarımdan bir hıçkırık daha firar etti. İçimde ise kocasına deli gibi âşık kadın dizlerinin üzerine düştü. Hem o ağladı hem de ben...

Bir acı hissediyorum kalbimde. Toparlanmak bir yana dursun her geçen gün daha da derinleşiyor sanki. İçim acıyor... Ben yaralarım iyileşsin diye beklerken o yeniden tazeleniyor. Korkularım damarlarımda ürkütücü bir soğuklukla dolaşüyor, bedenim bu anlamsız acıda kavrulup gidiyor. Neye elimi atsam kuruyup kalmakla yetinmeyip çürüyüp gidiyor. Toparlanamıyoruz sevgilim. Yaralarımız bir bataklık gibi bizi daha da içine çekiyor. Her debelenişimde biraz daha batıyorum.

Gözlerimi aralamak için çabalarken nafile bir uğraşın içindeydim. Artık alıştığım kâbuslardan uyanmak için çabalıyordum ancak olmuyordu. Öyle bir almıştı ki beni pençesine, bırakmıyordu. Yine gidiyordu Yağız, yine beni terk ediyordu.

"Gitme Yağız, yalvarırım bırakma beni."

Koca bir dağın eteklerinde karşımda dikilen adam her seferinde bana öfkeyle bakıyordu. *"Şu ellerine bak, kan içinde Bahar."* Acır gibiydi hâlime. *"Sen evladımızın kanını taşıyorsun."*

O diyene kadar tertemiz görünen ellerim onun sözleriyle kırmızıya bulanıyor, korkuyla irkilerek ellerimi saklamaya çalışıyordum. *"Ben böyle olsun istemedim. Ben ikinizi de kaybetmek istemedim."*

Alayla gülen kocam biraz da nefretle bakıyordu bana. Gözlerinde aşkın zerresini dahi bulamıyordum. Arkasını döndüğü anda içimi daha büyük bir korku kaplıyordu. *"Gitme Yağız!"* Dinlemiyor beni, her seferinde onu kaybediyorum. *"Gitme Yağız, bırakma beni. Gitme..."*

Acı içinde kıvrandığım esnada beni sıkıca sarmalayan bedene biraz daha sokuldum. Saçlarımı severken bir yandan da beni teselli etmek için çabalıyordu. *"Buradayım güzelim. Uyan hadi, bak buradayım. Hiçbir yere gittiğim yok."* Kulağıma gelen yumuşacık sesi beni hayal dünyasından bir anda koparırken sert bir solukla gözlerimi araladım. Panikle nerede olduğumu anlamaya çalışırken tam önümdeki çıplak göğse bakıyordum. Yanığıma dokunduğunda beni kendime getirmek ister gibiydi. *"Sadece kâbus gördün. Hepsi geçti."* O an başımı kaldırdığımda Yağız'la göz göze geldik.

Gözlerim dolu dolu kendime hâkim olamadığımda bir damla firar etti ya-nağıma. Hemen başparmağıyla sildi. “Yapma Bahar, ağlama.”

Ses çıkaramayıp tekrar göğsüne sokuldum. Başıma kondurduğu öpü-cüklerle sakinleşmemi beklerken ben onun sıcaklığında huzur arıyordum.

“Ne zaman geldin?”

Gece tek başıma girdiğim yatakta ağlayarak uyuduğumu hatırlıyordum ve yanıma ne zaman geldiğinden haberim yoktu.

“Gece geldim.” Çeneme dokunduğu parmaklarıyla başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi. “Bensiz mi uyuyacaktın?”

Dudaklarım büzülürken bunu aklımdan bile geçirmemiştım ama... “Senin gelmeyeceğini düşündüm,” dedim.

Alnıma sıcacık dudaklarını bastırduğında gözlerimi kapattım. Ona kırgındım fakat bu haksız bir kırgınlıktı. Beni ya da aşkımızı hatırlamıyor diye ona tavır yapamazdım. “En son, ‘Sensiz o yatağa girmeyeceğim,’ dediğimi hatırlıyorum.”

Bana geçen sefer söylediklerini hatırlattığında küçük bir tebessüm sundum. “Öyle de işte...” Yarım kalan cümlelerimden çok sıkılmıştım. Ancak devamında da sürekli acı gerçeklere takılıyordum.

Saçlarımı yeniden elinin tersiyle sevmeye başladığında gülümsedi. Yanaklarıma ulaşan parmakları dokunduğu yeri yakıp geçiyordu. “Bana bilmediğim bir soru sordun, sadece düşünmek istedim.”

Bir elim göğsünün üzerindeyken merakla kara gözlerine odaklandım. “Düşündün mü peki?”

Sonucu merak ediyordum. İlgili sorularım da onu mutlu ediyordu. “Düşünecektim aslında ama baban yanımda belirince pek fırsatım olmadı. Onunla sohbet ettik biraz.”

Umutlarım yıkıldığında başımı salladım. “Anladım.”

Kahvaltının ardından babamla birlikte karargâha geldik. Babam bizi odaya bırakıp gittiğinde Yağız’la koltuklara oturmuş, biraz da heyecanla bekliyorduk. İstemeden de olsa bacağımı sallarken karşımda oturan kocam uzanarak bacağıma dokundu. “Sakin ol.”

Alt dudağımı dişlemeyi bırakıp gülümsemeye çalıştım. “İkimiz için de iyi bir şeyler olsun istiyorum.”

Samimi tebessümü yüzüne yayıldığında tekrar arkasına yaslandı. “Karar ne olursa olsun beni üzmeyecek. Seni de üzmesin.”

Bana gülümseyen kocama hüznle baktım. Bu, yeni Yağız için geçerliydi ancak eski Yağız için çok üzücüydü çünkü eski Yağız mesleğinden ayrı kalmak istemezdi.

“Hayırlısı olsun.” Tek diyebildiğim buydu. Başka ne dersem diyeyim içerideki karara bağlıydı.

Sessizliğe gömülmüş odada beklerken kapı çaldı. İçeri giren asker küçük bir selam verdi. “Kurul sizi bekliyor.”

İkimiz de ayağa kalkarak askerin peşine takıldık. İki kapılı salonun önüne geldiğimizde içerisi kapalı bir kutu gibiydi. Bize eşlik eden asker kapıyı açmadan başını Yağız’a çevirdi.

“İlk siz gireceksiniz üsteğmenim.”

Başını eğen Yağız’la asker kapıyı açtı. Yağız adım atmıştı ki elini tutarak bana dönmesini sağladım. “İyi şanslar.”

Dudakları kıvrıldığında bana doğru eğilerek yanağımdan öptü. “Teşekkür ederim.”

Onun içeriye girişiyle beni sabırsız bir bekleyiş aldı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama en az yarım saat geçmişti. Salonun kapısı tekrar açıldığında başımı hemen kapıya çevirdim. Yağız’ın çıktığını görünce koridorda ne kadar uzaklaştığımı bilmeden Yağız’ın yanına geldim.

“Ne oldu?”

İçeriden fazlasıyla ciddi çıkmış olsa da beni görünce yüzüne küçük bir tebessüm kondurdu. “Seni bekliyorlar.”

Heyecanla elini tuttum. “Tamam da sonuç ne?”

Beni rahatlatmak ister gibi alnımdan öptü. “Sonuç yok. Çıkınca konuşuruz güzelim, bekletme.”

Söylemeyeceğini anladığımda mecburen beni bekleyen askeri de sıkıntıya sokmamak adına geri çekildim. Tam kapının önünde ciğerlerime doldurduğum havayı bırakıp içeri girdim. U şeklindeki masanın önünde durarak hazır ola geçtim ve elimi alnıma götürdüm.

“Üsteğmen Bahar Pala. Emir ve görüşlerinize hazırım komutanım.”

Karşımda duran Tuğgeneral, sert bakışlarıyla beni izlerken selamıma karşılık usulca başını eğdi. “Rahatta dinle asker.”

Bacağımı biraz açarak ellerimi arkada birleştirdim. Üzerimde üniforma yoktu ancak her şekilde ben bir askerdim.

Ortamı küçük bir sessizlik aldığında sadece önlerine koyulan dosyayı karıştırdıkları sesler duyuluyordu. O sırada Akın amcamla kesişti bakışlarımız. Bana diğerlerine fark ettirmeden göz kırptığında istemeden de olsa dudağımın kenarı kıvrıldı ancak o sırada babamın bakışlarıyla kesiştiğimizde kaşlarını çatmış gülmeme kızıyordu.

Babam söz hakkına sahip değildi ancak belli ki bu kararda o da bulunmak istemişti. Hemen dudağımdaki kıvrımı yok ederken Giray amcamla bakıştık bu sefer de. O ise şu ortamdan sıkılmış gibiydi. Bana tepki vermeden başını eğip saatine baktı. Tekrar başını kaldırdığında bileğini bana doğru sallayıp kaşlarını kaldırdı. Dudak okuduğumu bildiğinden dudakları kıpırdandı. “Geçmiyor zaman.” Ben burada ecel terleri dökerken onun derdi zamandı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken dudağını kıvrırdı ve tekrar dudakları kıpırdandı. “Endişe etme.”

İçim sıcacık olurken hemen yanında oturan babam bu sefer de Giray amcamın koluna vurdu. İkisi de bir süre birbirine ters bakışlar attığında Tuğgeneral’in yanında oturan Albay başını kaldırarak bana baktı.

“Üsteğmen Bahar Pala... 10 Temmuz’da gittiğiniz sınır dışı operasyonunda emre itaatsizlik etmişsin, doğru mu?”

Defalarca kez muhtemel sorulacak soruları düşünmüşken şimdi aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yutkunarak zaman kazanmak isterken çok uzatmamın da iyi olmayacağını biliyordum. Nasıl olsa cevabı tekti. “Doğru.”

Tuğgeneral arkasına yaslandığında elleriyle koltuğun iki kolunu kavradı. “Bu da yetmez gibi telsiz kapatarak yuvayla iletişimi kesmişsin.”

Suçlu bir çocuk gibi başımı eğmek istedim ama babamdan fırça yemek istemiyordum. “Evet komutanım.”

Biraz önce bana göz kırpan Akın amcam diğerlerinden daha ağırdı. “İletişimi kestiğinde ekip arkadaşlarını da tehlikeye attığını ve bunun yasak olduğunu biliyorsundur herhâlde.”

Mahcup bir hâlde, “Biliyorum komutanım,” dedim.

Kısa ve net cevaplarım karşısında gözleri kısılan Tuğgeneral, sert duruşundan ödün vermedi. Komisyon beş kişiden oluşuyordu. Akın amcamın yanında oturan ve bizi sessizce dinleyen Tümgeneral, “Neden yaptığının bir açıklaması var mı?” diye sorduğunda hepsinde tek tek göz gezdirdim.

“Ben vatanına, bayrağına ve mesleğine sadık bir askerim komutanım,” dedim giriş yaparak. “Şimdiye kadar pek çok görevde yer alıp hakkıyla yerine getirdim. Ekibimi de zorda kalmadıkça tehlikeye atmadım ancak o gün ağır bir çatışmaya girecektik. Cihangir Komutan’ım ise benim geride kalmamı istedi.” Babama kısa bir bakış attığımda başıyla devam etmem için onay vermişti. “Bunu yapmam mümkün değildi komutanım. Silah arkadaşlarım ölüme yürürken ben geride kalamazdım. Telsizi de emri duymamak için kapattım. Şehit olsaydım bundan şeref duyardım.”

Dürüst bir şekilde gerçek neyse dile getirdim. Bu meslek bana göre kutsaldı. Öyle yalan dolanla da iş çevirecek değildim. Aslında yaptığım her şeyi bir kılıfa uydurmam zor olmazdı ancak o zaman ben kendime saygı duymazdım. Beni bu sebeple meslekten ihraç edeceklerse bu da sorun değildi. Hakkımı sonuna kadar arardım ancak hizmetlerimin yeterli geldiği noktada devletime ve milletime boynum kıldan inceydi.

“Fazla açık sözlüsün,” dedi Akın amcamın yanındaki Tümgeneral. “Güvendiğin birileri mi var?” İmalı sesi odanın içinde yankılanırken bir yandan da benim beynimin içinde çınlıyordu. Attığı taş, kurulda bulunan amcalarım içindi. Onların beni savunacağını düşünüyordu. Bununla da yetinmedi. “Hatta telsiz kapatmandaki rahatlığın da buradan geliyordur belki, karşındaki babandı sonuçta.”

Bakışlarım amcalarımın üzerinde gezip babamı bulduğunda hepsi sessizce vereceğim cevabı bekliyordu. Babam oturduğu koltukta ellerini masanın üzerinde kenetlemiş, yılların verdiği olgunlukla masada dik bir hâlde dururken gözlerinde ne öfke ne de kin vardı. Sadece yetiştirdiği kızının vereceği cevabı bekliyordu.

“Cevap verecek misin?” Karşımda duran Tuğgeneral’in sesiyle kendimi toparlayarak dik bir konum aldım. Elbette ki verecek bir cevabım vardı.

“Ben bu vatana çocukluğumu ve hatta gençliğimi feda ettim komutanım. Bu da yetmedi bebeğimi, üstüne de kocamı kaybettim. Benden

önce karşınıza çıkarak savunmasını veren adam benim kocam ama o bunu hatırlamıyor. Defalarca kez ölümle burun buruna geldim. Bir mağaranın içinde saatlerce işkence gördüm. Sayısız eğitimden geçtim. Tüm bunları yaşayıp hâlâ karşınızda dikilen özel kuvvetler askeriyim ben. Siz söyleyin, rahatlığım nereden geliyor?” Onların cevap vermesini beklemeden sert bir soluk verdim. “Görevden alacak olmanız beni korkutmaz, sadece üzer. Ben yine vatanına hizmet eden iyi bir vatandaş olurum ancak o üniformaya ya biz yürekten bağlıyız komutanım. Karar sizin.”

Son kelimelerimle gözlerim dolu dolu olsa da bunu belli etmedim. Ne sert duruşumdan taviz verdim ne de sesimin titremesine müsaade ettim. Madem beni bu şekilde eğitmişlerdi o hâlde duygularımı bedenimde gizleyecektim. Ancak babamla göz göze gelmek beni her zaman zorluyordu. Yüzündeki belli belirsiz tebessüm, gözlerinde gördüğüm gurur beni daha da duygulandırıyor.

“Çıkabilirsin asker.”

Tuğgeneral’in sesiyle hazır ola geçip küçük bir baş selamı vererek odadan çıktım. Bana hiçbir şey söylememişlerdi. Belli ki ikimizle de konuşup ona göre karar vereceklerdi. Bir anda boşluğa düştüğümü hissederken duvara yaslanmış hâlde beni bekleyen kocam yanıma geldi.

“Nasıldı?”

Elimden tutan adama şaşkın ördek gibi bakıyordum ya da şaşkın civciv. “Bilmiyorum.”

Beni kendine çektiğinde kollarına sığındım. Yine başıma küçük bir öpücük bıraktı. Kollarımı belime dolarken başımı omzuna yasladım. Olmak istediğim tek yer burasıydı belki de. Aslında çok yorgundum. Tüm yaşadıklarım beni tüketip çok fazla yıpratmıştı. Tek istediğim sevdiğim adamın göğsü, onun bana olan ilgisiydi. Biraz da kadın olmak, hatta kocasına nazlanan beceriksiz görünen bir kadın olmak istiyordum. Her zaman güçlü olmak da yıpratıyordu insanı. Sürekli savunmada kalmak, gelecek darbelere göğsünü germek, savaşçı bir kimliğe sahip olmak da zordu. İnsanoğlu ne kadar güçlü davranırsa o kadar ağır şeylerle karşılaşılıyordu. Yorulmuştum... Kocamın göğsünde dinlenmeye ihtiyacım vardı.

“İyi olacak her şey. Ben yanıdayım.”

Biz birbirimize sarılmış beklerken salonun kapısı açıldı. İkimiz de

anında toparlanarak hazır ola geçtik. İlk çıkan babam, hâlimizi görenlerden olduğu için başını iki yana sallamıştı. Biraz utanarak bakışlarımı kaçırırken yanımıza geldi. “Odama geçin.”

İkimiz de onu ikiletmeden odasına geçtik. Ayakta onu beklediğimiz sırada çok geç kalmadı. Odaya girer girmez kendi yerine geçerken bize de oturmanızı için masanın önünde duran sandalyeleri işaret etti. “Oturun.”

Çabucak oturduğumda çatlayacaktım artık. “Karar ne baba?”

Yağız sessizce elleri önünde babamın cevabını beklerken ben onun kadar sakin ve vurdumduymaz olamıyordum.

“Göreve dönüyorsun Bahar.”

Yüzümde güzel bir tebessüm oluştu. Büyüdü, büyüdü, dişlerim sırtımla görünmeye başladı. “Çok şükür.” Mutlulukla başımı kocama çevirdiğimde gözlerimin içindeki parıltıları görüyor olacak ki onun da yüzü güldü. Ancak hemen sonra babama döndüm. “Yağız... Yağız da dönüyor değil mi?”

Babamın yüzündeki küçük tebessüm anında kaybolurken kısa bir süre Yağız’la bakıştılar. Babam oturduğu koltukla birlikte masaya biraz daha yaklaştı. “Kızım ... Yağız maalesef bir süre daha bizimle olmayacak.”

İçimdeki sevinç yok olup giderken bütün neşem aynı oranda kayboldu. “Ne kadar bir süre?”

“Hatırlayana kadar süresiz izinli olacak ancak bu durum en fazla üç ay uzatılır. Bu aralıkta hatırlamazsa ... Geri dönüşü olmaz.”

Hüzünle başımı Yağız’a çevirdim. Kocamın da olması gerekirdi. Biz yine birlikte olmalıydık. “Hatırlamaya başladığım söylemedin mi Yağız?”

Tüm konuşmayı sanki ondan bahsetmiyormuşuz gibi sükûnetle dinlerken, sorumla birlikte mecburi bir cevaplamaya girişti. “Söyledim Bahar... Ama sadece bir şey hatırladım ki o da çok sağlıklı değildi, biliyorsun.” Anlamamı ister gibi başını yana yatırdı. “Bana güvenmiyorlar, bu çok normal.”

“Değil,” dedim kısık çıkan sesimle. “Sen güvenilmeyecek biri değilsin.”

Yüzünde sıcak bir tebessüm şekillendi. Kara gözleri değdi gözlerime. Tam konuşacaktı ki babam ondan önce davrandı. “Bu konuyu sonra

tartışırsınız. Size söylemem gerekenler var.” Belli ki daha sürprizler bitmemişti. “En geç yarın yola çıkıyorsunuz.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “Nereye?”

Babam yeniden sıkıntılı bir nefes verdi. “Ekibi Ankara’ya çektim. Üç gün iznin var Bahar. Ekibini topla gel.”

“Ama...” dedim şaşkınlıkla. “Neden?”

Ellerini masaya yasladığında öne doğru eğildi. “Ne neden asker? Kararlarımı mı sorguluyorsun?”

Sert bir soluk verdiğimde dik bir konum aldım. Canı istediğinde babam, canı istemezse de komutanım oluyordu bir anda. “Sadece sebebini sordum komutanım.”

Bakışları Yağız’la benim üzerimde dolaştı. “Ekip olarak yeterince zarar gördünüz. Oradaki süreniz çoktan doldu. Buradan devam edeceksiniz. Yeni bir yola çıkacağız sizinle.”

“Anladım,” dedim düşünceli bir hâlde. Belli ki bizi artık orası için sağlıklı görmüyordu. Zaten uzun bir süredir eksik ilerliyorduk. Babamın dediği gibi oradaki süremizi de doldurmuştuk. Bizim olayımız buydu. Hiçbir yerde ömürlük kalamazdık. Ankara ise özel kuvvetlerin kalbiydi.

Sabahın erken saatlerinde hava aymadan yola çıktık. Ekibin geri kalanına önceden haber vermiştim. Hepsi ile akşam Leyla’nın evinde buluşacaktık. Ertesi gün de toparlanıp tekrar yola çıkmayı planlıyorduk. Yeni bir gelecek için kolları sıvamış giderken geçmişe dair izleri de geride bırakacaktık.

Babam bize üç gün vermişti. Bu sürede evimizdeki özel eşyaları toparlayıp lojmanı boşaltacaktık. Zaten çok bile idare etmişlerdi bizi. Öyle ki sıramızı alacak asker çoktu. Bizim meslek böyleydi işte; sen giderdin daha arkanı dönmeden yenisi gelirdi. Aslında tüm dünya böyleydi. Sen öldürdün toprağa gömülmeden yenileri dünyaya gelirdi. Oluşan boşluklar her zaman bir şekilde doldurulurdu.

Yolun ilk yarısında şoförlüğü kocama bırakmayı seçtim. Tek istediğim biraz daha uyumaktı. Her ne kadar istediğim gibi uyuyamasam da ön koltukta bolca gözlerimi dinlendirmiştim. İkinci yarıda ben devraldığım da Yağız da benim gibi ön koltuğu geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

Bizim için fazla sessiz giden bir yolculuk olmuştu. Pek tabii sohbetimiz de sınırlıydı. Birbirine yabancı iki insanın konuşacakları da az olurdu. Bir de o gece yaşadıklarımız, zar zor bağladığımız evlilik bağına ağır bir darbe vurmuştu. Çok fazla sesim çıkmıyordu ona karşı. O da bu aralar fazla düşünceliydi. Bu yetmez gibi onun bir süre daha ordudan uzak kalacak olması canımı sıkıyordu. Benim için mühim değildi ancak onun canını sıkardığı korkuyordum. Ben işe giderken Yağız ne yapacaktı peki? Hafızasının ne zaman yerine geleceğini bile bilmiyorduk.

Akşam saatinde lojmanın bahçe kapısından içeri girdik. Yeniden buraya gelmiş olmak, içimde farklı duyguları harekete geçirmişti. Evin önüne arabayı park etmiş dalgın dalgın binaya bakarken Yağız elimi kavradı.

“İnelim mi?”

Tebessüm ederek başımı eğdim. “İnelim.”

İkimiz birlikte apartmana yöneldik. Merdivenleri çıkarken saate baktım, yediye geliyordu. “Direkt Leyla’ya mı geçsek?”

Hemen arkamdan gelen Yağız, “Fark etmez,” dedi umursamaz bir tavırla.

Elindeki küçük valizi bizim dairenin önüne bıraktığında içeri girme-yerek onların olduğu kata çıktık. Gökhan zaten Leyla ile burada olduğundan bahsetmişti. Zile bastığımda küçük bir heyecan sardı içimi. Onları özlemiştim, yaşanmışlıklarımızı özlemiştim.

Leyla kapıyı açtığı anda cırlamayı da ihmal etmedi. “Bahar!” Neredeyse üzerime atlayan kadına aynı samimiyetle sarıldım. “Sonunda geldiniz. Çok özledim seni.”

“Ben de çok özledim.”

Leyla’nın hemen arkasında beliren Gökhan gülerek Yağız’a elini uzattı. “Hoş geldiniz.” El sıkıştıklarında, “Hoş bulduk,” dedi Yağız.

İkimiz de içeri girerken Gökhan nişanlısıyla uğraşıyordu. “Ulan ben geldiğimde böyle sarılmıyorsun bana.”

Altında mini eteği, üzerinde tişörtüyle kâküllerini düzelten kadın nazlı bir tona büründü. “Yalan söyleme, sana da sarılıyorum.”

Onların neşesiyle yüzüm gülerken Gökhan’a sarıldım. “Nasılsın Kara?”

Neşeyle yüzüme baktı. “Sizi gördük daha iyi olduk.”

Gökhan’ın kollarından sıyrıldığımda Yağız’ın ters bakışlarıyla karşılaştım. Kaşlarım havada ona bakarken sessizce arkasını döndü. Hep birlikte salona girdik. Yağız oturduğunda beni de elimden tutarak yanına çekti.

“Emirhan ve Aykut yok mu?” dediğimde Gökhan orta sehpa da duran telefonuna uzandı.

“Onlar sabah geldiler. Siz gelince haber edecektik.”

Başımı salladığımda o telefonla konuşurken Leyla ayağa kalktı. “Ben de masanın eksiklerini tamamlayayım.”

Belimdeki silahı çıkarıp orta sehpa ya telefonumla birlikte bırakarak ben de ayaklandım. “Sana yardım edeyim.”

Leyla’nın peşinden mutfığa girdiğimde bana arkasını döndüğü gibi yeniden sarıldı. “Ay Bahar, çok özlemişim seni.”

Yanaklarını sıkarak bu sefer kâküllerini ben düzelttim. “Ben de çok özledim seni süslü. Çok güzel olmuşsun.”

Eteklerini tuta tuta kendi etrafında döndü. “Kara prensim eteklerimden hoşlanmasa da ben çok seviyorum.”

İçten bir tebessüm sundum ona. “Kara prensin hayatında olduğun için çok şanslı, Leyla. Seninle siyahtan başka renkler olduğunu öğrendi.”

Utangaç bir tebessüm sundu. Bakışlarında bile Gökhan’a duyduğu aşk açıkça belli oluyordu. “Boş ver şimdi bizi. Siz nasılsınız?”

Onun gözlerinde yanan ışıltılar bende bir bir sönerken iç çektim. Öyle zordu ki bunu anlatması, tebessümüm bile zorlamaya dönmüştü. “İdare ederiz.”

Gözlerimin dolduğunu anında fark ettiğinde onun da yüzü düştü. Elimi kavradı samimiyetle. “Düzelecek her şey, biraz daha zaman...” Usulca başımı salladım. Sabrım kalmamıştı ama başka çarem de yoktu. “Neyse,” dedi kolumu sıvazlayarak. Tezgâhın üzerindeki tabaklara uzandı. “Şunları götürelim.”

Önümdeki salata tabağını aldığımda birlikte içeriye girdik. Gökhan ve Yağız’ın sohbet ederek güldüklerini görünce içimi bir huzur kapladı. Mutlu oldum. Sanki bir anda eski günlere geri dönmüştük.

Elimdeki tabağı masaya bırakırken kapı çaldı. Gökhan, “Geldi bizimkiler,” derken ayaklanacağı sırada Leyla eliyle durdurdu. “Ben bakarım canım.”

Gökhan yüzünde huzurlu bir tebessümle sevdiği kadını izlerken kısa sürede sesler gelmeye başladı.

“Ooo... Yengem, bu ne güzellik...”

Emirhan her zamanki iltifatlarına başladığında Aykut yine açıklık getiriyordu. “Sen bakma ona yenge, yemeğe çağırdın ya mutlu.”

İçeri ilk giren Emirhan beni görür görmez kollarını açtı. “Komutanım.”

Onun çocuksu olduğu kadar da sempatik tavrına karşı koymak imkânsızdı. Kollarımı sırtına dolarken neşeyle gülümsedim. “İyi gördüm seni Emirhan.”

Ellerini saçlarının arasında gezdirerek dudağımın kenarını kıvırdı. “Benim iyi olmadığım zaman mı var komutanım?”

Yeşil gözlerine tebessümle baktım. Usta bir yalancıydı Emirhan. Biliyordum ki o ne zaman çok neşeliyse kesin altında sakladıkları da o kadar büyüktü. Ben cevap veremeden yanımda beliren Yağız belimi sardı. Diğer elini de Emirhan’a uzattı. “Karımla samimiyetin hoşuma gitmedi.”

Emirhan gülerek Yağız’ın elini sıktı. “Komutanım, bizde yanlış olmaz.”

Başlangıçta Emirhan’ın gülen yüzü sonlara doğru buruşmaya başladığında hayretle Yağız’a döndüm. “Yağız!”

Uyaran bakışlarımı kocama diktiğimde Yağız elini gevşeterek geri çekti. Gökhan bu durumdan oldukça memnun yanıma gelirken kahkaha atıyordu. “Ulan Emirhan! Adam seni hatırlamıyor, kaçınma istersen.”

Aykut da yanıma geldiğinde gülmeden edemedi. “Hatırlasa daha kötü komutanım. O zaman elini sıkarak da kalmazdı.”

Emirhan acıyan elini ovarken isyan etti. “Lan ne gömdünüz.” Biraz önceki tavra alınmamış gibi Yağız’a sarıldı. “Komutanım ekipte en çok beni severdin. Unuttum deme bana.”

Emirhan’ın kollarından sıyrılmaya çalışan Yağız, “Belli,” dedi suratsız hâlde.

Hemen arkasından Aykut iki adım uzağımdan elini uzattı bana. “Komutanım, hoş geldiniz.”

Korkulu bakışları Yağız’da gezerken herkes gülmeye başladı. Elini tutup kendime çektim. “Gel buraya manyak.”

Ona da sıkıca sarılırken apar topar kendini geri çekti. Bakışları yine ben yerine Yağız’daydı. “Vallahi ben sarılmadım komutanım.”

Emirhan, Aykut’un omzuna vururken sesi alaylı çıkıyordu. “Ne korkak çıktın lan.”

Ama ben Aykut’u anlayabiliyordum. Şimdilerde Yağız’ın suyuna gitmekten başka şansı yoktu. Hatta Yağız öl dese ölecek durumdaydı. Malum arada sevdiği kız vardı.

Yağız, Aykut’un elini sıktığında gülümsedi. “Sevdim seni Aykut.” Herkes durumu bildiği için Aykut’a sırtarak bakarken biraz utanmıştı.

“Hadi masaya oturalım.” Leyla’nın sesi bizi harekete geçirirken arkada kalan Emirhan’ın sesini duydum. “Ulan sen işi biliyorsun.” Başımı arkaya çevirdiğimde Aykut’un omzuna kolunu atmış fısıldıyordu. Kaşlarını çatmamla hemen toparlandılar.

Birlikte oturduk masaya. Leyla ve Gökhan yapmıştı servisi. Tam olarak ev sahibi çiftler gibiydiler. Onlara imrenmişim açıkçası. Daha doğrusu bu başka bir duyguydu. Onlara ne zaman baksam Yağız’la eski anılarım canlanıyordu. Özlüyordum. Kocamla geçirdiğim en güzel günler burnumda tütüyordu. Güzel bir yuvayı sanki iki elden bertaraf etmiştik. Hem de kalbimizdeki aşkla...

Dalgin bir hâlde yemeğimi yerken masanın altından elimi tutan adamla başımı kaldırdım. Hemen çaprazımda oturan Yağız’la göz göze geldik. “Bir şey mi oldu güzelim?”

İçten bakışlarıyla kalbim erirken başımı iki yana salladım. “Yo, dalmışım.” Emin olmak için yüzümü inceleyen adamla tebessüm ederek ortadaki salatadan aldım. “Sen benim elimden yemek yemedin, değil mi?”

Ona uzattığımda gözlerimin içine baktı bir süre. Beni geri çevirmeyerek kaşığı ağzına aldığı anda yutması uzun sürmedi. “Yememiştım. Arada böyle ilgilen benimle.”

Aşkla baktım gözlerine. “İlgilenirim.”

Bakışları bende kaldığında sanki gözlerimdekini görmüş gibi saçlarıma uzandı. Kulağımın arkasına sıkıştırdığı sırada yanaklarım yanmaya başladı. İnsan kocası ona dokunurken utanır mıydı? Sanki kocam değil de sevgilim gibiydi. Yeni başladığımız ilişkide ne yapacağımızı bilmiyor, arada bocalayarak ilerliyorduk.

“Vay arkadaş! Adam her şeyi unuttu ama hâlâ romantik.”

Emirhan'ın sesiyle kendime gelirken bakışlarımı kaçırarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökhan, Emirhan'ın ensesine geçirmeyi ihmal etmedi. “Ulan sen de hâlâ romantik anların katilisin.”

Herkes gülerken Emirhan, kocamın gözüne yine batmayı başarmıştı. “Seni sevemedim Emirhan,” dedi açık açık. “Karımla çok arama girme.”

Tekrar masadaki herkes gülmeye başladığında Emirhan ilginç bir savunmaya girdi. “Abi ben evliyim, kimsenin karısıyla arasına girmem yani. Karım var benim.”

Yağız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bakışları bendeyken emin olmak ister gibiydi. “Evli mi bu?”

Suratım buruştuğunda bu soruya ne cevap vereceğimi bilemedim. “Karışık biraz.”

Aykut ise onun hâline acır gibiydi. “Yazık ... Zavallı hâlâ kendini evli sanıyor.”

Emirhan tam bu kısımda gözlerini kısıtı. Aykut'un açığını da o biliyordu. “Oğlum hiç yoktan bizim her şeyimiz ortada.”

Aykut o an kasılırken Yağız hissetmiş gibi Aykut'a baktı. “Aykut'un sırları mı var yani?”

Masada koca bir sessizlik oluşurken ters bakışlarımı Emirhan'a diktim. Gökhan da benim gibi Emirhan'a ters ters bakarken toplamak Leyla'ya kaldı. “Madem konu evlilikten açıldı, aslında biz size bir şey diyecektik.”

Gökhan sanki bunu bekliyor gibi elindekileri masaya bırakarak boğazını temizledi. İkisi de el ele tutuştuğunda merakla onlara bakıyordum. “Biz evleniyoruz.”

İkisinin de aynı anda söyledikleriyle gülümsedim. Geç bile kalmışlardı. “Bir zahmet.”

Ancak bu, zaten bildiğimiz bir şeydi. “Ee,” dedi Aykut haklı olarak.

“Abi siz zaten evlenmek için nişanlanmadınız mı?” diye sordu Emirhan.

Gökhan susmamızı ister gibi sert bir soluk verdiğinde Leyla gülümseyerek ağzındaki asıl baklayı çıkardı. “Yarın evleniyoruz.”

Şaşkınlıkla öne doğru eğildim. “Ne?”

Leyla başını benden tarafa çevirdiğinde gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. “Yarın nikâh kıyacağız ve nikâh şahidim sen olacaksın.”

Gökhan’sa Yağız’ı işaret etti. “Benim şahidim de sensin.”

İkisine de hayretle bakarken Leyla’nın omzuna dokundum. “Olmasına olurum da bu nereden çıktı şimdi? Düğünün olmasını çok istiyordun.”

Bakışlarına küçük bir kırıklık düştüğünde bunu hemen kaybederek dudağına sevgisini belli eden bir tebessüm kondurdu. “Yine yapacağız. Sadece önce nikâh olacak.”

Çattığım kaşlarımla bakışlarımı Gökhan’a diktiğimde gözlerini devirdi. Neden baktığımı anlamıştı. “Yarın evlenelim diye alına silah dayadım Bahar, bakma öyle.”

Yağız beni sakinleştirmek adına elimi tuttu. “Güzelim, belli ki sebebi var.”

Belliydi sebebi aslında ama Leyla’nın ne kadar zaman bunu beklediğini biliyordum. Gökhan da bunu açıkça dile getirdi. “Başka çıkar yol bulamadık Bahar. Ben Ankara’da, Leyla burada yapamam. Ailesini arayıp izin istedim. Leyla yanıma gelir gelmez en kısa sürede de düğün yapacağız.”

Gökhan’a hak vermeden edemedim. Az çok onu tanıyordum; doğru diyordu, yapamazdı. Aklı da muhtemelen burada kalacaktı. “Anladım.” İkisine de içten bir tebessüm sundum. “Sizin adınıza sevindim.”

Emirhan bardağını masaya bırakırken sesi meraklıydı. “Yenge yanlış anlamazsan ... Annen nasıl kabul etti?”

“Vallahi ya,” dedi Aykut. Ben de onu merak ediyordum.

Leyla alt dudağını dişlerken bakışlarını masaya düşürdü. “Annemin

haberi yok.” Çekingen çıkan sesiyle devam etti. “Ama babamla kardeşim biliyor. Gökhan durumu anlatıp ikisinden de müsaade istedi. Onlar da kararı bana bıraktı.”

Emirhan alayla Gökhan’ın sırtına vurdu. “Lan fırsatı bulmuşken, ‘Basayım nikâhı,’ dedin değil mi?”

Gökhan homurdanırken gülmeden edemedim. Gerçekten de öyle olacaktı anlaşılan. “Nasıl yarına aldınız?”

Leyla sanki sorumu bekliyor gibi heyecanla anlatmaya başladı. “Dün Gökhan hastaneye geldi ve çıldırmış gibiydi. Seninle konuşmuş sanırım.”

Kaşlarım havada Gökhan’a baktığımda suratını astı. “Her şeyi anlatmak zorunda değilsin kâküllü.”

Leyla sırtarak omuz silkti. “Hepsini anlatacağım.”

Masadaki herkes gülerken Gökhan yanaklarını şişirip serbest bıraktı. “Hepsini dök ortaya, özelimiz kalmasın.”

Leyla onu duymazdan gelerek gözlerini iri iri açtı. “O kadar gergindi ki anlatamam. Tutturdu, ‘Seni bırakmam,’ diye. Kafası attı mı hastaneyi basıyor. En sonunda çözümü nikâhta bulduk. Tabii yıldırım nikâhı denilen şey öyle filmlerdeki gibi pat diye olmuyormuş. Yine de sağlık raporunu falan hastanede çabucak hallettik ve yarın için gün ayarladık. Aslında bugün de olabilirdi ama sizin de olmanızı istedik.”

Gökhan oldukça kendinden emindi. “Nikâhtan hemen sonra benim işlemleri halledip onun tayinini isteyeceğiz.”

Gülümseyerek iç çektim. “Umarım her şey gönlünüzce olur.”

Leyla’nın temennisi de benimkiyle aynıydı. “Umarım hepimiz için en güzeli olur canım.” Ayağa kalkarak masadaki birkaç tabağı aldı. “Yemekler bittiğine göre masayı toplayalım.”

Onunla hepimiz hareketlenirken masayı el birliğiyle topladık. Leyla ile bulaşıkları hallettiğimizde çay koyacağı sırada onu durdurdum. “Biz eve geçelim Leyla.”

Dudakları büküldü hemen. “Erken ama daha.”

Omzunu sıvazlarken gülümsedim. “Sabah yola çıkacağız diye erken kalktık. Daha evi toplayacağım. Yarın da nikâhınız var.”

Daha konuşmamı bitiremeden elimi yakaladı. “Bahar, yarın benimle-
sin bak ona göre. Bir sürü işimiz var.”

“Aferin,” dedim huysuzca. “Hangisine yetişeceğim acaba? Üç günü-
mün biri gitti bile.”

Masum masum yüzüme bakmaya başladı. “Nikâh şahidim bile
sensin.”

Onun bu hâline dayanamadığımda tekrar sarıldık birbirimize. “İyi,
bırak şimdi evime gideyim. Sabah ayarlarınız her şeyi.”

“Tamam,” dedi heyecanla. “Sabah ararım seni.”

Başımla onaylayıp mutfaktan çıktım. Yağız’ı tekli koltukta gördüğüm
esnada göz göze geldik. “Kalkalım mı?”

Sanki bunu bekliyor gibi hemen ayaklandı. “Kalkalım güzelim.”

Hepsiyle vedalaşıp evden çıktık. Alt kata indiğimizde cebimden
anahtarı çıkardım. Kapıyı açtığımda içimi farklı duygular kapladı. Çok za-
man olmuştu sanki.

İçeri girdiğimde ışıkları açtım. Hemen arkamdan gelen Yağız kapıya
bıraktığımız valizi de alıp içeri girmişti. Salona geçip oturduğumda düşün-
celi hâlde ellerimi dizimin üzerine getirip birbirine sürtmeye başladım.
Yağız sanki evi ilk defa görüyormuş gibi incelerken yanıma oturdu.

“Bahar.” Başımı ona çevirmemle dikkatle beni izliyordu. “İyi misin?”

Elimi sıkıca tutan adamla tebessüm ettim. “İyiyim.” Onu telaşa dü-
şürdüğümü fark ederek açıklama yaptım. “Sadece bu evde çok anımız
geçti. Seninle yeniden burada olmak ve artık burayı terk edecek olmamız
garip hissettiriyor.”

Yanağıma uzanan parmakları sıcacık dokunuşunu sağlarken alnıma
küçük bir öpücük bıraktı. “Seninle olan anılarımı hatırlamayı çok isti-
yorum.”

Yanağımdaki elini kavradığımda avuç içine dudaklarımı bastırdım.
“Bunu ben de istiyorum Yağız. İyisiyle kötüsüyle beni hatırla istiyorum.
Bu şekilde çok zor.”

Beni kendine çekip göğsüne bastırduğunda başıma bir iki öpücük bı-
raktı. Geri çekildiğinde yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. “En çok da
seninle olan gecelerimi hatırlamak istiyorum.”

Yine bana ilgiyle bakan adamın karşısında gözlerimi kaçıramadım. Her seferinde bana olan ilgisini dile geçirmekten çekinmiyordu. “Beni korkutuyorsun Yağız.” Alaylı bakışlarım üzerinde gezindi. “Her an beni yatağa atabilirmişsin gibi geliyor.”

Küçük bir kahkaha attı. Elimi çekerek dudaklarına götürüp öptü. “Eskiden nasıl yaptığımı hatırlasam ilk işim bu olacak ama ilk defa bir kadına karşı bir şeyler hisseden toy erkekler gibiyim.”

Bu sefer de ben küçük bir kahkaha attım. Onun bu hâli hem çok tatlı hem de çok masum geliyordu. Bilmiyordu ki eski Yağız bana sormazdı bile. Bu kadar kibar değildi mesela. Beni kollarına çeker ve kaçmama izin vermezdi. Saatlerce öper, koklar, severdi. Şimdiye kadar çoktan beni kucağına almış yatak odasına götürüyordu.

“Eskiden biraz fena bir adamdın,” dedim gülerek. “Bir kadın ne ister iyi biliyordun.” Ona hasretle bakarken bir yandan da anlasın istemiyordum. “İstediğin şeyi almadan da bırakmazdın.”

Başını salladı usul usul. Beni kendine çekerek yüz yüze getirdi. İki parmağının tersiyle şakağımdan yanağıma güzel bir hat çizdi. “Belki sen bana eski Yağız hakkında yardımcı olursun.”

Onun her dokunuşuyla içim titrerken gözlerim kapandı. Dudaklarıma değen dudaklarını hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Öpücüğüne kendimi bırakmadan tüm istikrarımla gözlerimi aralayıp yutkundum. Kendimi zorla geri çekerek avuç içimi göğsünün üzerinde gezdirdim. “Sana yardımcı falan olamam Pala, kendin bul.”

Yanından kalkıp odadan çıkarken sıkıntılı bir nefes verdi. “Öyle olacak bu gidişle.” Peşime takıldığında sesini yükseltti. “Ama bulacağım bir yolunu,” derken sesi kendinden emin çıkıyordu.

Dudağımdaki kıvrımla girdim yatak odasına. Bu kaçma kovalamaca nereye kadar gidecek merak ediyordum. Aslında Yağız’ın işi iki kelimeye bakardı da haberi yoktu. Bir, “*Seni seviyorum,*” ya da, “*Sana âşığım,*” dese onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

ÇİKOLATA KOKAN DUDAKLAR

24 Temmuz...

Bazı adımlar zorludur, yokuş yukarı çıkar. Bazı adımlar kontrolsüzdür, freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı gider.

Bir zamanlar aşırı derece kontrollü hâlde ilerlerken şimdi yokuş aşağı yol alıyordum. O kadar kontrolsüzdüm ki kapıldığım adamla nerede toslayacağım korkusu tüm bedenimi ele geçirmesine rağmen ondan vazgeçmek imkânsızdı.

Sabah kalkar kalkmaz Yağız'la güzel bir kahvaltı yapıp eşyaların bir kısmını toplamıştım. Aslında sadece özel eşyalarımızı ya da kendi aldıklarımızı toparlıyordum. Geri kalan her şeyi geldiğimizdeki gibi bırakacaktık.

Öğlene doğru Leyla ile küçük bir alışveriş turuna çıkıp onun eksiklerini tamamladık. Bunun ardından birlikte kuaföre giderek saç ve makyaj işini de halledip eve döndük.

“Yağız.” Biraz isyan eder gibi çıkan sesimle oturma odasında olan kocam yatak odasının kapısında görünmekte gecikmedi.

“Ne oldu güzelim?”

Elime aldığım iki elbiseyi de askılarından tutarak ona doğru çevirdim. "Hangisini giyeceğime karar veremiyorum, bu çok ani oldu."

Dudaklarım büzülmüş derdimin büyüklüğüyle hüzünlenirken gülererek yanıma yaklaştı. "İkisi de yakışır sana."

Elbiseleri kendime doğru çevirdiğimde yeniden alıcı gözle baktım. Lacivert olan hoş duruyordu aslında. Mini bir elbiseydi. Önü kapalıydı fakat sırt kısmında kat kat düşen kumaş V şeklinde dekolte oluşturuyordu. Diğeri ise gül kurusu, uzun bir elbiseydi. Straplez elbise hatırı sayılır bir yırtmaca sahipti.

"Peki sence?" Tekrar ona sorduğum sırada elini çenesine götürdü. Onun onaylaması için yapılı saçlarımla elbiseleri sırayla üzerime tuttum.

"Bu çok kısa," dedi lacivert olanı eleyerek. "Beyaz tenin, koyu renkte daha çok göze çarpıyor." Sonra diğerine baktı. Onu incelediğinde yine suratı buruştu. "Bu uzun ama üstünü eksik yapmışlar. Bu elbise düşer üzerinden."

Gözlerimi devirerek pembe olanı kenara attım. Dudağımda küçük bir kıvrım oluştuğunda lacivert olanı üzerime tuttum. "Tamam, bunu giyeceğim."

Merakla, "Nasıl karar verdin?" dedi.

Omuz silkerek elimdekini de yatağa bıraktım. "Bundan daha güzel bahsettin."

Suratı asık bir hâlde, "Kısa olduğunu söyledim," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Ve tenime yakıştığını ima ettin."

"Bunu mu anladın?" dedi huysuzca.

Sırıtarak kollarımı beline doladım. "Evet kocacığım, benim anladığım bu. Senin zevkine her zaman güvenirim çünkü hep dürüst olursun." Suratı asıldığında gülmeden edemedim. Çok tatlıydı. İki elimle yanaklarını sıktım. "Sen niye bu kadar yakışıklısın?"

Üzerindeki lacivert gömleği, altında siyah pantolonu, kestirmek istemediği alnına dökülen siyah saçları, kirli sakalı, çatık kaşları, muazzam görünen esmer teni ve beni kendine çeken kara gözleriyle ona yeniden âşık olmam için çabalar gibiydi.

Belimi saran kollarıyla beni göğsüne bastırdı. “Gerçekten yakışıklı mıyım yoksa beni kandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Evet,” dedim içtenlikle. “Öylesin.” Kara gözleri mutlulukla parlarken onu övmeye devam ettim. “Hayatımdaki en yakışıklı erkek olabilirsin ama bunu babamla kardeşime söyleme, kıskanabilirler.” Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Sadece bu da değil; kalbini, zekânı ve kara gözlerini ayrıca seviyorum ama...” dedim uzatarak. “En çok sevdiğim şeylerden biri de esmer tenin.” Yüzünün her bir zerresinde göz gezdirirken iç çekmeden edemedim. “Ben bu kadar güzel bir bronz ten görmedim.”

Kara gözleri hayranlıkla bana bakarken yutkunduğu esnada onu ilgiyle izledim. “Kendi tenine haksızlık ediyorsun.” Parmakları yanağımdan çeneme uzandı. “Gözlerinin güzelliğinden, altın sarısı saçlarının parlaklığından haberin yok sanırım.”

Dudaklarına minicik bir öpücük bırakıp gözlerine baktım. “Var... Hepsini biliyorum.” Saçlarını severken büyük bir aşkla içimdekileri döküyordum. “Sen bana her daim bunları hissettirdin.” Öpücüğün devamını ister gibi beni çektiğinde dudaklarımız birbirine değmeden elimi araya siper ettim. “Makyajım bozulacak.”

Gözlerini devirerek belimdeki kolunu gevşetti. “Şansımın içine tüküreyim.”

O homurdanarak odadan çıkarken kıkırdayarak lacivert elbiseye sarıldım. Nikâha az kalmıştı ve ben hâlâ oyalanıyordum.

Aynanın karşısında elbisemin üzerimde duruşuna bakarken dalga dalga omzuma dökülen saçlarımı geriye savurdum. Boynumdaki Yağız’ın aldığı kolyeyi düzelterip gülümsedim. Parmağımdaki alyansımla tektaşımın yanına bilekliğimi de ekledim. Aynanın önünde duran parfümümü de sıktığımda küçük çantamı elime alarak odadan çıktım.

Elleri cebinde ayakta dikilerek pencereden dışarı bakan kocamı gördüğüm an gülmeden edemedim. Salonda dakikalardır beni bekliyordu ve sabrının tükenmek üzere olduğu belliydi.

“Ben hazırım.”

Başını benden tarafa çevirdiğinde alelade bakışları bir anda anlam kazandı. Gözleri üzerimde, kaşları çatılmakla çatılmamak arasında gezerken

boydan aşağı süzdü. Saniyelik de olsa gözleri kapandığında aklından geçen bilmiyordum. Koltuğun üzerine fırlattığı ceketini alarak bana doğru adımladı. Sert bir soluğu verdiği an kapıyı işaret etti. “Hadi gidelim.”

Aklından ne geçiyorsa hepsini yutmuştu. Kapıyı açtım, kenarda duran topuklu ayakkabılarımı alarak yere bıraktığımda sağ eşini giymeye çalışıyordum. Bir bacağıma bükmüş tek ayağım üzerinde kendimi kapıya yaslayarak destek alırken Yağız çoktan giymişti ayakkabısını. Eliyle ayağıma hafifçe vurduğunda göz göze geldik.

“Bırak, ben hallederim.” Şaşkınlıkla ayağımı yere indirmiş önümde diz çöken adama bakarken yutkunmadan edemedim. Gerçek miydi yoksa hayal âleminde mi geziyordum habersizdim. Birini çabucak giydirdiğinde diğerine geçti. Bir yandan da homurdanıyordu. “Bu kadar kısa etek giyersen eğilemezsin tabii.”

Onun ne dediğini kulaklarım duymuyordu bile. Her kelimesi anlamsız dahi olsa şu an tebessüm sebebimdi. İşini bitirdiğinde ayağa kalkarak karşıma dikildi. İki yana gerilen dudaklarıma engel olamaz hâlde, hayranlıkla onu izlerken ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Adım atmamı, konuşmamı, tepki vermemi bekledi. Yapamadım. Sadece sırtlamakla yetindim.

En sonunda hâlimi anlar gibi o da sırtmaya başladı. Omzuma sardığı kollarıyla beni eşikten çekerek kapıyı kapattı. Sessiz kalışımın alnımdan öptü. Fısıltısı ise kulağımdan kalbime yol alıyordu. “Bana bu kadar âşıkken korkunç bir iradeye sahipsin.”

Kokusunu içime çekerek zor da olsa kendimi geri çektim. “İyi eğitim aldım.”

Usul usul başını salladığı sırada üst kattan ses geldi. İkimiz de hemen toparlanırken ince bir topuk sesi gelmeye başladı. Hemen yanında ise tok bir ses ona eşlik ediyordu. Beyaz bir elbisenin içinde görünen Leyla ve onun hemen yanında siyahlara bürünmüş Gökhan’la imrenen bakışlarımı onlardan çekemedim. Siyahla beyaz gibiydiler, gece ve gündüz gibi. Hem çok fazla zıt dururken hem de mükemmel bir uyuma sahiplerdi. Zaten onların karakteri de öyleydi. Gökhan sessiz, sert ve ağırken Leyla cıvı cıvı, neşe dolu, sesi hiç kesilmiyordu. Gökhan gerçekten de karanlığının ortasına gökkuşağını yerleştirmiş gibiydi.

Birlikte çıktık apartmandan. Emirhan ve Aykut da bizimle gelmişti.

Hep birlikte belediyeye gittik. Zaten hazır bekleyen nikâh memuru kısa sürede kıydı nikâhlarını. Yağız'la ben nikâh şahidi olurken Aykut ve Emirhan alkışlama görevini üstlenmişti.

İkisi de çok mutluydu. Gökhan'ı ilk defa bu kadar gülerken ama bir o kadar da gergin bir hâlde gördüm. İmzayı atana kadar da geçmemiştii gerginliği. Nikâh memuru evlilik cüzdanını verdiğinde Leyla'yı öptüğü an yüzündeki mutluluk ise görülmeye değerdi.

Hep birlikte belediyeden çıktığımızda onları arabalarına binmeden durdurdum. "Hepiniz durun." Hepsi bana bakarken kocamın elini kavradım. "Bugünü kutlamamız gerekiyor."

Kocasının elini sıkı sıkı tutan Leyla dudaklarını sarkıttı. "Biz de düşündük ama vaktiniz yok."

"Saçmalama," dedim atılarak. "Böylesi güzel bir günü kutlamaya her zaman vaktimiz var."

"Ee, ne yapıyoruz peki?" diye soran Emirhan'la, "Restorana gidiyoruz," dedim.

Gökhan nereyi kastettiğimi hemen anlamıştı ve olmayacağını düşünmüş gibi başını iki yana salladı. "Rezervasyon yaptırmadık, yer yoktur orada."

Başımı çevirip Yağız'a baktım. Tıpkı onun da benim gibi dudağının kenarı kıvrılmıştı. Elimi öperek diğerlerine beni işaret etti. "Karım sizin için dün akşamdan yer ayırttı. Hatta özel bir rezervasyon ayarladı."

Alt dudağımı dişleyerek kaşlarımı havaya kaldırdım. "Kocam diye demiyorum ama beni övmeyi çok sever."

"Ya Bahar..." diyerek kollarını iki yana açan Leyla ile sanki biraz önce sarılmamışız gibi sıkı sıkı sarıldık. Onun yüzünden ben de aşk kuşu olmuşum ama onun enerjisini seviyordum.

Hep birlikte geldiğimiz restoranın önünde duraksamadan edemedim. Bizde büyük anıları vardı. Yağız'ın bana sürpriz yaptığı yerdi burası. Biraz da bu yüzden burada yemek yemek istemiştım. Gitmeden görürse bir şeyler hatırlayabilirdi.

Yağız'ın elini belimde hissedince başımı ona çevirdim. "Bir şey mi oldu güzelim?"

İlgiyle bakan kocama tebessüm ederek tekrar hareketlendim. “Dalmışım sadece. Hadi girelim.”

El ele girdiğimiz restoranda garsonun bize gösterdiği masaya geçtik. Yağız ile yan yana oturduğumuzda Leyla ile Gökhan da tam karşımıza yan yana oturmuştu. Hemen Yağız’la Gökhan’ın yanına karşılıklı olarak Emirhan ve Aykut oturdu. Yanımıza gelen iki garsonla siparişlemizi verdik.

Garsonlar servisleri getirirken masa bir anda lezzetli yemeklerle dolmaya başladı. Leyla kocaman açtığı gözleriyle yine neşesinden bir şey kaybetmemişti. “Evlenmek beni acıktırdı.” Onun sözleri hepimizin yüzünü güldürürken başını sevdiği adama çevirdi. “Buraya gelmemiz de ayrı anlamlı oldu değil mi? Seninle ilk defa burada fazla romantik bir yemek yemiştik.”

Gökhan tam bu sırada Yağız’a minnetle baktı. “Kardeşim sağ olsun. Onun planı olmasa zordu.”

Yağız kaşlarını çatı. Anlayamamıştı neyden bahsettiklerini. “Ben buraya daha önce geldim mi?”

Emirhan ağzı dolu dolu onaylamakta gecikmedi. “Ooo, komutanım... Bahar Komutan’ımla burada anılarınız çok.”

Yağız başını kaldırdığında mekâna daha dikkatli bakma ihtiyacı hissetti. Cam duvarda gezen bakışlarıyla mırıldandı. “Sanki burayı hatırlar gibiyim ama...” Bir anda yüzü ifadesiz bir hâl almaya başlarken başını bana doğru çevirdi. Neresi olduğunu anlamıştı. “O şerefsizle yemek yediğin yer.”

“Yağız!” diyerek hemen uyardım fakat Aykut’un dikkatini çekmişti bile.

“Kim abi o şerefsiz?”

Dudaklarım bükülürken kocam söylemekten geri kalmadı. “Kaan denen herif.”

Gökhan şaşkınlıkla bize bakarken çatalıyla Yağız’ı işaret etti. “Hatırladı mı?”

Bıkkın bir nefes verip başımla onayladım. “Pek sağlıklı değildi ama yemeği hatırladı.”

Leyla heyecanla araya girdi. “Bu çok güzel. Demek ki kısa sürede daha çok şey hatırlayacak.”

Yağız pek fazla aynı fikirde değildi. “Bundan başka bir şey hatırlamadım. Bu hatırladığım da saçma sapandı zaten. Zaman kavramım yok. Ne, ne zaman oldu bilmiyorum.”

“Olsun,” dedi Leyla, teskin etmek ister gibiydi. “Başlangıcı yakaladıysan devamı da olacaktır.”

“İnşallah,” dediğimde içimdeki kadın olacaklar için büyük bir savaş veriyordu. Bir yanımda deli gibi bunu isterken diğer yanımda it gibi korkuyordu.

Hepimiz tatlı bir sohbe girmiş yemeğimizi yerken eski günlerdeki gibiydik. Hatta Yağız ekibi sevmeye bile başlamıştı bence. Öyle ki arada yapılan esprilere gülüyor ve bir şekilde geçmişini hatırlamasa da onların sohbetine katılıyordu. Bense mutluydum. Uzun zaman sonra ilk defa kendimi eskisi gibi huzurlu hissediyordum ve bu beni mutlu ediyordu.

Yemeklerin ardından tatlıları da yediğimiz sırada Leyla tam karşımda bana doğru eğildi. Sanki diğerlerinin duyma şansı yokmuş gibi fısıldadı. “Lavaboya gidelim mi?”

Gökhan eğilerek onun gibi fısıldadı. “Hiçbir şey duymadık.”

Suratını asarak kocasına ters bakışlar atan Leyla ile gülerek ayaklandım. “Gidelim hadi.”

Birlikte lavaboya girdiğimizde Leyla boş kabinlerden birine girdi. Ellerimi yıkadıktan sonra aynada kendime çekidüzen verirken küçük çantamdan çıkardığım ruju dudaklarımın üzerine sürerek yeniledim. Dudaklarımı birbirine bastırarak iyice ruju yedirirken bakışlarım saçlarımda geziyordu. Oldukça dağılmış olduğunu düşündüğüm sırada çantamın içinde toka aradım. Olmadığını bildiğim hâlde bu arayış bir ihtimaldi. En sonunda bileğimdeki kumaş bilekliğe gözlerim takılırken onu çözdüm. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde ensemden toplayıp bileklikle bağladığım sırada Leyla kabinden çıktı. Yanıma gelerek ellerini yıkarken aynadaki yansıma bakarak gülümsedi. “İyi görünüyorsun.”

Saçlarımı toparlamayı bitirerek ona döndüm. Beyaz elbisesi, koyu kahve saçları, alına dökülen kâkülleri, iri gözleri ve kardeşi kadar olmasa

da belirgin kirpikleri ile çok güzel olduğu aşikârdı. “İyi görünen birini arıyorsan aynaya bak.”

Kızaran yanaklarıyla aynanın karşısında kendine utangaç bir tavırla bakarken ona garip gözlerle bakıyordum. Daha fazla hâline dayanamayıp koca bir kahkaha attım. “Bir insan aynada kendine bakarken niye kızarır ki?”

Leyla sarkıttığı dudağıyla bana doğru döndüğünde neredeyse ağlayacak durumdaydı. “Çok korkuyorum Bahar,” dedi bir anda. “Kendimi sakinleştirmek istiyorum ama olmuyor.”

Suratım buruşmuş hâlde ne demeye çalıştığını anlamak istiyordum ama ortada Leyla’nın korkacağı bir şey yoktu ki. “Neden korkuyorsun?”

Homurdanarak kabinlere yöneldi ve hepsini tek tek kontrol etmeye başladı. “Gerçekten anlamıyorsun. Kadın değil de erkek olmalıydın.” Kaşlarım havada onu izlerken kabinlerin boş olduğundan emin olduğunda yeniden yanıma sokuldu. “Biz evlendik ya hani.” Başımı eğdiğimde titrek bir soluk verdi. “İşte bu gece ne olacak bilmiyorum.”

Şimdi neyden bahsettiğini anlamıştım. Dudaklarım iki yana gerilirken kollarımı göğsümde birleştirdim. “En fazla ne olabilir ki?”

Kaşlarını çatarak koluma bir tane indirdi. “Of Bahar... Bu evlilik çok ani oldu ve biz daha düğün yapacağız. Gökhan’la bu konuyu hiç konuşmadık. Şimdi gece nasıl devam edecek bilmiyorum.”

Yanağından makas alarak ona doğru eğildim. “Leyla... Buna sen karar ver. Sen ne istersen o olur.”

Ağlamaklı hâlde gözlerini kırptırdı. “Ben ne istediğimi bilmiyorum ki. Sadece çok âşığım ama çok da korkuyorum.”

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Ne demem gerektiğini bilmiyordum ki. Kelin merhemi olsa deyimi gibiydi bizim iş. “Yani...” dedim düşünceli bir sesle. “Aslında Gökhan o kadar korkutucu biri değil.” Leyla ne saçmalıyorsun der gibi suratıma bakarken yanaklarımı şişirdim. “Of Leyla! Akışına bırakmayı denesen olmaz mı?”

Kaşları havalandığında bu sefer de o kollarını göğsünde birleştirerek çenesini kaldırıp beni işaret etti. “Sen olsaydın akışına bırakır mıydın?”

Gözlerim dalıp giderken Yağız’la olan eski anılarımızı hayal ettim.

Düşünmeye bile gerek yoktu. “Konu eski Yağız olduktan sonra emin ol bırakırdım.”

“Eski Yağız,” dedi kelimelerimi vurgulayarak. Bir anda kendisini unutmuş, meslek aşkıyla yanan birine dönüşmüştü. Sessiz kaldığını görünce bakışlarına şefkat bulaştırarak koluma dokundu. “Sorun ne Bahar?”

Şimdi de içini dökme sırası bana gelmişti. Gerçekten kadınlar tuvaletinde bunu konuşuyor oluşumuz da mükemmeldi. “Eski Yağız bana çok âşıktı. Şimdiki adamın ne hissettiğini bilemiyorum Leyla. Eski Yağız’ın duygularından asla şüphe etmezdim.”

Düşünceli bir hâlde kâküllerini düzeltti. “Neden ona bir şans vermiyorsun? Yağız eskiye göre çok daha dürüst görünüyor bana. Aklından geçeni açıkça dile getiriyor. Kocanın sana karşı ilgisiz olduğunu iddia edemezsin.”

Dudaklarım büzüldüğünde dalgın bakışlarla iç çekmeden edemedim. Çok oyalandığımızı fark ettiğim an biraz da konuyu kapatmak adına kapıyı gösterdim. “Biraz daha burada oyalanırsak bir kocamız olmayacak.”

Kıkırdayarak arkasını döndü. “Artık benim de kocam değil mi?”

Onun çocuksu tavrıyla gülümserken peşine takıldım. “Evet süslü, artık bir kocan var.”

Birlikte tuvaletten geç de olsa çıktığımızda belli ki ikimizin de bu konuşmaya ihtiyacı vardı. Masamıza doğru ilerlerken Yağız ve Gökhan karşılıklı çay içiyordu. İşin garip tarafı ise Emirhan ve Aykut ortalarda yoktu. Masanın önüne geldiğimizde Gökhan alaycı bir bakış attı. “Niye geldiniz hanımlar, acelemiz yoktu.” Yağız da aynı alayla devam etti. “Sabaha kadar beklerdik biz sizi.”

İkimiz de onların tavrı karşısında sadece göz devirirken boş sandalyeleri işaret ettim. “Aykut’la Emirhan nerede?”

Gökhan alayla dudağının kenarını kıvırdı. “Hesabı ödememek için kaçtılar.”

Tekrardan gözlerimi devirmek istemediğimde Yağız ayağa kalktı. “Kalkalım biz de artık.”

Gökhan da ayaklanırken Leyla ile onu önden gönderdik. Biz hesabı ödemek için biraz oyalanmıştık. Bu yemek, onlara nikâh hediyeimizdi ve

arkadaşlarımıza bundan çok daha fazlasını borçluyduk. Kapıya çıktığımızda arabaya doğru biraz yürüyecektik. Yağız beni durdurarak üzerindeki ceketı çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi.

“Hava serinledi, üşüyeceksin.”

Ceketin iki yanından kavrayıp gülümsedim. “Düşünceli kocam benim.”

Ceketin altında kalan saçlarıımı çıkarırken oldukça özenliydi. “İyi bir eş olmaya çalışıyorum.”

Neşe içinde sıırttım. “İyi bir eşten fazlasısın benim için.”

Ceketinin iki ucundan tutarak beni kendine çekti. “Fazlalıklarıımı merak ediyorum.”

Yakınlığımız beni ufak bir telaşa düşürürken etrafıma bakındım. Ortalıkta pek kimseyi göremeyince alt dudağıımı ıslatarak kara gözlerine odaklandım. “Her şeyim olman mesela.”

“Hım...” dedi burnunu burnuma sürterek. “Yalnız değilsin karıcığım, benim her şeyim de sensin.” Geri çekildiğinde gülümsedi. “Sen, geçmişı olmayan bir adamın her şeyisin.”

Gözlerimi zorla kaçıırken biraz utanmıştıım fakat bu sefer de bizi uzaktan izleyen adama takıldım. Gözlerim kısıldığında onun kim olduğunu hemen anlamıştıım. Kaan, uzaktaki arabasının içinde indirdiğı camdan bizi izliyordu. Restoranın çaprazına park edilmişti araba. Muhtemelen ön koltukta şoförü vardı. Yağız’ın onu görmemesi adına hemen başını çevirerek ona baktım. Hâlâ tebessümle beni izliyordu.

O an içimden gelerek, belki de Kaan’ın bizi izliyor oluşunun etkisiyle uzanarak Yağız’ın yanağıına sııcacık bir öpücük bıraktım. Aldığı öpücükten memnun hâlde dudakları biraz daha gerilirken çenemi iki parmağı arasına kısıtırarak alnıma küçük bir öpücük bıraktı. “Evimize gidelim güzelim.”

Başımı eğmemle beni omzumdan tutarak arabaya yönlendirdi. Ne hikmetse kibarlık yaparak ilk başta beni bindirdi. Kendi yerine geçmesini beklerken kısa bir an arka tarafa baktı. Neye baktığını anlamak için eğilirken müsaade etmeyerek kapıyı biraz kapattı. “Sakın arabadan inme Bahar!”

Ne olduğunu anlayamazken, “Yağız!” dedim telaşla ama o beni ikinci kez tembihledi.

“Sözümü dinle.”

Mecburen başımı eğdiğimde kapıyı kapattı. Hemen pencerenin camını indirerek kafamı uzattığımda karşıya geçtiğini gördüm. Kaan’ın araba basının olduğu yere gidiyordu. Sıkıntılı bir soluk vererek bir elim kapıda mecburen onu beklemeye başladım. Yağız arka cama eğilerek bir süre Kaan’la konuştu. Ne konuştuklarını deli gibi merak etsem de hiçbir şey göremiyordum.

Dakikalar geçtiğinde Yağız gelerek şoför koltuğuna geçti. Yola çıktığımızda daha fazla kendimi tutamadım. “Gördüğünü düşünmemiştim.” Bana kızgın olacak ki ters bakışlarını üzerime diktiğinde boğazımı temizledim. “Ne konuştunuz?”

Bir süre ses çıkarmadı. Pürdikkat yolu izliyordu. Konuşmayacağını düşünerek tekrar dudaklarımı araladığımda benden önce davrandı. “Benim olanın hafızamı da kaybetsem benim kalacağını, bunu yokluğumda anlamış olması gerektiğini söyledim.”

Aklım bir anda eskiye giderken Yağız’ın olmadığı zamanlarda Kaan’la olan konuşmalarımızı hatırladım. Bankta otururken elimi tuttuğu aklıma geldiğinde bir an kendimi kötü hissettim. Yağız bana geçen zamanda hayatında olanlardan bahsetmişti ama ben ona anlatmamıştım. Her ne kadar onsuz geçirdiğim zamanda hiçbir yanılsaya düşmesem de bunu bilmeye hakkı vardı. Sessiz bir soluk bıraktığımda, “Yağız,” dedim açıklama yapmak isteyerek. Başını çevirerek bana baktığında devam ettim. “Sen yokken...”

Sözümü keserek, “Benden hiç umudunu kestini mi Bahar?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Senden umudumu kestiğim gün kendi canımdan vazgeçtim Yağız. O gün de seni buldum. Eğer o gün seni bulamayıp saydım tek istediğim şehit olmaktı.”

Başını çevirerek gözlerimin içine baktı. Çok uzatma şansı yoktu çünkü araba kullanıyordu. Viteste duran elini kaldırarak elimi tutup öptü. “Bana başka bir şey anlatmana gerek yok Bahar.”

Dudaklarım kıvrılırken gözlerim de gülüyordu. Hissettiğim mutlu-

lukla kolunu kavrarken başımı omzuna yasladım. Bana inandığı ve güvendiği için kalbimde bir serinlik hissettim. Bir anda bütün yaşadığım sıkıntıyı yok etmişti. Devamında ise sessiz geçen bir yolculuk oldu.

Kendi dairemize çıktığımızda eve girer girmez ayağımdaki topuklulardan kurtuldum. Salona geçen Yağız, elindeki ceketle kendini koltuğa bıraktı. Onun bu hâlini tebessümle kapıdan izliyordum.

“Kahve içer misin?”

Manşetlerini açarak geriye kıvrırken, “Olur,” dedi sadece.

Çıplak ayaklarımla mutfaka girdiğimde ısıtıcıya su koydum. O kaynamadan hemen çıkardığım kupalara kahveleri ekledim. Biraz da çok sert olmaması adına süt kattım. Aşırı sert kahveleri sevmiyordum. Su kaynadığında onu da ekleyerek karıştırıp kupaları elime aldım. Ufak adımlarla salona girdiğimde Yağız, üzerindeki gömleğin bir iki düğmesini açmış, başını arkaya yaslamış gözleri kapalı bekliyordu. Geldiğimi fark edince hemen gözlerini aralayıp toparlandı. Kahvesine uzandığı sırada yüzünde memnun bir ifade vardı.

“Teşekkür ederim.”

Tebessümle, “Afiyet olsun,” dedim.

Kahvesinden bir yudum alıp başını kaldırdığında hâlâ ayakta dikiliyor olmam dikkatini çekti. “Oturmayacak mısın?”

Omuz silkerek kahvemden içtim. “Bana yer açarsan oturacağım.”

Şaşkınlıkla sağına soluna bakındı. Oturduğu üçlü koltukta iki yanı da boştu. “Tam olarak nerede yer açmam gerekiyor?” Merakla bana baktığı sırada kaşlarıyla kucaklarını işaret ettim. Hayretle bakışları kendi bedenine düştü. İnanamamıştı sanırım. Kaşları havada göz göze geldiğimizde *bura ya mı* der gibi işaret yaptı. Gözlerimi kapatıp açtığımda çabucak elindeki kupayı orta sehpaye bırakarak ellerini iki yana açtı. “Gel.”

Elimdeki kupayla dikkatli bir şekilde kucaklarına otururken yüzünde çapkın bir sırıtış vardı. “İkimizi de yakacaksın bu gidişle.”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Elimde tutmaya çalıştığım kahveden mi bahsediyor yoksa başka bir şeyi mi ima ediyor bilemesem de umursamadım. Onunla yanmaya da razıyım. “Benim için yanmayı göze alamaz mısın?”

Yanağımı severken, “Ben çoktan aldım,” dedi imalı sesiyle. “İsrarla yakmanı bekliyorum.”

Küçük bir kıkırtı daha döküldü dudaklarımdan. Onun bu kadar istekli hâli bile içimi kıpır kıpır ediyordu. İki elimle tuttuğum kahvemen bir yudum daha aldığımda yandan bakışlarım da onun üzerindeydi. “Küçükük bir işaret Yağız.” Dudaklarımı yalayıp yutkundum. “Sadece küçük bir işarete ihtiyacım var.”

“Hım...” dedi düşünceli bir hâlde uzatarak. Kendi kahvesini unutup elimdeki kahveden bir yudum aldı. “Küçük bir numaram var.”

Kaşlarım havalandığında elimdeki kupayı alarak kendininkinin yanına bıraktı. İlgiyle onu izlediğim sırada yana fırlattığı ceketine uzanırken bir yandan da düşmeyeyim diye belimden tutuyordu. Ceketini kendine çektiğinde iç cebini kurcalamaya başladı. Çıkardığı çikolatayı bana uzattığında donup kaldım. Beklemiyordum. Ne uzanabildim ne de elime almaya cesaretim vardı. Çikolatadan zorla aldığım gözlerimi onun kara gözlerine diktiğimde bakışlarım çoktan buğulanmıştı. Biraz korku, biraz telaş, biraz da heyecanla bakıyordum ona.

“Hatırladın mı?” Titrek çıkmıştı sesim. Pek çok duygu vardı içinde. Nefesimi tutmuş cevabını beklerken, “Demek doğruymuş,” dedi. Anlayamadım. Bu sefer de yine bir şeyleri yanlış hatırlıyor olmasının endişesine kapıldım.

Başını kaldırarak kara gözlerini biraz hüznün biraz da mutlulukla bana dikti. “Kime senin neyi çok sevdiğini sorsam bu çikolatayı söyledi.” Gözlerimden küçük bir kırıklık geçtiğinde o bunu fark etmedi. Hatırlamamıştı. “İlk başta beni kandırdıklarını düşündüm.” Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. “Senin gibi her şeye sahip olabilecek bir kadının küçük bir çikolatayla mutlu olması garip.” Elindeki çikolatayı salladı. “Şimdi görüyorum ki doğruymuş.”

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştuğunda uzun zamandır ağzıma sürmediğim çikolataya hasretle baktım. Küçük bir düzeltme yapmam gerekiyordu. Ne yazık ki kocama eksik bilgi vermişlerdi. “Eskiden çok severdim. Sen gittiğinden beri yemiyorum.” Gözlerime bulanık hüznün başımı yana yatırdım. “Ben çikolatayı severdim, sen de çikolata kokan dudaklarımı... Sen gidince o da anlamını kaybetti.”

Yüzümde gezen bakışları tekrar çikolataya düştüğünde açmaya başladı. Tek kaşı havadayken arada bana bakmayı da ihmal etmedi. “Ben yine buradayım.” Çikolatan küçük bir parça kopardığında dudaklarıma yaklaştırdı. “Neyi unutursam unutayım,” dedi kendinden emin. “Senin çikolata kokan dudaklarını en baştan yine severim. Sen de sevmekten vazgeçme Bahar.”

İçten gelen sesiyle gözlerim kapanırken dudaklarımı araladım ve verdiği çikolatayı kabul ettim. Gözümünden süzülen yaşla ağzımda eriyen çikolatanın tadına kendimi bırakırken dudaklarım yavaş yavaş kıvrılmaya başladı. O kadar güzeldi ki tadı, meğer kocamın elinden olması ayrı bir lezzet katıyormuş. Gülümseyerek gözlerimi araladığımda hayranlıkla beni izleyen adamla karşılaştım. Elini belimden sırtıma doğru çıkararak uyguladığı baskıyla beni kendine çekti. Dudaklarımızın birleşmesi de aynı hızla olmuştu.

Yumuşacık öpüşlerine hasretle karşılık verirken kollarımı sıkıca boynuna doladım. Bir eli çıplak bacağımda, diğeri belimde gezerken nefessiz kalmaya yeminliymiş gibi bırakmadı beni. Zorla dudaklarımız birbirinden koptuğunda alnımı alnına yasladım. Göğsümün içinde çırpınan kalbim hızla atarken küçük bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma.

“Şimdi anladım çikolata kokan dudaklarını neden sevdiğimi.” Kıvrılan dudaklarımla gözlerimi kapatmış onu dinliyordum. Eli yanağıma uzandığında usulca okşadı. “Gözlerime bak,” dediğinde hemen mavinin en güzel tonuna bulanık gözlerimi beni içine çeken kara gözlerine serdim. “O güzel gözlerin hep beni görsün.” Büyük bir aşkla ona bakarken saçımdaki kumaş parçasına uzandı. Acıtmamak adına başını yana eğerek tokayı çekip çıkardığında sarı saçlarım ortalığa saçıldı. Yüzüme dökülen saçlarımı özenle kulağımın arkasına sıkıştırırken bir süre beni izleyip çeneme dokundu. “Sana karşı hissettiğim duyguların adını bilmiyorum Bahar.” Saçlarımdan bir tutam yakaladığında narince okşadı. “Ama eğer karşılığı aşksa, sana yemin ederim fazlası var eksigi yok bende. Seni çok seviyorum. Ben karımı çok seviyorum, Bahar.”

Duyduklarım rüya gibi gelirken içimi kaplayan mutluluk kalbimi ele geçirmişti bile. Her şeyi unutup kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. “Yağız...” Birçok duygunun karışımı hâlinde çıkan sesimle içimde onlenemez bir duygu seli vardı. “Seni çok seviyorum.”

Dudaklarımız tekrar birbirine kavuşurken daha şiddetliydi öpücüklerimiz. Benim içimde hasret, onun içinde acemilik vardı. Yine de ten teni tanıyınca akıl unutsa da onlar bir şekilde anlaşırdı.

Beni kucağında sıkıca tutarak kalkacağı sırada cırladım. “Çikolatam...”

Başını iki yana sallayarak yana doğru eğildiğinde uzanarak çikolatayı aldım. Kucaklarında hiç zorlanmadan beni yatak odasına götürürken bir parça çikolata daha attım ağızma. Memnun mırıltılarımla bir parça da Yağz’a uzattım. İkimiz de çikolatalarımızı yiyerek odaya girdiğimizde beni dikkatle yere indirdi. Saçlarımı omzumdan geriye attığında bedenlerimizi birleştirdi.

“Bahar...” dedi arzulu bir sesle. Burnuma, yanaklarıma ve boynuma küçük öpücükler bıraktığı esnada tekrar fısıldadı. “Bu gece olmazsa ölecekmişim.”

Kahkaha atmamak için alt dudağımı ısırırken kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Elimdeki çikolata paketini yanımdaki etajere bırakıp gömleğine uzandığımda cilveli bir hâlde gülümsedim. “Kocamın ölmesini asla istemem.”

Düğmelerini yavaş yavaş açarken ilgiyle izliyordu beni. Dudağının kenarı kıvrılmış çapkın bir gülümseme vardı yüzünde. Sanki bir yandan da zafer naraları atar gibiydi. Aynı ilgiyle bakıyordum ona. Son düğmeyi de açtığımda omuzlarından sıyırdığım gömleği üzerinden çıkardım. Yere düşen gömlekle belimi kavradığı gibi beni kendine çekti. Dudaklarıma yeniden kapandığında bu sefer öpücüklerimizde sadece tutku vardı. Birbirimize yetemediğimizde belimi saran kaslı kolları beni yukarı kaldırırken bacaklarımı beline doladım. Ne sıyrılan eteğim ne de başıma gelecekler umurumda bile değildi.

Hırıltılı bir solukla dudaklarımızı kopardığında beni kolları arasından bırakmadan alnını alnıma yasladı. İkimizin de inip kalkan göğsü nefeslerimizin ve heyecanımızın dili gibiydi. Başını geriye çektiğinde göz göze geldik. Tutkuyla bakan gözleri bir yandan da büyülenmiş gibiydi. Yanağımı kavrayan eli bulunduğu yeri tamamen kapladığında alnıma telaşsız, içimi ısıtan bir öpücük bıraktı.

“Bu harika bir şey Bahar.”

Bir elim omzunda sanki beni düşürme ihtimali varmış gibi sıkı sıkı

tutarken diğerk elimle yanağımı kavrayan elini tutarak dudaklarımı avuç içine bastırdım. Geçmiş ne olursa olsun benim geleceğim oydu ve ben onunla mutlu olmanın bir yolunun mutlaka bulacaktım.

“Bu sadece başlangıç sevgilim. Bu gece, hayallerinin ötesinde olacak.” Siyah saçlarına uzandığımda hasretle parmaklarımı arasında gezdirdim. “Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

Her yara bir gün çiçek açar; iyileşmez sanmayın. Her insanın güneşi bir gün doğar; karanlık baki sanmayın.

Elimdeki kahvaltılıkları masaya dizerken yüzümde silemediğim bir tebessüm vardı. Kocamla geçirdiğim gece bir türlü aklımdan çıkmıyordu ve sürekli sırtıyordum. Onu uykunun kollarına bırakmış ve sürpriz yapmak için kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Onunla her şeye sanki yeni başlamıştım ve tek istediğim benimle mutlu olmasıydı.

İçimde açan çiçeklerle tekrar mutfığa girdim. Omlet için yumurtaları çırparken bir yandan da şarkı mırıldanıyordum. İçim içime sığmıyordu. Belki de geçmişi silmeli ve yeni bir sayfa açmalıydık. Daha temiz, daha güzel bir sayfa. İkimizin de mutlu olmaya ihtiyacı vardı. İkimiz de bunu hak etmiştik.

Hazırladığım yumurtayı ocağın üzerinde ısınan tavaya döktüğümde kaynayan çayın altını kıstım. Dikkatle yumurtanın pişmesini beklerken arkamdan belime sarılan kollarla hareket edemedim. Beni göğsüne bastırarak burnunu saçlarım arasına daldıran kocam derin bir nefesi ciğerlerine çekti.

“Günaydın.”

Yumuşacık çıkan sesiyle başımı arkaya atarak gözlerimi kapattım. “Günaydın canım.”

Koklaya koklaya yanağıma ve boynuma bıraktığı öpücüklerle huylanarak kahkaha attım. “Dur Yağız, huylanıyorum.”

Belimi sıkıca sarmış çenesini omzuma koyduğunda, yanmasın diye omletle ilgilenirken huysuz çocuklar gibiydi. “Sabah seni kollarım arasındabulamamaktan hoşlanmıyorum.”

Hazır olduğunu düşündüğüm omleti kolayca tabağa koyduğumda elime alarak ona doğru döndüm. “Sana lezzetli bir kahvaltı hazırlamak için erken kalkmam gerekiyordu.”

Kara gözlerindeki parıltılarla iç çekti. “Hayatımın en güzel gecesinin sabahı da ondan aşağı kalamazdı tabii.”

Sırıtarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Hak edene hak ettiğini vermek gerekir.” Kaşları havalandığında kollarından sıyrılarak kapıya yöneldim. Bir yandan da ona gelecekleri söylüyordum. “Çaydanlıkla ekmeği sen alır mısın?”

Birlikte masaya oturduğumuzda Yağız, çay doldurduğu bardakları önümüze bıraktı. Bir parça aldığım omleti ona uzattığımda heyecanımı gizleyemiyordum. “Tadına bak hadi. Bakalım beğenecek misin?”

Beni ikiletmeden sıcak omleti yerken keyifliydi. “Çok iyi.” Elimden öperek gülümsedi. “Karım yaptıysa aksi mümkün olamaz.”

Havaya girmiş hâlde otuz iki diş sırtırken çayımdan yudumladım. “Beni şımartıyorsun ama sevdim bunu.”

Tabağına kahvaltılıklardan doldururken iştahı da oldukça açıldı. “Seni şımartmazsam ayıp bana.” Tek kaşını kaldırarak yandan bir bakış attı. “Sen bana dün geceyi verdin ya, ben sana ne versem az.”

Huzurla gözlerine bakarken iç çekmeden edemedim. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp masada duran elini kavradım. “Biz evliyiz Yağız. Olması gereken buydu. Ben sadece kalbini tekrar kazanamamaktan korktum.”

Öyleydi gerçekten. İnsanın deli gibi âşık olduğu kocasının onu hatırlamaması, kalbinin boşlukta olması korkunçtu. Ne kalbinde bana yer açacağına dair bir iz vardı ne de boş sandığı kalbinin kime tutunacağını garantisi. Bu korkunç bir şey, bu gerçekten korkunç bir şey. Onun kalbinde benden başkası olma ihtimali bile beni çıldırtırdı.

Sandalyemden tuttuğu gibi beni kendine doğru çeken adamla kaşlarım havada yerde kayan sandalyeyi izliyordum. Çaprazımda duran kocama istemeden de olsa yaklaştığımda eğilerek dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı. “Artık geçmişi hatırlayıp hatırlamamak umurumda bile değil. Tek istediğim seninle mutlu olmak.”

Yerimden kalkarak kollarımı boynuna doladığımda beni kucağına

çekti. “Benim de tek istediğim bu Yağız. İnan tek istediğim seninle mutlu olmak.”

Birlikte neşe içinde yaptık kahvaltımızı. Yağız çocukmuşum gibi beslemişti beni. O kadar ilgiliydik ki birbirimize sanki geçmişin acısını çıkarıyorduk. Beraber topladık masayı. Daha bir sürü işimiz vardı ve bir de bugün yola çıkacaktık.

Salondan başladık evi toplamaya. İkimizde de küçük kartonlar vardı. Sadece küçük süs eşyalarını ve bazı hediyelerle birlikte fotoğraflarımızın olduğu çerçeveleri aldık.

Mutfak biraz daha uzun sürmüştü. Banyoyu da hallettiğimizde yatak odası kalmıştı sadece. Ben kıyafetlerimizi toplarken Yağız da eşyaları arabaya taşımaya başlamıştı. İki araba olduğu için eşyalarımızın sığacağını düşünüyorduk. Benim arabamı Aykut getirecekti Ankara’ya. Yağız ayrı gitmemizi istememişti.

Kıyafetlerimizi valizlere doldurduğumda hepsini kapıya yaklaştırdım. Küçük bir valizi daha yatağın üzerine açtığımda onun içine de kalan şeyleri koymayı planlıyordum. Makyaj malzemelerimi, takılarımızı, birkaç krem ve ıvır zıvır kutusunu içine atarken aklıma gelen şeyle duraksadım. Başımı arkaya çevirdiğimde ortalarda kimse yoktu ve Yağız’ın sesi gelmiyordu. Hemen yere eğilerek yatağın altına sakladığım kutuya uzandım. Onu Yağız’ın görmemesi için yatağın altına sabitlemişim.

Kendime mâni olamadan kutuyu alıp yatağa oturduğumda kapağını araladım. İçindeki Yağız’ın kasaturasını kavradığımda gözlerim dolu dolu oldu. Hemen altındaki Alper’in künyesini alarak usulca okşadım. “İçin rahat olsun Alper, kocam aldı intikamını.”

Sessizce mırıldanışımın ardından künyeyi bırakıp altında duran Yağız’ın bana yazdığı mektuplara uzanacağım sırada kapı sesi geldi. “Bahar.” Telaşla elimdekileri bırakıp kutunun kapağını kapattım. Yerimden nasıl kalktığımı bilemeden kutuyu çantaya attığım gibi valizi kapatırken Yağız odaya girdi. “Güzelim, bitmedi mi hâlâ?”

Gözlerimi kapatıp saniyelik de olsa kendimi teskin etmenin ardından yüzümdeki endişenin yerine güzel bir tebessüm kondurarak ona doğru döndüm. “Bitti canım. Silahlarımız kaldı sadece.”

Etrafına bakınıp yanağımdan küçük bir makas aldı. “Ne çok eşyamız varmış.” Arkamdaki valize uzandı. “Ver bakalım sen onu da bana.”

Endişeyle önüne geçtim. “Sen onu bırak canım. İçine bir iki şey daha koyacağım.” Arkasında duran iki büyük valizi gösterdim. “O ikisini götür.”

Bir bana bir de arkamdaki valize baktığında kalbim hızlanmaya başladığı an çok üzerinde durmadı. “İyi bakalım.” Valizleri tutarak sürüklemeye başladı. “Silahları da koy, çıkalım. Geç saate kalmasak iyi olacak.”

Sessiz bir soluk verdiğimde elimi kalbimin üzerine koydum. Onun bu kutuyu görmesini istemiyordum. Sanki tüm acılarımız bu kutunun içinde saklıydı ve ben o acılarla yüzleşmek istemiyordum.

Bütün eşyalarımızı arabalara yerleştirdiğimizde gitmek için hazırдық. Evin anahtarını şimdilik Leyla’ya teslim ederken karargâha uğrayıp Turan Albay’la da vedalaşmamız, hemen ardından da yola çıkmamız gerekiyordu. Leyla ile vedalaştığımızda nitekim en zoru Gökhan için olmuştu. Bir günlük karısıyla zorla ayrıldığında ikisinin de birbirine çabucak kavuşma sözü verdiğini biliyordum fakat bu durum nereden baksan en az bir ay sürecek gibiydi.

Arabaya bindiğimizde içimi bir hüznün kapladı. Gözlerim dolu dolu anılarımızı bıraktığımız binaya bakarken Yağız bunu fark etmiş gibi elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. “Üzülme güzel gözlüm. Her şey çok daha güzel olacak.”

Başımı ondan tarafa çevirip buruk bir tebessüm sundum. “Umarım bizim için güzel bir başlangıç olur.”

“Öyle olacak,” dedi söz verir gibi. “Her şey güzel olacak.”

1 Ay Sonra...

Aşk mutluluk için yeterli sanıyordum. Nerede hata yaptım? “Hatırlamasa da olur. Yeter ki yanımda olsun, beni sevsin,” dedim. Neyi hesap edemedim? “Bütün kötü anıları unuturum, hepsini tozlu raflara saklarım,” dedim. Zihnime niye söz geçiremedim?

Kolay yol bana haramdı da ben mi bilemedim?

Aradan geçen bir ayın ardından, *"Her şey güzel olacak,"* diye düşünürken mutlu başlayan ikinci baharımız çok çabuk tökezlemişti. Ne olursa olsun dediğim hâlde içten içe kocamın bir şeyler hatırlamasını beklerken sonuç hüsrân oldu. Gerçi hüsrân olan kısmı hatırlamaması mı yoksa hatırlaması mı bilemiyordum. Bir adamın kalbinde saklanan mesleği onu kurt gibi kemirirken geçmiş de beni paçamdan yakalamış çekiştirmekle meşguldü.

Üç gündür evimden uzakta operasyondaydım. Bugün geri dönmüş-tük ve babamın emriyle üzerimdekilerden kurtulup yanına çıkacaktım. Kendi dolabıma her şeyi yerleştirdiğimde silahımı da yerine bıraktım. Yorgun olduğum kadar da uykusuzdum. Tek istediğim evime ulaşarak kocamın kollarına sığınmaktı.

"Hepinizin eline sağlık. Başarılı bir operasyon oldu." Üçü de gülerken devam ettim. "İşiniz bitince eve gidebilirsiniz, izinlisiniz."

"Emredersiniz komutanım," dediklerinde odadan çıkacağım zaman duraksayarak onlara döndüm. "Akşam yemeğine bize gelin. Yağız mutlu olur."

"Geliriz," dedi Gökhan. Diğerleri de başını eğdiğinde gülümseyerek çıktım odadan. Yağız'ın canının sıkıldığını biliyordum ve ona değişiklik olursa daha mutlu olurdu.

Babamın odasına geldiğimde kapıyı çalıp içeri girdim. "Komutanım, beni emretmişsiniz."

İçeride yalnız olmasını beklerken karşısında oturan askere kısa bir bakış attım. O da merakla başını benden tarafa çevirmişti. Babam eliyle işaret verdi. "Gel Bahar, otur." Gösterdiği yere, yani askerin karşısına oturduğumda babam ellerini masaya koyarak birbirine kenetledi. "Operasyon başarılı geçmiş, aferin üsteğmen."

Dik duruşumla yüzümü ifadesiz tuttum. "Sağ olun komutanım."

Hemen karşımda duran askeri gösterdi. "Seni yeni ekip arkadaşınla tanıştırayım." Şaşkınca babama baktım ama o ısrarla devam etti. "Üsteğmen Talha Özkul."

Koyu kahve saçları, kumral teni ve kahverengi gözleriyle yapılı, uzun

boyu, asker tıraşıyla karşımda oturan adam küçük bir baş selamı vererek tebessüm etti. Ona tepkisiz kaldığım sırada kaşlarımı çatarak babamı hedef aldım. “Bundan bahsetmemiştiniz komutanım.”

Babam arkasına yaslanarak tek kaşını kaldırdı. “Bahsetmem mi gerekiyordu? Yeni aldığım bir karar.” Daha fazlasına gerek duymamış gibi Talha’ya beni gösterdi. “Kartal Timi Komutam Üsteğmen Bahar Pala. Bundan sonra onun ekibinde olacaksın.”

Şaşkınlıkla olan biteni izlerken Talha bana doğru elini uzattı. “Memnun oldum komutanım. Ekibinizde olmak beni gururlandırdı.”

Boş boş onun elini sıktığımda cevap verme gereğinde bulunmadım. Derdim hâlâ babamın verdiği karardı. “Gerek var mıydı?”

Babam benimle baş edemeyeceğini anlamış olacak ki Talha’ya küçük bir tebessüm sundu. “Sen çıkabilirsin üsteğmenim. Yarın ekibin geri kalanıyla da tanışırsınız.”

Talha ayağa kalkıp küçük bir selamın ardından odadan çıktı. Babam bir anda ifadesini değiştirirken kaşlarını çatı. Kızmıştı bana. “Ne yapıyorsun Bahar?”

Öne doğru eğilerek gözlerimi irice açtım. “Asıl sen ne yapıyorsun baba? Ekipte yeni birine ihtiyaç yoktu.”

Öfkeyle elini masaya vurdu. “Buna sen mi karar veriyorsun? Dört kişiyle operasyon yürütüyorsunuz. Bir kişinin bile ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

Başımı iki yana salladığımda her ne kadar doğru söylediğini bilsem de o boşluğu dolduracak kişi Talha değildi. “Orası Yağız’ın yeri. Eğer biri eksiği tamamlayacaksa bu kişi Yağız olmalı. O, tekrar gelecek ve ekibinin başına geçecek. Ben sadece onun emanetine sahip çıkıyorum.”

Babam şefkatle gözlerime bakarken bana güzellikle açıklıyorsa kızı olduğum için değil, çektiğim acıları bildiği içindi. “Bir ay oldu, bir aydır tek bir anı hatırlamadı. Burası kişilere ve duygulara göre ilerleyen bir yer değil. Ekibi düşünmek zorundayım.”

Bakışlarım yere düştüğünde içimi bir umutsuzluk kapladı. Demek ki babam da artık Yağız için geri dönülmez bir yol olduğunu düşünüyordu. Bir aydır ben de bir umut Yağız’ın bir şeyleri hatırlamasını istemiştim an-

çak her geçen gün umudum biraz daha yok olmuştu. O kadar çok şey denemiştım ki hiçbirini işe yaramamıştı. Belki de Yağız'ın bilinçaltı o acıların hiçbirini hatırlamak istemiyordu.

“Sen de umudunu kestin, değil mi komutanım?”

Yerinden kalkarak yanıma geldi. Elini omzuma koyduğunda başımı kaldırdım. “Yağız'ın hâlâ zamanı var. Eğer hatırlarsa ekipte yeri hazır ancak her ihtimali değerlendirmeliyiz. Ekibe yeni gelen kişi Yağız'ın boşluğunu doldurmayacak. Sadece dört kişilik ekip beş kişi olacak. Yağız gelirse de altı olur. Beni anlıyor musun?”

Usulca başımı salladığımda ayağa kalktım. “Siz nasıl isterseniz öyle olsun komutanım.”

Yüzünde şefkatli bir tebessüm belirlediğinde kollarını iki yana açtı. Bunu bekler gibi sarıldım ona. Ellerini sırtıma sardığında başımdan öptü. “Hadi eve git artık. Yoruldunuz, dinlen biraz.”

Bir adım geri çekilerek gülümsedim. “Kocam beni bekler.”

Gülerek yanağımı okşadı. “Annenle iyi anlaşıyorlar, merak etme.”

“Anneme bu konuda borçluyum,” dedim geri adımlarken. Son anda hatırlamış gibi açıklama yaptım. “Çocukları akşam yemeğine davet ettim, Yağız için iyi olur.” Sadece başıyla onayladığında kapıya ulaşmıştım. Küçük bir selam verdim. “Akşam görüşürüz komutanım.”

Küçük bir tebessüm sunduğunda odadan çıktım. İçim buruktu ama beni teselli edecek kişiyi biliyordum. Arabama atladığım gibi yola koyuldum. Yolda annemi arayıp misafirlerimizi haber vermiştim. O da Ayşe teyzenin ilgileneceğini söylemişti. Annem yine çalışmakla meşguldü. Evin önüne geldiğimde arabayı bahçe kapısının dışına park ettim. Kocama sürpriz yapacaktım.

Ankara'ya geldiğimizden beri daha önce Alparslan'a tahsis edilen evde kalıyorduk. Alparslan olmayınca ev bize kalmıştı. Benim de işime gelmişti doğrusu. Çalıştığım için yemek derdim de olmuyor, annem bizim için sofraya iki tabak fazladan koyduruyordu. Yemeği hep birlikte yiyorduk ama onun dışında biz kendi evimizde takılıyorduk. Canımız nasıl isterse öyle davranıyorduk. Görevde olmadığım zamanlar bazen ben yapıyordum yemekleri. Arada dışarıdan söylüyorduk. Bazen de Yağız

giriyordu mutfağa. Annem biz rahatsız olmayalım diye koridordan karşıya geçişleri bile azaltmıştı. Kimse gerekmedikçe bizim eve geçmiyordu. Hatta eve girerken bile kendi kapımızı kullanıyorduk. Bir zamanlar iç içe geçmiş iki evi şimdi yeniden ayırmış sayılırdık.

Kapının önüne geldiğimde cebimden anahtarı çıkarıp sessizce açtım. Yağız'a geleceğimi söylememiştim ve beni görünce şaşıracaktı. Küçük adımlarla salona ilerlerken gözüme ilk çarpan sevdiğim adam oldu. Üzerindeki yeşil tişörtü, altındaki eşofmanıyla ayakta duruyordu. Adımlarımı hızlandırdığımda ona doğru koşmaya başladım. Yağız daha ne olduğunu anlayamadan sırtına atladığımda ani bir refleksle bacaklarımdan yakalamıştı. "Bahar!"

Şaşkın hâliyle küçük bir kahkaha atarak kollarımı boynuna dolayıp ona doğru eğilerek yanağından öptüm. "Ben geldim..."

Yağız'ı şaşırtmış olmaktan mutlu bir şekilde eğlenirken küçük bir boğaz temizleme sesi duydum. Yüzümdeki gülümseme donup kaldığında başımı kaldırarak yana çevirdim. Biri ayakta, ikisi koltuklara oturmuş adamlarla göz göze geldiğimde öylece kaldım. Usulca bacaklarımı gevşeterek ayaklarımı indirip yere bastım. Mutlu olmam gerekirken kocamın arkasına doğru saklanarak kafamı yana uzattım.

"Siz nereden çıktınız?"

Hepsi hâlime sırtmaya başladığında Alparslan ayıplar gibi sesler çıkardı. "Cık, cık, cık, cık... Kovsaydın sarışın."

Onur elindeki tabağı öne doğru uzattı. "Gün yapıyoruz, gel."

Meriç ayakta durmuş, elindeki tabakta bulduğu her şeyi gömerken çatalını bana doğru salladı. "Analarının karnından çıkmış ikisi de nereden çıkacak?" Suratım buruşmuş kocamın arkasından Meriç'e dil uzatırken diğer ikili hâlime gülüyordu. "Ulan bunu gören tim komutanı der mi abi? İlkokul çocuğu bile senden akıllıdır."

"Hıı," dedim suratımı ekşiterek. "Senin doktor olmanı kabullenebilen var mı ki?"

"Yine başladılar," dedi Onur.

Yağız beni kolumdan tutarak arkasından çıkardı. "Uğraşmayın karımla." Kendine çekip göğsüne bastırdığında başımdan öptü. "Aç mısın?"

Bir şeyler yiyorduk.” Düşünceli bir hâlde bakışları üzerimde gezindi. “İstersen önce bir duş al, yorgunsundur.”

İçim eriyeye eriyeye kocamın kara gözlerinde kaybolurken yüzümde hayranlıkla karışık bir tebessüm vardı. Onun bana olan ilgisi içimdeki bütün yorgunluğu yok ediyordu. “Bir şeyler yedikten sonra alırım.” Bizi izleyenlere döndüğümde onlara doğru ilerledim. Başından beri yapmam gerek şeyi yaşadığım şokla unutmuştum. “Ciddi sormuştum nereden çıktınız diye. Sizi beklemiyordum.”

Alparslan’la birbirimize sıkı sıkı sarıldığımızda yanağımdan öptü. “Burada işlerimiz vardı, dün geldik. Sen görevde olunca enişteyle takıldık.”

Gülümseyerek, “İyi ki geldiniz,” dediğimde Onur’a yöneldim. Onunla da sıkı sıkı sarıldık. “Enişteye kendimizi kabullendirmek biraz zor oldu ama sonra bizi bağrına bastı.”

Hüzünlü bir tebessüm sundum ona. Kocam maalesef ki Onur ve Alparslan’la yeni tanışıyordu. Bir zamanlar Alparslan’dan bile beni kıskandığı günler aklıma geldiğinde yüzümdeki tebessüm biraz daha büyüdü. Çok güzel anılarımız vardı bizim.

Meriç’e sarılacağım sırada Yağız beni tutarak geri çekti. “Boş ver, ona sarılmasan da olur. O buradaydı zaten.”

Meriç’in suratı asılırken gülerken Yağız’ın yanına oturdum. “Kocam ne diyorsa o.”

Homurdanarak çayına uzanan Meriç, ayakta durmaktan sıkılmış olacak ki koltuğa oturdu. “Adam her şeyi unuttu ama hâlâ kıskanç, hâlâ kıskanç.”

Yağız umursamaz bir hâlde ortada duran kendine ait olduğunu düşündüğüm tabağı dizlerime bıraktığında başını Alparslan’a çevirdi. “Hilal’i ara da çay getirsin.”

Alparslan ağzı dolu başını sallayarak telefona sarılırken poğaça ve kurabiyelerle dolu tabağa baktım. “Sen de bir şey yememişsin. Bana başka bir tabak getirir Hilal.”

Eline aldığı kurabiyeyi bana yedirirken söylediklerimi pek umursamadı. “Ben pek aç değildim zaten.”

Hilal kısa süre sonra elinde koca bir tepsiyle geldiğinde bizimkiler

yine şımarıklık ederek onu alkışlamaya başlamıştı. Hilal utangaç hâlde tepsiyi önümüze bıraktığında yandan bakışları beni buldu. “Bahar abla, şunlara bir şey söyle. Beni sürekli utandırıyorlar.”

Ters bakışlarımı üçlüye diktiğimde sesim sert ve tehditkârdı. “Uğraşmayın Hilal’le. Sizi babama söylersem kemiklerinizi kırar.”

Hepsi anında susarken Alparslan göz kırptı. “Kızım sevdiğimizden yapıyoruz işte. Girme triplere.”

Hilal gerçekten onların kendisini kardeşi gibi sevdiklerini bilse de trip atmaktan geri durmadı. Omuz silkerek hepimize getirdiği çayları servis etti. Boşları alıp giderken Onur’un dizine vurdum. “Kızlar nerede?”

Ayla ve Alya’yı kastettiğimi biliyordu. Aslında ben de vereceği cevabı biliyordum ama maksat muhabbet etmektir. “İkisi de evde yok.” Daha fazla uzatmadım. Kurs, yaz okulu, iş derken hep bir şeylerle uğraşmakla meşgullerdi. O yüzden evde olmamalarını da yadırgamıyordum.

Yarım saat daha birlikte sohbet ettikten sonra Alparslan ayağa kalktı. “Biz kalkalım, sen de dinlen biraz.”

Onunla diğer ikili de ayaklanırken tabakları işaret ettim. “Burayı dağınık bırakmayacaksınız herhâlde. Hepsini alıp mutfaka götürün.” Üçünün de suratı buruşarak homurdanmaya başladığında kaşlarımı çattım. “Azıcık eliniz iş tutsun, bir tek yemeyi biliyorsunuz.” Mecburen hepsi tabakları alarak giderken başımı arkaya doğru çevirdim. “Akşam yemekte görüşürüz.”

Suratıma ters bakışlar atıp gittiklerinde sırtarak Yağız’ın yanına sokuldum. Beni kolunun altına alarak başımdan öptü. “Herkese çektiyorsun.”

Masum bakışlarımı ona diktiğimde dudaklarımı büzdüm. “Sana da mı?”

“Yok,” dedi gülerek. “Bana mükâfat gibisin.”

Dudaklarım gerilirken dişlerimi gösterdim. “O zaman başkaları önemli değil.”

Bir eliyle saçlarımı severken alnımdan öptü. “Operasyon nasıldı? Bu sefer aramadın beni.”

Kolumu karnının üzerine sarıp başımı göğsüne yasladım. “Kusura

bakma, bunun için fırsatım olmadı.” Sert bir soluk verdiğinde kalp atışlarını dinliyordum bir yandan da. Bu durumun onun canını sıktığını, evde durmaktan bıktığını biliyordum. “Sen neler yaptın ben yokken?”

Konuyu değiştirmek adına sorduğum soruyla, “Aynı şeyler işte,” dedi sıkılmışçasına. “Annen için bir iki şey yaptım. Dün çocuklarla takıldık. Bugün de beni yalnız bırakmamak için gelmişlerdi.”

“İyi yapmışsınız.” Sesim sakın çıkmıştı. “Anlaşmanıza sevindim.” Heyecanla devam ettim. “Akşam ekibi yemeğe çağırdım, sen de özlemişsindir.” Sessiz kaldığında kendimi geriye çekerek yüzüne baktım. Durgun duruyordu. Geldiğime sevinmişti ama heyecanı kırıktı. “Bir sorun mu var Yağız?”

Dalgın hâlde gözlerimin içine bakarken gülümsemeye çalıştı ama buruk tebessümden ileri gidemedi. “Daha ne kadar işe yaramaz hâlde bu şekilde bekleyeceğim?”

Elini sıkı sıkı tuttuğumda başımı yana yatırdım. “Bunu nereden çıkarıyorsun? Sadece izinlisin.”

“Nereye kadar?” dedi nereden çıktığını anlamadığım bir öfkeyle. Sanki içinde bastırmaya çalıştığı duygular gün yüzüne çıkmak için çabalar gibiydi. “Bir bok hatırladığım yok, olacağı da benzemiyor.”

Onun aşırı gergin hâliyle bir anda şaşkınlığa uğrarken yatıştırmak adına yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Biraz gergin misin?”

Öfkeli bakışları anında yumuşarken derin bir nefes alarak kendini toparladı. “Sen bakma bana.” Yanağıma uzandığında usulca okşadı. “Yemeğe kadar uyu istersen biraz.”

Avcuna yanağımı bastırarak tebessüm ettim. “Ayşe teyze ve Hilal’e yardım etsem iyi olur. Tabii önce düş almalıyım.” Ayağa kalktığımda ısıltı bakarken onu da çektim. “Bence bana eşlik etmelisin, gerginliğini alır.”

Dudağının kenarı kıvrılırken neşesi tekrar yerine gelmişti. Belimi sarıldığında kara gözlerinde yaramaz ışıltılar vardı. “Banyo fantezisi diyorsun yani.”

Her ne kadar dudaklarım kıvrılrsa da gözlerimi devirerek kollarından sıyrıldım. Elinden tutarak merdivenlere götürüyordum. “Hayır kocacığım. Sadece çok yorgunum ve beni bebek gibi yıkayacak kocama

ihtiyacım var diyorum.” Merdivenlere geldiğimizde ben daha anlayamadan belimi kavradığı gibi omzuna atmasıyla çığlığı bastım. “Yağız!”

Bana aldırmadan merdivenleri çıkarken zorlanmadığı açıktı. “Sus. Bebekler kucakta taşınır.”

Küçük bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken kollarımı beline sardım. “İyi de hayatım sen bana bebek muamelesi yapmıyorsun ki. Un çuvalı gibi hissediyorum kendimi.”

Küçük bir kahkaha attığında sesini nefes almadan dinledim. Ben onun kahkahaları hiç eksilmesin istiyordum. Kalçama küçük bir şaplak attı. “Ayarsız kocan var, olsun o kadar.”

Bu sefer de ben ağız dolusu bir kahkaha saçtım ortalığa. “Ayarsız olman hoşuma gidiyor.”

Aşkın, tutunması zor bir derya olduğunu bilsem yine kendimi o serin sulara bırakmaktan alamazdım. Kaç kez ruhuma dokunabilir ki aşk? Duygularımı bana hissettiren adam olmayacaksa ne anlamı var ki yaşamanın? Fakat aşk keşke sadece güzel duygularla geliyor olsaydı. O zaman çektiğim acı biraz daha azalır, ruhum şifa bulurdu.

Annem yine bahçeye kocaman bir masa hazırlatmıştı. Alparslan'ın gelişini fırsat bilince akşam yemeği koca bir davete dönüşmüştü. Böyle zamanlarda annem, teyzelerimle bir araya gelir ve birbirlerine destek olurlardı. Onların çalışanları da el atınca kısa sürede koca bir masa hazırlanırdı.

Annemin en çok sevdiği şeylerden biri de bu davetlerdi sanırım. Ailemizi bir arada görmeye bayılırdı. Babamsa annemi mutlu eden her şeye bayılırdı. En önemlisi de kalabalık aileler babamın da çok sevdiği bir şeydi. İnsan zamanında yokluğunu çektiği şeylere sonradan kavuşunca bizimki-ler gibi bırakamıyordu.

Yağız'la birlikte masaya bakarken memnuniyetle gülümsedim. “Çok iyi değil mi?”

Başımı kocama çevirdiğimde masaya uzanarak atıştırmalıklardan yürüttü. “Aynı zamanda da çok lezzetli.”

Onun hâline gülerken babamın annemle bize doğru geldiğini gördüm. Bahçemizin ışıktandırması güzeldi. Hemen arkasında Alparslan ve ekürileri vardı. Birbirleriyle uğraştıkları sırada arkalarından Akın amcam, eşi ve kızları, peşinden de Giray amcam ve eşi girdi. Hepsi masadaki yerini alırken kısa süre sonra ekip gelmişti. Hilal onlara bahçeye kadar eşlik ederken Yağız'la birlikte karşıladık herkesi. Ailenin bütün üyesi benden çok Yağız'ı görüyordu ve hepsi onunla daha ilgiliydi. Yağız öyle bir girmişti ki aileye belki de hafıza kaybı ona daha öncelikli davranmalarını sağlıyordu.

Masaya sohbet ettiğimiz topluluğa göre otururduk genelde. Baş kısmında büyükler, ortasında biz, sonda da ekip vardı. Hepimiz oturduğumuzda yemek servisi hızlıca yapıldı. Yemeğe başladığımız sırada bahçeye giren iki kişi dikkatimi çekti. Elimdeki kaşığı bırakmış merakla kim olduklarına bakarken tanımak zor olmadı. Uzun zaman olmuştu Şeyma'yı görmeyeli ancak yanındaki adamı gözüm bir yerden ısırsa da pek çıkaramamıştım.

Annem de benim gibi onları fark ettiğinde heyecanla ayağa kalktı. "Hoş geldiniz çocuklar, gelin hadi. Geç kalınca gelmeyeceksiniz sandım." Belli ki annemin de misafirleri vardı. Ancak ne yazık ki ben bundan habersizdim. İkili bize doğru yaklaşırken hepimiz dikkatle onları izliyorduk. En çok kimin dikkatle baktığını söylemeye gerek yoktu sanırım çünkü Şeyma'yı gördüğünde elindeki kaşığı düşürmüştü.

"Kusura bakma İnci teyze. İşten anca çıktık."

Bu açıklama beni biraz gülümsetti çünkü Şeyma'nın yazları annemin iş yerinde çalıştığını biliyordum. Annem de seviyordu Şeyma'yı. "Çok çalışkan kız," diye bahsederdi hep.

"Hiç sorun değil," dedi annem. Sonra bize dönerek gülümsedi. "Ay size tanıtmayı unuttum." Şeyma'nın kolunu okşadı usul usul. "Şeyma'yı biliyorsunuz zaten." Yanında duran adama geldiğinde ona da sıcak bir tebessüm sundu. "Emre de benim meslektaşım. Bizim klinikte çalışıyor. Çok efendidir kendisi."

Emre utangaç fakat annemin övmesinin verdiği gururla gülümsedi. "Davetiniz için teşekkür ederim İnci Hanım."

Annem yüzündeki gülümsemeyle masayı gösterdi. "Şimdi seni

hepsiyle tek tek tanıştırmayayım, çok kalabalıklar. Şeyma evimizin yabancıları değil, sana tanıtır. Oturun hadi.”

İkisi de biraz çekingen hâlde bize doğru yaklaştılar. Emre ayakta beklerken Şeyma yanıma gelince duraksadı. “Bahar abla.”

Sandalyemi geriye çekerek ona sarıldım. “Seni yeniden görmek ne güzel.”

İçten bir sarılmanın ardından gülümsedi. “Seni görmek çok daha güzel. Çok önce gelecektim ama çekindim biraz, kusura bakma.”

Karşımda duran kadına baktım bir müddet. Hâlâ siyah saçları çok uzundu ama yüzü değişmişti sanki. Daha olgun ve güzel görünüyordu. Bakışlarındaki çekingenlik aynıydı evet ama eskisinden daha dik ve özgüvenli duruyordu. Üzerindeki pantolon ve bluz onun tarzının değiştiğini gösterir gibiydi. Yüzünde küçük bir makyaj bile vardı ki eskiden pek yapmadığı şeylerdi. Her şeyden de önemlisi daha bir kadınsı görünmüştü gözüme. Büyüyordu Şeyma. Büyürken daha da güzelleşiyor, dikkat çeken bir kimliğe bürünüyordu. “Ne kusuru? Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, çok güzel görünüyorsun.”

Yanakları kızarır gibi olduğunda zorla tebessüm etti. “Senin yanında mı?”

Dişlerimi göstererek gülümserken onu daha fazla utandırmamak adına yerime oturdum. O da biraz daha ilerleyerek masanın diğer tarafına geçti. Tam Emirhan’ın karşısına oturacağı sırada Emre sandalyesini çekerek ona yardımcı oldu. Şeyma küçük bir tebessüm sunduğunda Emirhan öyle bir bakıyordu ki Emre’nin üzerine atlamak ister gibiydi. Gözlerinde gördüklerimden ben bile korkmuştum. Karşımda oturan Gökhan’la göz göze geldiğimizde umutsuzca başını iki yana salladı. O da benim gibi olcukları sezmiş benziyordu.

Emre, Şeyma’nın yanına oturduğunda eğilerek bir şeyler dedi. Şeyma ona gülümseyip beni işaret etti. “İnci teyzenin kızı Bahar, asker kendisi. Yanındaki adam da eşi Yağız abi.” Hemen Yağız’ın yanında oturan Emirhan’ı es geçerek onun yanındaki Aykut’u gösterdi. “Aykut abi.” Başını çevirdiğinde yanına oturduğu Gökhan’ı işaret ederek gülümsedi. “Gökhan abi.” Tanıştırma işini bitirmiş gibi Emre’ye döndü. “Hepsi asker ve aynı ekipteler.”

Emre biraz şaşırmış gibi bize bakarken hepimizde göz gezdirdiği sırada Emirhan'da takılı kaldı. Şeyma bir tek onu tanıtmamıştı. "Siz?"

Yüzündeki tebessümle onun da kim olduğunu sorgularken, Emirhan kaşlarını havaya kaldırarak Şeyma'ya baktı. "Ben? Beni tanıtmayacak mısın?"

Şeyma bir süre gözlerini alamadı Emirhan'dan. Her ne kadar kaşlarını çatmış olsa da bakışlarında pek çok duygu kol geziyordu. "Emirhan," derken dudakları kıpırdanmıştı sadece. Sonuna doğal olarak *abi* eki yapmamıştı. "O da aynı ekipte."

Emirhan sert bakışlarını Şeyma'ya diktiğinde bu tanışmadan memnun olmadığı belliydi. Belki de daha fazla detay beklemişti.

Emre biraz daha dikkatli hâlde Emirhan'a bakarken kaşlarını çatı. "Sizi daha önce gördüm sanki." Bu herkesin dikkatini çektiğinde Emirhan, Şeyma'dan aldığı bakışlarını Emre'ye dikti. Sanki bu yaptığı Emre'nin onu daha kolay tanımasına sebep olmuştu. "Bizim kliniğe geldiniz mi hiç? Sanki sizi oralarda görmüş gibiyim."

Kaşlarım havada Emirhan'a bakarken buna şaşırmadım. Buraya geldiğinde arada Şeyma'nın peşine takıldığını Aykut söylemişti. Ancak daha yakınına giderek konuşabildiğini sanmıyordum. Belli ki uzaktan izlemekle yetiniyordu fakat şimdi yakalanmış gibiydi.

"Yanlış görmüşsün."

Yaptığı şeyi saklamak ister gibi soğuk bir ses kullanırken tekrar yemeğine düşürdü bakışlarını. Hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yediği sırada Yağz bana doğru eğilerek fısıldadı. "Olay ne?"

Gergin ortamı hemen fark ettiğinde ona doğru dönerek gülümse dim. Kimse duymasın diye çabalarken yaklaşarak ben de fısıldadım. "Şeyma, Emirhan'ın eşi."

Kaşları havalandığında masadakilere göz gezdirerek tekrar bana doğru sokuldu. "O zaman yanındaki adam kim?"

Onunla masada dedikodu yapıyor olmanın komikliğiyle gülmemek için kendimi zor tutarken omuz silktim. "İnan bunu ben de bilmiyorum, arkadaşısıdır herhâlde."

Omzumu koluyla sararak şakağımdan öptüğünde tabağıma işaret etti. "Yemeğini ye hadi."

Masa tekrar sessizleşirken zaman su gibi akıp gidiyordu. Yemeğin ardından masaya tatlılar geldiğinde bir parça alarak Yağız'a uzattım. Yağız keyifle yerken gülererek izliyordum onu. Ayşe teyze sütlaç yapmıştı. Her tatlısı güzeldi ama bunu da çok güzel yapıyordu.

"Yemeyecek misin?" Emirhan'ın sesini duyduğumda kime sorduğunu anlamak için başımı ondan tarafa çevirdim. Şeyma'da olan bakışlarıyla ikisi yine birbirinde kaldığı esnada Emre cevapladı.

"Şeyma sütlaç sevmiyor. Şerbetli tatlı olsa götürürdü şimdi."

Emre gülererek bildiklerini aktarırken alt dudağımı ısırarak Emirhan'a baktım. Sert bir soluk verdiği esnada sabrı tükenir gibiydi. "Sana mı sorduk kardeşim?"

Emre karşılaştığı sert tepkiyi umursamadı. Oysa ben onun yerinde olsam mutlaka umursardım. Yine de beni daha da şaşırtan kişi Şeyma oldu.

"Doğru," dedi Şeyma üstüne basa basa. "Pek sevmem."

Emre zafer kazanmış gibi gülümsedi. Sanırım Şeyma'ya karşı ilgisi vardı. Annemin onu neden davet ettiğini anlayamamıştım. İşler karışacaktı.

"Şeyma ile klinikte sürekli yan yanayız. Artık ezberledim onunla ilgili şeyleri."

Duyduklarından memnun olmayan Emirhan, elinde tuttuğu bardağı sıkmaya başladığında bu kuvvetin fazlalığını hissedebiliyordum. "Emirhan," dedim onu yatıştırmak adına ama geç kalmıştım çünkü Emre yüzündeki tebessümü bozmadan Şeyma'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hep de böyle utangaçtır mesela."

Emirhan'ın elindeki bardak kırıldığı anda onun kendini ne kadar çok kastığını anlıyordum ancak herkes yaptıklarının bedelini öderdi. Şeyma, Emirhan'ın elinden sızıp giden kanı gördüğünde korkuyla ayağa kalktı. "Emirhan!"

Bu olay hepimizi hareketlendirdiğinde Emirhan biraz önceki görüntünün etkisinde olacak ki ayağa kalktığı gibi gürledi. "Sen kimsin de benim karıma dokunuyorsun lan?!"

Emre şaşkınlıkla ayağa kalkarken bilmediği açıldı. "Karın mı?"

Şeyma itiraz etmekte gecikmedi. “Ben senin karın falan değilim!”

“Çocuklar,” dedi babam uyarmak adına ama ipler kopmuş gibiydi.

“Elin kanıyor oğlum,” dedi annem.

Emirhan ise Şeyma’da takılıp kalmıştı. “Beni delirtme Şeyma! Ağzından çıkanı kulağın duysun!”

Beklemediğim bir tepkiyle Şeyma masaya yasladığı eliyle öne doğru eğildi. “Sen kimsin ya, söylesene sen kimsin? Sen terk etmedin mi beni? Öldüm mü kaldım mı umurunda bile olmadı. Bir kere bile aramadın.”

Emirhan öfkeyle yumruğunu masaya indirdiğinde elinden sızan kanlar beyaz masa örtüsüne saçıldı. “Sen de gittin başkasını mı buldun hemen? Ulan azıcık da mı yas tutmadın? Bu kadar mı sevmiyordun beni?”

Hepimiz durmuş şaşkınlıkla onların kavgasını izlerken Şeyma buruşturduğu yüzüyle başını iki yana salladı. “Ne için yas tutacaktım? Sen kaç gün yas tuttun? Hangi kızın koynunda aldın soluğu? Ya da kaç kızın mı demeliydim?” Bakışları alaylı bir tavra büründüğünde dudağının kenarını kıvrırdı. Bizi bile unutmuştu. Öyle bir kinle intikam almak istiyordu ki bunu gözlerinde görebiliyordum. Çektiği acı neyse karşı taraftan çıkarmaya yeminliydi sanki. “Sen beni tecrübesizim diye terk etmedin mi? Ben de tecrübeleniyorum işte.”

Gözlerim kocaman açılırken Emirhan çıldırması gibi parmağını havada salladı. Bu seferki hedefi Emre’ydi. “Bu herifle mi lan? Bu herifle mi?”

Şeyma ne yaptığını fark ettiği an ellerini iki yana salladı. “Hayır! Onunla ilgisi yok.”

Fakat bunlar için artık çok geçti ki Emirhan ipleri koparmıştı. Yağız hemen yanındaki adamı tutmak istediğinde Emirhan öfkeyle yaralı elini Yağız’ın göğsüne bastırdı. “Bırak beni komutanım!”

Yağız anlamadığım bir şekilde Emirhan’ı bırakırken gömleğindeki kanda takılı kalmıştı bakışları. Ortalık bir anda karışırken, “Aykut, silahı...” diyebildim sadece. Aykut atik bir tavırla Emirhan’ın silahını belinden alırken babam, “Alparslan!” diye bağırdığında erkeklerin hepsi Emirhan’la Emre’nin arasına girdi.

Sonrası ise tam bir kargaşa oldu. Annem apar topar Emre’yi evden gönderirken babam Emirhan’ın karşısına geçmiş, bir de üstüne güzelce

azarlamıştı. Şeyma sandalyeye oturmuş ağlarken annemler onu teselli etmeye çalışıyordu.

Meriç zorla oturan Emirhan'ın eline pansuman yaparken üzüntüyle izliyordum olanları. Yaşanan her şeyden biraz kendimi suçluyordum. Karşıda unuttuğum kocam aklıma geldiğinde etrafıma bakındım. Onu hâlâ aynı yerde otururken gördüğümde yanına yaklaştım. "Yağız, iyi misin?"

Başını ufak ufak salladığı esnada Emirhan ayağa kalktı. Şeyma'nın yanına geldiğinde annem önüne geçti. "Oğlum..." dedi yumuşacık sesiyle. "Sonrasında üzüleceğin bir şey yapma."

Emirhan sadece başını eğdi. Annemi mi geçiştiriyordu yoksa ciddi miydi bilmiyorum ama annem kenara çekildiğinde Emirhan sandalyede oturmuş kendisine bakan kadına zor da olsa tebessüm etti. Bu, acı bir tebessümdü.

"Bundan sonra özgürsün Şeyma," dedi buz gibi sesiyle. "Burada herkesin huzurunda söylüyorum. Boş ol, bo..."

Emirhan daha söyleyemedi Şeyma panikle ayağa kalkarak elini kocasının dudaklarına bastırdı. "Yapma!" Gözlerinden süzülen yaşlarla karşıdaki adamın gözlerine bakarken başını iki yana salladı. "Şimdi değil. Yalvarırım yapma."

Birbirlerine âşık olmalarına rağmen canlarını acıtmak için çabalayan çifte üzgün gözlerle bakarken arkamdan bir ses yükseldi.

"Gökhan!"

Tanıdık sesle şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Leyla hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Gökhan onu görmesinin verdiği şokla olduğu yerde kalırken Leyla'nın ağladığını görünce panikle öne atılarak omuzlarından yakaladı.

"Leyla, nereden çıktın sen?" Bu sefer ne oldu korkusu içimi sardığında Leyla bir süre konuşamadı. Sadece kocasının gözlerinin içine bakıyor ve ağlıyordu. Bu durum ise Gökhan'ı daha da korkutuyordu. "Ne zaman geldin? Biri bir şey mi yaptı, söyle bana."

Leyla onu korkutmamak adına başını iki yana salladı. "Biraz önce geldim Ankara'ya. Burada olacağını bildiğim için de buraya geldim. Yüz yüze konuşmalıydık."

“Ne oldu?”

Gökhan biraz önce yaşananların da etkisiyle başlarına daha büyük bir felaket gelmesi korkusuyla rengi atmış, Leyla’nın anlatmasını bekliyordu. “Ben... Nasıl oldu anlamadım. Ne yapacağımı... Bilemedim. İnan isteyerek olmadı Gökhan. Biz daha düğün yapacaktık... Annem beni öldürür! Çok korkuyorum! Biz hiç konuşmadık ki bunu!”

Leyla telaşla anlatırken Gökhan daha fazla dayanamadığında karısının yüzünü kavradı. “Gözünü seveyim lafı dolandırmadan söyle Leyla. Annen mi bir şey yaptı?”

Gökhan’ın aklına bile gelmeyen ihtimalle Leyla başını yere düşürdü. Saniyelik süren sessizliğin ardından kocasının gözlerine baktı. “Ben... Hamileyim.”

Yüzümde şaşkın bir gülümseme belirlediğinde Gökhan sanırım şok geçiriyordu. Öyle ki bir adım geri çekilerek Leyla’nın karnına baktı. “Ne?”

Omuz silken kadın başını yana yatırdı. Yüzündeki buruk gülümsemeyle sevdiği adamın elini kavradı. “Hamileyim işte.”

Gökhan’ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini büyük bir tebessüme bırakırken hemen ardından koca bir kahkahaya dönüştü. “Leyla’m!” dedi ağız dolusu bir sevgiyle. “Karanlığıma renk getiren kadın, kâküllerini sevdiğim!” Leyla biraz utançla karşısında gülerken Gökhan çoktan kaybetmişti kendini. Belinden sardığı kadının altına uzun soluklu bir öpücük bırakıp bağırdı. “Karım hamile benim!” Sanki tüm cihan duysun istiyordu. “Benim karım hamile!”

Herkes derdini unutmuş onları alkışlarken gözlerim doldu. İkisi için de çok mutlu olmuştum ama içime öyle bir acı oturmuştu ki bunun tarifi yoktu. Gözlerim buğulanmış hâlde elimi karnıma götürdüğümde gözüm-den bir damla yaş süzüldü. İçimde hissettiğim eksikliğin acısı bedenimi sarmalamaya başladığı esnada onun yüreğimi acıtan sesi geldi.

“Biz bebeğimizi kaybettik.”

Yerimden sıçrayarak başımı korkuyla yana çevirdiğimde gömleğindeki kan lekesine aldırmadan Gökhan’la Leyla’yı izleyen Yağız’a baktım. Başını çevirmeden yandan bakışlarını bana diktiğinde korkuyla bir adım geri attım. Kara gözleri onu bulduğumdan beri böyle bakmamıştı. Şimdi ise tıpkı eski Yağız’ın gözleri gibi karaları alev alevdi.

“Yağız...” dedim korkuyla ama sesim titreyince devam edemedim. Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve sesimi biraz daha alçalttım. “Hatırladın mı?”

Gözlerimin içine bakarken başını yana yatırdı ancak yüzünde tek bir mimik oynamadı. “Hatırladım. Her şeyi hatırladım Bahar. Canımızı acıtan her şeyi hatırladım.”

Eline uzandım panikle. “Ama gitmeyeceksin değil mi?” Kendini geriye çektiği an elim boşluğa düştü. Tüm bedenimi bir titreme sardığında gözlerimden yaşlar süzülüyordu. “Gitme Yağız, konuşalım.”

Geriye doğru bir adım daha atarak, “Bana acılarımızdan neden hiç bahsetmedin?” dediğinde kalbim sızladı.

“Ben...” dedim acı çeken sesimle. “Doktor...” dedim çaresizce. “Hatırlamaz da gidersen...” diyebildim yarım yamalak. Hiçbirinin sonu gelmedi. Bütün geçmişimizi ortaya döktüğümde yine hatırlamama ihtimali vardı ve duydukları ile beni yine terk etme ihtimali yüksekti. Her türlü benden gidecek olması beni bir kafese sıkıştırmış gibi boğuyordu.

“Yağız.” Hemen arkadan gelen babamın sesiyle onların da konuşmalarımızı duyduğunu anlamıştım. “Gitme oğlum.” Babam benim için Yağız’a ilk kez böyle bir şey diyordu. Annem de babam gibi diğer yanımda belirirken bana güç vermek ister gibi omzumdan tuttu. Giderse ayakta duramayacağımı biliyordu.

“Siz karışmayın.” Yağız’ın sert ve keskin çıkan sesiyle bir adım öne attım. Anlamıştım, yine gidecekti.

“Şimdi gitme.” Onu ikna etmek ister gibiydi sesim. Hatta istesin yalvarırdım da. “Gece gece nereye gideceksin ki? Burada kal. Gitmek istersen sabah yine gidersin.”

Son kez gözlerime baktığında gözleri yine bana yabancıydı. “Biraz kafamı dinlesem iyi olur Bahar. Her şey çok karışık.”

Arkasını döndüğü gibi yürümeye başladığında küçük bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Duraksadı ama bana dönmedi. Zaten saniyelik sürdü duraksaması. Küçük adımları kocaman oldu. Gökhan’ın peşine takıldığını gördüm. Hemen ardından Emirhan ve Aykut çıktı evden.

Hıçkırıkları ortalığa saçıldı. Annem omuzlarımdan sıkı sıkı tutar-

ken daha fazla kendimi dengede tutamadım. Dizlerimin üzerine düştü-
ğümde babam belimi kavradı. Tüm sesler uğultu gibi gelmeye başlarken
annemin ağlamalarını duyuyordum. Alparslan'ın ufak ufak beni kendime
getirme çabalarını yanağımdaki elinden anlarken cılız da olsa sesi geliyor-
du kulağıma.

"Sarışın, kendine gel. Bahar... Abla... Bırakma kendini."

Bir insanın ruhu giderken bedeni ne yapabilirdi?

ACI HATIRALAR

Bir kâbusun ortasına düşmüştüm yine. Günlerce beni sarmalayan korkularım her gece iki elle boynuma sarılmış boğarken bir gün gerçek olup yüzüme çarpacağı içindi belki de.

Şimdi düştüğüm kâbusta tek farkı uyanık olmamdı. Günlerdir beni terk edecek diye korktuğum, köşe bucak kaçtığım adam yok olup gitmişti.

Her seferinde arkasından bakarken yine dayanamadım gidişine. Yokluğu ağır bir adamdı. Varlığı içimi ısıtırken gidişleri hep ağır oluyordu. Onun gelişi ilkbahar, gidişi sonbahardı. Öyle ki arkasında bıraktığı ne varsa yapraklarını döküyor, sararıp soluyordu.

Gözlerim kapalı aralamaktan korkarken bir yandan da beni sarmalayan kâbustan kaçmaya çalışıyordum. “Yağız...” Çırpınışlarım nafile kaldığında tekrar sayıkladım. “Yağız, gitme.”

Ailem de duyuyor olacak ki ara ara annemin sesi geliyordu kulağıma. “Bahar... Aç gözlerini kızım, biz yanınız.”

Ne çareydi ki o olmadıktan sonra...

Usluca gözlerimi araladığımda kısa bir an ışığa alışmasını bekledim. Etrafımdaki kalabalığı fark etmem geç olmadı. Annem hemen yanımda diz çökmüş ağlıyordu. Burçak teyzem yanıma oturmuş elindeki tansiyon

aletiyle üzgün gözlerle bana bakıyordu. Arya teyzem başımda durmuş saçlarını severken Ayla, Alya, Şeyma, Hilal ve Leyla koltuğun etrafını sarmış beni izliyordu.

Annem tuttuğu elimi öperek buğulu gözlerini bana dikti. “Şükür uyandın yavrum.”

Zorlukla tebessüm ettiğimde Burçak teyzem yanağımı okşadı. “Tansiyonun düşmüş ama bu şekilde bayılmalar her zaman normal olmaz. En kısa zamanda benim kliniğe gel de değerlerine bir bakalım.”

Bir elimle koltuğa tutunarak bedenimi geriye çekmeye çalıştığım sırada annem telaşla ayağa kalktı. “Kızım yavaş ol.”

Burçak teyzem rahat olmam için ayağa kalkarken Arya teyzem arkama bir yastık koydu.

Annemin o sırada Hilal’e baktığını gördüm. Hilal ok gibi yanımızdan fırlarken ayaklarımı yere sarkıttım. Hepsi biraz endişe biraz da tedirginlikle bakıyordu. Bahçe kapısından giren babam hızlı adımlarla yanıma gelirken ardından amcalarım ve diğer erkekler de geldi. Alparslan yanıma oturduğunda babam tıpkı annem gibi önümde diz çöktü.

“Kızım, göz bebeğim, iyi misin?”

Babamın yanağına dokunduğumda onun gözlerindeki hüznü gördüğüm an kendi derdimi unutmuş gibi teselli etmeye çalıştım. “İyiyim baba. Tansiyonum düşmüş sadece.”

Gözleri dolduğunda yanağındaki elimi öptü. “Ne istiyorsan söyle kızım. O eşek sıpasını iste, ayaklarına getireyim.” Buruk bir tebessüm şekillendi yüzümde. Zorla anca bedenler gelirdi. Kalbi, ruhu benimle olduktan sonra ne kıymeti vardı?

Akın amcam bunu bekliyor gibi babama destek çıktı. “Sen iste güzel bir sopa çekelim.”

Giray amcam da oldukça istekliydi. “El de kaldıramaz, ağzına tükürürüz.”

Annem ters bakışlarını üçlüye dikti. “Utanmıyorsunuz koca koca adamlar, size el kaldırmayacak adamı dövmeye.”

Üçü de annemi duymazdan gelirken, “Ben döverim,” dedi Alparslan. “Hem o zaman adil olur, kapışırız.”

Ben üzülmeyeyim diye çabalayan adamlara gülümsemeden edemedim. Aslında hem çok şanssız hem de çok şanslı bir kadındım. Müthiş bir aileye sahiptim ve ne zaman düşecek olsam elimden tutup tekrar kaldırıyorlardı. Ailemizdeki erkekler mükemmeldi mesela. Kadınların hayatındaki erkekler bazen onların şansı olurken bazen de en büyük kadersizliği olabiliyordu. Bu illaki eş demek değildi. Baba, amca, dayı, abi, kardeş; hepsi için geçerliydi.

“Nerede?” diye sordum. Babamın bu sorunun cevabını bildiğini biliyordum.

Bakışları arkamdaki bir noktaya ulaştığında kime baktığını anlamak için başımı geriye doğru çevirdim. Leyla biraz çekingen bir tavırla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bizimkilerle beraber, onların evindeymiş.”

Ağır ağır başımı sallayarak önüme döndüm. Gülümsemeye çalıştım ama pek beceremedim. “En azından hâlâ il sınırı içinde. Buna da şükür.” Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde benden önce davranan Alparslan kollarımdan tutarak yardımcı oldu. “Kafasını dinlesin biraz. Ne de olsa hatırladıkları kolay değil.” Bir iki adım attığımda merakla ne yaptığımı anlamaya çalışan kalabalığa döndüm. “Sizin de akşamınızı mahvettik, kusura bakmayın.” Hepsi derin bir sükûnetle beni dinlerken anneme ilişti bakışlarım. “Leyla ve Şeyma ile sen ilgilenirsin değil mi anne?” Leyla’ya küçük bir tebessüm sundum. “Hamile hâliyle onu da üzdük.”

“Bahar,” diyen Leyla’yı duymazdan gelerek devam ettim.

“Ben biraz uyuyacağım anne, kendimi yorgun hissediyorum. Üst kata kimse çıkmazsa iyi olur.”

Arkamı dönmüş giderken annemin sesi geldi. “Kızım...”

Tekrar onlara dönmedim; dönersem ağladığımı görürlerdi. Gözyaşlarımı ellerimle silmedim; silersem anlarlardı. Doğruca koridora ilerleyip kendi evime geçtim. Dönen başıma aldırış etmeden merdivenleri çıktım. Odama girdiğimde üzerimdekileri çıkarıp pijamalarımı giydim. Yatağıma girdiğimde pikeyi başıma kadar çektim. Üşüyordum, yaz ayında ayaz almıştı yatağım.

Elimi uzatarak Yağız’ın boş kalan yastığını sevdim. İçim parça parça mırıldandım. “Bensiz uyuyabilecek misin Yağız?”

Her acının bir alışkanlığı olur. Bazı insanların bedenini yaralarken bazılarının kalplerine zarar verir. En zoru da kalpte olanın iyileşmesidir. Ancak güç, inandığın şeylerden vazgeçmediğin sürece devam eder. Ayakta kalmak istiyorsan inandığın ne varsa sadık olman gerekir çünkü inandıklarını kaybettiğin anda yıkılmaya başlarsın ve çaresizlik seni esir alır. İşte o zaman yaraların daha çok acır ama aynı zamanda da alışmışsındır.

Sabah erkenden uyanıp kendime gelmek adına güzel bir duş aldım. Saçlarımı sıkı sıkı atkuyruğu yaptım. Altıma dar paça siyah pantolon, üzerine kalın askılı beyaz renk bluz geçirdim. Yüzüme mutsuzluğumu kamufle edecek bir makyaj yaparak yüzüklerimi ve kolyemi taktım. Hazır olduğumu düşündüğümde dolaptan aldığım el çantasının fermuarını açarak içine Yağız'ın ihtiyacı olabilecek kıyafetleri doldurmaya başladım.

Onu idare edecek şeyleri koyduğumda elime aldığım çantayla odadan çıktım. Koridordan karşı eve geçtiğimde bizimkileri kahvaltı masasında buldum. Daha yeni oturdukları belliydi. Annem beni görür görmez ayaklandı. "Kızım." Elimdeki çantaya tedirgin bir bakış attı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Onlara doğru yaklaşarak gülümsedim. Annemin içini rahatlatmam gerekiyordu. "Bu çanta bana ait değil anne." Yeterli açıklamayı yapmışım gibi merakla bana bakan babama döndüm. "Bugün izin kullanmamın sakıncası var mı baba?"

Dudaklarını peçeteye sildiğinde yerinde biraz doğruldu. Kaşlarını çatmış ne yaptığımı anlamaya çalışır gibiydi. "Hayırdır?"

"Yağız'ın yanına gideceğim," dedim omuz silkerek. Herkes şaşkınlıkla bakarken her şey normal gibi devam ettim. "Birkaç parça kıyafet götüreceğim, ihtiyacı olacaktır."

Annem hüznüyle başını yana yatırdığında babamın bakışları Alparslan'a kaydı. "Ablana eşlik et oğlum."

Alparslan ayaklandığı esnada bunu istemedim. "Gerek yok." Leyla'yı gözüme kestirdiğimde asıl niyetim onunla gitmekti. "Leyla ile gideriz biz."

Leyla apar topar ayaklanırken annem karşı çıktı. “Önce kahvaltınızı yapın. Aç aç gidilmez.”

Leyla'nın hamile oluşuyla tereddüt etsem de geç kalmak istemiyordum. “Yolda alırsız bir şeyler. Geç kalmadan çıkalım.”

Leyla bunu duyar duymaz yanıma gelirken annemin içine sinmemiştii tabii. “Olmaz öyle şey. Kız hamile, sen daha dün bayıldın. Sağlıklı beslenmeniz lazım.” Bir anne edasıyla konuşan kadın mutfağa yol alırken devam etti. “Ayşe sabah börek yapmış onu koyalım, hem eliniz boş gitmeyin.”

Gözlerimi devirdiğimde annemi beklerken Şeyma masadan kalkarak yanıma geldi. Elleri önünde, bakışları mahcuptu. “Dün yaşananlardan dolayı senden de özür dilerim.”

Başımı yana yatırdığımda omzuna dokundum. “Benden özür dilemene gerek yok ama bir keskin nişancının ayarlarıyla oynadığının farkındasındır umarım.” Başını eğip alttan bakışlarını gözlerime diktiğinde devam ettim. “Seni haksız bulmuyorum. Aksine kırgınlığını, kızgınlığını da anlıyorum ancak akşam çok daha kötü şeyler olabilirdi. Emirhan kontrolünü kaybedebilirdi. Onun için silahını doğrultup birini ıskalamadan vurmamak çocuk oyuncağı. Bu doğru demiyorum ya da bunu yapmaya hakkı var da demiyorum. Sadece kıskandırmak yerine konuşmayı denemen daha sağlıklı olur.”

Annem yanıma geldiğinde elindeki paketi Leyla'ya uzattı. Konuşulanları duymuş olacak ki, “Benim suçum,” dedi büzülen dudaklarıyla. Şeyma'dan daha mahcup duruyordu. “Ben davet ettim ve olacakları tahmin etmem gerekirdi.”

Şeyma, annemin suçu üstlenmesini kabul etmedi. “Seninle ilgisi yok İnci teyze, Bahar abla doğru diyor. Ben sadece kendime hâkim olamadım.” Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde hemen yanağını kuruladı. “Beni terk etmesini kabullenemiyorum.”

Onu kendime çekerek sarıldığımda sırtını sıvazladım. “Üzülme, yalnız değilsin. Ben de hep terk ediliyorum.”

İkimiz de buğulu gözlerimizle birbirimize bakarken geri çekildi. “Ben de gelsem olur mu?”

Onaylamak adına gözlerimi kapatıp açtığımda babamın sesi geldi. "Timin hepsi bugün izinli. Kimseyi karargâhta görmek istemiyorum." Kūçük bir tebessüm sundum babama. Onun kalbi o kadar güzeldi ki her seferinde beni kendine hayran bırakıyordu.

Evden çıkar çıkmaz arabaya binip yola çıktık. Leyla öğrendiği adresi bana aktarırken evi bulmak zor olmamıştı. Ankara benim çocukluğumdu. Arabayı sokak arasındaki binanın önüne park ettiğimde Şeyma düşünceli bir şekilde aramıza girdi. "Leyla'yı anlıyorum da biz niye geldik ki?" Başımı ona çevirdiğimde omuz silkti. "Sonuçta bizi terk ettiler."

Yoldan geçenleri izlerken, "Öyle," dedim ona hak vererek. "Ama bazen karşı tarafa neyi kaybettiğini ya da kaybetmek üzere olduğunu göstermek gerekir." Ona doğru dönerek gülümsedim. "Bazen de sadece âşıksındır. Detaylara gerek yok."

"Ben âşık değilim," dedi huysuzca.

Gözlerimi devirmeden edemedim. "O yüzden mi seni boşamasına izin vermedin?" Sessizce önüne baktığında eline vurdum. "Git de bu yalanları yukarıdaki adama söyle, tribini de ona at."

Suratı asılmış bakarken Leyla, "Onlar çıkmadan girelim artık," dediğinde hak verdim.

Hep birlikte apartmana girerken Leyla'yı önden gönderdik. Zaten birinci katta oturdukları için onların dairesine ulaşmak zor olmamıştı. Leyla kapıyı çaldığında biz Şeyma ile hemen kenarda bekliyorduk. Kısa bir süre sonra Gökhan'ın giderek artan sesi duyulmaya başladı.

"Ulan kahvaltıyı hazırlamıyorsunuz bari kapıya bakın! Bakıcı mıyım lan ben?" Belli ki evdekilerin anası olmuş atarlanıyordu. Kapıyı açtığı an karşısındaki kadını görür görmez sarıldı. "Leyla'm." Her karısını gördüğünde sarılışı ve hatta sesindeki hasret yankılanırken yüzümde istemsiz bir tebessüm oluşuyordu. Çok seviyordu Gökhan ve onun sevgisi imrendiriyordu. "Hoş geldin güzelim, gel." Öne doğru çıkmamla bizi gördüğünde şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Komutanım!"

"Biz de gelebilir miyiz?" dedim şirin görünmeye çalışarak. Bu da bir kamufle şekliydi.

Hemen kendini toparlayıp, "Tabii," dedi.

Biz içeriye girerken Leyla gözlerini kocasından alamıyordu. “Kahvaltı mı hazırlıyordun?”

“Öyle,” dedi Gökhan. Yine suratı asılmıştı.

Leyla kocasının koluna girdiğinde sesi sıcacıktı. “Birlikte hazırlayalım mı?” Elindeki paketi salladı. “Biz de börek getirdik.”

Gökhan mutlulukla iç çektiğinde başını bana çevirdi. “Yağız salonunda.” Şeyma’ya baktığında bir emin olamadı sanırım, öyle ki sessiz kalmayı seçti.

Başımı eğdiğimde koridorun ilerisindeki odaya Şeyma ile ilerlerken yan odalardan birinin kapısı açıldı. Emirhan belden üstü çıplak, altında eşofmanı gözlerini ovarak odadan çıkarken bizi gördüğü an küçük çaplı bir şok geçirdi. “Komutanım!”

Kaşlarım havada, nadiren belden üstü çıplak gördüğüm adama, “Günaydın,” dedim sebepsizce.

Benim gibi, “Günaydın,” dedi biraz utanmış hâlde. Bir yandan da kaçamak bakışları Şeyma’nın üzerinde geziyordu.

Onları yalnız bırakmak adına ikisine de hızlı bir bakış attım. “Yağız’la biraz yalnız konuşmak istiyorum. Bana müsaade eder misiniz?”

Şeyma sessiz kalırken Emirhan hemen atıldı. “Ne demek komutanım, siz nasıl isterseniz.”

Başımı eğerek yanlarından uzaklaşırken koridorun sonundaki odaya geldiğimde ciğerlerime çektiğim havayı sessizce geri bıraktım. Bu oda salon olmalıydı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde koltuğa uzanmış yatarken buldum onu. Başını kapıya çevirdiğinde beni gördüğü anda şaşkınlığını gizleyemezken hemen toparlanarak koltuğa oturdu.

“Bahar.” Ona doğru yaklaşırken her ne kadar ifadesiz durmaya çalışsam da ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Önünde durduğumda elimdeki çantayı yere bıraktım. Bir çantaya bir de bana baktı. Oldukça sakin, biraz da şaşkın çıkan sesiyle, “Kovuldum mu?” diye sordu.

Fazla komik bir soruydu. Beni arkasında bırakıp gidenin kendisi olduğunu göremiyordu. Sorgulayan bakışlarına aldırmadan yanına oturdum. Başımı ona çevirip gözlerine baktım. “Hayır,” dedim yorgun bir sesle. “Kendin gittin.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Mavilerime baktı uzun uzun. Kırgın olduğumu görüyor olmalıydı. İçimin nasıl acıdığını, benden gittiği hâlde kapısına gelecek kadar nasıl âşık olduğumu görüyor olmalıydı. Onun konuşamayacağını anladığımda aslında beni buraya getiren en büyük sebeplerden birini dillendirdim. “Her şeyi hatırladın mı Yağız?”

Durgun bir şekilde başını eğdiğinde yüzüme bakmadı. “Hatırladım.”

Önünde birleştirdiği ellerine dokunduğumda bir elini sıkıca kavradım. O, ellerimizi izlerken ben de onun o güzel yüzünü izliyordum. “Her şeyi hatırlamanın sonucu beni terk etmek miydi?”

Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde gözlerim kapandı. Onun küçücük bir hareketi bile içimde acıyan her şeyi iyileştirir gibiydi. “Terk etmedim Bahar.”

“Ama gittin,” dedim kırgınlıkla.

Başını yana çevirdiğinde göz göze geldik. “Her şeyi yeni hatırladım Bahar. Bizim hiçbir şeyi yaşamaya, konuşmaya zamanımız olmadı. İçimdeki kırıklıkları, acıyı yaşamayayım mı?”

“Ya benim kırgınlıklarım...” dedim başımı yana yatırırken. “Kendimi suçlamaktan ben diye bir şey bırakmadım.”

Bedenini tamamen bana çevirdiğinde sert bir soluk bıraktı. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken bu bile nimet gibiydi. Onun nefesi benim nefesimdi. “Bebeğimizi kaybettiğimiz için sana kızmıyorum. Bunun için kendini suçlamaktan vazgeç. Benim sana kırgınlıklarım başka.” Onu anlayamaz hâlde biraz da kırgınlıkla başımı düşürdüğümde çeneme dokunarak kaldırdı. Tekrar göz göze gelirken sesi yumuşacık ve kırılmamdan korkar gibiydi. “Her ne kadar o operasyonda bebeğimizi kaybetmiş olsan da bunu asla istemeyeceğini biliyorum Bahar, sen benim karımsın. Ben seni avcumun içi gibi bilirim, sen de bebeğimize zarar gelsin istemezdin. Ne kadar çocuk istemesen de ona bir şey olsun istemezdin. Sen, evladının canına kastedilmesine izin verecek bir kadın değilsin. Senin merhametini ben bilirim. Eğer başına onların geleceğini bilseydin o operasyona çıkmayacağını da biliyorum.”

“Çıkmazdım,” dedim üzüntüyle. “Yemin ederim çıkmazdım Yağız, bebeğimize zarar gelsin istemezdim.”

Gözümünden arka arkaya süzülen yaşlara mâni olamadığımda iki eliyle yanaklarımı kuruladı. “O yüzden kendini suçlamaktan vazgeç.”

Yanaklarımdaki ellerini tutarak kara gözlerine baktım. “Neden yine benden uzaklaşıyorsun o zaman? Neden yapıyorsun bunu bana?”

Yakınlığımıza dayanamamış gibi ayağa kalktı. Odanın içinde gezinirken içinde bir savaş verir gibiydi. “Çünkü bilmeye hakkım vardı,” dedi öfkeyle. “Ne olursa olsun bebeğimi bilmeye hakkım vardı.” Arkasını dönerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. Başını yana çevirdiğinde sesi buz gibiydi. “Sen bana bunu söylemedin.” Gözlerim yeniden dolmaya başladığında tıpkı benim gibi acı içinde kıvranıyordu. “Bir vatanım için bir de senin için ölmeye hazırdım Bahar. Bebeğimiz çok gelmezdi bana. Onun için de ölümüne korurdum sizi. Belki yine kaçırırlardı seni ama önce beni öldürmeleri gerekirdi. Elini dahi bırakmazdım.”

Üzgün ve hatta yıkılmış bir hâlde bakışlarımı yere düşürdüm. İçimi saran burukluğun sebebi aslında çok daha önce yapmamız gereken konuşmaları daha yeni yapıyor ve acılarımızı tekrar kendimize hatırlatıyor oluşumuzdu. Biz bu konuşmayı yedi ay önce yapmalıydık.

“Son dakika öğrendim. Sana söylemek istedim ama olmadı işte. Sağlıklı karar veremedim. Bir ay boyunca hamile olduğumu bilmeden operasyonlara gittim. Yine bir şey olmaz diye düşündüm. Geri döndüğümüzde söyleyecektim. Niyetim senden saklamak ya da aldırmak değildi. Bu aklımdan bile geçmedi.” Başını iki yana salladı. Kafası çok karışıktı, bunu görebiliyordum. Üzgündü, gerçekten de bana kırgındı ama bu duygularında yalnız değildi. Yalvarırcasına baktım gözlerine. Onu bir kez daha kaybetmek istemiyordum. “Bunları tek tek konuşuruz. Doğru yanlış ne varsa hepsini konuşuruz. Birbirimize hissettiklerimizi anlatırız ama bunun için beraber olmaya ihtiyacımız var. Hem...” dedim biraz da umutla. “Yarın beraber işbaşı yaparız. Ekip de seni çok özledi. Kartal Timi seni bekliyor.”

Bakışlarını benden kaçırdığında içimde bir şey koptu. Sessiz kalışı büyüyüp dağ oldu üzerime. Buz gibi sesi kulaklarımda yankılandı. “İşe geri dönmeyeceğim.”

Hayrete düştüm. Bunlar Yağız’ın ağzından dökülecek kelimeler değildi. O, mesleğine âşıktı; o, ekip arkadaşlarını çok severdi. “Ne demek dönmeyeceğim? Ne yapacaksın başka?”

Omuz silkti. Oldukça umursamaz duruyordu. "İş arayacağım."

Kaşlarımı çattığımda kendime hâkim olamadım. Bu kadarı da fazlaydı. Ayağa kalkarak karşısına dikildim. Artık ben de ses tonuma hâkim olmakta zorlanıyordum. "Saçmalıyorsun şu an! Çocukça davranıyorsun!"

Kara gözleri bir anda değişirken çattığı kaşlarıyla öfkesini kusmaya hazır bekler gibiydi. "İstemiyorum Bahar! Neden anlamıyorsun, istemiyorum!" Onun mesleğinden vazgeçmek istemesi içimde, kalbimde bir yerleri paramparça ederken bununla da kalmadı. "Dört ay boyunca o dağlardan inmedim. O şerefsizlerin içinde yaşadım. Ne yaşadığımı, ne kadar insanlıktan çıktığımı biliyor musun? Hiçbirini görmek istemiyorum artık! O dağları görmek dahi istemiyorum!"

Uzun zaman boyunca birbirimizden ayrı kaldığımız süreci hiç konuşmamıştık. Daha doğrusu Yağız yapbozun o parçalarını hiç hatırlayamamıştı. Hafızasının yerine gelişle aslında paylaşacak çok şeyimiz vardı ancak bugün, o gün değildi anlaşılan. Çünkü Yağız her şeyi hatırlarken bana olan kırıklıklarını da hatırlamıştı.

Duyduklarımın ağırlığıyla bir adım geri attığımda yine başımın dönmeye başladığını hissettim. Hemen buradan kaçıp gitmek istiyordum ancak gözümün önü kararmıştı ve dengemi koruyamadım. Sendelediğim anda elimi kavradı. Anında belimden yakalarken düşmemem için sıkıca tutup kendine yasladı. "Bahar!"

Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim dolduğunda kollarından kurtulmaya çalıştım. "İyi ben."

Titreyen sesim bile söylediğimi inkâr ediyordu. Belimi sıkıca saran kolları bir an bile gevşemediğinde onun sesi oldukça sertti. "Ayakta bile duramıyorsun, bu mu iyi hâlin?"

Başımı kaldırarak kara gözlerine baktığımda gülümsemeye çalıştım. "Benden giderken nasıl olacağımı hayal etmiştin?"

Başını iki yana sallarken onun gözünde başkaydım sanırım. "Sen güçlü bir kadınsın. Bu bir ayrılık değil."

Gözümünden bir damla yaş yanağıma doğru süzülürken titrek bir soluk verdim. "Yorulдум."

Aslında uzun zamandır böyleydim; yorgun ve çaresiz. Yanağıma

uzanan eli, süzülüp giden damlayı yok ettiğinde saniyelik gözlerimi kapattım. Ben, eski Yağız'ın dokunuşlarını bile özlemiştim. Beni bilen, tenimi bilen adamı özlemiştim.

“Bize zaman ver Bahar. Düşünmek için, yeniden toparlayabilmek için zaman ver. İkimizin de buna ihtiyacı var.”

Kollarından zorlukla da olsa sıyrıldığımda onunla mesafemi korumak adına bir iki adım geri çekildim. Yeniden gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarılıydı bilmiyorum. “İkimizin değil Yağız, senin buna ihtiyacın var. Benim düşünecek çok zamanım oldu.” Sonunda, “*Her türlü sensizlik ağır geldi ve ben yine seninle olmayı seçtim,*” diyemedim tabii. Onun yerine elimi yukarı kaldırarak onun zamanının bol olduğunu gösteren bir hat çizdim. “İstediğin kadar düşünebilirsin.”

Arkamı döndüğümde kendime hâkim olmaya çalışarak odadan çıktım. Hızlı adımlarla kapıya ilerlerken arkamdan Leyla'nın sesi geldi. “Bahar.” Aldırmadan evden dışarı çıktığım gibi kendimi sokağa attım.

Nefes alamadığım an zorla temiz havayı içime çekmeye çalışırken bir yandan da kendimi toplamaya çalışıyordum. Daha fazla oyalanmak istemeyerek arabama bindiğimde yola çıktım fakat ana yola çıktıktan kısa bir süre sonra midemi saran bulantıya dayanamayarak arabayı sağa çektim. Dörtlüleri yakmış arabanın içinde beklerken kusacakmış gibi öğürdüğümde elimle ağzımı kapattım. Arabanın içine kusmak çok kötü bir fikir gibi gelmişti o an.

Bir kez daha aynı şekilde öğürdüğümde kusmakta başarılı olamadım. Sabahtan beri aç duruyordum ve midemde kusacak bir şey yoktu. Aracın camını indirerek temiz havayı içime çekerken gözlerimi kapattım. Bu mide bulantısının nereden çıktığını düşünüyordum. Beynime oksijen gitmeye başladıkça aklım da yerine gelmeye başladı. Bayılmam, baş dönmesi ve şimdi de mide bulantısı bir işaret miydi?

Telaşla gözlerimi araladığımda ceplerimi yoklayarak telefonumu aramaya başladım. Elime alır almaz tarihte takılı kalan bakışlarımla gerilere giderken küçük bir hesabın içine düştüm. Elimdeki telefon dizlerimin üstüne düştü. “Geçmiş,” dedim mırıldanarak. Başkalarının duyma ihtimali varmış gibi sesimi daha da alçalttım. “Şimdiye kadar çoktan olmalıydı.” Gözlerim dolmaya başladığında bakışlarım karnıma düştü. İçimi

saran tarifsiz duygularla titreyen elimi karnıma götürdüm. “Olabilir mi?”

Yağız’la geçirdiğimiz geceler bir yapbozun parçası gibi beynimde birleşirken bir ay öncesine gittim. Alt dudağımı dişleyerek gözlerimi kapattığımda yanağıma süzülen damlalar, olabileceğinin en güzel yanıtıydı.

Gözlerimi araladığımda telaşla tekrar telefonuma sarıldım. Parmaklarım otomatik hâlde numaralar üzerinde gezinirken hemen Burçak teyzemi aradım.

“Bahar.”

Teyzemin sesini duyar duymaz atıldım. “Teyze, klinikte misin?”

“Evet güzelim,” dedi sevecen sesiyle. “Bir şey mi oldu?”

“Ben oraya geliyorum, bekle tamam mı?”

Cevap vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Kontrollü bir şekilde yola çıktığımda artık gideceğim adres belliydi.

Soluğu teyzemin kliniğinde aldığımda düşünceli bir hâlde arabada beklemeyi bırakıp içinden çıkarak cadde üzerindeki kliniğe baktım. Aslında burası mini bir hastane gibiydi ya da sağlık ocağı gibi de denebilirdi. Teyzem birkaç doktor arkadaşıyla beraber çalışıyordu ve iş yerine ait bir katı tamamen kendilerine ayırmışlardı. Yıllarını devlet hastanesinde harcadıktan sonra açmıştı kliniği. Yaptığı meslek kolay değildi ve geceli gündüzlü aynı tempoda çalışmak zordu. Şimdi ise kliniğinde ne kadar kazandığı önemli olmadan sadece sevdiği şekilde ilerliyordu.

Onların katına çıktığımda açık duran kapıdan içeri girdim. Teyzemin odasının önüne geldiğimde sekreterine küçük bir tebessüm sundum. “Geldiğimi haber verir misiniz?”

“İsminiz nedir?” derken odanın kapısı açıldı. Teyzem içeriden çıkan hastalarını gülümseyerek uğurlarken oldukça sıcakkanlıydı. “Tekrar geçmiş olsun.” Bakışları beni bulduğunda yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. “Bahar! Gel kızım.”

Ona doğru yaklaşarak sarıldığım gibi beni içeriye doğru çekti. Kapıyı kapattığında ikimiz de masasına ilerlerken sormadan edemedim. “Nasılsın teyze?”

Yerine geçerken bana da karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. “Ben iyiyim de sen nasıl oldun kızım? Dün çok kötüydün, bugün

ayaklanmışsın.” Bakışlarım yere düşünce hemen toparlamaya çalıştı. “Bu arada geldiğin çok iyi oldu. Bayılmanın sebebini bir öğrenelim. Annen de beni rahat bıraksın.”

Başımı kaldırdığımda kıvrıcık saçlarını atkuyruğu yapmış kadının koyu kahverengi iri gözlerine baktım. Mavi gözlerim tereddüt ve kırıkllıkla doluydu. Duygularımı görüyor gibi onun da bakışları değişirken dudaklarım büzüldü. “Ben galiba sebebini biliyorum teyze. Sadece emin olmak istiyorum.”

Çattığı kaşları kısa süre sonra havalanırken ne demek istediğimi anlaması uzun sürmemişti. “Bahar...” Şefkat dolu sesine eklediği biraz da şaşkınlıkla bakışlarımı kaçırdım. Gözümden süzülen yaş yanağıma yol alırken teyzem olduğu yerden kalktığı gibi karşıma geçerek ellerimi kavradı. “Güzelim, hamile misin?”

Kararsız hâlde omuz silktim. “Bilmiyorum ki olabilir.”

Düşünceli bir hâlde gözlerime baktığında ayağa kalktı. “Bekle sen burada.” Odadan apar topar çıkmasıyla öylece kaldım. Bir süre sonra içeri girerek telaşla yanına gelmem için işaret verdi. “Kalk hadi.”

Yerimden kalkıp peşine takıldım. Beni başka bir odaya götürdüğünde karşıma dikilen beyaz önlüklü adama gülümsedi. “Nihat, yeğenim Bahar’la tanış lütfen.”

Nihat elini bana uzattığında gülümsedi. “Merhaba Bahar Hanım, hoş geldiniz.”

Elini sıktığımda aynı şekilde ben de gülümsedim. “Memnun oldum.”

Teyzem benden daha telaşlı hemen sedyeyi gösterdi. “Bahar, sen hemen uzan şuraya.” Biraz tedirgin şekilde sedyeye bakışırken teyzem bir yandan da Nihat’a teşekkürlerini iletliyordu. “Ay sağ olasin Nihat. Hastan gelmeden hemen bakıverelim.”

Teyzemin uzmanlık alanı başkaydı ve bu sebeple beni buraya getirdiğinin farkındaydım çünkü odaya girerken *jinekoloji* yazdığını görmüştüm. Sedyeye uzanmadan önce belimdeki silahı çıkararak masanın üzerine bıraktım. Teyzem her ne kadar alışmış olsa da Nihat Bey biraz şaşkınlıkla izlemişti beni. Ona aldırmadan sedyeye uzandığımda karnımı açarak beklemeye başladım.

Doktor hemen yanımda duran tabureye oturup bana sorular sormaya başladı. Hem onun sorularını cevaplıyor hem de karnıma değen soğuk jelin ardından probu vücudumda gezdirirken içimdeki ürpertiye engel olmaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra Nihat Bey tebessümle bana doğru döndü. “Tebrikler Bahar Hanım, hamilesiniz.”

Teyzemle göz göze geldiğimizde ikimizin de gözleri dolu doluydu. Zorla yutkunmaya çalışarak doktora çevirdim başımı. “Eminsiniz değil mi?”

Doktor elindeki cihazı bırakarak rulo peçeteden birkaç tane koparıp silmem için karnıma bıraktı. “Beş haftalık gebe görünüyorsunuz Bahar Hanım. Her ne kadar bebek tam görünmese de kese ortada. İki haftaya rahat bir şekilde görünecektir ve o zaman kalp atışlarını da duyarız. Ben sizden kan ve idrar tahlili isteyeceğim ancak sonuç değişmeyecektir. Biz yine de değerlerinize bir bakalım ve ona göre almanız gereken takviye ilaçları vereyim.”

Karnımı silerek toparlandığımda ayaklarımı aşağı sarkıtıp sedyeye oturdum. Teyzem ise kolumdan tutmuş bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Doktorun dediklerinden sadece hamile olduğum kısmında emin olurken inanamaz gibiydim. “Teyze... Ben ... Hamileyim.”

Daha fazla hâlime dayanamamış ağırlarken saçlarımı okşadı. “Evet güzelim, hamilesin.”

Dudaklarımdan firar edecek hıçkırığa engel olamazken teyzemin koluna tutundum. “Teyze,” dedim bir kez daha. Dişlerimi sıkmaktan çene kaslarım ağrımişti. “Ben ne yapacağım?”

Kollarını açarak beni sardığında anne şefkatiyle başımı göğsüne bastırdı. Sanki bunu bekliyor gibi bir hıçkırık daha firar etti dudaklarımdan. Çaresizce ellerim dizlerime düştüğünde acı dolu bir inilti döküldü dudaklarımdan. İçimi sarmalayan mutlulukla birlikte hüznün tüm bedenimi esir alırken en çok arada kalan bendim. Ne sevinebiliyor ne de üzülebiliyordum. Duygularım birbirine girmiş kalbimi sıkıştırdığı esnada teyzemin yumuşacık sesi geliyordu kulağıma. “Güçlü olacaksın Bahar, güçlü olacaksın.”

1 Hafta Sonra...

Saklanan bir sır, insanın omuzlarına çöktüğünde fazla ağır gelirmiş meğer. Dudaklarımdan dökülecek kelimelerin beni yakacağını düşünerek susarken bir yandan da içimi zehirlemekle meşguldü.

Ben de bilirdim içimdekileri dökmeyi, ben de bilirdim her şeyi söyleyip peşimden koşturmayı ancak kalp ağır geliyordu işte. Kalp, ağır bir yükü insan bedenine. O rahat etmeyince olmuyordu.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana giderken bir haftadır her sabah olduğu gibi yine Gökhan'ı bekliyordum. O ise sürekli geç kalıyordu. Belki de ben erken geliyordum. Midem tekrar bulanmaya başladığında daha kötü olmamak adına koltuğa oturdum. Doktor çok ayakta kalmam konusunda uyarmıştı.

Aslında doktor her konuda uyarmıştı. Kan tahlillerinden sonra geçmişte yaptığım düşüğün ardından bir sürü takviye verip çok dikkatli olmamı tembihlemişti. Ağır darbelerle ilk bebeğimi kaybettiğim için ikinci bebeğimi de düşük yapmamın çok yüksek olduğundan bahsetmişti ve ilk üç ay fazla dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Sabah erkenden zorla kahvaltı yapıp kimseye belli etmeden içmiştim ilaçlarımı. Teyzemi zar zor ikna etmiştim saklamaya. Başlarda, "*Annen beni gebertir,*" dese de sonra mecbur kalmıştı.

Kendimi yoracak hiçbir şey yapmıyordum artık. Hatta doktorun dediği gibi kendimi üzeceğim ve strese gireceğim ne varsa uzak duruyordum. Buna Yağız da dâhildi fakat yine de onu merak etmekten alamıyordum kendimi.

Kendine bir düzen kurma peşindeydi. Dediği gibi yeni bir iş bulmuştu ve yakın koruma olarak çalışıyordu. İki gün önce de çocukların yanından ayrılarak kendi tuttuğu eve çıkmıştı. Yeni yaşantısının hiçbir noktasında yer edinemezken sabırla onu bekliyordum. Beni artık arayıp hayatına dâhil etmesi gerekirdi.

Odanın kapısı açıldığında içeriye Gökhan girdi. Merakla ona bakarken küçük bir baş selamı verdi. "Günaydın komutanım."

Yerine geçip oturacağı sırada seslendim. "Gökhan." Duraksayarak

bana baktığında hemen masamın önünde duran sandalyeyi işaret ettim. “Buraya.” Gözlerini devirerek yanıma yaklaştığında birkaç saniye oyalansa da mecburen oturdu. Boş boş bana baktığı esnada arkama yaslanmış anlatmasını bekliyordum ama ses çıkaracağı yoktu. “Gittin mi evine? Nasıl, iyi mi? İşinden memnun mu?”

Gökhan yanaklarını şişirip serbest bırakırken sıkılmış gibiydi. Bir haftadır onu darlamakla meşguldüm ve o yine bizim aramızda kalıyordu. “Dün oradaydım. Küçük, eşyalı bir ev. İyi görünüyor, merak etme. Eski hâline geri dönmüş, deli gibi spor yapıyor. Eğitime almış kendini.”

Gökhan’ın dudaklarından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordum. Bu süreç içerisinde sadece bir kez konuşmuştum Yağız’la. O da iki gün önce işe başladığını söylemek için aramıştı. O kadar kırgındım ki detayları sormamıştım bile. Askerliği bırakmasını istemiyordum. Bana göre öfkeyle karar veriyordu. Biz bu mesleğe gönülden bağlıydık, bu kadar kolay vazgeçemezdi.

“Başka.”

Daha fazla detay istememle gözlerini devirdi. “Başka ne?”

Öne doğru eğilerek gözlerimi kısıtım. Bilerek huysuzluk ediyordu. “İş nasıl gidiyormuş, kime bakıcılık yapıyormuş söylemedi mi?”

Tabirim onu gülümsettiğinde omuz silkti. “İş konusunda çok konuşkan değil, biliyorsun. ‘İyi gidiyor,’ dedi sadece.” Asılan suratımla arkama yaslanırken iyi gitmesinden pek hoşlanmamıştım. İyi giderse bu adam nasıl dönecekti ki geri? Gökhan hâlime kayıtsız kalamayarak teselli etmek ister gibi bakışlarını yumuşattı. “Merak etme, onun da aklı sende.”

Gözlerimin içi parladı bir an. Bunu o kadar istiyordum ki, “Gerçekten mi?” diye sormaktan alamadım kendimi.

Tebessümle başını eğdi. “Akşam ona, sabah sana rapor veriyorum Bahar. İkiniz de birbirinizi deli gibi merak ediyorsunuz ama birbirinizle iletişim kuramıyorsunuz. Neden kendin arayıp konuşmuyorsun? Sen sor-san söylerdi.”

Bakışlarımı masaya düşürdüğümde ne desem boştu. O, beni istemeden ayaklarına kapanacak değildim ya. *Gel* dese gelirdim ama o da demiyordu. İnsan bir haftada sadece bir kez mi arardı yani? “Beni bırakıp gitti.

Şimdi de hiçbir şey yokmuş gibi kendine yeni bir hayat kuruyor. Yeni evine davet bile etmedi.”

Sert bir soluk vererek masada duran küçük not kâğıtlarına uzandı. Bir tane alıp önüne çekti. Masadaki kalemi alarak kâğıda bir şeyler yazdı. İş bittiğinde iki parmağıyla önüne doğru sürükledi. “Evin adresi. Gitmek için çağırmasına ihtiyacın yok.”

Almak için hiçbir teşebbüste bulunmasam da tersten okuduğum adresi hafızama not ettiğimde başımı kaldırarak Gökhan’a baktım. Dudakları kıvrılmış beni izliyordu. Konuyu dağıtmak adına, “Seninki ne zaman geliyor?” diye sordum.

Düşünceli hâlde elini çenesine götürdü. “Bir iki güne gelir. İzin işini halledip eşyalarını toplayacak. Ben de ev arıyorum.”

Sessiz bir soluk vererek masada durmasına dayanamadığım kâğıdı kendime çektiğim gibi cebime attım. “Atama işi belli olmadı mı daha?”

Biraz canı sıkkın omuz silkti. “Bir iki haftaya belli olur ama Leyla’yı daha fazla bekletemem orada.”

Aklıma gelenle heyecanla, “Bizim orada kiralık evler var. Birini kiralsak nasıl olur?” diye sordum.

Aynı heyecan Gökhan’da yoktu ne yazık ki. “Sizin oradaki evlere bizim paramız yetmez Bahar.”

Dudaklarım büzüldüğünde ona hak verdim. O küçük villalar gerçekten dudak uçuklatıyordu. Annemle babam olmasa biz de orada zor otururduk.

“En azından bize yakın olun. Leyla ile uzak kalmak istemiyorum.” Aklıma gelenle gülümsedim. “Akın amcamların kiralık evleri var. Oradan bir daireye bakın. Hem bize de yakın orası, ayrıca size uygun fiyata verir.” Elimi çeneme götürerek övmeye devam ettim. “Sıfır bina bak, daha yeni aldılar orayı. Dekorasyonları teyzeme ait ve evler bayağı lüks.”

Yüzünde küçük bir tebessüm olduğunda başını eğdi. “İyi olur aslında.” Biraz da düşünceliydi. “Leyla’nın da sana ihtiyacı olacaktır. Hamile hâliyle...”

Duraksarken sözlerine devam edemedi. Hâlâ karısının hamileliğini dolu dolu kutlayamamıştı. Bizim yüzümüzden mutluluğunu bile buruk

yaşıyordu. Ona doğru uzanarak masada duran elinin üzerine elimi koydum. Başını kaldırarak bana baktığında gülümsedim. “Babalık sana çok yakıştı. Sizin adınıza çok sevindim.”

Gözleri parladı. Sanki bunları duymaya ihtiyacı var gibiydi. Dudakları geniş bir kıvrıma ulaştı. Gururla göğsü kabardı. “Teşekkür ederim Bahar.”

Alt dudağımı ısırarak elimi geri çektim. Arkama tekrar yaslandığımda artık karşımdaki Gökhan değil Yağız’dı. Aklım yine ona gitmişti. O da bebeği olduğunu öğrenince böyle gururlanır mıydı acaba? Gözlerinin içi böyle parlar mıydı?

İç çektiğim esnada kapı açıldı. İçeriye giren Talha küçük bir baş selamı verdi. “Günaydın komutanım.”

“Günaydın,” dedim sakın çıkan sesimle. Sessizce masasına geçtiği esnada suratı asık duruyordu. Bu durum dikkatimi çekti. “Moralin bozuk gibi üsteğmenim.”

Başını kaldırarak bana baktı. Elleri masanın üzerinde birbiriyle oynarken düşünceli duruyordu. “Bir süredir misafirhanede kalıyordum ama süresi dolmak üzere. Bu ev işleri çok sıkıntı, ev aramaya fırsat olmadı.”

Kaşlarım havadayken omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Herkesin derdi ev olmuş.”

Gökhan’la göz göze geldiğimizde bir süre birbirimize baktık. Ne demek istediğimi anladığında bıkkın bir nefes verdi. “Ben yakında taşınacağım çocukların yanından. Kabul ederlerse onların yanına taşınırsın.”

Talha rahatlamış gibi gülümsedi. “Üsteğmenim, vallahi beni büyük bir dertten kurtarırsınız.”

Gökhan suratında tek bir mutluluk belirtisi oluşturmada bana bakarken sırıtmadan edemedim. Ne güzel iyilik yapıyordu ama bundan bile memnun değildi. Ne de olsa Yağız’m en yakın arkadaşıydı, şaşırmıyordum.

Bir haftada sevmiştim Talha’yı. İçi dışı bir duruyordu. Oldukça disiplinli ve saygılıydı. Bizden çok daha fazla kasıyordu kendini. Hatta bizim rahatlığımızı gördükçe şaşıırıyordu bazen. Çocukların samimiyetiyle onun da bize alışması zor olmamıştı. Zaten bir haftadır yatıyorduk. Herhangi bir göreve çıkmamıştık. Arada eğitimler yaptırıyordum ama onlarda da ben

bir bahane bulup kaçıyordum. Bu aralar sorumlulukları Gökhan'a yüklemeyi seçmiştim.

Zaman su gibi akıp giderken aradan iki saat geçmişti. Kapı çaldığında içeriye nöbetçi asker girerek hepimize selam verdi. "Komutanım, Cihangir Albay'ım sizi toplantı odasında bekliyor."

Başım la onayladığımda çıkan askerle ayağa kalktım. Fazla yatmıştık demek ki. Hepimiz toplantı sebebini anlayarak toplantı odasına geçtik. Kendi yerime oturduğumda karşıma Gökhan oturdu. Yağız olmayınca onun boşluğunu Gökhan dolduruyordu. Talha onun yanına otururken Emirhan ve Aykut yanıma geçti. Hemen onların peşinden içeri giren babamla hepimiz ayaklanarak hazır ola geçtik. Küçük bir baş selamının ardından yerimize oturmamızı işaret etti.

Hepimiz oturduğumuzda kendisi de baş kısıma oturarak ellerini masada birleştirdi. "Sizi yeni bir görev için topladım. Sınır dışında rehin tutulan muhbirimizin kurtarılması gerekiyor. Elinde bizim için önemli bilgiler var ve onlar bundan haberdar olmadan şahsı oradan almamız lazım." Babam operasyonun detaylarına geçtiğinde yarım saat boyunca yapılacak operasyonla ilgili bilgi verdi. Bütün detayları aktardığında sert bir soluk bırakarak Emirhan'a baktı. "Elin ne durumda Emirhan?"

Emirhan bir haftada elindeki sargıyı çıkarmış olsa da derin olmayan yara izi hâlâ tam geçebilmiş değildi. Kendi elini ters düz ederek kanıtlamak ister gibi bize gösterdi. "Sorun yok komutanım."

Babam ikna olmuş olacak ki bana döndü. "Emir komuta sende Bahar. Yarım saat içinde hazırlanıp çıkmanız gerekiyor."

Benden de onay beklediği esnada olduğum yerde biraz kıpırdandım. Sessizliğim büyüyüp giderken bir bahane arıyordum ama mantıklı bir şey bulmak zordu. "Komutanım, ben bu görevden muaf tutulmak istiyorum."

Babamın benden beklemediği şeyle kaşları havalanırken hemen sonra çatıldı. Kızı olmam beni tolere edeceği anlamına gelmiyordu. "Görevlere keyfekeder gidilmiyor üsteğmenim. Tim komutanı olarak başlarında olmanız gerekir."

Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda sessizce benim cevabımı bekleyen ekibe hızla göz attım. Normalde asla yapmazdım ama şartlarım normal değildi. "Bunun farkındayım albayım. Geçerli sebeplerim var."

Gözleri kısıldığında bakışları üzerimde gezindi. Ne olursa olsun görevlerden taviz vermediğimi bildiğinden şaşkındı. “Sebebini söyle üstüğmen.”

.Bıkkın hâlde gözlerimi kapatıp açtım. Daha kocama bile söyleyemediğim şeyi bu kadar erkeğin arasında söylemeyi düşünmüyordum. “Kısa süre önce yaşadıklarım yüzünden kendimi psikolojik olarak görevler için yeterli hissetmiyorum. Bu sebeple aktif görev almam ve timin başında olmam sağlıklı değil. Benim yerime Gökhan’ın timi yönetmesini istiyorum.”

Gökhan, “Komutanım...” diyerek itiraz edeceği sırada kaşlarımı çatıttım. Şimdi onunla tartışmanın sırası değildi çünkü önce babamı geçmem gerekiyordu. “Sus Gökhan.”

Babam gözlerimi kısmış düşünceli hâlde bana bakarken karar vermiş olacak ki ayağa kalktı. “Bahar Üsteğmen görev dışı. Gökhan, emir komuta sende. Allah yardımcınız olsun.” Hepimiz ayağa kalkarak, “Sağ ol,” dediğimizde babam işaret parmağını kaldırarak beni gösterdi. “Seni odamda bekliyorum.”

Arkasını dönüp gitmesiyle rahata geçerken sesli bir soluk bıraktım. Babamın yanında bazen çok geriliyordum. Peşinden gideceğim sırada Gökhan önüme geçince duraksamak zorunda kaldım. “Komutanım, siz varken bana düşmez.”

Onun, içinde yaşadığı çelişkiyi fark ettiğimde gülümseyerek omzuna dokundum. “Bizi aratmayacağına eminim.” Ona biraz daha yaklaşarak fısıldadım. “Sen bunu hak ediyorsun Gökhan.”

Benden bir yaş büyük adamın saygıyla başını eğmesi ast-üst alaka-mızdandı. Gökhan asla bu konuyu sorun etmez, kendisinden üstte olan herkese saygı gösterirdi. “Sağ olun komutanım.”

“Hadi,” dedim diğerlerini de işaret ederek. “Hemen hazırlanın. Eksiksiz, sağlam bir şekilde geri istiyorum sizi.”

Toplantı odasından çıkarak babamın odasına geldiğimde kapıda bekliyordum. İçeri girmekle girmemek arasında çelişkiler yaşarken başka çarem olmayınca kapıyı çalarak içeri girdim. Babam önündeki kâğıtları toparlamaya çalışırken eliyle oturmam için işaret verdi. Masasının önündeki sandalyeye oturduğumda bakışları bende değildi. Dikkatle önündeki işle

ilgilenirken, “Anlat,” dedi tok sesiyle. Boş boş ona bakarken konuşmayacağıımı anladığında başını kaldırarak yüzüme baktı. Kaşları çatık, sorgulayıcı hâlde biraz korkutucu duruyordu. “Başına onca gelen şeye rağmen bir görevden dahi kaçmadın. Şimdi, ‘Kocam beni terk etti diye göreve katılmak istemiyorum,’ dersin ne komutanın olarak ne de baban olarak inanırım sana.”

Alt dudağımı dişleyerek bakışlarımı yere düşürdüğümde neyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Aslında birilerine söylemeye o kadar ihtiyacım vardı ki ama bunu bir türlü yapamıyordum. Suçlu bir çocuk gibiydim. Olmaması gerektiği hâlde öyleydim. Eminim herkes bu duruma çok sevinecekti ancak sanki herkesin gözünde yetersiz bir anne gibiydim ve bana baktıklarında acıacaklarını ve hatta üzüleceklerini düşünüyordum.

“Doğruyu söyleyene kadar odadan çıkman yasak.”

Babamın sesiyle başımı kaldırdığımda o hâlâ evraklarla ilgileniyordu. Gözlerim dolu dolu ağlamamak için kendimi zor tutarken bir çırpıda dile getirdim. “Hamileyim.”

Elleri anında duraksarken başını ağır çekimde kaldırdı. Şaşkın bakışları gözlerimden süzülen yaşla telaşa düştüğünde hemen ayağa kalkarak yanıma geldi ve önümde diz çöktü. “Kızım, doğru mu?” Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallarken ellerimden tuttu. Onun da gözleri dolmuştu. “Babasının güzeli hamile mi şimdi? Ben dede mi olacağım?”

Babamın sıcacık sesiyle kendime hâkim olamayarak gülerken bir yandan da ağlamaya devam ediyordum. “Daha çok küçük baba. Zarar gel-sin istemiyorum.”

Anında kaşlarını çatı. “Ne zararı Bahar?” dedi ters ters. “Torunuma kimse zarar veremez.” Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi. “Ne kadar küçük?”

Biraz utangaç hâlde gözlerimi kaçırdım. İlk söylediğim kişi babam olmasa daha mı iyiydi acaba? “Altı haftalık.”

Yüzünde güzel bir tebessüm oluştuğunda karnıma dokundu. “Bereket getirsin bize.” Buruk bir tebessümle ona bakarken çöktüğü yerden kalkarak başımdan öptü. “Hayırlı, uğurlu olsun kızım. Sağlıkla al kucağına.”

Ayağa kalktığımda birbirimize sarıldık. Şefkatle saçlarımı okşayıp şakağımdan öperken bütün hüznümü unutturmuştu. “Sağ ol baba.”

Babam bir anda duraksayarak kollarımdan tuttuğu gibi beni geri çekerken sorgu kısmına da başlamış olduk. “Niye bizim hamile olduğundan haberimiz yok? Yoksa annen biliyor da benden mi sakladınız? Benim niye torunumdan en son haberim oluyor? Dede olarak ilk benim bilmem gerekir.” Gülerek babamı dinlerken bu sefer de ayakta kalmamdan memnun kalmamış gibi omuzlarımdan tutup koltuğa oturttu. “Oturarak hesap ver.”

Kendisi de karşıma oturduğunda arkasına yaslandı. Kaşlarını çatmış benden cevap bekliyordu ancak neyse ki yalnız değildi çünkü bebeği daha babası bile bilmiyordu. “Daha bir hafta oldu öğreneli. Annemin haberi yok. Sadece Burçak teyzem biliyor. Kimseye söyleyemedim.”

“Yağız...” dediğinde başımı yere düşürdüm. En çok da ona söyleyemiyordum.

“Daha söylemedim.” Yanlış anlamasından korkarak hemen başımı kaldırdım. “Ama söyleyeceğim.” Sadece zamanını bilmiyordum.

“Bahar,” dedi öne doğru eğilerek. “Baba olacağım bilmesi lazım kızım. Bu, onun hakkı.”

Kırık bakışlarımı babama diktiğimde başımı eğdim. “Bunu ona söyleyeceğim baba ama beni pek görmek istediğini sanmıyorum. Kendisini zorunlu hissetmemeli.”

“Eşek sıpası.” Kaşlarını çatmış homurdanıyordu. “Elimde kalacak bu gidişle. Baba dayağı istiyor.”

“Sakın,” dedim elimi kaldırarak. “Ben söyleyeceğim baba.”

Gözlerini kıstığında dudağının kenarını kıvrıdı. “Annene ben söyleyeceğim. İlk öğrenenin dedesi olduğunu duyunca bozulacak.”

Onun sırf annemle uğraşma çabasıyla yanaklarımı şişirdim. “Baba ya...”

Eliyle kalkmam için işaret verdi. “Git hadi işinin başına. Benim en sevdiğim şey sarışınla uğraşmak.”

Onun annem söz konusu olduğunda çocuklaşan hâliyle ayağa kalktım. “Lütfen annemi de sıkıca tembihle ve kimseye söylemeyin.”

Tekrar bana uzanıp alnımdan öptü. Bu durumdan memnun olmadığını biliyordum ama bana saygı gösteriyordu. “İyi bakalım. Akşam ben götürürüm seni eve.”

Tebessümle bir iki adım geri çekildim. “İş çıkışı Yağız’a gideceğim, gerek yok.”

Sessizce başını eğdiğinde hemen çıktım odadan. Şimdi sırada kocam vardı. Bir kez de ne olursa olsun onunla konuşmayı deneyecektim. Ben önemli değildim ama bebeğim için yapmam gerekirdi.

Mesaim bittikten sonra üzerimi değiştirerek odadan çıktım. Arabama bindiğimde Gökhan’ın yazdığı adresi telefonuma girerek konumuna baktım. Nereden gideceğimi tespit ederken arabayı çalıştırıp yola çıktım. Ankara trafiğini de hesaba katarsak kırk dakikalık bir yolun sonunda bir cadde üzerinde arabamı park ettiğimde evde olup olmadığını bilmiyordum.

Arabadan inip bir süre etrafı taradım. Karnım acıkmıştı yine ve mide bulantılarım ufaktan yoklamaya başlamıştı. Caddenin karşısında, tam çaprazımda duran dükkân dikkatimi çektiğinde yolun karşısına geçtim. Yağız’la kendime ikişer paket yaptırdığım dürümlerle beraber ayrıran da alarak oradan çıktım. Karşıya geçince düşünceli bir hâlde koca binaya bakıyordum. Biraz apart binaları andırıyordu.

Beşinci kata asansörle çıkarak ikisi karşı karşıya, ikisi yan yana duran dairelere baktım. On dokuzuncu dairenin önünde bir süre duraksadım. Hâlâ işte olabilirdi. Eve geldiğinden bile emin değildim. Elimden geldiğince süreyi uzatmak için çabalamıştım. Belki de çoktan gelmiş evde duruyordu. Dudaklarım bükülmüş ne yapacağıma karar veremezken derin bir soluk alıp verdim. Bir şekilde onunla konuşmak zorundaydım.

Apartmanın sönen otomatik ışığının da etkisiyle düşüncelerimden sıyrılarak bir adım geri attım. Tekrar yanan ışıklarla üzerime bakma ihtiyacı hissettim. Altımda siyah pantolonum ve üzerimde yeşil bluzumla fena değildim. Deri ceketimi her ihtimale karşı üzerime geçirmiştim. Saçlarım

balık sırtı örülü, yüzümde ise çok az makyaj vardı. En son başımı eğerek yüzüklerime baktığımda gözlerim doldu. Yağız'ın sözleri aklıma gelirken kalbimde küçük bir sızı hissettiğimde elimi karnıma götürdüm.

“Senin için bebeğim.”

Sadece dudaklarım kıpırdandığında ışıklar bir kez daha söndü. Daha fazla bu sirkülasyonun devam etmemesi adına yeniden öne bir adım atıp kendimi toparladım. İyi görüldüğümü düşündüğümde yanda duran zile bastım. İki elimi önümde birleştirmiş elimdeki paketlerle beklerken ayak sesleri duymaya başladım. Evde oluşuyla anlık gözlerim kapandı.

Kapı açılınca karşımda beliren adamın baştaki çatık kaşları bir anda yumuşarken hemen ardından yerini şaşkınlığa bıraktı. “Bahar.”

Altında şortu, belden üstü çıplak, boynundaki baş havlusuyla yüzündeki terleri kurulamaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Bedeni tamamen terden ıslanmış adama ilgiyle bakıyordum. “Merhaba.”

Evet, tek diyebildiğim bu oldu. Yine de onu kendine getirmekte başarılıydı. Kapıyı biraz daha araladığında eliyle içeriye geçmemi işaret etti. “Gelsene.”

Biraz tedirgin hâlde içeri girdiğimde ayakkabılarımı çıkararak kapının hemen yanında duran ayakkabılığa koydum. İki adım attığımda da salona girmiş oldum. Salonla birlikte olan mutfığa başımı çevirdiğimde dudaklarım büküldü. Burası küçücüktü ve sanırım stüdyo dairelerdendi. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde minicik bir hol ve gördüğüm üç kapıyla tahminimde yanılmadım. Bekârlar ve öğrenciler için fazlasıyla güzel olan ev, nedense bende bir hüznü arattı. Benim kocam için burası uygun değildi.

“Üzerindekini ver istersen.”

Yağız'ın sesiyle bir an irkilirken ona doğru döndüm. Gülümseyerek ilk olarak elimdekileri uzattım. “Bir şeyler aldım beraber yeriz diye.”

Bir elimdekilere bir de bana baktı. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama uzanarak elimdekileri aldı. “İyi etmişsin, ben de acıkmıştım.” Arkasını dönerek elindekini tezgâha bırakırken ben de üzerimdeki ceketini çıkarıyordum. Bana yaklaşıp ceketimi de aldığı anda hemen yanımda duran L koltuğu işaret etti. “Otur hadi.”

Gösterdiği yere oturduğumda ceketimi kapının yanındaki askıya asıp karşıma dikildi. Boynundaki havluyu çekerek yeniden yüzünü kuruladı. Bütün kasları belirgin hâlde ortaya çıkmış, yoğun bir tempoyla çalıştığı açıktı. “Çok çalışıyor gibisin.”

Kendine bakma ihtiyacı hissederken dudağının kenarı kıvrıldı. Tekrar göz göze geldiğimizde tek kaşını kaldırdı. “Beğendin mi?”

Beğenmenin de ötesinde bayıldığımı itiraf etmesi zordu. Umursamaz davranmaya çalışarak yandan bir bakış attım. “Her gelene kapıyı böyle açıyorsan pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim.”

Küçük bir kahkaha attı. Elini çenesine götürüp düşünüyor gibi yaptı. “Pek fazla gelenim yok. İlk defa kapımı güzel bir kadın çaldı.” Sessiz kalışım ile bana yaklaşarak yanağıma dokundu. “Beş dakika duş alsam sorun olur mu?”

Başımı iki yana salladığımda yanımdan geçip giden adamın arkasından bakakaldım. Gerçek olamayacak kadar etkileyici duruyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Sanki daha da kendini toparlamış, güçlenmişti.

Yağız’ın ortadan kayboluşuyla evde gezdirdiğim bakışlarım televizyonda takılı kahrken kumandaya bakınma ihtiyacı hissettim. Ortadaki sehpanın üzerinde duran kumandayı alarak televizyonu açtım. Karşıma çıkan haber kanalıyla şaşırmamıştım. Kocam gündemi takip ediyordu.

Değiştirerek yabancı bir filmde duraksadım. Tanıdık gelen filmi hafızam hatırlamak için çabalarken pes ederken kumandayı kenara bıraktım. Silahım fazlalık gibi geldiğinde belimden çıkararak orta sehpanın üzerine bırakmak için eğildiğimde kasıklarına bir ağrı girdi. Suratım buruşurken elimdekini bırakarak arkama yaslandım. Karnımı usul usul okşadım.

“Sakın beni terk etme.”

Ağrımın hafiflemesiyle ayağa kalktım. Aslında doktor bu şekilde ufak ağrılar olabileceğini söylemişti ama yine de korkuyordum. Getirdiğim paketlere doğru ilerleyerek dürümleri poşetlerin içinden çıkardım. Tabak bulmak adına dolapları kurcaladığımda ise elim boş kaldı. Bir iki bardak, kupa, kahve, sallama çay gibi şeylerin dışında hiçbir şey yoktu. Üzgünce etrafıma baktığımda mini buzdolabı ilgimi çekti. Ona baktığımda da sonuç değişmedi. Bir iki içecek dışında pek bir şey yoktu.

Canım sıkkın hâlde dolabın kapağını kapatıp elimdeki dürümleri alarak orta sehpaye bıraktım. Ayrıları da alarak ortaya koyduğum sırada arkamda duyduğum sesle onun geldiğini anlamıştım.

Başımı çevirmemle altında yine şortla ve üzerinde kolsuz tişörtüyle duran adama sıcak bir tebessüm sundum. “Sihhatler olsun.”

Bir sehpadakilere bir de bana baktığında gülümsedi. Sanki yaptıklarım onu şaşırtıyordu. Belki de kızmamı, ona karşı öfke duymamı bekliyordu ancak bunu yapacak hâlim bile yoktu.

“Sağ ol.”

Düz çıkan sesiyle yan tarafa geçerek koltuğa oturdum. “Bir şeyler yiyelim mi? Ben de açım.”

Yanıma oturduğunda hemfikirdi. “Çok iyi fikir.”

Dürümü alıp paketini incelediğinde başını benden tarafa çevirdi. “Buradan almışsın.”

Elimdeki dürümü ısırılmış yemeye çalışırken başımı salladım. “Evet.”

“Çok mu acıktın?” dedi gülerek. Biraz ağzım dolu konuşmuştum. Ağzımdakini yutmak için çabalarken başımı salladım. Normalde kusmaktan pek yiyemiyordum ama şimdi iştahım açılmıştı sanki ve kendimi çok aç hissediyordum. Hâlime gülerek kendi dürümünden ısırıldı. Ayrıma uzandığımda benden önce davranıp almama izin vermedi. “Sen ye, ben açarım.”

İki elimle dürümümü tutmuş ısırırken bir yandan da gerilen dudaklarıma mâni olmak için çabalıyordum. Hoşuma gitmişti onun bu hâli. Ne bileyim... Beni daha sert karşılar diye düşünmüştüm.

Ayrımaı açarak elime tutuşturduğunda birkaç yudum içtim. Arada televizyona bakarak, arada film hakkında ya da gereksiz konularda konuşarak yemeğimizi yedik. Ben ne kadar açım desem de dürümlerden sadece birini yiyebilmişim. Yağız ise ikisini de çabucak yemişti.

Çöpleri toplayıp dibimizdeki mutfakta duran çöpe attığında bana doğru döndü. “Kahve içer misin?”

Elini tezgâha yaslamış adamı onaylayacağım sırada beynim tehlike sinyalleri vermeye başladığı an dudaklarım büzüldü. “Çay varsa daha iyi olur.”

Kaşları havada tekrar tezgâha döndüğünde su ısıtıcısına su koyup çekmecedeki kupaları aldı. Geri kalanını net göremedim ama kısa sürede elindeki kupalardan sarkan sallama çaylarla yanıma geldi. Birini bana uzattınca dikkatle kavradım.

Bir yudum alıp orta sehpa bırakmış çay her ne kadar demleme tadı vermese de idare edilebilirdi. Arkama yaslanarak bir bacağı büküp kalçamın altına aldım. Düşünceli bir hâlde Yağız'a bakarken o da elindeki kupayı bırakıp bana doğru döndü. Bir şeyler konuşmamızın zamanı geldiğini biliyordu.

Ancak konuşamadık...

Ben onun kara gözlerine baktım, o da benim mavilerime. Anlaşmalı bir sükût oluştu aramızda. Nasıl başlayacağımı bilemedim. Yine beni suçlayıp terslemesinden korkuyordum. Bir yandan da bugün fazlasıyla sıcak davranıyordu ve onunla konuşmayı bile özlemiştim.

"Düşünmek için biraz zamanın oldu mu?" Alçak çıkan sesimle merakla gözlerine bakıyordum. Bir umut geri dönüşü için beklerken vereceği cevabı içimde heyecanla bekliyordum.

"Seni çok mu kırdım?"

Aynı sakinlikte çıkan sesiyle omuz silkerek tekrar çayma uzandım. "Biraz."

Bunu inkâr edemezdim. Birazdan da fazlaydı aslında ama şu an bunun önemi yoktu. Çayımı yudumlarken buruk bir tebessüm şekillendi dudaklarında. "Yalan söylüyorsun."

Sıkın bir hâlde iki elimle tuttuğum kupaya bakışlarımı düşürdüğümde çayın kupanın içinde oluşan titreşimini izliyordum. Tüm cesaretimi topladığımda başımı kaldırdım. "Ne söylemeliyim Yağız? Evet, sana çok kırdım ve söylediklerin zoruma gitti. Beni istemiyorsan bana bunu açık ve net bir şekilde söylemelisin. Bir yerlere savrulmaktan yoruldum. Çabalamaktan, sürekli kurtarmaya çalışmaktan yoruldum." Konuşmak istediği sırada elimi kaldırarak onu durdurdum. "Hatasızım demiyorum, elbette ki hatalarım oldu ama pişmanım Yağız. Yaşadığım her şeyden ders çıkardım, bedellerini en ağır şekilde ödedim. Sen gelmiş bana güçlü olduğumu söylüyorsun. Ben ne haklı ne de güçlü olmak istiyorum. Tek istediğim huzur."

Kaşlarını çattığında onu durdurmak için havada duran elimi tutarak aşağı indirdi. “Seni istemediğimi söylemedim!” Sert çıkan sesiyle yutkundum. Kafam o kadar karışıktı ki toparlayamıyordum. Ben dünya kadar şey söylemiştim ama o tek bir yere takılıyordu. “Sadece düşünebilmek için zaman istedim Bahar. Her şeyi yeni hatırladım ve bazı şeyleri sindirmem zor oluyor.”

Bakışlarım hâlâ elimi tutan elinde gezerken yüzüklerimize bakıyordum. İkimiz de çıkarmamıştık onları. Düşünceli bir hâlde mırıldandım. “Ben bu ilişkinin nereye gittiğini anlayamıyorum artık. Bana karşı hislerini anlayamıyorum Yağız. Benden gidişini, mesleğinden uzaklaşmanı sana konduramıyorum.”

Başını iki yana salladı. Elimdeki kupayı alarak sehpanın üzerine bırakırken sanırım bir kaza olmasını istemiyordu. “Sen, benim karımsın Bahar. Her ilişkide iniş çıkışlar olur. Biz de kolay şeyler yaşamadık. Zaman istemem, senden vazgeçtiğim anlamına gelmez. Sadece bazı kırıklıkların telafisi kolay olmuyor. Biz bu yuvayı kolay kurmadık. Bak burası senin de evin. Benim olduğum her yer senin.” Sıkıntılı bir nefes vererek saçlarıma uzandı. “Ama mesleğimle ilgili verdiğim karara karışma.”

Örgümden firar eden minik tutamı dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırdığında gözlerim dolu dolu, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Yüzüklerimi artık hep takıyorum,” dedim geçmişten gelen acıyla. Eli duraksadığında göz göze geldik. Boğazıma oturan yumruyla devam edemedim.

“Biliyorum,” dedi yanağımdan süzülüp giden yaşı silerken. “Beni bulduğun günden beri hep parmağında.”

Olumsuzca başımı iki yana salladım. “Seni kaybettiğimden beri hep takıyorum.” Yeniden odaya bir sükûnet çöktüğünde alttan bakışlarımı üzerine diktim. “Bir haftadır sadece bir kez aradın beni. Bu kadar mı açıldı aramız?”

Elini geriye çektiğinde bana bakmayı bırakıp önüne döndü. Kollarını dizlerine yaslayarak bir süre elleri önünde düşündü. Başım yana doğru çevirdiğinde sadece yüzünün bir kısmını görüyordum.

“Senin attığın her adımdan haberim var benim.”

Gözlerimi devirmeden edemedim. O kadar haberi vardı ki hamile

olduğumu bile bilmiyordu. “Ajanın Gökhan mı?” Huysuzca omuz silktilğinde o olduğunu zaten biliyordum. Dirseğimi koltuğa yaslayarak elimi başıma dayadım. Üzerime bir ağırlık çökmüştü nedense. Biraz da yorgundum sanırım. “Peki bensiz uyuyabiliyor musun?” İlgisini çekmeyi başardığımda tekrar bana baktı. Dalgın hâlimi bozmadan yüzümdeki küçük tebessümle tıpkı onun gibi omuz silktilim. “Benim için çok zor oluyor da.”

Bakışlarına şefkat bulaştığında karaları sıcacık oldu. Tekrar koltukta bana doğru dönerek oturdu. “Sensiz uyumak en zor.” Elinin tersiyle yanağımda gezindi parmakları. “Hâlâ kâbus görüyor musun?”

“Hayır,” dedim yüzümdeki tebessümle. “Bir mucize oldu ve artık görmüyorum.”

Elimi karnıma götürmemek için zor tuttum kendimi. Nasıl büyük bir mucizeydi bilmiyorum ama bebeğimin olduğunu öğrendiğimden beri kâbuslarım yok olup gitmişti. Hep bebeğimi ve kocamı kaybettiğimi gördüğüm kâbuslarım yeni gelen bebeğimle geçmiş silmişti sanki.

“Benim hafızamın geri gelmesi mi bu mucizeye sebep?”

Kaşları havada merakla bana bakan adamla alt dudağımı ısırddım. Belki de artık söylemeliydim. Onun da bu durumu bilmeye hakkı vardı. Hem görüyordum ki hâlâ bana karşı ilgiliydi. Beni bırakmak istemediğini de açıkça söylüyordu. O zaman bu küçük mucizeyi dillendirmek, aramızdakileri değiştirmeyecek ya da onun için bana gelmeyecekti çünkü o benden daha hiç gitmemişti.

“Aslında hazır yeri gelmişken sana söylemek istediğim bir şey var.”

Dikkat kesilen adam sözlerimin devamını beklerken odanın içinde bir telefon sesi yankılanmaya başladı. Yağız’ın tüm dikkati dağıldığında etrafına bakınırken bir anda ayağa kalktı. “Dur güzelim, telefonum çalışıyor.” Koltuğun diğer ucuna doğru gittiğinde köşede duran telefonunu alıp kulağına götürdü. “Evet.” Karşı tarafı bir süre dinleyip kaşlarını çattı. “Bu saatte mi?” Duyduklarından memnun kalmamış olacak ki suratı buruşurken tatsız bir hâlde onayladı. “Tamam, geliyorum.” Telefonu kapatır kapatmaz bıkkın bir nefes vererek bana doğru döndü. “Benim acil çıkmam gerekiyor.”

Biraz şaşkın, biraz da üzgün, “Nereye?” diyebildim sadece.

Yüzünde küçük bir tebessüm oluştuğunda telefonu salladı. “İş... Patron çağırıyor.”

Suratım asılmış, bu saatteki işi merak ederken daha fazla uzatmayarak odalardan birine girdi. Beş dakika sonra üzerindeki takım elbiseyle odadan çıktığında şaşkınlıkla kaşlarını havalandı. “Yeni üniforman mı?”

Sorumla birlikte gözlerini devirerek bana doğru yaklaştı. Başına küçük bir öpücük bıraktı. “Biraz rahatsız edici ama idare ediyorum.”

Yerimden kalkarak karşısına dikildiğimde beyaz gömleğinin yakasını düzeltmeye başladım. “Bu saatte iş mi olur Yağız? Başkalarına bakıcılık yapmak yerine kendi işine dönmelisin.”

Kaşlarını çatıttığında söylediklerimden pek memnun değildi ama hâlâ onun olması gereken yerin burası olmadığını düşünüyordum. “Bakıcılık değil üstegmen, yakın koruma.”

Ceketini de düzelttiğimde huysuzca omuz silktim. Benim için bir fark yoktu aslında. Sürekli birinin peşindeydi ve mecburi olarak onunla ilgilenmek zorundaydı. Hatta muhtemelen nazına da oynuyordu.

“Bakıcılık! Bir de orduya bağlıyken yapıyorsun bunu. Başını derde sokacaksın.”

“Bir şey olmaz,” dedi umursamazca. “Yakında ordudan istifa edeceğim.”

Üzgünce gözlerine bakarken bir adım geri çekildim. “Eminsin yani.”

Sadece gözlerini kapatıp açmakla yetindi. Hiç umursamıyordu bu durumu. Sanki şimdiye kadar onu zorla tutuyorlardı orada. Neden bu kadar soğumuştum anlamıyordum. O dağlarda yaşadığı bir şeylerden kaçır gibiydi.

Cebinden çıkardığı anahtarı elime tutuşturdu. “Evin yedek anahtarı. Ben biraz geç gelirim, uykusuz kalma sen yat. Sabah buradan işe gidersin.”

Bir anahtara bir de Yağız’a bakarken başımı olumsuzca iki yana salladım. “Evimize geçerim ben.”

Bozulduğu yüzünden belli olurken iki eliyle bulunduğumuz evi gösterdi. “Senin evin benim olduğum yer değil mi?”

Boş bakışlarım evin içinde gezinip Yağız’ı buldu. Burası bana kendi mi evimizde gibi hissettirmemişti. Hatta fazlasıyla küçük gelmişti. Bekâr

ve yalnız biri için güzel olabilirdi ancak biz artık üç kişilik bir aile olacaktık ve burası bizim için imkânımız varken yetersizdi. Ayrıca onun beni bırakıp geldiği ev bana nasıl güzel gelebilirdi ki? Bu evi bu sebeple bile sevmemem yüksek ihtimaldi.

“Ben de aynı sorunun cevabını merak ediyorum. Senin evin tam olarak neresi?”

İkimiz de sorularımıza cevapsız kaldığımız esnada Yağız’ın telefonu tekrar çalmaya başladı. Bıkkın bir nefesle telefonu kulağına götürdüğünde kapıya yöneldi. Bana son bir bakış atıp evden çıktığında öylece kaldım.

Fransız balkonlarından esinlenen ve yere kadar uzanan tam boy pencereye yaklaştığımda omzumu kenara yaslayıp beklemeye başladım. Yağız kısa süre sonra binadan çıkarken kaldırımın kenarında duran siyah minibüse doğru ilerlemeye başladı. Pencereleeri koyu renk filmlerle kaplı arabanın arka kapısı açıldığında Yağız içine biner binmez tekrar kapandı. İçeriği görememiş olmanın sıkıntısıyla giden arabayı izledim. Başka da yapacak bir şey kalmadığında elimi karnıma götürdüm.

“Gördün mü bebeğim? Babanın akli hâlâ bir karış havada.” Yüzümde küçük bir tebessüm oluştuğunda bir yandan da buruktum. “Sanırım gitme zamanımız geldi.” Pencere kenarından ayrılarak orta sehpa da duran silahımı aldım. Belime yerleştirdiğim sırada midem bulanmaya başladı. Bunu umursamadan kapıya doğru ilerleyerek ceketimi alıp üzerime geçirdim. Elimdeki anahtarı da ceketimin cebine attım. Ayakkabılarımı almak için ayakkabılığa uzandığım sırada öğürürken elimi dudaklarıma kapattım. Artan mide bulantıyla derin nefesler alarak başımı iki yana salladım. “Hayır, şimdi sırası değil.”

Benim sözümü asla dinlemeyen bebeğimle kendime hâkim olmazken elimle ağzımı kapatarak banyoya koştum. Tahmin edemediğim kapılarla gecikirken öğürerek girmiştim banyoya. Kendimi zorla klozete attığımda biraz önce yediğim ne varsa çıkardım. Zorla kendime hâkim olduğumda rahatladığım an kendimi geriye çektim. Bakışlarım üzerimde ve yerlerde gezinirken her yeri batırmıştım. Ağlamak istiyordum. Saatlerce ağlamak ve Yağız yanımda olmadığı için ona yumruklarıımı geçirmek istiyordum.

Mecburen yerimden kalkarak sifonu çektim. Hemen ardından elimi

yüzümü yıkayıp yerleri temizlemeye koyuldum. Zar zor etrafı temizlediğimde üzerime baktığım an tekrar öğürdüm. Yeniden kusmamak adına üzerimde ne varsa çıkararak banyoda duran makineye attım. Kısa devrede makineyi çalıştırmanın ardından duşa girdim. Yağız'ın şampuanıyla çabucak aldığım duşun ardından yine onun olduğunu düşündüğüm banyo havlusuna sarınarak aynanın karşısına geçtim. Dolapları kurcalarken bulduğum tarakla saçlarımı taradım.

Makinenin daha zamanı olduğu için silahımı, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alarak banyodan çıktım. Diğer iki odaya baktığımda birinde tek kişilik yatak vardı ancak üzerinde hiçbir şey yoktu. Diğer odaya girdiğimde ise çift kişilik yatakla karşılaştım. Üzerindeki örtüye bakılırsa Yağız bu odada kalıyordu. Odaya girdiğimde elimdekileri komodinin üzerine bırakıp üç kapaklı dolaba yöneldim. İçinde pek bir şey yoktu. Yağız'ın kıyafetleri üzerinde parmaklarımı gezdirirken memnuniyetsizce arkamı döndüm. Yatağın üzerinde duran biraz önce Yağız'ın üzerinden çıkardığı tişört ilgimi çektiğinde ona uzandım. Burnuma yaklaştırarak koklarken kocamın kokusu buram buram geliyordu ve midemdeki kötü hissiyatı bile yatıştırmıştı.

Onu giymeyi aklıma not ederek bir süre daha oyalanmak adına mutfağa geçtim. Sehpada duran kupaları da alıp orayı biraz toparladıktan sonra bir bardak su içtim. Midemdeki her şeyi kusmamla yeniden acıkırken pencere kenarına ilerledim. Moralim bozukken kararan havada sokağa baktım boş boş. Ben, kocamı istiyordum. Çok ihtiyacım vardı ona. Her zamankinden daha çok arıyordum sevdiğimi.

Makinenin bitirmiş olduğunu düşünerek banyoya geçtim. Tahminimde yanılmamıştım. Hemen içindeki kıyafetleri alarak tekrar yatak odasına geçtim. İç çamaşırlarım her ne kadar ıslak da olsa havluyla biraz kurutup yeniden üzerime geçirdim. Hafif nemliydi ama üzerimde kururdu. Diğer kıyafetlerime bunu yapamayacağım için her ne kadar yanmıyor olsa da peteğin üzerine attım. Yatağın üzerinde duran Yağız'ın sıfır kol bol kesim tişörtünü üzerime geçirirken kalçalarımın altına kadar kapatmıştı ama yine de içim rahat etmezken altına şortunu da giydim. Onda daha kısa dursa da benim diz kapağıma kadar uzanmıştı.

Komik oluşuma aldırmadan aynanın karşısına geçtiğimde elimle

saçlarımı düzelttim. Duş almamın verdiği mayışıklıkla yorgun bakışlarım dikkatimi çekti. Gerçekten uyumam gerekiyordu. Arkamı dönüp yatağa baktım bir süre. Cazibesine kapıldığımda ışığı kapatıp usulca yanına ilerledim. Örtünün ucunu kaldırarak yatağa girdiğimde gözlerim kapandı. Biraz uyuyup dinlensem çok iyi olacaktı. Hem belki o zamana kadar Yağız da gelirdi.

Gözlerim kapalı duyduğum gürültüleri anlamlandırmaya çalışırken bir kadının telaşlı sesi geliyordu kulağıma. Gözlerimi araladığım an başımı kaldırdım. Karanlık odada ne olduğunu anlamaya çalışırken bir inilti duydum. Kaşlarımı çattığım esnada hemen başımı çevirerek komodinin üzerinde duran silahımı kontrol ettiğimde bir erkek sesi daha geldi.

Olduğum yerde hemen toparlanarak silahımı kavradım. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Çok ses yapmadan silahımın emniyetini açarak kapıya yaklaştım. Sessizce kapıyı araladığımda odaya giren ışık hüzmeleri gözlerimi kamaştırmama sebep oldu. Kısılan gözlerimle içeriye görmeye çalışırken kimse görüş açımında değildi.

Kapının ses çıkarmamasına şükrederek kendim çıkabileceğim kadar aralayıp odadan çıktım. Silahımı iki elimle kavrayarak yere doğrultmuş hâlde çıplak ayaklarımla ilerlerken girişte bulunan salona çıkar çıkmaz karşımda dikilen adama silahımı doğrulttum.

“Kaldır ellerini.”

Karşımdaki takım elbiseli adam şaşkınlıkla ve biraz da korkuyla ellerini kaldırdığında Yağız’ın sesi geldi. “Bahar.”

Başımı yana çevirdiğim an koltukta oturan Yağız’la ve onun üzerindeki ceketi çıkarmaya çalışan kadınla göz göze gelirken bu sefer şaşırma sırası bendeydi. “Yağız!” Üzerindeki siyah gece elbisesiyle ve yüzündeki ağır makyajla beni ve tabii elimdeki silahı gören kadın irkilirken korkuyla geri çekildiği esnada Yağız’ın dudaklarından yeniden bir inilti döküldü. Onun acıyla buruşan suratını gördüğüm an yaralandığını anlarken korkuyla silahımı indirip ona doğru adımladım. “Yaralandın mı?”

“Küçük bir sıyrık,” dedi telaş yapmama engel olmak adına. Ancak en-dişem için yetersizdi.

Elimdeki silahı emniyetini kapatarak kucağına bırakırken dikkatle ceketini çıkarmaya başladım. Bir yandan da çocuk azarlar gibi kızmakla meşguldüm. “Nasıl becerdin yaralanmayı? Gerçekten seni anlamıyorum. Beni hiç mi düşünmüyorsun?” Ceketini çıkarıp kenara attığımda yanı-mızdaki süslüye ters bir bakış attım. Tedirginlikle geri çekildiğinde Yağız’ın yanına oturdum. “Bu kadın kim?”

“Patronum,” dedi dişlerini sıkı sıkı.

Başımı arkaya çevirerek ayakta dikilen kadına tekrar baktım. Güzel bir kadındı. Yağız bu kadına bakıcılık yapıyordu demek. Nedense hep erkek olarak hayal etmiştim. Şimdi ise bu kişinin kadın olması canımı sıkı-mıştı. Bu yetmiyor gibi, “Çok kanıyor, müdahale etmek lazım. Ben hastaneye gidelim dedim ama dinlemedi,” diyen kadın daha da moralimi bozdu.

Başımı çevirerek tekrar yaraya baktım ama suratım asıktı artık. “Korkma, ölmez o.”

Gömleğinin düğmelerine uzandığımda hızlı hareketlerle hepsini açtım. Dikkatli bir şekilde üzerinden çıkarırken hiç sesi çıkmamıştı ama kasılan çenesini görüyordum. Yarayı ortaya çıkardığımda yüzüm biraz daha buruştu. Küçük bir kesi vardı. Kurşun yarasına benzemiyordu zaten. Etrafıma bakındığımda sehpanın üzerinde muhtemelen gelirken aldıkları poşeti gördüm. Hemen açarak içindekileri sehpanın üzerine döktüm. Bulduğum sargı bezleriyle yarayı temizlemeye koyuldum. Neyse ki çok derin görünmüyordu.

Üçü de sessizce beni izlerken başımı kaldırdığım an Yağız’la göz göze geldik. Yüzünde farklı bir tebessümle bana bakarken, “Ne?” dedim huysuzca.

“Gitmemişsin.” Burada olmamdan memnun sesiyle acısına rağmen gözleri gülerken ona doğru eğildim.

“İyi ki de gitmemişim yoksa başkaları sararmış yaralarını.”

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyürken dişleri göründü. “Kıskandın mı yoksa?”

İkimizin arasındaki silahı göstererek kaşlarımı çattım. “Kaşınma

istersen.” Hayranlık dolu bakışları üzerimde birbirimize bakıp kaldığımızda kendimi toparlayarak geriye çekildim. Masada duran oksijenli suya uzanıp biraz sargı bezine döktüm. Tekrar göz göze geldiğimizde sırttan adamla gözlerimi devirdim. “Yine ne var?”

Sert çıkan sesimle hiç alınmadan üzerimi işaret etti. “Yakışmış.”

Elimdeki sargı bezini yara olan yere bastırdım. “Yeni tarzım.”

Acıyla dişlerini birbirine kenetlediğinde tıslama şeklinde bir inleme kaçtı dudakları arasından. Canını acıtmış olmamla kaşlarını çattı. “İnsan kocasının canını acıtmaz, Bahar.”

Tek kaşımı havaya kaldırdığımda imalı bir bakış attım. “Ama karısının kalbini kırabilir, değil mi?”

Haklı olmamla sessiz kalan adama ters bir bakış atıp tekrar yaraya odaklandım. Dikiş atılacak bir durum göremiyordum. Masada duran bandajla dikkatle yarasını kapattım. İşim bittiğinde kolundaki kanları temizlerken geç de olsa asıl soruyu sormayı akıl edebilmişim. “Bıçak yarasına benziyor. Nasıl oldu bu?”

Biraz düşünceli hâlde bakışlarını evdekilerde gezdirip gülümsemeye çalıştı. “İş kazası.”

Başımızda dikilerek sessizce bizi izleyen ikiliyi işaret ederken en çok da arkamdaki süslüden bahsederek, “Patronun yüzünden mi?” diye sorduğumda uyaran bakışlarını görsem de umursamadım.

“Seni Sezen Hanım’la ve onun şoförü Kemal Bey’le tanıştırayım.” Arkamdaki kadına doğru döndüm. Biraz tereddütle bakan kadın gülmeye çalışırken Yağız beni işaret etti. “Eşim Bahar.”

Elini uzatan kadına yüzümde tek bir mimik bile oynamadan bakarken mecburen elini sıktım. “Memnun oldum Bahar Hanım.”

Ne yazık ki aynı memnuniyet bende yoktu. Bunu da dillendirmekten çekinmedim. “Takdir edersiniz ki ben pek memnun olamadım. En kısa zamanda kocamı işten kovarsanız fazlasıyla memnun olurum.”

“Bahar!” Yağız’ın uyarısını umursamadım.

Bana şaşkınlıkla bakan kadına aldırmadan Yağız’a diktim bakışlarımı. “İçimden geçeni söyledim.”

“Yapma,” dedi başını yana yatırarak. Daha çok rica eder gibiydi ama

ben yapmasam da bebeğimiz yapıyordu. Kan kokusu burnuma çalındıkça midede hissettiğim bulantıyla elimi dudaklarıma götürdüm. İstemedem oğrürken telaşla ayağa kalktım. Birkaç saat önceki gibi ortalığı batırmamak adına koşarak banyoya giderken Yağız'ın sesini duydum. "Bahar!" Klozetin kapağını aralamış sanki hiç midemi boşaltmamış gibi kusarken yanıma gelen Yağız belimden yakaladı. Hâlsiz düşmemle ellerim titrerken diğer eliyle saçlarımı tutarak geriye çekti. "Güzelim iyi misin? Ne oldu sana böyle?" Ona cevap veremeyerek kendimi toparlamaya çalışırken başka kusacak bir şey kalmadığında sifona bastım. Yağız'ın da yardımıyla lavaboda ağzımı, elimi, yüzümü yıkadığımda beni kendine çekerek telaşlı bakışlarını yüzüme dikti. "Bir şey mi dokundu acaba? Yediğin dürümden mi oldu?"

Büzülen dudaklarımla omuz silktim. "Sadece dinlenmek istiyorum."

Belimi bırakmadan beni tutarak yatak odasına götürdü. Dikkatli bir şekilde yatağa yatırdığında elini alınma koydu. Ateşim olmadığına kanaat getirmiş olacak ki alınımdan öptü. "Sen yat burada, ben hemen geleceğim."

Sessizce yan tarafıma dönerek örtüyü başıma kadar çektiğimde ayağa kalkarak dolaptan bir tişört aldı. Üzerine giyerken bayağı zorlanmıştı. Işığı kapatıp odadan çıkmasıyla örtüyü başımdan indirirken aralık kapıdan sesleri dinlemeye başladım.

Kısa bir sessizliğin ardından Yağız, "Kusura bakmayın," diyerek söze girdi. "Sorun olmayacaksa eve kadar size eşlik etmesem daha iyi. Karımı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hiç sorun değil," dedi kadın. "Zaten benim yüzümden yaralandınız, kendimi mahcup hissediyorum."

Yağız pek de umursamadı. "İşimi yaptım sadece."

Suratımı asmış konuşmayı dinlerken kadın tekrar konuştu. "Eşiniz iyi değil mi?"

"Midesini üşüttü sanırım," diyerek tahminde bulundu Yağız. Düşünüyor olacak ki kısa bir sessizlik oldu. "Belki de akşam yedikleri dokundu."

O an ne oldu bilmiyorum ama kadın, "Hamile mi yoksa?" diye sordu neşeyle. Hayretle elimi ağzıma kapattım. "Erken dönemde bulantılar normaldir." Bir de açıklama yapıyordu. İçine doğmuştu sanki.

Yağız'dan küçük bir boğaz temizleme sesi geldi. “Yok,” dedi durak sayarak. “Öyle bir ihtimal yok.” Bocalamaya başlamıştı. “Yani eşim çocuk istemiyor.”

Kalbime bir sızı çörekledi. Gözlerim kapandığında yanağıma yaşlar süzüldü. Fark ettim ki Yağız'ın artık umutları da yoktu. Hatta onları ben yok etmişim. Burnumun direği sızlarken boğazıma oturan yumrudan kurtulmam artık çok zordu.

“Ah,” dedi kadın birden. Mahcup olmuştu anlaşılan. “Densizliğimi mazur görün.” Yağız sessiz kaldığında kadın tekrar söze girdi. “Eğer isterseniz hemen arabayla hastaneye götürelim ya da doktor çağır...”

Yağız araya girerek tamamlamasına izin vermedi. “Teşekkür ederim Sezen Hanım. Yapılacak bir şey olursa ben hallederim.”

Kapı açılma sesi geldiğinde onların sesi biraz daha uzaklaştı. Sadece Yağız'ın, “Size de iyi geceler,” dediğini duydum.

Yağız'ın kapıyı kapatır kapatmaz odaya geleceğini anlayarak hemen pikeyi üzerime çektim. Gözlerim kapalı uyuyor numarası yaparken odaya girdi. Işığı yakmadan yanıma yaklaştığında elini alnıma ve yanağıma koydu. Uyuduğuma kanaat getirmiş olacak ki yeniden odadan çıktı. Bir süre odadan ve banyodan sesi geldi. Sanırım ortalığı topluyordu.

Aradan geçen on beş dakikanın ardından odaya girdiğinde sıcakla birlikte iyice mayışmışım. Gözlerim kapalı uyku ve gerçeklik arasında gezerken yanıma yattı. Usulca bana doğru sokulurken tam olarak uykuya dalmadığımı anlasın istemiyordum. Anlarsa belki geri çekilirdi. Dibime kadar sokulmuş olması yetmiyor gibi burnunu saçlarımla arasında gezdirdi. Uzun bir nefesi ciğerlerine çektiğinde bir süre sesi çıkmadı. Sanki beni dinliyor gibiydi. Nefesimi düzende tutmaya çalışırken aldığım eğitimleri kullanmaya çalışıyordum. Muhtemelen o da aynı eğitimlerle benim uyuyup uyumadığımı anlamaya çalışıyordu. Uyuduğuma kanaat getirmiş olacak ki usul usul saçlarımla sevmeye başladı.

“Biliyor musun?” dedi fısıldar gibi. Çok kısık çıkmıştı sesi ama duymuştum. Pürdikkat onu dinlerken devam etti. “Keşke hamile olsaydın Bahar.” Bedenim kasılmasın diye çabalarken bir yandan da nefesimi aynı oranda tutmaya çalışıyordum. Hızlanan kalbimle bunu sağlamak zordu ancak devamında ne diyeceğini de duymak istiyordum. Bir süre sessiz ka-

larak beklediğinde tekrar nefesi saçlarını arasına vurdu. “Ne kadar zayıf bir ihtimal değil mi?” Alaylı ama bir yandan da acı çeken bir gülüş çalındı kulağıma. “Hamile kalman ihtimal bile değil, değil mi?” Bedenim buz kestiğinde sesi o kadar acı doluydu ki buruklukla devam etti. “Sen şimdi hamile kalmamak için bütün tedbirleri almışsındır, değil mi?”

Koca bir sessizliğin ortasına düştük. İçim yana yana onun bana olan kırgınlıklarının ve zerre kadar inanmayışının içinde kavruldum. Boğazım düğüm düğüm oldu. Eski Bahar ne kadar da çok yakmıştı canını. Bana dair umut edemiyordu. Bir şeylerin iyi olacağına dair inançları yok olmuştu. Eli karnımın üzerine gittiğinde son kez fısıldadı.

“Bana kaybettiklerimi hatırlatan o dağlara dönmek istemiyorum. Umutlarımı, sevincimi elimden alan kaderime geri dönmek istemiyorum. Sense benim tek vazgeçilmezimsin Bahar.”

Düzenleme
Ny.özlem

KIZILLIKTA ESİR KALDIK

*Güneşi beklerken soldu ömrümüz. Seninle tan vaktinde asılı kaldık sevgi-
lim. Ne güneş doğabildi ne de karanlık kaybolup gitti. Bir kızılılıkta esir kaldık
Ne önümüzü tam görebildik ne de geçmişî silebildik.*

Sabahın erken saatlerinde Yağz'ın kollarından sessizce sıyrılıp çıkmıştım evden. Pek uyku girmemişti gözüme, o da uzun süre uyuyamamıştı. Sonra ne zaman uyuyakaldım bilmiyordum. Öyle ki sarmaş dolaş olmuştuk ikimiz de. Gözlerimi araladığımda hayret etmişim hâlimize.

Onu uyandırmadan kollarından sıyrılmak zor olmuştu ama uykusuz olduğu için kaçabilmişim. Erkenden karargâha geldiğimde çektiğim baş ağrısıyla dinlenme odasına geçip koltuğa yattım. Çok erken olunca bir saat kadar da üzerimdeki üniformayla orada uyudum.

Ekibim operasyondan öğleden sonraya anca dönerdi. O yüzden rahat takılıyordum. Ancak mesai başlayınca kalkmanın da zamanı gelmişti.

Midemin altüst olmasıyla aldığım çubuk krakerle masama oturmuş onu yemeye başladım. Oda boş olduğu için rahattım tabii. Bir bardak da çayım vardı ancak onu bile içmek istemiyordum. Sabah sabah boş mideyle yeterince öğürmüştüm.

Dakikalar birbirini kovalarken kapı çaldı. İçeriye giren asker küçük bir baş selamı verdi. "Komutanım, Cihangir Albay sizi odasında bekliyor."

Başımı eğdim sadece. Gitmemek gibi bir şansım yoktu ki. Önümdeki paketten bir tane daha çubuk kraker alıp yerken telefonumun kamerasından yüzüme baktım.

Çok kötü görünüyordum...

Babam şu hâlimi gördüğünde mutlu olmayacaktı. Makyaj yapacak hâlim de yoktu. Mecburen telefonu cebime sokup odadan çıktım. Babamın kapısını çalıp odaya girdiğimde kalakaldım.

“Anne!”

Beni görür görmez ayağa kalkan kadınla kapıyı kapatıp yanına yürüdüm. Gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce tedirginlikle babama baktım. Annemin aksine babamın yüzünde güzel bir tebessüm vardı.

“Kızım!” Beni kolları arasına aldığı gibi sıkıca sararken ağlaması arttığında anlamıştım, öğrenmişti. Geri çekilerek yanaklarımı iki eliyle kavradı. “Bana neden söylemedin Bahar? Dünden beri seni aramamak için zor tuttum kendimi. Baban izin vermedi.”

Oturduğu koltukta bizi izleyen babamla göz göze geldiğimizde onun neden izin vermediğini biliyordum. Yağz’la olduğum için yapmıştı. Biraz çekingen hâlde anneme tekrar baktığımda gülmeye çalıştım. “Kusura bakma anne, söyleyemedim.”

Kırgın hâlimi görünce çenesi titredi. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Elini yanağıma koyduğunda usul usul okşadı. “Ah güzel kızım, ah yaralı bebeğim.”

Sanki bunu bekliyormuşum gibi gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Çok da konuşmama gerek yoktu aslında, gözlerim her şeyi anlatıyordu. Babam dayanamamış olacak ki yanıma geldiğinde kaşlarını çatı. “Ne konuştuk seninle İnci? Üzüyorsun çocuğu.”

Annem hemen kendini toparlarken gözyaşlarını sildi. “Ay tamam, anneanne duygusallığı çöktü üstüme.” Üzüntüsünü geriye atarak gülmeye çalışırken elimden tuttu. Beni sandalyeye oturttuğu sırada babam da yerine geçti. “Kahvaltı yaptın mı?”

Dudaklarımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. “Pek yiyemedim, midem kötüydü.”

Annem sanki iddiasını kazanmış gibi babama beni işaret etti.

“Gördün mü Cihangir, kız aç. Bir de gelme diyordun.” Hemen arkasını döndüğünde kenarda duran poşete uzandı. İçinden çıkardığı saklama kaplarını ortada duran küçük sehpaye dizmeye başladı. “Allah’tan hazırlıklıyım. Ayşe teyzen bir sürü şey koydu.” Karşıma oturduğunda bir saklama kaplarının kapaklarını açmaya başladı. “Bak burada kuru yemişler var. Burada börek, burada da meyve, burada kahvaltılık şeyler..” Önümdekilere hayretle bakarken babama döndü. “Cihan, süt yok.”

Annemin telaşlı sesiyle babam telefona sarıldı. “Getirirler şimdi.”

Kantinden süt isteyip telefonu kapattı. Şaşkınlıkla ikiliyi izlerken gözlerim açılmış gerçekliklerinden emin olmaya çalışıyordum. “Gerek yoktu ki anne bunlara. Hem süt içemem ben öyle.”

“Sus!” dedi annem azarlar bir tonda. “Burçak teyzenle konuştum, çok iyi bakılman lazım. ‘Düşük tehlikesi var,’ dedi.” Kaşlarım çatığında çatalı elime tutuşturdu. “Bak yemezsen ben yedireceğim.” Suçlu bir çocuk gibi önümdekilerden yemeye başladığımda annemin kızgınlığı geçmişti. “O teyzenin de alacağı olsun. Hamile olduğunu benden saklamış kıvrıcık.”

Ağzımdakileri zorlukla yutarken başımı yana yatırdım. “Onun suçu yok. Ben saklaması için çok ısrar ettim.”

Annem burun kıvrarak babamı işaret etti. “Bir de babana önce söylemişsin. Bu huysuz adamla dün akşam uyuyana kadar didiştik.”

Babam dudağının kenarını kıvırdığında bıkkın hâlde yanağımı şişirdim. “Mecbur bıraktı.”

Annem bana kızmaya devam edeceği sırada kapı çaldı. Babamın onayıyla içeri giren asker biraz çekingen hâlde elinde tuttuğu süt kutusunu önümüze bıraktı. Bir yandan da şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kesin dalga konusu olacaktım aralarında. Hızla odayı terk etti.

Sessizce önümdekileri yerken annem bebekmişim gibi sütümü açıp önüme koydu. Babam önümdekilere uzandığında eline geçirdi. “Dokunma kızımın yemeğine.”

Babam huysuzca tekrar arkasına yaslandı. “Bana niye yok?”

Annem gözlerini devirerek onaylamayan sesler çıkardı. “Hamile kızınla iddialaş bir de tam olsun.”

Babam sessiz kaldığında ikisinin de bakışları üzerimdeyken birkaç lokma daha aldım ağzıma. Midem daha fazlasını kabul etmediğinde elimdekini bıraktım. “Midem bulanıyor.”

Annem düşünceli hâlde yüzüme bakarken aklına gelmiş gibi elime uzandı. “Getir elini.” Elimi uzattığımda kabın içindeki çerezleri elime döktü. “Cebine koy, aklına geldikçe yersin.” Mecbur koyduğumda sütü uzattı. “İç bunu, bitir hemen.” Çaresiz onu da alıp içerken annem diğerlerini alarak babamın önüne koymaya başladı. Bir yandan da imalı bakışları babamın üzerinde geziyordu. “Al hadi, yine şanslısın.”

Babam ters bakışlarla börekten alıp ağzına attığında ikisi de huysuz çocuklar gibiydiler. Süt de bittiğinde ellerimi dizime sürttüm. “Ben kal kayım artık.”

Kolayca sıyrılmayı düşünürken babam izin vermedi. “Konuştun mu kocanla?” Düşünceli bir hâlde bakışlarım yere düşerken başımı iki yana salladım. Babam öne doğru eğilerek, “Kaldır kafanı,” dediğinde hemen başımı kaldırdım. “Biz senin annenle babanız Bahar. Derdini bize söylemeyeceksen kime söyleyeceksin?” Burnundan soluduğu hava, öfkesini gün yüzüne çıkarıyordu. “Benim kızımı hamile hâliyle ortada bırakacak adamı sağlam bırakmam ben.”

Telaşla araya girdim. “Biliyorsun baba, haberi yok. Yağız bebeği olduğunu bilse hiç beni bırakır mı? Gözünün önünden ayırmaz.”

“Niye söylemiyorsun o zaman kızım?” dedi annem. Haklı bir soruydu bu tabii.

En can alıcı kısmı da burasıydı. Gözlerim kapandı anlık. Açtığımda yine dolu doluydu. “Kendine bir düzen kuruyor anne. Bana karşı kötü değil ama ikimizin de kırgınlıkları fazla. Bana baktıkça onları görüyor ve ikimizin de canını acıtıyor. Ne yaparsam yapayım durumu toparlayamıyorum.”

İkisi de sessizliğe büründüğünde annem yerinden kalkarak önümdeki sehpa oturma elimi tuttu. “Ne yapacaksın peki?”

“Ben...” dedim yutkunarak. İkisine de hızlı bir bakış attım. Boğazıma oturan düğüme rağmen devam ettim. “Bilmiyorum. Belki de konuşup bu evliliği bitirmenin zamanı gelmiştir. Onu zorla, hele de bebeğimle kendime bağlamak istemiyorum.” İkisinin de cevap vermesini beklemeden

toparlanarak ayağa kalktım. “Müsaade ederseniz işlerime geri dönmek istiyorum albayım.”

Sessizce beni izledikleri sırada babam başını eğdi. Arkamı dönüğüm an gözyaşlarım süzölmeye başlarken kaçarcasına çıktım odadan. Daha çok canım acıyacak gibiydi.

Annemlerle yediğim akşam yemeğinin ardından beni bir türlü bırakmamalarıyla salona oturmuş hepimiz çay içiyorduk. Daha doğrusu annemle babam çay içerken ben taze sıkılmış meyve suyu içmekle meşguldüm. Beni sağlıklı beslemek konusunda oldukça ısrarcılardı.

Alparslan olmayınca annemle babam da tek başına kalmıştı tabii. Ben de yalnızdım sonuçta. Birbirimize sarılıyorduk biz de ama daha çok onlar torunlarına sarılıyordu. Yemekte başlayan sohbet hep bebeğim üzerineydi. İkisi de benimle hastaneye gelmek istiyor ve şimdiden belli olmayan bebeğimin cinsiyeti için kavga ediyorlardı. Onları izlerken bazen gülüyor bazen de buruk bir hâle bürünüyordum. Kendi buhranımı belli etmeden tekrar gülmeye başladığımda yüzümde sadece mutluluk maskesi taşıyordum.

Bakışlarım dalıp gitmiş sevdiğim adamı düşünürken kapının çaldığını duydum. Kısa bir süre sonra Hilal’in sesi geldi. “Hemen bakıyorum.”

Başımı arkaya çevirmiş kimin geldiğini merak ederken içeriye giren Fatma annemle şaşkınlıkla ayağa kalktım. “Anne.”

Hemen arkasından giren Sude ve Yağız’la şaşkınlığım biraz daha büyüdü. “Güzel kızım.” Fatma annenin sıcacık sesiyle ona yaklaştığımda sıkıca sarıldık birbirimize. “Biricik gelinim benim.”

Fatma annenin iltifatlarına kayıtsız kalamazken gülümseyerek, “Hoş geldin anne, otur lütfen,” dedim koltukları işaret ederek. O, anne ve babamla selamlaşırken ben de Sude’ye sarıldım. “Hoş geldin canım.”

Sevecen sesiyle biraz da çekingen başını eğdi. “Hoş buldum yenge.”

Ona da oturmasını işaret ettiğimde karşımda duran adamla göz göze geldik. İkimiz de öylece birbirimize bakarken küçük bir tebessüm sundum. “Hoş geldin.”

Başını eğdiği esnada Fatma anne hemen eliyle yanını işaret etti. “Gel kızım, otur yanıma.” Yağız dikkatini çekmiş olacak ki ona da işaret verdi. “Oğlum ne dikiliyorsun ayakta, gel yanımıza.”

Yağız biraz mecburiyet biraz da çekingenlikle yanıma otururken Hilal geldi. “Ne alırdınız?”

O an aklım başıma gelirken öne doğru eğildim. “Aç mısınız anne, yemek hazırlayalım.”

Elini kaldırdı çabucak. “Yok evladım, yedik de geldik.”

Annem araya girdi. “Hilal çay getir kızım, ikramlıklardan da koyun.” Hilal giderken annem sevecen sesiyle devam etti. “Ay ne iyi ettiniz Fatma Hanım. Ne zamandır görüşememiştik.”

Fatma anne dertli dertli başını iki yana salladı. “Ah İnci Hanımcığım, şimdiki gençlerin aklı bir karış havada.” Benim önümden kolunu uzatarak hemen yanımda oturan Yağız’ın elini tutup dizimin üzerine koydu. Bacağında birleşen ellere içim yana yana bakıyordum. “Yağız her şeyi hatırlayınca hemen geledik, annem biraz rahatsızdı.” Yağız’ın bacağımdaki eline iki kez üst üste vurup geri çekildi ama kocamın eli dizimde kaldı.

“Geçmiş olsun,” dedi annem. “Ciddi bir şey yok inşallah.”

Gözlerini belli belirsiz bir hüznü kapladı. “Yaşlandı artık, az üşütse bile ağır geçiriyor.”

Babam elindeki bardağı önünde duran sehpaye bıraktı. “Yapabileceğimiz bir şey varsa söyleyin Fatma Hanım.”

Yüzüne sıcak bir tebessüm yayıldı. Minnettar bakışları her hâlden belliydi. “Sağ olun Cihangir Bey, az destek olmadınız bize.”

“Lafı bile olmaz,” dedi annem. Hilal çayları getirmişti. O servis yaparken hemen ardından Ayşe teyze ikramlıkları koydu yanına.

Yağız’ın eli bacağımdan uzaklaşırken çayına uzandı. Bir yudum alıp bıraktığında fazla düşünceli duruyordu.

Fatma anne başörtüsünü düzelterip bana doğru döndü. “Yağız bizi başka bir eve götürdü kızım.” Hangi ev olduğunu hemen anlarken elimi yakaladı. “‘Gelinim nerede?’ diyorum, ses yok. ‘Burası nereden çıktı?’ diyorum, ses yok. Meğer evleri ayırmışsınız.” Sessiz kalarak başımı önüme düşürmemle çeneme dokundu. “Belli ki benim oğlan seni kırmış.

Ben onun adına özür dilerim kızım, sen büyüklüğünü gösterip affet."

Beklemediğim özrün telaşına düştüğümde ne diyeceğimi bilemedim. "Fatma anne, ne özrü? Lütfen, buna gerek yok."

Gülümseyerek yanağıma dokundu. "Var var," dedi sevecen sesiyle. "Benim oğlan eşeklik etmiş ama sen hoş gör kızım, bırakma kocanı. Evleri ayırmak da ne demek? Bir adamın yeri karısının dizinin dibidir."

Biraz tereddütle sessizce konuşmamızı dinleyen adama baktım. Benden tarafa döndüğünde göz göze geldik. Kara gözlerindeki acıyı gördüğüm an üzüntüyle Fatma anneye döndüm. "Yağız'ın bir suçu yok. Ortak kararımızdı."

Kocamı korumak için çabalarken babamın burnundan bir homurtu yükseldi. Ayağa kalktığında Fatma annenin önüne geldi. "Bana müsaade ederseniz odama çekileceğim Fatma Hanım. Yoksa bu ikisi elimde kalacak."

Fatma anne başını eğdiğinde babam bize ters bir bakış atıp giderken annem durumu toparlamaya çalıştı. "Gittiği iyi oldu, değil mi? Gün geçtikçe daha da huysuz oluyor."

Sude dayanamayıp kıkırdarken ben tabii ki gözlerimi devirdim fakat Fatma anne konudan şaşmadı. "Cihangir Bey haklı, İnci Hanım. O da kızını düşünüyor. Yine efendiliğini koruyor bak."

Yağız daha fazla dayanamıyor gibi ayaklandı. "Ben de kalksam iyi olacak sanırım. Siz kadınlar baş başa daha rahat olursunuz."

Fatma anne bunu fırsat bilmiş gibi, "İyi olur," dedi. Bana baktığında Yağız'ı işaret etti. "Hadi kızım sen de kocanla git. Odanızda güzelce konuşup düzeltin aranızı."

Çocuk gibi bizi tembihleyen kadınla alt dudağımı ısırarak anneme baktım. Ondan yardım dilenir gibiydim ama annem umursamıyor gibi omuz silkmekle yetindi. Mecburen ayağa kalktım. "Biz gidelim o zaman."

Odadan çıktığımızda ikimiz de diğer eve geçen koridora doğru ilerliyorduk. Düşünceli hâlde duraksadığımda Yağız da durdu. Başını bana çevirerek sorarcasına bakınca gülümsedim. "Telefonumu unutmuşum. Sen geç, ben geliyorum."

Başını eğdiğinde arkamı döndüm. Usul adımlarla salona yaklaşırken

bızımkişiler görüş açıma girince duraksadım. Duyamayacağım mesafede-
lerdi ama dudaklarını okuyabilirdim.

Fatma anne olduğu yerden kalkıp annemin yanına oturmuştı. İkisi
de diz dize el ele birbirleriyle konuşurken Sude'nin arkası dönüktü.

*"Ne iyi ettin İnci Hanımcığım," dedi Fatma anne. "Sen haber vermesen
aralarının bozuk olduğunu bilmeyecektim."*

Annem üzgünce başım iki yana salladı. *"Ah, Fatma Hanım!"* dedi kı-
pırdanan dudaklarıyla. *"Biz sandık ki konuşur hallederler ama bunlara ka-
lırsa yuvalarını bozacaklar."*

Üzgün bir hâlde şüphelerimi doğru çıkaran ikiliye bakarken Fatma
anne konuşacağı sırada arkamda bir hareketlilik hissettim. Arkamı dön-
düğüm anda gözlerim kocaman olurken Yağız elini dudaklarıma bastırdı.
Başını iki yana sallarken elimden tutarak koridora doğru götürüyordu.
"Telefonunu unuttun demek."

İmalı sesiyle yandan bakışlarımı ona diktim. "Nasıl anladın?" Bir
adım önde giden adam yavaşlayarak elini belime koydu. Verdiği destekle
beni öne geçirdiğinde kalçama uzanan parmakları arka cebimdeki telefo-
nu çekip çıkardığında gözlerim kapandı. Elime tutuşturduğu telefonla alt
dudağımı dişlemeye başladım. "Orada mıymış?"

Gözlerini devirdiği esnada karşı daireye geçmiştik. "Dudak okuyor-
dun değil mi?"

Artık beni fazlasıyla iyi tanıyan kocamla onaylamaktan başka çarem
yoktu. "Evet."

Bu sefer de üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldiğimizde bana
öncelik vermişti. "Ne diyorlardı?"

Arkamdan gelen sesle omuz silktim. "Bizi bir araya getirmek için ça-
balıyorlar."

"Anladım," dedi mırıldanır gibi. Ben de ses etmedim.

Birlikte girdik odaya. Düşünceli hâlde etrafa bakınıp yatağa doğru
ilerledi. Kenarına oturduğunda elleri önüne düştü. Başı yerde düşünceli
bir hâlde beklerken onun hâline dayanamadım. Biraz çekingen hâlde ya-
nına giderek tıpkı onun gibi yatağa oturdum. "Neyin var Yağız?" Sessiz
kalmaya devam ettiğinde eline dokundum. "Canın çok sıkkın görünüyor."

Gülümser gibi oldu. Başı hâlâ yerde duruyordu. “Annemle tartıştık biraz. İlk defa bu kadar ağır konuştu.” Başını kaldırıp gözlerime baktı. “Ama daha da önemlisi akşam eve gelirsin sanmıştım Bahar. Niye gelmedin?”

Beklemediğim soruyla duraksarken ona gece konuştuklarını duyduğumu söyleyemedim tabii. “Ben...”

Ağzımda bir şeyler gevelediğim sırada elini gömleğinin üst cebine atarak çıkardığı çikolatayı bana uzattı. “Bunu sana almıştım.”

Düşünceli hâlde çikolataya bakarken elinden aldım. Göz göze geldiğimizde gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Dikkatli bir şekilde çikolatayı açarken bir yandan da aklım ondaydı. “Kolun nasıl oldu?”

Açtığım paketi elimden alarak, “İyi,” dedi. Kopardığı küçük parçayı dudaklarıma yaklaştırdığında ağzıma attım. “Sen nasıl oldun? Miden bulanıyor mu hâlâ?”

Çikolatanın verdiği mutlulukla gözlerimi kapatırken omuz silktim. “Bazen.” Gözlerimi araladığımda söylediğim kelimenin üzerinde durmasını istemiyordum. “Buraya annen istediği için mi geldin?”

Kara gözlerini gözlerime diktiğinde *anla* der gibi bakıyordu ama benim kelimelere ihtiyacım vardı. “Annemin etkisi büyük. Fark ettim ki benden çok seni seviyor. İki kelimesinden biri ‘gelinim’ oldu.” İkimiz de güldüğümüzde iç çekti. “Ben yokken onları yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim.”

Buruk bir tebessümle başımı eğdim. “Sadece yapmam gerekenleri yaptım.”

Çeneme dokunduğunda başımı yukarı kaldırdı. “Ama yine de geliş sebepim bu değil. Sadece gelmek istediğim için geldim ve bunun sebebi sensin.”

Çenemdeki elini indirerek sıkıca tuttuğumda bakışlarımı tekrar kaçırdım. Gözlerine baktığım her an ona inanıyordum ve arkasından gelecek cümle canımı yakıyordu. Bu sebeple konuyu değiştirmeyi tercih ettim. “İş nasıl gidiyor? Patronunla aran iyi mi?”

İmalı sesimle ne demek istediğimi anlarken gözlerini devirmeyi de ihmal etmedi. “Boş yere kıskanıyorsun. Bugün son günümdü. Yeni bir iş aramam gerekecek.”

Beklemediğim sözlerle şaşkınlıkla gözlerim açıldı. “Nasıl yani? Kovuldun mu?”

Dualarım bu kadar çabuk mu kabul olmuştu yani? Şaşkınlığım karşısında gülümserken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Her ne kadar bunu çok istesen de kovulmadım. Zaten kısa süreli bir işti ve kadının kocasıyla bu şekilde anlaşmıştık.”

Yağız’ın art arda sıraladığı kelimelerden sadece birinde takılı kaldım. “Kocası mı?”

Dudakları büküldüğünde neye şaşırdığımı anlayamamış gibiydi. “Evet.”

Alayla dudağımın kenarını kıvırdım. “Bir de hamile olduğunu söyle de tam olsun.”

Ciddiyetini hiç bozmadan başını eğdi. “Hamile.”

Elimdeki çikolatayı yere düşürürken ağızım açık kaldı. Kadını gördüğüm geceye geri döndüğüm anı tekrar hatırlamaya çalıştım ama öyle belirgin bir karnı yoktu. Belki de küçüktü bebek. O yüzden hamile olma ihtimalimi bu kadar hızlı tahmin etmiş olmalıydı. “Bekâr sanmıştım.” Suratım asılırken ters bir bakış attım. “O gece kocası evde uyuyordu herhâlde.”

Tatsız çıkan sesimle yere eğilerek düşürdüğüm çikolatayı alıp komodinin üzerinde bıraktı. “Kadının kocası diplomat Bahar ve o gün yurt dışındaydı.” Huysuzca omuz silkmemele bıkkın bir nefes vererek anlatmaya başladı. “Bir süredir karısıyla ilgili tehdit ediliyormuş. Aslında korumaları var ama adam, karısı hamile olunca yakın koruma istemiş ve bu işte profesyonel birini arıyorlardı. Gerçekten de o akşam kadın saldırıya uğradı.”

Duyduklarımı yavaş yavaş sindirirken yine de kıskanmaktan alamıyordum kendimi. “Senin evine gelip üzerini çıkarması gerekmiyordu herhâlde.”

Çünkü her ne sebeple olursa olsun bir kadının kocama dokunuyor oluşu tüylerimi diken diken ediyordu. Komodinin üzerinde duran çikolata parçasından bir parça alıp ağızıma tıktırdı. Sanırım beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “Hastaneye götürmek istediler ama biliyorsun ki

gidemezdım. Kadının evine de kocası yokken gitmek istemedim. Kendi evime gelmek istedim ama onda da içi rahat etmedi. Çok korkmuştu zaten. Gelmesine gerek olmadığını söylediğim hâlde şoförüyle birlikte bana eşlik etmek istedi.”

Ağzımda eriyen çikolatayla kocamı dinlerken gerçekten de daha uysal bir hâle bürünüyordum. İşin detaylarını geç de olsa öğrenirken kaşlarımı çattım. “Sen nereden buldun bu işi?”

Dudağının kenarı kıvrıldığında kaşları havalandı. “Sana söylemediler mi?”

“Neyi?” dedim şaşkınlıkla ama hemen sonra soruyu değiştirdim. “Kim?”

Eli çenesine gitti. “Belli ki habersizsin.” Düşünceli çıkmıştı sesi. “Her şeyi hatırlayıp gittikten iki gün sonra Alparslan ve Onur kapıma dayandı.” Dudakları alayla kıvrıldı. “Beni dövmeye gelmişlerdi sanırım.”

Elimi alnıma götürdüm. “Ah Alparslan!”

Gülerek omzumu sıvazladı. “Merak etme bir şey olmadı. Yakama yapıştı ama onunla kavga etmeyeceğimi söyledim.”

Çekingen bakışlarım yüzünde gezerken gülümsemeye çalışsam da olmadı. “Kusura bakma, onlar ben üzülünce...”

“Dert değil,” dedi şefkatli bir sesle. “Yapması gerekeni yaptı.” Merakla devamını bekleyen gözlerle ona bakarken gülümsedi. “Biraz konuştuk erkek erkeğe ve anlayışlı davrandılar. Daha önce geldiklerinde Alparslan, ‘İstersen sana iş ayarlarız, canın sıkılmaz,’ demişti. O aklıma gelince iş aradığımı söyledim onlara. Yani bu işi Onur ayarladı.”

Kaşlarımı çatmış kocamı dinlerken suratım da aynı oranda asılmıştı. “İkisine de göstereceğim!”

Kendi kendime homurdandığım esnada Yağız gülerek bana doğru eğildi. “Bir sır daha vereyim mi?” Başımı aşağı yukarı salladığımda, “Kaldığım ev de Onur’a ait,” dedi. Gerçekten de sır verir gibi kısık çıkmıştı sesi. “Ama bunu kimse bilmiyormuş sanırım. O yüzden aramızda kalsın diye sıkı sıkı tembihledi. İş bitene kadar orada kalmam daha sağlıklı olacaktı.” İçimden Onur’a küfürler ederken onu ilk gördüğüm yerde mahvetmeyi planlıyordum. Gerçekten de o evden haberim yoktu ve bunu amcama

söyleyecektim. Hatta bire bin katıp burnundan getirmesini sağlayacaktım. Yağız başka bir sır veriyor gibi kaşlarını havaya kaldırdı. “Bana kalırsa kardeşin ve kuzenin pek sağlam ayak değiller.”

Sinirlerim bozulduğunda gülmeye başladım. Küçük kıkırtılarım kahkahaya dönerken omzuna vurmaktan alamadım kendimi. “Ve sen de onların bulduğu işi kabul ettin.” Alaycı bir tavırla gülmeme mâni olmaya çalışarak kaşlarımı çattım. “Sanki senin yaptığın çok doğru.”

Ellerini arkasındaki yatağa yaslayarak bedenini geriye attı. Umursamaz hâlde kaşlarını havaya kaldırdı. “İyi para veriyorlardı ve usulsüz bir durum yoktu ortada. Bir ayda kazanacağım parayı bir haftada kazandım.”

“İyi,” dedim huysuzca ayaklanırken. “Aferin sana.” Dolabıma yöneldiğimde bir anda değişen duygularıma hâkim olamadım. “Zenginliğini kutluyorum.” Pijamalarımı dolaptan alırken aynı tavırla devam ettim. “Sakın orduya geri dönme. Bu şekilde kaçmaya devam et.”

Banyoya doğru ilerlerken sesi geldi. “Bahar...”

Elimi kaldırarak konuşmasına engel oldum. “Seni dinlemek istemiyorum. Yarın sabaha kadar seninle konuşmak da istemiyorum.”

Şaşkınlıkla bana bakarken ellerini iki yana açtı. “Bir anda niye bu kadar yükseldiğini söyler misin?”

Banyonun kapısına ulaştığımda ters bakışlarımı üzerine diktim. “Bir anda mı? Bazen yumruğumu suratına geçirmemek için zor tutuyorum kendimi.” Saçlarımı savurarak üstten bakışlarımı üzerine diktim. “Ben seni niye boşamıyorum ki? Çoktan boşanmam gerekirdi senden.”

“Ayıp ediyorsun ama!” dediğinde suratına kapıyı kapatıp sessiz bir soluk verdim.

Elimdekileri sepetin üzerine bırakarak klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum. Düşünceli bir hâlde orada beklerken kafam o kadar çok karışmıştı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Ne kadar da yanlış anlamıştım birçok şeyi. Meğer öküz kardeşimle kuzenim de işin içindeymiş. Oysa çok üzülmüştüm Yağız benden ayrı bir düzen kuruyor diye. O ev bile Onur’a aitmiş. Bir yandan da Yağız’ın o gece söylediği her şey gerçektir. Bana olan güvensizliği ve kırgınlığı dağ gibi büyümüştü ve geçmişinde canını acıtan şeylerden kaçmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki acılarıyla beraber ben de mesleği de o geçmişin parçasıydık. Geçmişinden kaçtığı her an istemeden benden ve mesleğinden de kaçıyor. Ne zaman yüzleşecekti tüm bunlarla? Biliyordum ki Yağız ne mesleğinden ne de benden tam anlamıyla geçebilirdi. Hele karnımdaki bebekle beni geride bırakması imkânsızdı. Bu şekilde yarım yamalak ilerlemek ikimizin de canını yakacaktı. Birlikte miydik yoksa ayrılmış mıydık belli olmayan hâlimiz işkenceden farksızdı.

Bu durum karşısında sabah bitirmeyi düşündüğüm evliliğimi annem sayesinde şimdi yeniden düşünmek zorunda kalmıştım. Fatma anneyi bile buraya kadar sürüklemesinin başka açıklaması olamazdı. Onlar çabalar-ken biz Yağız'la konuşamıyorduk bile. Gerçi benim çabaladığım yadsınamazdı ama o kaçıktan vazgeçmiyordu. Belki de artık yüzleşmesi ve kim olduğunu yeniden hatırlaması gerekiyordu. Bu da evliliğimizi kurtarmak için verdiğim son savaş olacaktı.

Dudaklarımı büzmüş kaç dakikamı o banyoda, klozetin üzerinde, elimi çeneme koymuş düşünerek geçirdim bilmiyorum ama sonunda kapım tıklatılınca kendime geldim. “Bahar!” Onu görebilirmişim gibi başımı kapıya çevirdim. Sessizce beklerken devamında ne diyeceğini merak ediyordum. “Çıkmayı düşünmüyor musun güzelim? Yarım saattir oradasın. Sesin soluğun çıkmıyor.” Düşünceli bir hâlde bakışlarım önüme düştü. Kendi hâlime gülmeden edemedim. Gerçekten kafayı yemek üzereydim. Cevap vermek yerine sessizce beklerken bir kez daha kapıya vurdu. “Ses vermezsen içeri gireceğim.”

Panikle olduğum yerden kalkarken pijamalarım uzandım. “Hayır! Üzerimi giyiniyorum.”

“Bence sorun olmaz.” Umursamaz sesiyle etrafıma bakınırken iki adımda klozete yaklaşarak sifona bastım.

“Tuvalettayım.”

Pes ettiğini düşünürken pek de öyle olmadığını sesi geldiğinde anladım. “Beş dakikan var. Beş dakika sonra nerede olduğun ya da ne yaptığın umurumda olmayacak.” Birkaç saniye beklediğimde usulca kapıya yaklaştım. Tam kilitleyeceğim sırada yine ve yine sesi deldi. “Eğer o kapı kilitlenirse kırarım Bahar.”

Gözlerimi devirerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Aynanın karşısına

geçtiğimde çabucak dişlerimi fırçaladım. İki üç dakika içerisinde hazır olurken kapıyı aralayarak hızlı bir adım attığımda kapının önünde bekleyen adamla burun buruna geldik. “Tuvalette de rahat yok.”

Çoktan üzerini değiştirmiş altında eşofmanı belden üzeri çıplak hâlde geçmek istediğimde elini belime sardı. “Benden kaçıyor musun sen?”

Bedenlerimiz birleşmiş gözlerinin içine bakarken yutkunmadan edemedim. Kendime zar zor hâkim olurken etkilendiğimi belli etmemeye çalışıyordum. “Ben yüzleşmekten yanayım. Kaçmayı seven sensin.”

Kolları arasından sıyrılarak yatağa geçtim. Üzerindeki örtünün ucunu kaldırıp içine girdiğimde sırtüstü yatarak gözlerimi kapattım. Sesli bir soluk vererek odanın ışığını kapatıp yanıma yattı. Odada oluşan sessizlikle gözlerimi aralarken ikimiz de sırtüstü yatmış tavanı izliyorduk. Nefeslerimiz odanın içinde yankılanırken pencereden sızan ay ışığı bize eşlik ediyordu.

“Koca bir korkak gibiyim, değil mi?” dedi fısıldar gibi.

Ona doğru dönmek yerine arkamı dönerek gözlerimi kapattım. “Ben hatalarımı kabul ediyorum Yağız, hepsi için de senden özür dilerim ancak bu ilişkide bana kendimi tek başına hissettirerek çaresiz bırakıyorsun. Canımı acıtacak ne kadar kelime varsa bir araya getiriyorsun. Pişmanlığımı ve hatta yorgunluğumu göremeyecek kadar da bana uzaksın.” Belimi sarıldığını hissettiğimde gözlerim kapanırken beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne bastırarak bizi birleştirdiğinde saçlarıma daldırdığı burnuyla kokumu uzun uzun içine çektiği sırada gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onunla eski günlerimize hasret, içim yana yana fısıldadım. “Sanki çok şiddetli bir deprem olmuş da biz sığınağa kaçamadan içinde bulunduğumuz bina üzerimize yıkılmış gibi. İkimiz de canlıyız ama acı çekiyoruz. Bizi kurtaran kimse yok, birbirimize ulaşamıyoruz.”

Ellerimizi sıkıca birbirine kenetlediğinde boynuma küçük bir öpücük bıraktı. Tüm yakarışlarımla beni duyuyor ve aynı acıyı kendisi de çekerken beni teselli etmeye çalışıyordu. “Özür dilerim Bahar. Kocan olarak yanında durmam gerekirken kaçmayı seçtiğim için özür dilerim.”

Birbirine kenetlenen ellerimizi göğsüme bastırdığımda fısıldadım. “Belki de hâlâ zamanımız vardır.” Parmaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

“Yarın seni bir yere götürmek istiyorum. O yüzden şimdi uyusak iyi olur.”

“Nereye?” dediğinde gözlerimi kapattım.

“Sürpriz olsun.”

Sabah erkenden kalkıp bizimkilerden habersiz bir şekilde yola koyulduğumuzda Yağız'ın haberi olmasa da yolumuz biraz uzundu. Büyük bir sükûnetle yolda bana eşlik ederken Ankara'yı çıkmadan önce gördüğüm bir pastanenin önünde duraksadım. Yağız merakla geldiğimiz yer burası sanarak etrafına bakarken gülmeden edemedim. “Sadece acıktım.”

Başını eğerek pastaneye baktığında hemen sonra bakışları beni buldu. “Ben alırım.”

O inmeden elinden tutarak durdurdum. “Olmaz!” Aşırı tepkimle şaşırduğunda gülümsedim. “Canım ne istiyorsa onu seçmem lazım. Sen bekle, iki dakikaya gelirim.”

Araçtan inerek hemen pastaneye girdim. Seçtiğim poğaçaya, simit ve tuzlu kurabiyelerle yanına da meyve suyu alarak tekrar arabaya geçtim. Elimdekileri Yağız'a tutuşturdum. “Açar mısın?” Arabayı tekrar çalıştırarak yola çıktığımda elime bir poğaçaya verdi. Bir yandan onu yerken o ise bana meyve suyumu açıyordu. Onu da uzattığında ellerinden içerek yola odaklandım. Bir gözüüm yolda poğaçamı yerken Yağız'a doğru elimi salladım. “Şu meyve suyundan biraz daha versene.” Beni ikiletmeden uzatırken elim dolu olduğu için kendi içiriyordu. Geriye çektiğinde poğaçamın kalan parçasını da ağızıma attım. Elimde bir şey kalmayınca tekrar bakışlarımı yolda kocama doğru uzandım. “Bir de simit verir misin?” Onu da elime tutuşturduğunda bir ısırık alarak çiğnerken yanımdaki adamın sessizliğiyle ona bakma ihtiyacı hissettim. Beni izlediğini görünce gülmeden edemedim. “Sen de yesene.”

Gülümseyerek beni işaret etti. “Sen o kadar iştahlı yiyorsun ki benim karnım doyuyor.”

Dişlerimi göstererek sırttım. “İki dakika sonra çıkarırım nasıl olsa.”

Kaşlarını kaldırdığında alt dudağımı ısırarak önüme döndüm. “Midem kötü ya hani, bu aralar ne yesem kusuyorum.”

Tekrar bana içeceğimden uzattı. “Bir doktora gitsek iyi olacak.”

Birkaç yudum daha alarak gülümsedim. “Benim de aklımda. Birlikte gitsek çok iyi olur.”

Ankara’dan çıkmaya başladığımızda bu Yağız’ın hemen dikkatini çekerken nereye gittiğimizi hâlâ çözebilmiş değildi. “Nereye gidiyoruz Bahar?”

Gözlerimi yoldan ayırmadan biraz hızımı arttırdığımda erkenden orada olmak istiyordum. “Birazdan anlarsın.”

Aradan geçen iki saatin sonunda yarım saatlik yolumuz kalmıştı. Kırşehir il sınırını geçtiğimizden beri Yağız nereye gittiğimizi anlamıştı ve hiç ses çıkmıyordu.

Her ne kadar araba kullanmaktan sıkılmış olsam da biraz daha sabretmeye çalışıyordum. Kesinlikle dönüş yolunda bu işi Yağız’a verecektim. Kasıklarımı ufak ufak yoklayan ağrıları görmezden gelerek son yarım saati de doldurdum.

Önceden bakmış olduğum yeri bulmak benim için zor olmazken yaklaştıkça tabelalarla daha bir kolay oldu. Şehitliğe geldiğimizde arabamı uygun bir yere park ettim. Arkaya attığım poşete uzanarak aldığımda içinden çıkardığım siyah şalla bağlı duran saçlarımı kapattım. Üzgün hâlde yanımda duran adamın eline uzandım. “İnelim mi?”

Başını eğmekle yetindiğinde beraber indik arabadan. Elini tuttuğumda birlikte ilerlerken düşünceli hâlde mezar taşlarına bakıyordum. Akıl edemediğim kısımla çekingen hâlde Yağız’a yandan bir bakış attım. “Tam nerede bilmiyorum.”

Elimden çekerek beni yönlendirirken sonunda konuşabilmişti. “Ben biliyorum.”

El ele beraberce geçtiğimiz mezar taşları arasındaki parke taşlarından yapılan dar yolda yürürken, Yağız aralara girerek beni de peşinden götürdü. Adımlarımız yavaşladığında beyaz mermerle etrafı çevrelenmiş mezarın yanında durduk. İkimiz de hazır ola geçerek selam verdik.

Ellerimizi indirmemizle Yağız dikkatlice mezar taşına uzanarak

şefkatle sevdi. “Ben geldim Alper.” Sesi titrediğinde yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. “Çok zaman geçti ama bu sefer karımla geldim.”

Ona, “*Sadece karınla değil, bebeğinle de geldin,*” demek için can atarken bir süre daha sessiz kalmayı seçtim. Cebimden çıkardığım Alper’in künyesini ona uzattığımda bakışları beni buldu.

Gözleri buğulanırken yüzünde öyle bir ifade vardı ki gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu. Elimdeki künyeyi alarak mezarın önünde diz çöktü. Onun bu hâli içimi parçaladığı esnada yumruk yaptığı ellerini dizine yaslayarak başını yere düşürdü. “Alper...” Acı doluydu sesi. “Kardeşim...” O kadar içten diyordu ki sahiden de kardeşi olarak görüyordu. “Al-dım intikamını, kanın yerde kalmadı. O şerefsizin parçaları bile yok artık.”

Omuzları sarsıldığında bir hırıltı döküldü dudaklarından. Beklemediğim tepkisiyle ne yapacağımı bilemezken ayakta duramayarak mezarın kenarını kaplayan mermere oturdum. “Yağız...” Beni duymayarak sarsılan omuzlarıyla içli içli ağlaması içimi parçalamıştı. Sanki artık ben orada yoktum ve kardeşiyle dertleşiyordu.

“Onun da canını yaktım Alper. O da senin gibi işkence çekti. Sana yemin ederim ki kolay ölüm vermedim ona.” Buz kesmiş hâlde onu dinlerken avuçladığı toprağı sıkı. “Sana da evladına da ne yaptıysa hepsini burnundan getirdim. İt gibi yalvardı ayaklarıma kapanarak.” Kara gözleri alev aldı. “Acımadım,” dedi öfkeyle. “O sana nasıl acımadıysa, o evladına nasıl acımadıysa ben de ona acımadım.” Bilmediğim ayrıntılarla tüylerim ürperirken dişlerini sıkı sıkı devam etti. “Kırılmamış tek bir kemik bırakmadım bedeninde. Sana yaptığı gibi ben de onun kemiklerini kırdım tek tek. Karıma attığı her bir tekneyi saydım, iki katını attım ona Alper, iki katını attım ona!” Kızaran gözlerinden yaşlar süzülürken toprağı sevmeye başladı. “Rahat uyu kardeşim, intikamın çoktan alındı.”

Sessizce ağlarken bir yandan da onu dinliyordum. Alper’in ona iyi geleceğini düşünmüştüm ama ne yalan söyleyeyim bu itirafları beklemiyordum. Onun o dağlarda yaşadıklarını düşününce içim acıdı. İntikamla nasıl bilendiğini, nasıl vahşileşerek acı çektirdiği gözümün önünde canlandığı an gözlerimi kapattım. Birkaç damla daha yanağıma süzüldüğü esnada şimdi Yağız’ın meslekten kaçışını daha iyi anlıyordum.

Dayanamayıp onu kendime çektiğimde başını dizlerime yasladı. Si-

yah saçlarını usul usul severken hırıltılı çıkıyordu sesi. “Her şeyimi kaybettim.” Bir elini destek almak ister gibi bacağıma sardı. “Ekip arkadaşlarımı, babamı, bebeğimi, aklımı kaybettim.” Sesi acıya bulandığında koluyla bacağıma daha sıkı kavradı. “Seni de kaybedeceğim. Tutunursam sen de gideceksin.”

Gözlerimden akan yaşlar çeneme süzülerek oradan Yağız’ın dizlerim üzerindeki saçlarına karışıyordu. Bakışlarımı sevdiğim adama düşürmüş, şefkatle ve sıcacık sevgimle başını okşarken itiraz ettim. “Gitmeyeceğim! Beni hiçbir zaman kaybetmedin, bundan sonra da kaybetmeyeceksin.”

“Bahar...” dedi yakarır bir sesle. “Yalvarırım bırakma beni. Gözünü seveyim geçme benden.”

“Asla,” dedim güven veren sesimle. Eğilerek başını öptüğümde ağlayan çocuğunu avutan bir anne gibiydim. “Hem bebeğimiz de babası olmadan eksik kalır.”

İlk başta ne demek istediğimi anlayamadı. Hemen sonra vücudu kasatı kesilirken başını kaldırdı. Çattığı kaşlarıyla bakışları yüzümde geziyordu. “Ne demek istiyorsun Bahar?” Biraz tereddüt, biraz da korkuyla çıkmıştı sesi. Öyle ya, ihtimallerinde bu durum çok zayıftı.

Burnumu çektiğimde bir yandan da gülmeden edemedim. Elini tutarak karnımın üzerine koydum. “Baba oluyorsun aslan parçası.”

Şaşkınlıkla bana bakarken ağzı açık kaldı. Gözlerini kırıştırdı bir iki defa. İlk defa onu bu kadar şaşkın ve boşlukta yakalıyordum. Bakışları karnıma düştüğünde yutkunarak yeniden gözlerimin içine baktı. “Doğru mu bu?”

Fısıltı gibi çıkmıştı sesi. Yanlış anlamaktan korkar gibiydi. Bu sefer de onu ikna etmek için bebeğimizin ultrason fotoğrafını cebimden çıkarıp gösterdim. “Daha altı haftalık ama o burada.”

Tekrar gözlerinden yaşlar süzölmeye başladığında bu sefer tek farkı dudaklarını kıvrımış gülüyordu. Heyecanla ayağa kalkıp bağırdı. “Allah be!” Gülerek ben de ayağa kalktığımda kollarını iki yana açarak sarıldı. “Allah be!” dedi bu sefer daha yüksek bir sesle. Kendine hâkim olamıyordu.

Belimi sıkıca sardığında ayaklarımı yerden kesti. Kendi etrafında

dönerken gülüşlerim ortalığa saçıldı. Başım dönmeye başladığında omzunu yaslayarak onu durdurmaya çalıştım. “Yağız!”

Durdu ama heyecanı geçmemişti. Yüzünü mezarlığa çevirdiğinde yerin altında duran ama ruhları bizi seyreden şehitliğe seslendi. “Kardeşlerim, duydunuz mu? Karım hamile!” Elimi dudaklarına bastırmaya çalışırken aldırmadı. Bileğimden tutarak avcuma dudaklarını bastırıp aşağı çekti. Başını eğdiğinde sesi titredi. “Alper...” Gözleri doldu bir anda. Büyük bir duygu karmaşası yaşıyordu. “Amca oluyorsun oğlum.” Başını kaldırdığında gözünden yanağına bir damla yaş süzüldü. “Bahar’ım... Gözümün çiçeği, en güzel mevsimim.” Ağlamamak için kendimi tuttuğum hâlde gözlerimden süzülen yaşlarla dinliyordum onu. “İyi ki be güzelim, iyi ki be gönlümün Güneş’i.”

Kendime hâkim olamadığında kollarımı boynuna doladım. Daha fazla kendimi tutamayacaktım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken belimi sardı, saçlarımı okşadı fakat o da benim gibi gözyaşlarına boğulmuştu.

Uzun süre kendimize gelemedik. Kaç ayın biriken gözyaşlarını şimdi bırakıyorduk... Neden sonra ağlamalarımız iç çekişlere döndüğünde yanaklarımı elleri arasına alarak gözyaşlarımı kuruladı. “Biraz daha iyi misin?”

“İyiyim,” dedim zor bulduğum sesimle.

Hemen elini karnıma koydu. “Bebeğimiz iyi mi?”

Başımı eğdim gülererek. “İyi. Sen de iyisin değil mi?”

Yüzünde buruk bir tebessüm şekillendiğinde alnımdan öptü. “Siz iyi olun da ben hep iyiyim.”

Başım yere düştüğünde sıkıntılı bir nefes verdim. Çeneme parmaklarını koyarak başımı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde “Yağız...” dedim ikna edememekten korkarak. “Bebeğim ve ben senden bir şey istiyoruz.”

Ellerimi kavradı hemen. “Söyle güzelim, öl de öleyim. Ne istersen yapar bu adam sizin için.”

Çekingen hâlde gözlerine bakarken derin bir nefes aldım ve bir çırpıda söyledim. “Mesleğine geri dönmeni istiyorum.”

Ne tepki vereceğini heyecanla beklemeye başladım. Göz bebekleri titrediğinde sert bir şekilde yutkundü. Sessizliği büyüyüp giderken umut-

suzca bakışlarım boşluğa düştüğünde yüzüm de asılmaya başlamıştı ama o buna müsaade etmedi. “Tamam, döneceğim.”

Önümüzdeki sis perdesi aydınlanmış gibi kollarımı boynuna dola-
dım. Heyecanla karışık mutlulukla sıkıca sardım onu. “Teşekkür ederim.”
Belimi sardığında yanağına sıcacık bir öpücük bıraktım. “Teşekkür ederim
canımın içi, teşekkür ederim.”

Başımdan düşen şalı dikkatle düzeltirken yüzünde buruk bir tebes-
süm vardı. “Zaten çok ayrı kalamayacak gibiydik.”

Elimi yanağına koyduğumda usulca okşadım. “Hadi dua edelim.”

Gözlerini kapatıp açtığında avuç içime küçük bir öpücük bıraktı. İki-
miz de ayağa kalkıp bir süre boyunca dua ettik. En son Yağız’ın sesli oku-
duğu dualarla ellerim semadayken, “Âmin,” demekle yetindim.

Biten dualarımızın ardından bileğinde sarılı duran künyeyi çıkararak
Alper’in toprağında küçük bir çukur oluşturdu. Elindeki künyeyi içine ko-
yarak toprakla üzerini kapattı. İki kez hafif hafif elini toprağa vurdu. “Ra-
hat uyu kardeşim. Bu vatan senin gibilere minnettar. Merteben yüksek,
ruhun şad olsun.”

Kalpler her ne kadar acıları biriktirse de sevgi muazzam bir şey değil
mi? Tüm acıları bir anda silen, yaraları iyileştiren, insanları teselli eden bir
şey. Belki de insanların tutunabildiği ve bu şekilde mutlu olduğu en güzel
şey.

Açık yaralarımız kabuk bağlamışken şimdi onları iyileştirme zama-
nydı. Tek tek yaralarımıza üfleyecek ve kalbimizin en kuytu köşelerine
sinen acıları oradan çekip atacaktık.

Bizi bizden başka kim iyileştirebilirdi, bizi bizden başka kim güldü-
rebilirdi?

Yine de bir umudum daha vardı. İçimde filizlenen, karnıma yuva ya-
pan minicik bir umut. O; bize yol gösterecek, eksik kalan duygularımızı
tamamlayacaktı.

Geri dönüş yoluna çıkmadan önce kusmayı başararak hamileliğimi

ısrarla tescillerken Yağız beni arka koltuğa yatırmıştı. Gözlerim kapalı biraz da dalgın hâlde uyuyarak geçirdiğim yol, sanırım Yağız'ın ben rahatsız olmayayım diye yavaş gitmesiyle biraz daha uzadı.

Eve geldiğimizde ise merakta kalan aile üyeleri bizi sorguya çektiğinde babamdan da fırça yemiştik. Neyse ki Yağız, benim hamile olduğumu söylemişti ve evi bir şenlik havası sardığında öncesinde yaşananlar unutulup gitmişti.

Benim ailem hamileliğimden haberdardı ancak Yağız'la el ele olmamız ve Fatma annenin bebeği öğrendiğindeki coşkusu evde şenlik havası oluşturdu. Fatma anne o kadar çok sevinmişti ki mutluluk gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Aynı şekilde annem de ağlayınca doğal olarak ben de ağladım. En çok da Fatma anne ikimize sarılıp tebrik ettiğinde daha çok ağlamıştım.

Akşam olduğunda yemeğin ardından hep birlikte çaylarımızı içerken benim şansına bu sefer de süt düştü. İki kadın beni köşeye sıkıştırmış sağlıklı besleme planları yaparken Yağız karşıma oturmuş keyifle bu durumu izliyordu.

Annem bıraktığım sütü tekrar bana uzattığında bıkkın bir nefes verdim. “Biraz daha zorlarsanız yine kusacağım.”

Endişeyle elindekini bırakırken bu sefer de Fatma anne önündeki kurabiyelerden uzattı. “Şundan da al kızım, canın çeker.”

Hiç albenisi olmayan kurabiyelere dudak sarkıtarak bakarken annem saniyeler önceki konuşmamızı unutmuş gibi sütü uzattı. “İstersen sütüne batır, küçükken çok severdin.”

Kaşlarım havada iki kadının yoğun ilgisiyle bunalmış hâlde nefes alamazken medet umar gibi kocama baktım. Omuz silkerek çayından bir yudum aldığı anda gözlerim kısıldı. Bana gösterilen ilgiden fazlasıyla memnundu. Hatta annelerimiz olmasa tüm bunları kendi yapacak gibi duruyordu.

Neyse ki babam benim ne hâlde olduğumu görüyor olacak ki duruma müdahale etti. “Kızı biraz rahat mı bıraksanız hanım? Bu kadar zorlamaya gerek yok.”

Annem kaşlarını çatarak babama döndüğünde bir yandan da hayıf-

lanır gibiydi. “Ay ne yapalım Cihangir? Doktor düşük tehlikesi olduğunu söyledi, iyi bakmak lazım. Aç duruyor sürekli.”

Annemin dudaklarından dökülenler aynı anda Yağız’la beni göz göze getirirken elindeki bardakla öylece kaldığında kendini hemen toparlamadı. Dikkatle elindekini yerine bırakırken bakışları bende olsa da muhabı annemdi. “Ne dedi doktor?”

Annem o an kırdığı potu fark ederken toparlamaya çalıştı. “Ben de tam bilmiyorum ki oğlum. Bana da Burçak teyzen dedi.”

Yağız konuyu deşmekte kararlı dik bir konum aldığında çatığı kaşlarıyla bu sefer beni hedef aldı. “Bahar.”

Bu, küçük bir uyarıydı. Benim anlatmamı istiyordu. Bense deli gibi onsuz kalmaktan korkuyordum. Korkacak bir şey yoktu ama yine de korkuyordum işte. “Daha önce ağır bir düşük yaptığım için doktor bu hamileliğimde daha dikkatli olmam gerektiğini ve bebeğimi yeniden kaybedebileceğimi söyledi.” Onun gözlerinde saklanan telaşı gördüğüm an hemen yatıştırmaya çalıştım. “Ama iyiyim merak etme. İlaçlarımı aksatmadan içiyorum.”

Gözlerimin içine bakarken sessiz bir soluk bıraktı. Belli ki içi hiç rahat değildi. “Anne, yarın için şu doktora bir randevu ayarlar mısın? Bir de ben konuşmak istiyorum.” Dudaklarım büzülmüş, elim karnımda hüzünlenirken bunu fark ederek gülümsemeye çalıştı. “Hem bebeğimizi ben de görmek istiyorum.”

İstemsiz yüzümde beliren tebessümle annem biraz tereddütte kalmıştı. “Yarın için randevuları dolu olabilir ama Burçak teyzene bir ricada bulunuruz oğlum, o ayarlar.”

“Sağ ol anne,” dediğinde babam oturduğu koltuktan kalkarak Yağız’a el işareti verdi.

“Gel bakalım damat, biraz konuşalım seninle.” Yağız bunu bekliyor gibi anında ayaklanırken ben de fırsat bilerek ayağa kalktığım sırada babam işaret parmağını havaya kaldırdı. “Sen gelmiyorsun.”

Uğradığım hüsrarla beni arkada bırakarak giden ikiliye bakarken Yağız bana doğru dönerek yavaşça dudaklarını oynattı. “Odaya geç.”

Dudaklarını çabucak okuduğumda cevap vermeme beklemeden

önüne dönerek gözden kayboldu. Koltukta oturmuş bana bakan iki kadın ve karşı koltukta oturan Sude'ye gülümseyerek sehpa da duran telefonumu aldım. "Müsaadenizle ben de odama çekilsem iyi olacak. Bir duş alıp yatacağım."

Hepsi anlayışla karşıladığında kendi evime geçerek üst kata çıktım. Odaya girdiğimde her ne kadar aklım babam ve Yağız'ın ne konuştuğunda olsa da duş almam gerektiğini düşünerek kendimi banyoya attım.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp duşun altına girdiğimde aklım sadece kocamdaydı. Ona karşı özlemim her geçen gün içimde büyüyüp giderken bir yandan da saklamaya çalıştığım kırgınlık kalbimin en derinlerinden çıkmak için çabalıyordu.

Onunla aramı daha yeni düzeltmeye başlamışken ve onu evimizde, yatağında görebilecekken içimdekileri dökmeyi istemiyordum ancak bazı şeyleri de vakit kaybetmeden konuşmamız ve birbirimizi anlayarak emin olmamız gerekiyordu. Sessiz kalışlarımız ancak kafamızda daha çok kurmamızı sağlardı ki bunun sonucu sadece bizi daha çok üzerdi.

Aldığım duşun ardından saçlarımı kurutup banyodan çıktım. Sarındığım bornozumla bir süre aynanın karşısında kendimi izledim. Her ne kadar son dönemde yaşananlar, sürekli kusmalarım yüzümü soldurmuş olsa da fena görünmüyordum. Yine de yeterince etkileyici görünmüyordum sanki. Eskiden daha bakımlı ve daha ilgi çekiciydim. Şimdi ise salmış görünüyordum.

Elimi karnımın üzerine yerleştirdiğimde aynadaki yansımama baktım. Karnımdaki varlığını hissedemesem de orada olduğunu bildiğim minikle gülümsemeden edemedim. "Sence annen hâlâ güzel mi bebeğim?"

Dertli dertli kendimi izlerken açılan kapıyla irkilerek başımı kaldırdım. Odaya giren Yağız kapıyı kapatarak bakışlarını bana diktiğinde kısa süre sonra karnımdaki elime baktı.

Sanki hata yapıyormuşum gibi elimi karnımdan çekerek gülümse dim. "Nasıl geçti konuşma?"

Bana yaklaşarak elimi tuttu ve alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Fena değildi."

Belimi sardığı an ellerimi göğsünün üzerine yerleştirdim. Açıkçası

babamın Yağız'la ne konuştuğu hakkında az çok tahminim vardı ancak bunu ondan duymak istiyordum. “Ne konuştunuz?”

Gözlerinin içine baktığım esnada kendime hâkim olamayarak elimi saçlarına uzattım. Parmaklarım saçları arasında gezerken yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. “Biraz fırçaladı.” Şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Ona işe geri dönmek istediğimi söyledim.”

Merakla yüzünü görmek için başımı geriye attığımda cevabını heyecanla bekliyordum. “Eee...”

Yüzünde yeni bir tebessüm belirdi. “Yarın doktordan sonra karargâha gel, yerin hazır,’ dedi.”

Sırıtarak kollarına atıldım. Her şey iyiye gidiyordu sanki. Her şey çok daha güzel olacaktı. Başıma bir iki öpücük konduran adam geri çekilerek yanaklarımı avuçları arasına aldı. “Bensiz duş alman hiç iyi olmadı.” Kaşlarım havada ona bakarken yapay bir hüznle başını yana yatırdı. “Kocanın hayallerine ağır darbe indirdin.”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Fazla tatlı görünmüştü gözüme. “Neyse ki duştan sonra seni burada bekliyor olacağım.”

Alnıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi. Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde iç çekti. “Üşümeden üzerini giy,” dedi çocuğunu tembihler gibi.

Banyoya giderken bir süre onu izledim. Farkında olmadan dudağımda oluşan kıvrımla arkamı döndüm. Onun evde oluşu bile beni mutlu ediyordu. Beni hatırlıyordu ve benim yanımdaydı. İçim içime sığmıyordu sanki. Kalbimde tarifi imkânsız bir huzur vardı. Dolabımın kapağını araladığımda heyecanım yüksekti. Kendime seçtiğim iç çamaşırlarının ardından pijamalarımaya yöneldim. Ellerim üzerinde gezdiği sırada dudaklarım büküldü. Çocuk gibi içimde verdiğim savaşla omuz silkerek çekmeceyi kapatıp bir altındakini açtım. İçim kıpır kıpır, uzun zamandır giymediğim siyah askılı, mini geceliğine uzandığımda alt dudağımyı dişlerim arasında ezmekle meşguldüm.

Üzerimdeki bornozu çıkarır çıkarmaz yatağın üzerine attığımda kıyafetleri üzerime geçirdim. Aynada kendime bakarken elim yine karnıma gitti. Bir süre bebeğimi sevip saçlarımı düzelttim. Nasıl güzel durduğuna bir türlü karar veremezken en sonunda olduğu gibi bıraktım.

Ayakta boş boş dikilirken bu şekilde durmamın faydasız olacağını düşünerek yatağa geçtim. Üzerindeki örtüyü kaldırdığım esnada banyonun kapısı açıldı. Belinde havlusuyla banyodan çıkan adamı izlerken o hâlâ baş havlusuyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Beni gördüğü an duraksadığında baştan aşağıya süzmeyi ihmal etmedi.

“Sihhatler olsun.”

Sesimle kendine gelirken elindeki havluyu boynuna atarak yutkundu. “Sağ ol.”

Mırıltı gibi çıkan sesiyle dolaba ilerlediğinde daha fazla dayanamayarak yatağa oturdum. Bir bacağım kalçamın altında, diğerini yataktan aşağıya uzatmış kocamı izliyordum. Dolaptan çıkardığı iç çamaşırı ve şortu yeterli gelmiş olacak ki kapağı kapattı. Yandan bakışları beni bulduğunda yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Yanımda öyle mi yatacaksın?”

Bakışlarım üzerime düştüğünde sorusunun manasızlığıyla tekrar başımı kaldırdım. “Evet. Bir sorun mu var?”

Altına geçirdiği kıyafetlerle sesli bir soluk vererek elindeki havluyu kenarda duran pufun üzerine attı. “Yok,” dedi kapıya yönelerek. Hemen kapının yanında duran düğmeye dokunarak ışığı kapattığında yine sesi geldi. “Aklımı alman çok da önemli değil.”

Küçük bir kıkırtıyla gülerken yanıma gelerek tıpkı benim gibi yatağa oturduğunda ona doğru döndüm. “Aklın hep bende değil miydi?”

İki parmağının tersiyle omzumdan dirseğime doğru güzel bir hat çizdi. Bakışları ise yüzümde geziyordu. “Kaybettiğim zaman bile sende saklandığına eminim.” Bir anda gözlerim dolarken bakışlarımı kaçırdım. Buğulanan gözlerimi görsün istemiyordum ama yanan gece lambası bunu açıkça belli ediyordu. Biraz daha bana sokularak omzuma küçük bir öpücük bıraktı. “Her daim çok güzel bir kadın oldun. Hâlâ da öylesin.” İçim kıpır kıpırken ona doğru dizlerimin üzerinde yükseldim. Bunu bekliyor gibi belimden tutarak kucağına çekti. Eli karnımın üzerine yerleşirken başını boyun girintime yasladı. “Anne olmak sana çok yakışacak.”

Tenime vuran nefesiyle onu dinlerken boynumdan öptüğü an gözlerim kapandı. Kendimi kaybetmemek için direndiğim esnada, “Yağız...” dedim mırıldanır gibi.

Başını bulunduğu yerden çıkarmadan kokumu içine çekti. “Hım...”

Boğuk sesi odada yankılandı. Bir öpücük daha sıcak tenimle buluşurken gözlerimi aralamak istemedim. “Seninle o evde kaldığım gece uymuyordum. Sezen Hanım’la konuştuklarını, hatta gece yanıma yattığında söylediklerini duydum.” Konuşmam ilgisini çekmiş olacak ki başını geriye çekerek gözlerime baktı. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak söyleyeceklerimin devamını bekleyen adamı karşılıksız bırakmadım. “Geçmişti hatırlatan her şeyin sana acı verdiğini biliyorum. Mesleğimizin ve benim de sana geçmişti hatırlattığımı da biliyorum.” Kırgınlığımı fark ettiği an gözleri kapanırken alnını omzuma yasladı ancak ben onunla aramda gizli bir şey bırakmamaya kararlıyım. Boynuna doladığım elimi kaldırarak saçlarını sevmeye başladım. “Tüm bunlara rağmen benden vazgeçemediğinin de farkındayım.” En zor kısıma geldiğimde yutkunmadan edemedim. “Sana acı çektirdiğim düşüncesi kalbimde ağırlık yapıyor.”

Bir anda başını geriye atarken gözlerini kocaman açtı. Hemen ardından sanki onu sinirlendirmiş gibi kaşlarını çattı. “Sana o akşam böyle mi hissettirdim?”

Omuz silktim büzülen dudaklarımla. “Daha da kötüsü... Hayatında fazlalıkmışım gibi hissettim.”

Çeneme dokunarak ondan sakladığım yüzümü kendine çevirdi. “Bahar... Eğer senden vazgeçmek isteseydim bunu yapardım. Ben sadece geçmişimi görmek, duymak, bilmek istemedim. Bana kayıplarımı hatırlatan geçmişle yüzleşmek istemedim.” Saçlarımı dikkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ama yemin ederim sensiz geçecek tek bir geceyi bile hayal etmedim çünkü sen benim bütün kayıplarım arasındaki tek kazanım oldun. İyi veya kötü... Ne yaşarsak yaşayalım tek tesellim hep sen oldun.” Üzgün bakışları üzerimde dolaşırken mavi gözlerimde son buldu. “Yaşadıklarımız kolay değildi Bahar. Ne sen ne de ben hafif şeyler yaşadık. Üzerinde çok düşündüm. İkimiz de hatalar yaptık, acı çektik, kayıplar verdik. Biraz da bunun için sağlıklı düşünmemiz gerekirdi. Ben senin yanımdayken senden başka bir şey düşünemiyorum.” Alayla başım iki yana salladı. “Gerçi sen yokken de senden başka bir şey düşünemiyorum ama insanların sevdiklerine ya da kendilerine zaman tammaları karşı tarafı istemedikleri anlamına gelmez.” Sıkıntılı bir nefes vererek karnımı okşadığı

esnada yüzünde güzel bir tebessüm belirdi. “Şimdi bir umudum daha var ve kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum. Bence artık geçmişi kapatmalıyız ve geleceğe bakmalıyız. Ben öyle yapmak istiyorum. Sen ve bebeğimle tertemiz bir sayfa açmak istiyorum.” Göz göze geldiğimizde dişleri göründü. Gözlerinin içi gülüyordu. “O kadar merak ediyorum ki onu... Bana her şeyi anlatman gerekir.”

Karnımdaki elinin üzerine düşen elimle gülmeden edemedim. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar uzun konuşuyordu sanırım. Bizdeki eksik olan parça daha yeni tamamlanıyor da olabilirdi. Biz o kötü olaydan beri hiç konuşamamıştık. Onun gidişi, aradan geçen zaman, hafızasını kaybetmesi bizi hep yarım bırakmıştı ve şimdi o her şeyi hatırlarken ve tüm geçmişimize vakıfken ancak iletişim kurabiliyorduk. Nihayetinde ikimiz de düşünmüş ve bu ilişkinin devam etmesine karar vermiştik. Bu durumda bizi bağlayan şey, sadece bebeğimiz olamazdı. Birbirimize bu kadar büyük açık kapılar bırakıyorsak bunun sebebi karnımdaki ufaklık değil, hâlâ bitmeyen aşkımızdı.

“Neyi merak ediyorsun mesela?”

Sorduğum soruyla kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeyle düşünmeye başladı. Onun bu hâli beni daha da güldürürken kucağından çıkmak istesem de bırakmadı. “Şşş,” dedi kıpırdanmamı engelleyerek. “Kıpırdama, düşünüyorum.”

Şaşkınca yüzüne barken onunla uğraşmak adına elimi çıplak göğsünde gezdirdim. “Neyi düşünüyorsun bu kadar?”

Dikkati dağılıyor olacak ki göğsünde gezen elimi yakalayıp kaşlarını çattı. “Biz ne zaman yaptık bu ufaklığı?”

Onun neden böyle bir soru sorduğunu bilsem de yapay bir kızgınlık takınmayı tercih ettim. “Sarhoş muydun Yağız, hatırlamıyor musun?”

Gözlerini devirerek omzumu ısırmaya çalıştığında kaçmak için çabalarken belimi sıkıca sararak bırakmadı. “Sarhoştum Bahar. Şimdi seni ısırığımı da hatırlamayacağım.”

Gözlerim kocaman açılmış kollarımı boynuna doladığımda ısırmasını diye sıkıca sarıldım ona. “Isırma, hamileyim ben.”

Küçük bir kahkaha döküldü dudaklarından. Burnunu boynuma sür-

tüp beni yatağa yatırdı. Geceliğimin üzerinden karnıma dudaklarını bastır-
tı. Gözlerim kapandı istemsizce. Sanki bu yetmemiş gibi geceliğimin
eteğini sıyrarak çıplak karnımı öptü. Tenime değen dudaklarıyla kasılan
bedenime mâni olmaya çalışırken tepki vermek istesem de veremedim.
Kalbim deli gibi attığı esnada, “Hoş geldin bebeğim,” dedi.

Bir kez daha dudaklarını karnıma bastırduğunda nefes alışlarım bile
hızlanmıştı. Deli gibi ne yapacağını beklerken o karnımı tekrar örterek
yanıma uzandı. Odayı saran sessizlik büyüüp gittiğinde hâlâ sorduğu
sorunun cevabını beklediğini biliyordum. Ona doğru döndüğümde, “Bu-
raya gelmeden önce,” dedim sakince. Hâlâ sessizce beni bekleyen adamlarla
gülümsedim. “Gökhan’la Leyla’nın evlendiği günün gecesi.”

İlgisini çekmeyi başardığımda bana doğru döndü. Gözlerindeki hay-
reti görebiliyordum. “Sen...” dedi duraksayarak. “Siz...” Suratı buruştu.
“Leyla ve sen...” dedi bu sefer.

Devam edemeyeceğini anladığımda ben tamamladım. “Aynı gece ha-
mile kaldık.”

Şaşkınlığı anlık değişirken dudağının kenarını kıvrıdı. Bakışları imalı
bir hâle büründü. “Bordo bereliler yetenekli adamlardır işte.”

Attığım kahkaha odada yankılanırken omzuna vurdum. “Bununla
övünemezsin.”

Burnuma minicik bir öpücük bıraktığında aramızdaki mesafe çok ya-
kındı. “Korunuyorsun sanıyordum,” dedi fısıltıyla.

Yüzümdeki gülümseme solup giderken mahcup bakışlarım kara göz-
lerini buldu. “O gece korunmadım. Uzun zaman sonra bizim için ilk ola-
caktı. Bir de sen her şeyi unuttunca...” Biraz utandığımı hissettiğimde alt
dudağımı ısırdım. “Aklım pek başımda değildi, düşünemedim.”

Yanağımda gezen parmaklarıyla onu izlerken yine ruh hâli ani bir
değişime uğramış gibiydi. Hamile olanın hangimiz olduğunu çözemiyor-
dum. “Sanki...” dedi tatsızca. “Her şeyi unutan Yağız’la sevişmeyi daha çok
sevmiş gibisin.”

Ona inanamaz gözlerle bakarken küçük bir kıkırtı kaçtı dudaklarım-
dan. Bununla da yetinmeyip bastım kahkahayı. “Beni kendinden kıskanı-
yor olabilir misin?”

Kendini sert bir şekilde geriye attığında yatağa uzandı. Ellerini çocuk gibi göğsünde bağladı. “Ne ilgisi var Bahar?” dedi huysuz sesiyle. “Sadece o hâlimden daha memnun gibiydin.”

Dirseğimin üzerinde yükselerek ona doğru eğildim. Hatta vücudumun ağırlığının bir kısmını ona verdim. “Aksine o hâlimden pek memnun değildim.” Başını benden tarafa çevirdiğinde göğsüne küçük bir öpücük bıraktım. “Çok iyiydin, çok tatlıydın ama hep bir şeyler eksikti. Âşık olduğum adam gibiydin ama bir yandan da değil gibiydin. Beni ezbere bilen Yağız’ı daha çok seviyorum sanırım.” Bakışları yumuşamış, yüzünde tebessümle beni izlerken dudağımın kenarını kıvrırdım. “Tabii bu sadece ilk gece için geçerli. Diğer geceler yine aynı Yağız’dın. Tenin beni hiç unutmadı.” Durup düşünür gibi yaptım. “Yine de öpüşmek konusunda kararsız gibiyim.”

Yüzündeki gülümseme anında bozulduğunda sırtıtmaya başlamıştım ki beni kendine çekerek dudaklarımızı birleştirdi. Bir süredir hasret kaldığım, hatırladığından beri kavuşma arzusuyla yanıp tutuştuğum dudakları beni çepeçevre sardığında hiç sesim çıkmadı. Kolları arasında dudaklarımı büyük bir aşkla öpen adama aynı arzuyla karşılık verdim.

Belimi sıkıca sarmış diğer eli saçlarımdayken nefessiz bırakan öpücüğüyle dudaklarımdan küçük bir inilti fırar etti. Sanki bunu bekliyor gibi olduğu yerde doğrularak beni altına aldığı an nasıl gerçekleşti bilmiyorum.

Tekrar dudaklarıma kapandığında ağırlığını üzerime vermeyerek kendini yana yatırmıştı. Bir eli karnımın üzerinde şefkatle okşarken daha fazlasını isteyen bedenime mâni olamıyordum. Kollarımı boynuna dolayıp ensesindeki saçlarından bir tutam yakaladığımda onu biraz daha kendime bastırdım.

Kontrolden çıkan öpücüğümüz, bacağımda gezen eli, alev alan bedenlerimize karışırken bir anda kendini geri çekti. Çikolatam elimden alınmış gibi moralim bozulurken bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Yağız!” İsyan eder gibi çıkan sesimle hırıltılı nefesleri arasında kapattığı gözlerini araladı. Kara gözleri zifirî karanlık gibi arzuyla yandığı esnada alnıma ateş gibi dudaklarını bastırdı. “Olmaz,” dedi başını alnıma yaslayarak.

Gözleri kapalı hâlde sert nefesler verirken onun ne hissettiğini anlamak istesem de başarılı olamadım. “Beni özlemedin mi?”

Fısıltı gibi çıkan sesimle dudakları kıvrıldı. Başıma küçük bir öpücük bırakıp yüzümü görebilecek kadar kendini geri çekti. “Seni deli gibi özledim ama olmaz.”

Kırgınlıkla onu iteleyerek arkamı döndüğümde huysuz bir çocuk gibiydim. Aslında sadece kocasını özlemiş bir kadındım. “Sen özlememişsin beni.”

Beni çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Eli karnımın üzerinde bedenimi sararken nefesi enseme çarpıyordu. “Düşük tehlikesi olduğunu söyledin. Yarın doktorla konuşana kadar elimi dahi sürmem sana. Bebeğimize bir şey olursa kendimi affedemem.”

Sabahın erken saatlerinde çıktığımız evden Yağız’ın oluşturduğu rota ile ilk adresimiz doktordu. Annem, Burçak teyzemle randevusu dolu olan Nihat Bey’den ricada bulunarak sabahın erken saatinde bir randevu ayarlamıştı. Nihat Bey ilk olarak bizi alıp sonrasında kendi hastalarıyla devam edecekti.

Her ne kadar ailenin diğer üyeleri de bizimle doktora gelmek istese de Yağız bu sefer yalnız gitmek istediğini söyleyince kimse karşı çıkmamıştı.

Kliniğe geldiğimizde bizi karşılayan Burçak teyzem oldu. Doktor da çoktan gelmiş ve bekliyordu. Hep birlikte içeri girdiğimizde oturduğu yerden kalkarak elini uzattı. “Hoş geldiniz Bahar Hanım.” Elini sıkarak gülmüsedüğimde bu sefer Yağız’a uzattı. “Siz de hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk,” diyen kocamla doktor hemen sedyeyi işaret etti.

“Bahar Hanım, siz hemen geçin.”

Ben sedyeye ilerlerken Yağız da yanıma geldi. Teyzem, doktorla sohbet ettiği sırada silahımı çıkararak Yağız’a uzattım. Kendi beline yerleştirdiğinde sedyeye uzandım. Üzerimdeki bluzu sıyırıp karnımı açtığımda Yağız’la göz göze geldik. Elimini ona doğru uzatmamla sıkıca kavrayıp elimi öptü.

“Karım hazır.”

Yağız’ın sesiyle bizim için oyalanan doktor yanımıza gelerek cihazla ilgilenmeye başladı. Burçak teyzem de yanımızda ekrana bakıyordu. Kısa süren bekleyişin ardından soğuk jeli bedenimde hissettiğimde ürperdim. Yağız beni yatıştırmak ister gibi başparmağıyla elimi okşarken doktor, probu karnımın üzerinde gezdirmeye başladı. Kısa sürede keseyi bulurken netleştirmek için uğraştığı sırada ben de tam karşımıza yerleştirilen ekranda merakla bebeğimizi izliyordum. Net bir görüntü yakaladığında duraksayarak gülümsedi. “İşte burada.”

Hepimiz dikkatle ekrana baktığımız sırada kesenin içerisinde belirgin bir görüntü vardı artık. “Görüyor musun Bahar? Büyümüş.”

Teyzemin sesiyle gülümserken bunu ben de fark etmiştim. “Daha pek belirgin değil ama...”

Başımı kaldırarak kocamdan bir tepki beklediğim sırada o dikkatle ekrana bakıyordu. Aklından ne geçtiğini bilemesem de çattığı kaşlarıyla doktora döndü. “Yaşıyor değil mi?”

Yağız’ın sorusu içimi parçalarken bakışlarımı önüme düşürdüm. O hâlâ bebeğimize bir şey olacak diye çok korkuyordu. “Tabii ki yaşıyor.” Doktor beklemediği soruyla durumu biraz garipsemiş görünüyordu fakat Yağız’ın ciddiyetini fark etmiş olacak ki açıklamaya girişti. “Bir de kalp atışlarını duymayı deneyelim. Bu haftada biraz zor olabilir ama şansımızı deneyelim bakalım.” Kısa bir bekleyişin ardından doktor bir süre daha cihazın ucunu karnımın üzerinde gezdirdi. Gerekli ayarlamaları yapmış olacak ki, “Evet...” dediğinde bir tuşa daha bastı. Hemen ardından odaya dalga dalga yayılan sesle neye uğradığımı şaşırdım. Bu sesi her ne kadar biliyor olsam da hiç bu şekilde duymamıştım.

Kalbim tıpkı bebeğimin kalbi gibi çırpınırken gözlerim doldu. Yutkunamadığımı hissettiğim an Yağız’ın elini sıktım. Dalgın bir hâlde bakışlarını bana düşürdüğünde onun da gözleri dolu doluydu. “Bu, onun kalbinin sesi mi?” Fısıltı gibi çıkan sesiyle gözlerimi kapattığımda yanağımın iki yanından yaşlar süzüldü. Tıpkı benim gibi Yağız’ın gözünden de bir damla yaş süzülürken eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı. “Öyle huzurlu bir ses ki ömür boyu dinlerim,” dedi içten çıkan sesiyle. Burnuma da minik bir öpücük bıraktı. “Sen bana dünyaları verdin sarıpatatya.”

Dudaklarıma yuva yapan tebessümle yanağını öptüm. “İyi ki bizimlesin.”

Elimi öperek yerinde doğruldu. “İyi ki benimlesiniz.”

Doktorun muayenesi bittiğinde elinde tuttuğu ultrason görüntüsünü Yağız’a uzattı. “Bu da bebeğinizin görüntüsü.”

Yağız eline tutuşturulan görüntüye dalgın ama dudağının kenarım kıvrarak bakarken karnımı örterek yerimde doğruldum. Merakla Yağız’ın elindeki fotoğrafa baktığımda her ne kadar netlik olmasa da onun orada olduğunu gösteren minicik bir kanıt dahi yüzümüzü güldürüyordu. İkimiz de aynı anda göz göze geldiğimizde yüzümüzde oluşan tebessümün sebebi de bundandı.

Nihat Bey’in karşısına oturduğumuzda Burçak teyzem bizden aldığı ultrason görüntüsünün fotoğrafını çekerek anneme göndermeye çalışmakla meşguldü. İyice tembihlenmiş olacak ki bir yandan da odadan çıkmak yerine bizimle takılarak anneme vereceği raporu hazırlıyor olmalıydı.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bahar Hanım?” Doktorun sorusuyla neşeyle gülümsedim. Hiç olmadığım kadar iyiydim aslında.

“Çok iyiyim.”

Ancak Yağız benimle aynı fikirde değildi. “Sürekli kusuyor, doğru düzgün yemek yiyemiyor, yediğini de çıkarıyor zaten.”

Yağız’ın tatsızca dillendirdikleriyle doktor küçük bir tebessüm sundu. “Dördüncü aya kadar olan hamileliklerde çok sık karşılaştığımız bir durum. Bir süre daha bu şekilde devam edecektir ancak sonrasında düzene girer.”

İstediği cevabı alamamış gibi suratı asıldığında bana dikti bakışlarını. “Bu şekilde nasıl beslenecek, bebeğimiz ne yapacak? Zaten zayıflamış, eskiden daha kiloluydu.”

Yağız dertli dertli benden bahsederken başımı düşürerek kendi bedene baktım. Doğru diyordu aslında, biraz kilo vermiştim ama endişelenecek bir durum olduğumu düşünmüyordum.

“Endişenizi anlıyorum ancak şu an korkulacak bir durum yok. Bahar Hanım gerekli takviyeleri yapıyor ve kan değerleri normal. Belirli aralıklarla da kontrollerini sağlayacağız zaten.”

Yağız'ın yüzünde en ufak bir yumuşama olmadığına başını çevirerek doktora baktı. Sert bir soluğu dışarı bıraktığında endişesini kaybetmişe benzemiyordu. "Düşük tehlikesi hâlâ devam ediyor mu? Ben ne yapabilirim bunun için? Ne iyi gelir?"

Burçak teyzem bile tüm ilgisini Yağız'a vermiş, buruk tebessümle onu dinlerken doktorun bakışları beni buldu. Müdahale etmek adına Yağız'a uzanarak elini tuttum. "Yağız, iyiyim ben."

Elimi sıkı sıkı tutarak öpmeyi ihmal etmedi. Kara gözlerindeki endişe bir türlü geçmiyordu. "İyisin tabii ama sormadan içim rahat etmiyor."

Bakışlarını tekrar Nihat Bey'e çevirdiğinde ellerini masaya koyan adam, kocamdan kaçamayacağını anlamıştı. "Yağız Bey, öncelikle sakın olmanızı öneririm. Eşiniz için endişe etmenizi anlıyorum ancak bu şekilde telaşa düşmeniz onu da olumsuz etkiler. Bahar Hanım riskli bir gebelik yaşıyor fakat bu sadece ihtimal, unutmayın. İlk üç ay, hamileliklerde çok önemli ve Bahar Hanım bu süreyi yarılabilir. Size tek tavsiyem, her ihtimale karşı dikkatli olmanız. Burada da en büyük pay size düşüyor. Bahar Hanım kendisini üzecek, strese sokacak ve aşırı heyecana kapılacağı durumlardan uzak durmalı. Bunun dışında mesleğiniz sebebiyle kendisini zorlayacak şeylerden ve yorulacağı işlerden kaçınmalı. Sağlıklı beslenir ve takviyelerini de aksatmazsa bir sorun oluşacağını sanmıyorum. Günlük rutinine herhangi bir sorun olmadığı müddetçe devam edebilir."

Doktorun yaptığı uzunca açıklama en sonunda Yağız'ı rahatlatmış olacak ki gülümsedi. "Biz hepsine dikkat ederiz. Eşim bundan sonra hiç üzülmecek."

Yüzümde oluşan küçük bir tebessümün ardından sonunda ayaklanabildik. Doktor bizi yolcu ettiği sırada teyzem ve ben odadan çıkınca Yağız duraksayıp bir şey sormayı unuttuğunu söyleyerek tekrar içeri girdi. Bu da yetmez gibi suratımıza kapıyı kapatınca teyzemle öylece kaldık. Teyzem küçük bir kahkaha atarak çenemi kavramıştı. "Deli senin bu kocan."

Çekingen bakışlarla teyzeme bakarken ne cevap vereceğimi bilememiştim. Yağız'ın ne soracağını az çok tahmin etsem de bu uzun sürmüştü. Artık doktorla sohbete daldığını düşündüğüm sırada kapı açıldı ve Yağız dışarı çıktı. Doktor onu kapıya kadar geçirdiğinde ikisi de birbirine gülümseyerek el sıkıştı.

Merakla onları izlerken Yağız, teyzemle de el sıkışarak elimden tuttuğu gibi klinikten çıktık. Arabaya bindiğimizde yola çıkar çıkmaz bakışlarım ondaydı, bana söylemesini bekliyordum. “Ne konuştunuz doktorla?”

Dikkatli bir şekilde arabayı kullanırken aynadan arkayı kontrol etti. “Birlikte olmamız sorun olur mu?” diye sordum.”

Merakımı cezbeden soruyla ben de cevabı bilmek istiyordum. “Eee...”

Dudakları kıvrıldığında tek kaşı havadayken yandan bir bakış attı. “Dikkatli olursanız sorun olmaz,” dedi.”

Umursamaz bir hâlde arkama yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. “Şansını kaybettin canım. Dün gece kaçtı hevesim.”

Dikkatli bir şekilde şerit değiştirip kontrolü sağladığında bana kısa bir bakış atıp tekrar yola odaklandı. “Bu konuyu gece yatakta konuşalım güzelim,” dedi kendinden emin sesiyle. “O zaman görürüz neyi kaybedip kazandığımı.”

Dudaklarım kıvrılacağı sırada buna hemen engel olurken omuz silk-tim. Onu vuracağım yeri biliyordum. “Sen dikkatli olamazsın ki. Kendini kaybediyorsun.”

Sıkıntılı bir nefes dudaklarından firar ettiğinde, “Doğru,” dedi hoş-nutsuz hâlde. “Konu sen olunca tabii.” Yandan bakışları bendeyken elimi kavrayıp dudaklarına götürerek öptü. “Yine de işin ucunda bebeğim var-ken kimse benden daha dikkatli olamaz.”

Yüzümdeki tebessümle ona yaklaştığımda yanağına küçük bir öpü-cük bıraktım. “Çok iyi bir baba olacaksın.”

O an başını bana çevirdi. Kara gözlerinde umutla yer eden parıltılar gerçekten görülmeye değerdi. “Olacağım,” dedi kendinden emin. “Bebe-gimi de seni de çok seveceğim.”

Karargâha geldiğimizde ikimizde de heyecan vardı. Birlikte giyinme odalarına geçtik ve hızlı bir şekilde üzerimi değiştirmeye giriştim. Yağız’ı hemen üniformasıyla görmek istiyordum. O kadar özlemiştim ki eski gün-lerimizi, tarifi yoktu sanırım. Üzerimi değiştirir değiştirmez midemdeki ka-sılmayla elimi karnıma götürdüm. Yine midem bulanmaya başlamıştı. Bir anda öğürürken elimle dudaklarımı kapattım. Kusacağım korkusuyla kapı-yı açtığım gibi giyinme odasından fırlarken çarptığım bedenle duraksadım.

“Bahar!”

Belimden yakalayan Yağız, telaşla gözlerime bakarken tekrar öğürdüğümde panikle onu geriye ittim. Ben önde, o arkada koşarken tuvalete girdiğimde klozete midemdeki her şeyi çıkardım. Yağız birkaç kez kapıya vursa da tuvalete girememişti. Kendimi yatıştırdığımda lavabolara yaklaşıp elimi yüzümü yıkadım. Gözlerim dolu dolu ellerimi kuruladıktan sonra havlu kâğıdı çöpe atarak tuvaletin kapısını araladım.

Karşı duvara yaslanan Yağız hemen yanıma geldiğinde dudaklarım büzülmüş hâlde elimi ona uzattım. Üniforması içerisinde âdeta parlayan kocam beni kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı. “İyi misin güzelim?”

Kokusunu içime çeke çeke sakinleşmeye çalışırken, “Hıhı,” dedim sadece.

Alnıma sıcacık bir buse bırakıp geri çekildiğinde gülümsedi. “Bu ufaklık seni çok zorluyor.”

Yüzümde tıpkı onunki gibi bir tebessüm oluşurken omuz silktim. “Annesiyle babasının zoru sevdiğini biliyor demek ki.”

Usul usul elimi okşarken parmakları yüzüklerim üzerinde geziyordu. Başını yere düşürerek yüzüklerime baktığında ikimizin yüzünde de bu-ruk bir tebessüm şekillendi. Kara gözleri yeniden beni bulurken sesi hiç olmadığı kadar içtendi. “Babası en çok annesini seviyor. Tanıdığı en zor kadın o.”

Hayranlıkla karşımdaki adamın kara gözlerine bakarken onu öpmek için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Kendimi zor da olsa toparladığımda yutkunarak bir adım geri çekildim. “Babam bizi çağıracağını söylemişti. O zamana kadar çocukların yanma gidelim mi?” Başıyla beni onayladığında peşime takıldı. Doktora gittiğimiz için biraz geç kalmıştık ve daha hiçbiri bizi görememişti. Bu saatte kesin hepsi dinlenme odasında kahvaltı yapıyordu ve Yağız’ı gördüklerinde havaya uçacaklardı.

Kapının önüne geldiğimizde gülümseyerek başımı ona çevirdim. “Çok sevinecekler.”

Onun da yüzünde güzel bir tebessüm oluştuğunda önden ben, hemen arkamdan o girdik odaya. Koltuklara serilmiş ekip sohbet ederek tam da tahmin ettiğim gibi kahvaltı yaparken biz girince odayı bir sessizlik

kapladı. Apar topar ayağa kalktıkları sırada, en son kalkan kişi ne olduğunu anlamaya çalışan Talha olmuştu.

Onlara yaklaştığımızda ilk ortaya çıkan Gökhan oldu. “Kardeşim!”

Sesindeki heyecanla karışık mutluluk kendini belli ettiği esnada iki adam birbirine sarıldı. “Kardeşim.”

Yağız’ın dudaklarından dolu dolu dökülen kelime o kadar sahiciydi ki gözlerim doldu. Hemen ardından Emirhan neredeyse ikilinin üzerine atlar gibi araya girdiğinde sesi her zamanki gibi coşkuluydu. “Sonunda be komutanım!”

Yağız onu da sarmaladı hemen. “Gel bakalım hayta.”

Onlar da birbirinden ayrıldığında Aykut daha ağırbaşlı bir şekilde elini uzattı. “Çok ayrı bıraktın bizi be komutanım.” Yağız elinden tuttuğu adamı kendine çektiğinde birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Hepsi gülerken en sona kalan Talha biraz çekingen hâlde Yağız’a elini uzattı. “Hoş geldiniz komutanım.”

Yağız gözlerini kısmış karşısındaki adamı süzerken kendisine uzatılan eli boşta bırakmadı. “Üsteğmen Talha,” dedi emin olmak ister gibi. Talha’dan haberi vardı. Ya Gökhan söylemişti ya da babam ama ben olmadığımı emindim. Yağız olur da üzülür diye ağzımı bile açmamıştım.

Talha hafif bir tebessümle başını eğdi. “Siz de Yağız Üsteğmen olmalısınız. Namınızı çok duydum, arkadaşlar adınızı geçirmeden gün bitiremiyor.”

Hepsi Talha’nın sözleriyle gülerken Yağız bu durumu memnuniyetle karşıladı. Hatta biraz da durumu espriye vurdu. “Övdüler mi, sövdüler mi?”

Talha gülerek diğerlerine baktığında başını iki yana salladı. “Sizi o kadar çok övdüler ki üsteğmenim, hepsi size âşık mı diye düşünmeden edemedim.”

“Hadi lan!” dedi Gökhan omzuna vurarak.

Emirhan yine alay etmekle meşguldü. “Zamanında şansımızı denedik de Bahar Üsteğmen önümüzü kapattı.”

Aykut yine Emirhan’a indirdi bir tane. “Ulan bir Bahar Üsteğmen’e bak bir de kendine. Seni kim ne yapsın?”

Emirhan, Aykut'un yanağından makas aldı. "Korktun mu lan senden başkasına yâr olurum diye?"

Aykut buruşturduğu suratıyla yine onu itelerken Yağız'ın elini tuttum. "Biraz daha kocama yürürseniz sizi akşama kadar eğitimde süründürürüm."

Yağız erkeksi bir kahkaha attığında beni kolunun altına alıp başımdan öptü. "Korkun lan karmıdan."

"Yapar," dedi Emirhan. "Yemin ederim ciddiye alıp yapar."

Herkes yeniden gülerken bir an aç olduğumu hissettim. Sehpanın üzerinde duran poğaçalara bakışlarım takıldığında daha fazla onları dikkate alamadım. Yağız'ın kolundan sıyrılarak bir tane poğaça alıp ısırdım. Ağzım dolu dolu diğerlerine döndüm. "Ee, çay yok mu?"

Aykut hemen hareketlenirken, "İsteriz komutanım," dediğinde Yağız beni tebessümle izliyordu. İstemsiz yemeklere aniden oluşan ilgimin sebebini biliyor ve bu onu mutlu ettiği gibi yüzünde bana karşı şefkatle birleşen bir hayranlık belirliyordu. Bense bu şekilde ne yapacağımı hiç bilmiyordum...

Babam bizi öğleden sonra karargâhın bahçesine dizmiş bekletirken başımızda bordo beremizle birlikte tek sıra hâlinde dizilmiş hazır olda duruyorduk. Bu bekleyişin sebebini bilemesek de az çok belliydi. Genelde üst rütbeden biri geleceği zaman bizi bu şekilde bekletirlerdi ya da bir olay olduğunda beklerdik. Ancak herhangi bir olay olmadığına göre çok da bir seçeneğimiz yoktu.

Öyle ki babam bahçede belirlediğinde yanında gelen generalin rütbesini çabucak görmüştüm. Bize yaklaşan Tuğgeneral'i nadiren görsem de tek bir muhabbetimiz olmamıştı. Hepimiz biraz tereddütle beklerken dimdik ve heykel gibiydik. Babam tam Yağız'ın yanında durduğunda hazır ola geçti.

"Kartal Timi! Rahat!" Babamın gür sesiyle hepimiz aynı anda ayaklarımızı biraz açarak ellerimizi arkada birleştirdik. "Hazır ol!" Tekrar verilen komutla anında hazır ola geçtiğimiz esnada babam devam etti. "Selam dur!"

Elimi alnıma götürdüğümde babam Tuğgeneral'e doğru döndü.

“Kartal Timi dört üsteğmen, bir teğmen ve bir astsubayla emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!”

Tuğgeneral, babama küçük bir baş selamı verip bize döndü. “Nasılsın asker?”

Seslerimiz bahçede aynı anda yankılandı. “Sağ ol!”

“Rahatta dinle!”

Hepimiz o an yeniden rahata geçerken başımız dik, göğsümüz dışarıda ve tam karşıya bakıyorduk. Eminim ki hepimizde aynı ciddi yüz ifadesi vardı.

Tuğgeneral de ellerini arkada birleştirdiğinde ilk önce hepimizi tek tek gözden geçirdi. Hemen sonra yeniden sıranın başında olduğu gibi aynı zamanda da yanımda dikilen Yağız’a baktığında içimi bir endişe kapladı. “Üsteğmen Yağız Pala!”

Yağız adını duyar duymaz öne bir adım atıp tekrar hazır ola geçti. “Emredin komutanım!”

Endişeyle ne diyeceğini beklerken Yağız’a doğru yaklaşarak tam önünde durdu. Bir süre yüzüne baktıktan sonra ellerini arkaya aldı. “Terör örgütüne ait koca kampı yok ederek kırmızı listede aranan dört elebaşını öldürdüğün söyleniyor, doğru mu?”

İçim içime sığmadan onları dinlerken Yağız tereddüt dahi etmedi. “Doğru komutanım.”

Tuğgeneral hâlâ dik bir hâlde kocama bakarken bu işin nereye gideceğini merak ediyordum ancak şu durumda bırakın tepki vermeyi, kılımı dahi kıpırdatamazdım. Arkasını döndüğünde kendisiyle birlikte gelen askerlerden birine el işareti yaptı.

Askerin gelmesini beklerken çenesini kaldırarak Yağız’ın yüzüne baktı. “Bundan sonra üsteğmen değilsin.” İçime biz sızı oturduğunda Yağız’ın görevden alınacağını düşünürken yanına gelen askere dönerek eline aldığı rulo şeklindeki kâğıt ve madalyayla yüzünde tek bir yumuşama olmadı. “Bundan sonra Yüzbaşı Yağız Pala’sın.” Nefesim kesilecek gibi heyecana kapıldığımda elindeki madalyayı Yağız’ın başından geçirdi. Elindeki rulo şeklinde duran kâğıdı da uzattığında Yağız alır almaz elini alnına götürdü.

“Sağ olun komutanım!” Gür sesi bahçede yankılanırken her ne kadar yüzünü tam göremesem de gururla bakıyordum ona. Gözlerim dolu dolu izliyordum hatta. Sadece ben de değil, karnımdaki minik bebeğim de babasını gururla izliyordu.

“Tekmil ver asker!”

Tuğgeneral’in yüksek sesiyle Yağız yeniden elini alnına götürerek sesini daha da yükseltti. “Yüzbaşı Yağız Pala, Niğde! Emredin komutanım!”

Sonunda dudağının kenarı kıvrılan adam, Yağız’ın omzuna vurdu iki kez. “Aferin Pala. Vatana ve millete hayırlı, uğurlu olsun.”

Yağız başıyla selam verdiğinde Tuğgeneral ona doğru biraz eğilerek sesini alçalttı ancak yine rahat bir şekilde duyuyorduk. “Bir daha böyle bir operasyona giderken bize de haber vermeyi aklından çıkarma, bakarsın işine yararız.” Sesindeki sert tonlamayla dudaklarından tane tane dökülen kelimeler ve yüzündeki alayla karışık ciddiyet o kadar belirgindi ki Yağız’ı kinayeli bir hâlde uyardığım anlamamak aptallık olurdu. Kendini yeniden geriye çekerek kocamın koluna vururken yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. “Tekrarında, takdir etmek yerine verdiğimiz yıldızları toplamayı da biliriz.”

Yağız uyarısını almış gibiydi. “Tekrarı olmayacak komutanım.” Tuğgeneral başıyla onaylayarak geri çekilmesini işaret etti. Yağız bir adım geriye giderek yeniden yanımdaki yerini aldı.

“Yeni görevlerde daha birçok başarılı operasyonla devletinizi ve milletinizi gururlandırmayı, vatanınızı kendi canınız pahasına korumayı kendinize borç bilin. Göreviniz daim, başarınız yüksek olsun Kartal Timi.”

“Sağ ol!”

Konuşmasını bitirmiş olacak ki babama baktı. “Albayım.”

Babam hemen elini alnına götürdü. “Selam dur!”

Hepimiz yeniden selam durduğumuzda Tuğgeneral de bizi selamlayarak arkasını döndü. Karargâha doğru ilerlediği sırada babam, “Serbestsiniz,” dediği gibi arkasını dönerek Tuğgeneral’in peşine takıldı. İkisi de gözden kaybolduğunda hepimiz rahatlarken heyecanla Yağız’a dönerek kollarımı boynuna doladım.

“Yüzbaşım! Hayırlı, uğurlu olsun.”

Belimi sardığı esnada alnıma sıcacık dudaklarını bastırdı. “Benim hayatım da uğurum da sensin üsteğmenim.”

Hayranlıkla gözlerinin içine bakarken başında bordo beresinin sakladığı siyah saçları, esmer tenine en çok yakıştırdığım kamuflajı, sert çehresi, keskin yüz hatları ve kara kaşlarının altında duran kara gözleriyle yine muazzam, yine kusursuzdu. Öyle ki yutkunarak alt dudağımı dişlerken gözlerine nasıl dalıp gittiysem Gökhan boğazını temizleyerek bizi kendimize getirdi.

Biraz utançla bakışlarımı kaçırduğım da başımı çevirerek bizi izleyen adamlara baktım. Hepsi gülüyordu. Gökhan uzanarak Yağz’ın elindeki kâğıdı aldığı gibi benim elime tutuşturarak dudağının kenarını kıvırdı. “Şimdi kutlama sırası bizde.”

Yağz bir adım geri attığında başını iki yana salladı. “Oğlum yaklaşanı yere sererim.”

Onların deliliklerinin arasında kaynamamak için geri çekilirken diğerlerinin pek umursadığı söylenemezdi. Hepsi aynı anda Yağz’ın üzerine çullandığında dik duran kocamı kısa bir süre içerisinde yerde, koca bir kargaşanın içinde bulmuştum. İlginç bir kutlama anlayışıyla bağırış çağırış içerisinde arada Yağz’ın dudaklarından dökülen küfürlerle çocuk gibi yerde yuvarlanan adamları ve altta kalarak şu an ezilme tehlikesi geçiren kocamı kahkahalarla izliyordum. Saçmaydı ama komikti de.

Erkekler işte! Kutlama anlayışları hep bir garip oluyordu.

RÜTBE MESELESİ

En zor gecelerin bile mutlaka sabahları olurken umut her daim var demektir. Tabii bir de gecesi güzel sabahlar vardır ki cennet gibidir. İşte o sabahların kıymetini bilmek gerekir.

Karanlığın içinden sıyrılmak için çabalayan bedenim uyanmak için uğraşırken bir yandan da hissettiğim yokluğun sebebini anlamaya çalışıyordum. Gözlerim kapalı elimi yatağın boş çarşafı üzerinde gezdirirken tek dokunabildiğim şey yorgandı. Elimi biraz daha yukarı kaldırdığımda yastığa dokundum ancak yine sonuç hüsrarla bitti. Memnuniyetsiz bir şekilde gözlerimi araladığımda yatağın boş tarafına baktım. Aradığım adamı göremediğim an kolumdan destek alarak yerimde biraz doğruldum. Etrafıma bakındığım esnada aradığımı yine bulamamış olmanın can sıkıntısıyla kendimi geriye doğru çektim. Yastığımı kaldırarak arkama yasladığımda üzerimdeki geceliğin düşen askısını düzelterek kendime çekidüzen verdim.

“Yağız!”

Sesim boş odada yankılanırken bakışlarım banyo kapısında geziyordu. Orada olma ihtimaliyle seslenmiştim ama aralık duran kapı ve beni karşılıksız bırakan sessizlik, olmadığını kanıtlar gibiydi. Umutsuzca bir kez daha seslendim.

“Yağız...”

Güneş çoktan doğmuş odanın penceresine vurarak aydınlatırken boş boş etrafıma bakındım. İçimi kaplayan ürpertiyle kalbimin sıkıştığını hissettiğim an elimi göğsüme götürdüm. Onun yokluğunun verdiği acıyı yeniden iliklerime kadar hissettiğimde üzerimdeki duygu yoğunluğuna engel olamıyordum. Elim karnıma düşürdüğümde gözlerim dolu dolu olmuştu. Ağlamaya hazır hâlde beklerken açılan kapıyla irkilerek başımı kaldırdım. Elinde tepsiyle içeriye giren Yağız, kapıyı kapatıp bana döndüğünde yüzünde koca bir gülümseme vardı. “Günaydın benim güzelime.”

Ancak sarkıttığım dudaklarımı ve muhtemelen buğulanan gözlerimi fark etmiş olacak ki suratı tedirgin bir ifadeyle kaplandı. Seri adımlarla yanıma geldiğinde elindeki tepsiyi yanımda duran komodine bırakarak çeneme dokundu. Endişeyle gözlerime bakıyordu. “Bahar... Neyin var güzelim?” Sessizce ona bakarken gözümünden bir damla yaş süzüldüğünde panik bir hâlde yanağımı kavradı. “Ağrın mı var Bahar? N’olur korkutma beni.”

Elimi önümde birleştirmiş hâlde parmaklarımla oynarken omuz silk-tim. “Ben seni göremeyince...”

Sesli bir soluk vererek içindeki korkuyu bastırdığında kolumdan tutup kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı. “Kahvaltıya inmiştin. O kadar dalgın uyuyordun ki seni uyandırmak istemedim.” Gözlerim kapalı uzun uzun kokusunu içime çekerken başıma art arda öpücükler bırakmasını huzurla bekledim. Kendini geriye çekerek emin olmak ister gibi bakışlarını yüzümde dolaştırdı. “İyisin değil mi? Ağrın falan yok.” Başımı iki yana salladığımda elleriyle iki yanağımı da kavrarken alnıma sıcacık dudaklarını bastırdı. Bununla yetinmeyip iki gözümünden öptü. Bırakmadı... Bir öpücük de burnuma kondurdu. “Bir daha böyle ‘üzülmek yok. Ben hep yanında olacağım.” Yüzümde minik bir tebessüm oluştu. Aklına gelmiş olacak ki ellerini yanağımdan çekip tepsiye uzandı. “Kahvaltı getirmiştin sana.”

Önüme konan tepsiye bakarken istemsiz acıktığımı hissettim. Karnım guruldamaya başladığında çeşit çeşit kahvaltılıklarla dudaklarımı yaladım. Başımı kaldırdığımda bana gülerek bakan adamla ben de gülümse-dim. “Bunu beklemiyordum.”

Saçımı kulağımın ardına sıkıştırırken iç çekti. “Kalbimi kırıyorsun,” dedi alıngan bir sesle. “Hiç mi ilgilenmedim seninle?”

Hemen toparlamaya çalışarak elimi kaldırdım. “Yok, hayır. Daha önce de bana çok kahvaltı hazırladın.” Aklıma gelenle kıkırdadım. “Ama genelde kahvaltıyı yatağa değil de beni kahvaltıya götürürdün.”

Küçük bir kahkaha attı. Yanağımı usulca okşadı. “O zamanlar yalnızdık. Şimdi aşağısı pek müsait değil.” Başımı aşağı yukarı sallarken ona hak veriyordum. Evimiz fazlasıyla kalabalıktı ve bizim bunu düşünmeye fırsatımız bile olmamıştı. Dalgınlığımı fark etmiş gibi çeneme küçük bir baskı uyguladı. “İşe geç kalacağız.”

Küçük bir irkilme yaşarken telaşla etrafımda saat aradım. Yağız üzerini çoktan değiştirmiş; altında kot pantolonu, üzerinde gömleğiyle duruyordu. “Saat kaç? Sen giyinmişsin bile.”

“Daha erken,” dedi beni yatıştırmak ister gibi. “Kahvaltını yap. Hazırlanırsın ama oyalanma.”

Başımı sallarken dizlerim üzerindeki tepsiyi ona doğru uzattım. “Elimi yüzümü yıkayayım önce.”

Bana hak vermiş olacak ki elimdeki tepsiyi aldı. Hemen yerimden fırlarken banyoya doğru koştuğum sırada arkamdan sesi geliyordu. “Yavaş ol Bahar.”

Tuvaletteki işlerimi bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemen geri dönerek Yağız’ın yanına geldiğimde yatağa oturdum ama bu sefer üzerime bir şey örtmedim. Yağız tekrar tepsiyi önüme bıraktığında meyve suyumdan içtim. Hemen ardından peynir parçasını ağzıma attım. Yüzündeki gülümsemeyle beni izlerken ona da bir tane uzattım. “Sen de ye.”

Elimi tutarak bana doğru çevirdi ve uzattığım parçayı kendim yeme mi sağladı. “Ben aşağıda kahvaltımı yaptım, sen ye.”

Omletimden bir parça ağzıma attığımda memnun bir mırıltı çıkarttım. Bir yandan da yalancı bir siteme büründüm. “Keşke beni de çağırıydın, beraber yapardık kahvaltıyı.”

Ağzımdakini yutmak için çabalarken ona laf yetiştirmeye çalışıyordum. Meyve suyunu bana uzatarak kendi elleriyle içirirken söyleyeceklerini bekliyordum. “Çok yorulmuştun,” dedi geceyi ima ederek. “Uykusuz da kaldın.”

Gece boyunca kocamın kollarında geçen dakikalarımız aklıma gelin-

ce kızarmaya başladım. Yanaklarım alev alev yanarken yaramazlık yaptığı anlaşılmasın diye sessiz sessiz bekleyen küçük çocuklar gibiydim. Onu duymamış gibi sessizliğim büyüyüp giderken yanaklarımı gördüğü an küçük bir kahkaha patlattı. “Utandın mı sen?” Çatalımı alarak kahvaltılardan ağzıma tıktırdı. Bir yandan da beni beslemeye çalışıyordu. “Gece aslan, sabah kedi yavrusu mu olacaksın böyle?”

Hayatımdaki en güzel gecelerden birini geçirmiştım dün gece. Uzun zaman sonra ilk defa bu şekilde mutlu olmuştım. Hayatımda unutamayacağım üçüncü gecemiz olacaktı sanırım. İlki Yağız’la ilk gecemiz, ikincisi beni unuttuğunda hamile kaldığım gece ve üçüncüsü de dün gece. Yağız’ın şefkatli öpücükleri ömre bedeldi doğrusu. Bütün gece bana bir şey olacak, bebeğimiz zarar görecektir diye ödü kopmuştu. Buna rağmen o kadar ilgili, o kadar sevgi doluydu ki kolları arasında mutluluktan kendimi kaybetmişim.

“Gülme!” dedim kızgınlıkla. Bir yandan da ağzımdakini yutmaya çabalıyordum. Ona doğru uzanarak koluna vurdum. “Hep böyle uğraşıyorsun benimle.”

Bana doğru eğilerek yanağıma küçük bir öpücük bırakırken geri çekilmeden bizi göz göze getirdi. “Geçirdiğim en güzel gecelerdendi. Bu konuda gerçekten çok şanslıyım.” Kaşları havalandığında dudağında ukala bir kıvrım oluştu. “Dişi aslanımı çok seviyorum.” Tekrar koluna vurdum ama umursamadı bile. Saçlarıma öpücükler bırakarak bir anda ciddiyete büründü. “Acaba bugün işe gelmesen mi Bahar? Sen evde dinlen.”

“Ya...” dedim huysuzca. Her şeyi abartıyordu. “Geleceğim tabii ki. Daha şimdiden kaytarırsam sonumu düşünemiyorum. Hem...” Yanağına dokunarak gülümsedim. “Sensiz birkaç dakikaya bile tahammül edemiyorum bu aralar.”

Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük bırakıp iç çekti. “Hadi kahvaltını yap o zaman da gidelim.”

Hemen söz dinleyerek kahvaltımı yaptım. Üzerimi değiştirip hazır olduğumda birlikte çıktık evden. Karargâha gelir gelmez giyinme odalarına geçtik. Üzerimi değiştirir değiştirmez odadan çıktığımda beni bekleyen Yağız’la karşı karşıya geldim. Duvara yaslanmış beni izlerken çıktığımı

görünce kendini bulunduğu yerden kopararak bana doğru adımladı. Alnı-
ma dudaklarını bastırduğunda kalbim kuş gibi çırpınıyordu.

Gözlerime baktığı esnada dudaklarımda memnun bir gülümsemeyle
omzundaki artan yıldızlara bakarken iç çekmeden edemedim. Elimi kal-
dırarak sol omzunun üzerinde narince gezdirdim. “Yıldızlarınız yakışmış
yüzbaşım.”

Omzundaki elime kısa bir bakış atıp gülümsedi. “Darısı başınıza üs-
teğmenim.”

İçimi bir heyecan kaplasa da bunu pek belli etmek istemedim. Rütbe
atlamayı çok isterdim ancak hâlâ süremi doldurmamıştım. Yağız ise hem
bu süreyi doldurmuştu hem de fazlasıyla hak etmişti. İmalı bakışlarımı
ona diktiğimde muzip bir tavırla göz kırptım. “Kocamın rütbesi benim
rütbem sayılır.”

Ölçülü bir kahkaha döküldü dudaklarından. Elleri arkada bana doğ-
ru eğilerek gözlerimin içine baktı. Sesi ise daha alçak çıkıyordu. “Buradaki
rütbeyi bilmem de kanım olarak senin rütben benden hep üstte.”

Geniş kıvrıma ulaşan dudaklarımla kara gözlerine ıslıl ıslıl bakarken
küçük bir boğaz temizleme sesi duydum. Yağız hemen başını geriye çe-
kerken dik bir konum aldı. Başımı yana çevirdiğimde Gökhan bize imalı
bakışlar atıyordu. “Bölmüyorum, değil mi komutanım?”

Yok canım, neyi bölecekti ki sanki? Yağız ters bakışlarım ona dikti.
Pek de aynı fikirde değildi. “Hiç olur mu Kara? Tüm romantik anlarımın
katili gibisin o kadar.”

Gökhan bu durum karşısında sırtırken pek takıyor gibi değildi. Ney-
se ki onun da burnundan getiren bir Emirhan vardı. Bu durum beni de
güldürürken kısa süre sonra Gökhan yüzündeki tebessümü silerek bakış-
larını ciddileştirdi. Belli ki söyleyecekleri vardı. “Bahar Komutan’ım, mü-
saitseniz biraz konuşmak istiyorum.”

Gökhan’ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyle hemen ciddileşirken kaşları-
mı çattım. “Tabii Gökhan, söyle lütfen.”

Elini alnına götüren adamla durumun ciddiyetini fark ederken, Ya-
ğız’la kısa bir bakışma yaşadık. Bir şey bilmediğini belli eder gibi omuz
silkti ve başını Gökhan’a çevirdi. “Dinlenme odasına geçelim.”

Hep birlikte dinlenme odasına geçtiğimizde odada kimse yoktu. Koltuklara oturduk. Gökhan yan koltuğa otururken Yağız beni yanına alarak kolunu omzuma atmıştı. “Anlat hadi Gökhan,” derken fazlasıyla meraklıydım.

Olduğu yerde kıpırdanan adam sessiz bir soluk bırakarak, “Leyla,” dedi. Beni şaşırtmayan isimle yutkunma ihtiyacı hissetti. “Biliyorsunuz hamile.” Bakışları Yağız’la benim üzerimde gezdi. Tepkimizi ölçmeye çalışır gibiydi. Sanki yanlış bir cümle kurmuştu.

Onun hâlâ biz üzölmeyelim diye karısının hamileliğini dillendiremeyen hâliyle iç geçirmeden edemedim. Kara, her ne kadar sessiz ve ürkütücü görünse de kalbi çok güzel bir adamdı. Yağız da bunu hissetmiş gibi araya girme ihtiyacı hissetti. “Kardeşim, doğru düzgün seni tebrik edemedik.” Elini sevecen bir şekilde Gökhan’a uzattı. “Hayırlı, uğurlu olsun. Sağlıkla kucağınıza alın.”

Gökhan rahatlamış bir hâlde Yağız’ın elini tutarak sıktı. “Sağ ol kardeşim.” Kısa bir tereddüdün ardından elini geri çekerken gülümsedi. “Darısı başınıza.”

Yağız alayla dudağını kıvrırken bana imalı bir bakış attı. “Biz hallettik o işi.”

Gözlerim kocaman olurken, “Yağız!” dedim utançla.

Gökhan hayretle bize bakarken neyi hallettiğimizi anlamamış gibi görünmüyordu. Yağız daha anlaşılır bir yoldan gitmeyi seçti. “Bahar da hamile.”

Gökhan hayretle bana bakarken utançla kocamın göğsüne saklandım. Yağız bu durumdan memnun beni sarmalarken göğsüne bastırdı. O kadar mutluydu ki hamile olduğumu herkese ilan edebilirdi. “Ben... Şaşkınım,” diyebildi Gökhan. Hemen sonra kendini toparlarken gülmeye başladı. “Oh be!” Rahatlamış olacak ki şen bir kahkaha attı. “Yemin ederim ben sizden daha çok sevindim!”

Karşımızda, bizim mutluluğumuz için çocuk gibi sevinen adamla gözlerim dolu dolu oldu çünkü Gökhan’ın neden bu kadar sevindiğini biliyordum. Yağız’ın ne kadar bebek istediğini, devamında kaybettiğimiz bebeğimizi, hemen sonra benim çektiğim acıları en iyi bilenlerden biriydi.

Baba oluşunun mutluluğunu bile bize belli etmemeye çalışarak buruk ya-
şarken şimdi en az bizim kadar sevinmesi çok normaldi.

İki adam da dayanamayıp ayağa kalkarak birbirine sarılırken buğulu
gözlerle izledim onları. Birbirlerinin sırtına dostane bir hâlde vurup yüzle-
rine baktıklarında o kadar mutlu ve gururlu görünüyorlardı ki görülmeye
değerdi. Yine de hemen sonra kendimi toparlayarak asıl meseleye geçtim.
“Sen ne diyecektin Gökhan?”

İkisi de yeniden koltuklara oturduğunda Gökhan bu sefer daha ra-
hattı. “Leyla ile dün akşam biraz tartıştık, benimle küstü.”

Gökhan daha devam edecekti ama bölme ihtiyacı hissettim. “Leyla
geldi mi?”

“Akşam geldi,” dedi sakince fakat hemen sonra endişeye büründü.
“Geldiği gibi de tartıştık.” Bıkkın bir nefes verdi. “Sen deyince Kurt’la
konuştum. ‘İstedğin daireyi tut,’ dedi ama Leyla görsün istedim. Birlikte
bakmaya gittik.” Küçük bir es verdi. “Evleri görünce çok beğendi. Hatta
ilk girdiğimiz daireye bayıldı ve hemen tuttuk ama ondan sonrası çorba
oldu.”

“Ne oldu ki?” dedim şaşkınlıkla.

“Eşyadan, düğünden konu açılınca, ‘Hamile olduğunu söyleyelim
ailelerimize,’ dedim ama bir anda telaşa düştü. Ben ısrarcı olunca da tartış-
tık. Bebeği kimseye söylemek istemiyor.” Sıkıntılı bir şekilde elini saçları
arasında gezdirdi. “Sanki istemiyor gibi Bahar.”

Gökhan’ın yaşadığı kırıklığı görünce ben de üzölmüşüm ama Ley-
la’nın bebeği istemediğini düşünmüyordum. “Saçmalama. Sadece çekini-
yordur. Daha düğün yapacaktınız.”

Kaşlarını çatığında ellerini iki yana açtı. “İyi de biz yanlış bir şey yap-
madık. Babası da kardeşi de evlendiğimizi biliyor. Karım o benim. Bebeği
saklaması manasız.”

Düşünceli bir şekilde elimi alnıma götürdüğümde ben de bir karam-
sarlığa düştüm ama bunu Leyla ile konuşmadan bilemezdim. Gerçekten
de saklamasını gerektirecek bir sebep yok görünüyordu. “Bir sebebi vardır
mutlaka. Ben konuşurum Leyla ile. Hem nerede o?”

“Akşam tartışınca yanımda kalmak istemedi. Zaten adam gibi kala-

ak ver de yok.” Kendine de kızılıyordu. “Şeyma’ya gitti. Oradadır şimdi.”

Düşünceli bir hâlde dudaklarım büzüldü. Kendimi geri plana atılmış gibi hissettim. Benim de derdim kendimdi işte. “Ben...” Hüzünlü bir sesle devam ettim. “Bana niye gelmedi?”

Gökhan anlık gözlerini kapattı. Bir yandan da bana açıklama yapmaya başladı. “Sizin durumunuz karıştı Bahar. Zaten başınız kalabalık, daha fazla kalabalık etmek istemedi.”

Ona hak vermeden edemedim. Gerçekten de kendi derdimize o kadar dalmıştık ki başkalarını önemseyecek hâlimiz kalmamıştı. Oysa Yağız yokken Leyla’nın bana verdiği desteği unutamazdım. Leyla ve Gökhan şu ana kadar şaşalı bir düğün yaparak evlenmediyse bile bunun suçlusu bizdik.

“Tamam.” Elimle ikisinin de kalkmasını işaret ettim. “Hadi siz odaya geçin, ben de Leyla ile konuşayım.”

İki adam da kalkıp yanımdan giderken Yağız çabuk olmam için tembihlemeden edememişti. Onlar odadan çıkar çıkmaz telefonumu alarak Leyla’yı aradım. Kısa süre sonra beni bekletmeden açtı.

“Bahar.”

Sıcak sesi kulağıma çalındığında aynı şekilde karşılık verdim. “N’aber süslü? Demek buralara geldin ve en yakın arkadaşına haber vermiyorsun.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sabırla bekliyordum onu. “Gökhan söyledi değil mi? Her şeyi anlattı kesin.”

Huysuz sesi karşısında dudaklarım kıvrılsa da bunu o görmüyordu. “Ne anlatacaktı ki bana?”

Ona küçük bir oyun oynarken yine bir sessizlik oluştu. Düşünüyordu muhtemelen. “Hiç,” dedi hemen sonra. “Biraz aramız bozuk da.”

“Hım,” dedim ciddiyetle. “Bir sorun mu var?”

Yeniden bir sessizlik oldu. Gökhan’daki tutukluk onda da vardı. “Yok canım, boş ver sen.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. Akşam yüz yüze konuşmak daha sağlıklı olacaktı. “Akşam ikiniz de bize gelin. Birlikte yemek yeriz olmaz mı?”

Yine çekingen çıkmıştı sesi. “Sizi rahatsız etmeyelim.”

“Saçmalama,” dedim hemen. “Hem sana söylemek istediğim şeyler var. Anlatacak bir sürü şey birikti.” Bakışlarımı yere düşürdüm. “Gerçi Gökhan biraz bahsetmiştir ama...” duraksadığım an hemen toparladım. “Şeyma da gelsin hatta. Diğerleri de gelir, güzel bir yemek yeriz.”

Tereddütte kaldığında beni geri çevirmedi “Tamam. Şeyma şimdi okulda. Gelince ona da söylerim.”

“Tamam canım, görüşürüz.”

Telefonu kapattığım sırada ayağa kalkarak pencere kenarına yürüdüm. Düşünceli bir hâlde camdan dışarıyı izlerken bahar havasının esintisi çok güzeldi. Güneş varla yok arasındaydı. Bulutların arkasına saklanıyordu yine. İçime bir ürperti yerleştiğinde odanın kapısı açıldı. Başımı arkaya çevirerek kimin geldiğine bakarken Emirhan ve Aykut yine birbirleriyle uğraşarak içeri girmişti. Beni gördükleri anda ikisi de şaşırırken hemen toparlandılar.

“Günaydın gençler,” dedim onlara hitaben.

İkisi de yanıma geldiğinde Emirhan yine sırtıyordu. “Günaydın komutanım.”

Aykut ise biraz keyifsiz gibiydi. “Günaydın komutanım.”

Kaşlarımı çatarak onlara doğru döndüm. Aykut’u süzerken tek gözümü kırparak *ne oldu* der gibi hareket yaptım. “Yok bir şey komutanım,” dediğinde Emirhan büyük bir kahkaha attı. “Hadi lan oradan. ‘Sevgilimle kavga ettik,’ desene.”

Aykut öfkeyle Emirhan’a bakarken kaşlarım havada ilgiyle izliyordum onları. “Ne sevgilisi lan? Bir boku becerebildiğim yok benim!” İlk defa Aykut’u bu kadar sinirli görüyordum. Şaşkınlıkla sarf ettiği kelimeleri dinlerken hemen toparlayarak bana döndü. “Kusura bakma komutanım.”

Kalçamı arkamda bulunan peteğe yasladım. “Anlatmayacak mısın Aykut?”

Aykut biraz düşünceli hâlde bakışlarını yere düşürürken Emirhan fazlasıyla sabırsızdı. “Aşk acısı çekiyor komutanım.” Aykut’un sırtına vurduğunda yetmez gibi ensesini sıktı. “Ulan, Yağız Komutan’dan tonla dayak yiyince ne yapacaksın bakalım.”

Emirhan'a yapay bir sinirle bakarken ellerimi göğsümde birleştirdim. "Uğraşma çocukla."

Emirhan mecburi toparlanırken, Aykut dertli bakışlarını bana dikti. "Sude ile aramız kötü."

"Kavga mı ettiniz?" dedim merakla.

Çocuk gibi omuz silkti. "Komutanım böyle olmuyor. Yağız Komutan'ımın yüzüne bakamıyorum. Arkasından iş çevirir gibi davranıyoruz."

"Lan zaten çeviriyorsunuz," diyen Emirhan ateşe körükle gider gibiydi.

Aykut öfkeyle ona yönelirken araya girdim. "Emirhan, bize birer çay alsan nasıl olur?"

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını eğdi. "Emredersiniz komutanım."

Emirhan çıkarken tekrar Aykut'a odaklandım. Yüzüme bile bakmaya çekinen adamın koluna dokundum. "Aykut, ben seni biliyorum."

Başını kaldırdığında gözlerime baktı. Aykut'u severdim. Her zaman efendi bir adam olmuştu. Saygısını bir kere bile kaybettiğini görmemiştim. Arada Emirhan'la birbirlerine girmeleri dışında melek gibiydi. Tabii Aykut aynı zamanda da işinde iyi bir adamdı. Her ne kadar saklıyor olsa da yerin üzerinde görüldüğü kadar altında vardı.

"Komutanım, inanın söylemek istiyorum ama biliyorsunuz..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yağız Yüzbaşı'mın daha yeni hafızası yerine geldi. Siz zaten bir sürü sorun yaşadınız." İçini karartan bir tavırla ellerini saçları arasından geçirdi. "Sude'ye, 'Sen hazır buradayken abinle konuşmak istiyorum,' dedim. Çok korkuyor komutanım. Abisinin inanmayacağını düşünüyor."

Düşünceli bir şekilde elimi çeneme götürdüm. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum çünkü Yağız'ın tepkisini kestirebilmek zordu. Aykut'a sıkı bir dayak da atabilirdi ama anlayışla karşılama ihtimali de vardı. Yanaklarımı şişirip serbest bıraktığımda ben de Aykut gibi karamsarlığa düştüm. "Siz seviyor musunuz birbirinizi?" Sorduğum soruyu biraz daha toparladım. "Yani aranızdaki ilişki ne düzeyde?"

Biraz utangaç hâlde bakışlarını kaçırdı. Aykut'un sevdiği kesindi de

Sude için hâlâ şüphelerim vardı. “Çok seviyorum.” Gözlerinin içindeki parıltılarla dudağı kıvrılırken devam etti. “Onunla sohbet etmeyi, konuşmayı... Her şeyi seviyorum.” Başını kaldırdığında aynı tedirginliğe gömüldü. “Uzak mesafe zor komutanım. O da sevdiğini söylüyor ama bir kere olsun yüz yüze gelmedik. Görüntülü konuştuk bir iki defa, o kadar. Bir yüzünü görsem anlarım komutanım,” dedi kendinden emin. Anlardı da biliyordum. Aykut bu konularda iyiydi. “Burada bile görüşemedik.” Yüzünde yorgun bir tebessüm oluştu. “Bir de bu yetmez gibi kavga ettik, açmıyor telefonlarımı.” Yanaklarımı şişirdiğimde hemen yanlış anlamışım gibi toparladı. “Komutanım vallahi sadece, ‘Abinle konuşmak istiyorum,’ dedim. Yanlış bir şey demedim. Benim de içime sinmiyor böyle.”

Yüzümde sıcak bir tebessüm oluşurken dostane bir hâlde yumruğumu omzuna vurdum. “Ben konuşurum Sude’yle.” Gözlerinin içi parlarken aklıma gelen fikirle gülümsedim. “Akşam bize gel. Hem görmüş olursun Sude’yi. Hasret giderirsiniz biraz.”

Heyecanı ıslı ıslı bakan gözlerinden anlaşılırken ne yapacağını bilmez hâldeydi. Sevincini belli etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Kollarımı iki yana açtığımda sarıldı. “Sağ olun komutanım. Her şey sizin sayenizde oldu.” Geri çekildiğinde bakışları yine donuklaşmıştı. “Bana kalsa yerimde sayıyordum.”

“Merak etme,” dedim bilmiş bir ifadeyle. “Sude ve sen mutlu olduğunuz sürece ben sizin arkanızdayım.” Omzuna vurdum yeniden. “Hem sen bu kadar güzel sevmesen Sude’yi etkileyemezdin.”

Aykut söylediklerimle cesaretlenmiş hâlde gülerken kapı açıldı. Emirhan elindeki çaylarla içeri girdi. İkram ettiği çayları içerken bir yandan da Emirhan’ı süzmekle meşguldüm. Bir tek konuşmadığım o kalmıştı ve en son olaydan sonra ne durumda olduklarını merak ediyordum.

“Sende durumlar nasıl Emirhan?”

Telefonuyla ilgilenen adam, aniden başını kaldırırken şaşkındı. “Bende mi?” Başımı eğdiğimde hemen savunmaya geçen bir tebessüm kondurdu yüzüne. “Nasıl olacak komutanım, aynı. Ev, iş koşturuyoruz.”

Anlamazlıktan gelen tavıyla gülmeden edemedim. Biraz daha açık olmalıydım sanırım. “Şeyma ile nasıl gittiğini sormuştum.”

“Hee...” dedi sanki ilk seferinde anlamamış da şimdi anlamış gibi. “İdare eder.”

Gözlerimi devirdiğimde çayımdan bir yudum daha aldım. “Of Emirhan, ne zorsun.”

Bakışlarını kaçırdığında elinde tuttuğu telefonu cebine koydu. “Ondan ayrılırken çok ağır konuştum. Bana çok kırgın. Halletmeye çalışıyorum.”

Elimdeki bardağı pencere kenarına bıraktım. “Becerebiliyor musun bari?”

Suratı ekşidi. Durumdan pek memnun değildi sanırım. “Genel olarak beni kızdıracak şeyler söylüyor. Biraz daha sürüneceğim galiba. Kadınlar hep böyle, peşinden koşan erkeklere bayılıyorlar.”

Kaşlarım havada onu dinlerken başımı yana yatırdım. “İkiniz de birbirinize âşıksınız Emirhan. Ayrıca kızı boş yere terk ederek durumları bu hâle getiren sensin. Bir zahmet koş peşinden.”

Bana hak verir gibi düşüncelere daldığında bir an dudağını kıvrıdı. “Âşık bana, değil mi?”

Onu kınar gibi bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Pis egoist.” Hemen ardından gülmeden edemedim. “Ama evet, sana âşık.” Eğilerek fısıldar bir tonda devam ettim. “Tıpkı senin de ona âşık olduğun gibi.” İlk defa Emirhan’ın çekingen bir hâle büründüğünü gördüğümde gülümsedim. “Akşam bize gel, Şeyma da olacak. Eski günlerdeki gibi yine bir arada olalım.”

Aym tebessüm onun dudaklarına da bulaştı. “Gelirim komutanım.”

Karşımda duran ikiliye kısa bir bakış atıp öne doğru adımladım. “Bana müsaade o zaman, yüzbaşım bekler. Akşam görüşürüz.” Kocamın havasını atmayı da ihmal etmemiştim.

Yukarıya çıkana kadar annemi aradım, misafirlerim olduğunu söyledim. Tüm bunların yanında eve bir çalışan bulmasını da istemişim. Günübirlik gelecek birileri lazımdı. Artık kendi evimin sorumluluğunu almalıydım. Ayşe teyzenin iki eve yetmesi çok zordu. Hilal’in zaten okulu açılınca çok faydası olmuyordu. Annem detaylı temizliklerde hep dışarıdan birilerini getirirdi ancak bu sefer söylediklerime o da hak verdi ve birini ayarlayacağını söylemişti. Akşam için ise arkadaşlarımı kendi evimde

ağırlamak istediğimi söylemiştim ama annem bir dahaki sefere diyerek kabul etmemişti. Hem hamile olmam hem de evdeki çalışan eksikliği olunca anneme hak vermiştim.

Odanın önüne geldiğimde tereddüt etmeden içeri girdim. İçerideki erkeklerin üçünün de başı kalkarak gözleri beni buldu. Yağız kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Nerede kaldın güzelim? Merak ettim.”

Gülümseyerek ona doğru ilerlerken tekrar aynı odada olmak içimi ısıtıyordu. Aslında başka odada olabilirdi ama Yağız bunu istemeyerek benimle aynı odada olmak istemişti. Hem bu sayede ekip olarak da beraberdik. Sevdiğim adamın kolları arasına sığındığımda başıma minik bir öpücük bıraktı.

“Çocuklarla konuştum biraz. Onları da akşam için bize davet ettim.” Bakışları yumuşadığında yanağımı okşarken aklıma gelen şeyle Gökhan’a döndüm. “Leyla da geliyor akşam. Beraber gelin.”

Huysuzca telefonunu salladı. “Telefonumu açarsa tabii.”

Ona tebessümle bakarken sessizce bizi dinleyen Talha’ya ilişti bakışlarım. O da artık bizim ekiptendi ve onu ayırmak doğru olmazdı. “Sen de gel Talha. Akşam hep birlikte olacağız.”

Bir anda dudakları kıvrılırken mutlu olduğunu anlamıştım. “Gelirim komutanım.”

Yağız huysuzca beni koltuğa oturturken homurdanmadan edemedi. “Yine topladın herkesi eve.” Kulağıma eğilerek fısıldadı. “Oysa benim karımla baş başa planlarım vardı.”

Yanaklarım yanmaya başlarken odadakilere baktım ama onlar bize olan ilgisini kaybetmişti. Başımı Yağız’a doğru çevirirken bana doğru eğilen adamın yanağına dokundum. “Bir sonraki güne erteleriz planlarını, olmaz mı?”

Dudakları geniş bir kıvrıma kavuşurken elimi tutarak avuç içimi öptü. “Olur güzelim.” Kendi masasına döndüğü sırada romantik hâli kaybolarak ciddi bir görünüme ulaşmıştı. “Öğleden sonra eğitim var. Hepiniz hazır olun.”

Talha ve Gökhan mecburen onaylarken ben bu eğitimden muaf olacağımı elbette ki biliyordum.

Akşam olduğunda diğerlerinden önce eve gelmiştik. Fatma anne, annem, Sude ve Hilal çoktan masayı hazırlamıştı. Üzerimi değiştirip onlara katıldığımda Yağız, babamla takılmayı tercih ediyordu. Baba oğul iyi anlaşır olmuşlardı. Gerçi en iyi muhabbetleri, işte olan şeylerle birlikte gündemde olan haberlerdi ama olsun. Yine de onları bir arada görmek bana mükâfat gibi geliyordu.

Mutfaktaki kadınların yanına girince arkası dönük bir şekilde sandalyeye oturmuş, Fatma anneyle sohbet eden annemin omzuna kollarımı dolayarak arkasından sarıldım. Konuşması yarım kaldığında dudaklarımı yanağına bastırdım. Kolumun üzerine elini koyarak gülümserken başını bana doğru çevirdi. “Güzel kızım benim.”

Hemen onun ardından Fatma anneye de sarılarak onun yanağına da küçük bir öpücük bıraktım. “İki annemi de çok seviyorum.”

Fatma anne de sıcacık gülümsemesiyle sırtımı sıvazlarken Ayşe teyze ters bir bakış attı. “Şuna bak şuna, annelerine yalakalık yapıyor. Ayşe teyzesi unutuldu tabii.”

Hemen giderek kollarımı onun da boynuna doladığımda yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Aşk olsun Ayşe teyze, senin yerin ayrı.”

Gülerek beni sardığında yanağımı sıktı. “E hadi öyle olsun.”

Mutfak masasının etrafında oturan kadınlar neşeyle gülümserken Fatma anne söze girdi. “Kızım, biz yarın gitsek iyi olur.”

Üzgün bir hâlde bakarken ona karşı mahcuptum. “Anne... Biraz daha kalın. Zaten size karşı mahcubum. Ne evimde doğru düzgün ağırlayabildim ne de birlikte gezebildik.”

“Biz o işi hallettik,” dedi gülümseyerek. Bakışları annemde geziyordu. “İnci Hanım’la dün de bugün de gezdik. Çok da güzel ağırlandık.”

Anneme minnetle bakarken elimi usulca okşadı. “Fatma Hanım’ı ben çağırdım kızım. Kendisi benim misafirimdi. O yüzden biz keyfimizce beraber gezdik tozduk. Sana gelince sen ilgilenirsin kayınvalidenle.”

Bir kez daha anneme hayranlıkla bakarak iç çektiğimde yine onun

arkamı topluyor oluşu içimi ısıttı. Annem kadar düşünceli ve evlatları için çabalayan çok az kişi görmüştüm. Fazlasıyla fedakâr ve anlayışlıydı. “Teşekkür ederim anne.”

Üç kadın, misafirleri beklerken tekrar sohbete daldığında ayağa kalktım. Mutfak tezgâhının yanına dikilmiş, kendi aralarında konuşan Hilal ve Sude’nin yanına geldiğimde ikisi de iyi anlaşmışa benziyorlardı.

“N’aber kızlar?”

Hilal neşeyle dişlerini gösterdi. “Sohbet ediyorduk.” Başımı Sude’ye çevirdiğimde o da gülümsedi ancak biraz buruktu. “İyi, yenge.”

Kısa saçlarına dokunduğum kızın gözlerine dikkatle baktım. “Pek iyi gibi gelmedi bana.” Sessiz kaldığında ona doğru eğildim. “Aykut’la mı bozuştunuz?”

Panikle etrafına bakınırken onun ne kadar çok korktuğunu görebiliyordum ve bu beni üzmüştü. “Yenge, abim duyacak.”

Geri çekildim. “Belki de duymalıdır Sude.”

Telaşla elimi yakaladı. Onun gerçekten bu konuda korktuğuna bir kez daha emin oldum. “Yapma yenge, ne olur söyleme. Bana inanmaz ki abim.”

“Sude!” Uyarı bir tonda çıkmıştı sesim. Her ne kadar ona kızmak istesem de geçmişte olanlardan dolayı neden bu kadar tereddütte kaldığını anlıyordum. Abisinin Gökhan’daki gibi her şeyin kendi başının altından çıktığını düşünceğini sanıyordu. “Abin seni çok seviyor ve inan ki tek istediği senin iyi olman. Asıl saklıyor olmanız onda güvensizliğe yol açar. En kısa zamanda bu konu konuşulmalı.”

Bakışları yere düşerken parmaklarıyla oynamaya başladı. Oldukça durgun ve düşünceli görünüyordu. “Aykut da aynısını dedi. Artık saklamak istemiyor ama ben korkuyorum.”

Kolunu usulca sıvazlarken gülümsemeye çalıştım. “Bak, onlar ekip arkadaşı ve Yağız onun komutanı. Bu şekilde saklarsa araları açılır.”

Hafif başını eğdiğinde suçlu çocuk gibiydi. Durumu kabullenmiş gibi başını salladı. “Haklısın.”

Bir şeyler daha diyecekti ama kapı çaldı. Duyduğumuz ses hepimizi harekete geçirirken, “Geldiler,” dedim neşeyle.

Büyükler içeri geçerken kızlarla kapıya ilerledik. Yağız da yanıma geldiğinde Hilal kapıyı açtı. İlk gelen Şeyma ve Leyla oldu. İkisiyle de sarılarak içeri davet ettiğimde hemen ardından kapı tekrar çaldı. Onların arkasından gelen ekip içeri girerken önde Gökhan vardı. Elindeki çiçekle bize yaklaştığında ellerimi uzattım.

“Bana mı?”

Biraz çekingen hâlde çiçeği geriye çekti. “Ben karıma diye...”

Kendime geldiğini zannettiğim çiçeklerin hüsrana uğrarken Gökhan hızla içeri kaçtı. Aldığı kırmızı güllerin bana olduğunu sanmam komikti aslında çünkü Leyla’nın sevdiğini hepimiz biliyorduk. Belli ki karısının gönlünü almaya çalışacaktı.

Hemen arkasından giren Aykut’un elindeki buketle bu sefer de ben üzerime alınamadım ama o biraz çekingen bir hâlde bana doğru uzattı. “Komutanım, bu ... Size...”

Ağzında bir şeyler geveleyen adamla imalı bir bakış atarak çiçeğe uzandım. “Ne kadar da incenin Aykut. Beni düşünmen ne hoş.”

Utangaç bir tebessümle Yağız’a da selam verip giderken elimdeki buketi Sude’ye uzattım. “Şunu alır mısın Sude? Ben hamileyim de taşıyamıyorum.”

Sude çekingen hâlde elimdeki buketi alırken kıvrılan dudağı gözüm-den kaçmamıştı. Hemen arkadan gelen Talha’nın da elinde çiçek vardı. Yağız isyan etti. “Ulan yolda bedava çiçek mi dağıtıyorlardı anlamadım ki.” Kendimi tutamayıp kıkırdarken, “Komutanım, bu sizin için,” dedi Talha. Her ne kadar şaşırsam da heyecanla buketi kavrarken bu sefer bana geldiğine emindim. “Teşekkür ederim Talha. Çok incenin.”

Talha saygıyla başını eğerken Yağız’la el sıkışıp içeri geçti. Sarıldığım buketi tam koklayacağım sırada biricik kocam bu durumdan memnun olmamış olacak ki ellerimin arasından kaptığı gibi Hilal’e uzattı. “Şunu alır mısın Hilal? Karım hamile de taşıyamaz.” Şaşkınlıkla başımı kaldırmış kocama bakarken kaşlarını çatı. “Çok istiyorsan ben alırım sana.”

Gözlerimi devirerek en arkada kalan Emirhan’a baktım. Elleri boş gelen adamı garipsemiştim. İster istemez ondan da bir çiçek beklemiştim. “Senin çiçeğin nereden?”

Omuz silken adam, yine umursamazdı. “Alayım da başıma mı fırlat-sın komutanım? Keçi inadı var onda.”

Kaşlarını havada içeri giren adama bakarken Yağız elimi tuttu. “En iyi çift bunlar olacak bence.”

Ben pek onun gibi düşünemiyordum. “Birbirlerine düşman gibiler. Bana zor geliyor.”

Eğilerek alnıma dudaklarını bastırduğunda yeniden bizi göz göze getirdi. “Bir zamanlar biz de öyleydik. Âşık olmak zor değil; aşkı kabullen-bilmek, doğru adımlar atabilmek zor.” İç çekerek elimden tutup içeriye yönlendirdi. “Bizim de kabullenmemiz, ayak uydurmamız zor oldu ama bak şimdi birlikteyiz.” Gözlerimin en derinlerine bakarken fısıldadı. “Hem de büyük bir aşkla.”

Koca masada sessizlik içinde yemiştik yemeği. Çiftlerin hiçbiri -kocamla ben hariç- yan yana oturmamıştı. Herkes birbirine ya göz süzerek bakıyor ya da dövecekmiş gibi gözlerini kısıyordu. Yağız ise kimseyi umursamaz hâldeydi. Tek derdi ben ve ne kadar yemek yedi-ğimdi. Bir ara bunalarak onu durdurmayı bile istemiştim ama bu çok kısa sürmüştü.

Gökhan ise daha beterdı. Hem Leyla’ya kızıyor hem de ona kıyamı-yordu. Arada ona doğru itelediği tabakları gördüğümde gülmeden ede-memiştim. Leyla’yı dürttüğümde ise omuz silkmişti huysuzca.

Yemeğin ardından bizimkiler, aramızdaki gerginliği fark etmiş gibi, biraz da rahat davranmamız adına hepimizi diğer eve postaladılar. Babam kaşlarını çatarak, “Gidin diğer evde sohbet edin, ayağımın altında dolaş-mayın,” demişti.

Onun sözlerine kimse alınmadı. O kadar babacandı ki herkes gülerek diğer eve geçmişti. Hepsi biraz çekiniyordu babamdan tabii ama bu biraz rütbe meselesiydi.

Hep birlikte bizim evin salonuna geçtiğimizde bu sefer çiftler biraz daha rahat olmuş olacak ki Gökhan ve Emirhan eşlerinin yanına oturdu. Hepimiz çaylarımızı yudumlarken evdeki kasvete daha fazla tahammül edemedim çünkü kimseden ses çıkmıyordu. “Keyifle süren sohbetini-zi balla keseceğim ama size söylemek istediğimiz bir şey var.” Hepsinin bakışları beni bulduğunda başımı Yağız’a çevirdim. Onun söylemesini is-

tiyordum çünkü o kadar gururla, o kadar hevesle dillendiriyordu ki onu izlemek beni daha çok mutlu ediyordu. “Sen söyle canım.”

Yüzündeki kusursuz gülümsemesiyle evdekilere göz gezdirdi. Gökhan çoktan anlamıştı ne diyeceğimizi. Yağız da hiç uzatmaya gitmedi ve pat diye söyledi. “Bahar hamile, biz bebek bekliyoruz.”

Bilenlerin yüzünde koca bir gülümseme oluşurken bilmeyenler ilk önce hayrete düşmüş, hemen ardından da evi coşkulu bir uğultu kaplamıştı. Leyla şaşkınlıkla ayağa kalkarken ben de ayağa kalkarak karşımdaki kadına sarıldım. “İnanamıyorum!” Sabahtan beri asık duran suratında şimdi güller açıyordu. “O kadar sevindim ki bunu anlatamam! Çok tebrik ederim canım!”

Yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri dolan kadınla aynı şekilde benim de gözlerim doldu. İkimizin de suratı ağlamaklı bir hâl almıştı.

“Teşekkür ederim canım.”

Yağız ve Gökhan yeniden tokalaşırken hemen sonra diğerlerinin tebriklerini de kabul etmiştik. Herkes tekrar yerine oturduğunda Leyla elini karnına götürdü. “Bebeğim, sana arkadaş geliyor.” Bir an duraksarken başını kaldırıp bana baktı. “Ay sizinki ne kadarlık Bahar? Araları çok yakın olmalı.”

Bu soru karşısında utanarak bakışlarımı yere düşürürken Yağız’ın göğsüne doğru saklandım. Güldüğü için göğsü sarsılırken başıma küçük bir öpücük bıraktı. Leyla yaşadığımız tuhaf duygulara anlam veremiyordu. Sesimi alçaltarak fısıldadım. “Aynı gün.”

Leyla hayretle gözlerime bakarken tıpkı benim gibi fısıldadı. “Aynı gün mü?”

O kadar komikti ki hâlimiz, Gökhan bu duruma kayıtsız kalamayarak büyük bir kahkaha attı. Tabii ki ona eşlik eden kişi Yağız’dı. İki adam koltukta öne doğru çıkarak birbirlerinin ellerini kavrarken Gökhan durumdan oldukça hoşnuttu. “Kardeşim be! Helal olsun!”

Yağız’ın da gözlerinin içi gülerken aynı şekilde tebrik etti. “Kardeşim! Daha iyisi olamazdı!”

Koltuğa yaslanmış hayretle ikiliyi izlerken parmaklarım dudaklarımda gezdiği esnada mırıldandım. “Aptallar...”

Leyla da benim gibi şaşkınlıkla ikiliye bakarken Emirhan yanındaki kadını dürttü. “Görüyor musun Şeyma? Bizim de çocuk yapma zamanımız gelmiş.”

Şeyma ağzına attığı kurabiyeyle boğulmaya başladığında paniğe kapıldım. “Ay su verin kıza!”

Emirhan hızlıca önlerinde duran çayı Şeyma’ya uzattı. Bir yandan da homurdanıyordu. “Kızım o kadar mı istemiyorsun beni?”

Şeyma hayretler içinde çayını içmiş yanındaki adama bakarken rengi atmıştı. “Ne diyorsun sen Emirhan? Biz aynı evde bile yaşamıyoruz. Onu bırak, yan yanayken iki dakika iletişim bile kuramıyoruz.”

Emirhan ciddi bir tavırla saatine baktı. “Biraz daha sohbet edersek iki dakikayı doldurmuş olacağız.” Sırtarak Şeyma’nın yanağından küçük bir makas aldı. “Hemen sonra diğer aşamaya geçebiliriz.”

Şeyma bir süre boşlukta kaldı sanki. Ne cevap vereceğini bilemedi. Bakışları ise kocasında takılı kalmıştı. Görebiliyordum, âşıktı ama bir yandan o bakışlarda tereddüt vardı. Belki de Emirhan’a yeniden güvenmekte zorlanıyordu. “Sen çok... Çok... Terbiyesiz bir adamsın.”

Emirhan aldırmadı bile. Daha geçenlerde ortalığı birbirine kattığını unutmıştu sanırım ya da öğrendiği bir şeyler vardı ki artık kızmıyordu Şeyma’ya. Elini uzattığında Şeyma’nın siyah uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. “Sen de çok güzelsin Kürt kızı.”

Şeyma yeniden boşluğa düştüğünde yanındaki adamın gözlerinin içine bakıyordu. Bu sefer Emirhan da ona bakarken hayranlıkla izliyordum onları. Güzellerdi ve kendileri bunu fark edemiyordu.

Tüm bunlar yaşanırken ve gözler onların üzerindeyken bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Ne olduğunu anlamak için başımı çevirdiğimde Aykut ayakta duruyordu. Karşımıza geçen adam, ciddiyetle Yağız’a bakarken işte o anın gelip çatıldığını anlamıştım.

“Komutanım... Ben...”

Aykut tam olarak konuşamadığında kocama doğru biraz daha sırtlaştım. Kolları arasına girerek hareketlerini kısıtlamaktı niyetim. Öyle ki beni sararak başımı göğsüne yatırdığında Aykut’un ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. “Ne oldu Aykut?”

Yağız hariç odadaki hemen hemen herkes durumu anlamıştı. Alt dudağını dişlerken acaba babamı da mı çağırıydık diye düşünmeden edemedim fakat Yağız deli bir adamdı. Babam da fayda etmezdi.

“Ben size bir şey söylemek istiyorum.”

Aykut’un dudaklarından zorlukla dökülen kelimelerle Emirhan, karısının sırtını göğsüne yaslayarak belini sarmış bir hâlde gülümsedi. “Birazdan olay çıkacak.” Çattığım kaşlarımla ona bakarken ne demek istediğimi anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Söyle oğlum. Ne diye çekiniyorsun bu kadar?” Yağız’ın rahat tavrı ve gülen sesi saçlarıma vururken başıma öpücük kondurmayı da ihmal etmedi. O an Leyla ile göz göze geldiğimizde o da kocasının kollarına sığınmış, benimle aynı sıkıntıyı yaşıyordu. Gökhan ise oldukça sert bakışlarıyla her duruma hazır gibiydi.

“Ben ... Birini seviyorum.”

Aykut’un alnında biriken terlerle söyleyebildikleri karşısında Yağız biraz daha yayıldı koltuğa. Keyfi daha da yerine gelmişti. “Seni de mi kapırdık?” dedi samimiyetle. “Oğlum ne diye sıkılıyorsun, bundan güzel haber mi olur?” Aykut’un sessizliği büyüyüp giderken Yağız o an bir terslik olduğunu anlamıştı sanki. “Kimmiş o şanslı kız? Biz tanıyor muyuz?”

İşte iplerin kopacağı kısım tam da bundan sonraydı. Aykut elleri önünde bana baktığı an gözlerimi kapatıp açtım. Ne olacaksa olmalıydı. Nereye kadar saklayabilirlerdi ki?

“Sude.”

Aykut’un ağzından net ama zorlukla çıkan isimle başımı kaldırarak kocama baktım. Yüzündeki kocaman gülümseme anbean yok olurken bir anda bakışları karardı. Dilindeki tatlılık da aynı oranda kayboldu. “Ne diyorsun lan sen?”

Aykut başını arkaya çevirerek Sude’ye baktı. Evde çıt çıkmıyordu. Tekrar bize döndüğünde sert bir şekilde yutkundu. “Kardeşini çok seviyorum komutanım. Âşık oldum.”

Yağız, tam karşısında oturan Sude’ye hızlı bir bakış attı. Başı yerde duran kızın sesi bile çıkmıyordu. Yağız’a koala gibi yapışmış, kalkmasına engel olurken o yerinde biraz daha doğruldu. “Canına mı susadın oğlum

sen?!” Bir yandan üzerindeki kollarımı çözmeye çalışırken kendinden uzaklaştırmak için uğraşıyordu. “Bahar, bir dakika.”

Korkuyla gözlerine baktığım an, “Sakin ol,” diyebildim sadece.

O ise beni kendinden uzaklaştırarak aramıza mesafe açtı. “Sen bir dur güzelim.”

Biz birbirimizle uğraşırken odadan yeni bir ses daha geldi. “Biz birbirimizi seviyoruz abi.”

Yağız’la aynı anda başımızı çevirirken, karşımızda Aykut’un elini tutan kızla içim eridi. Onlara şefkatle bakarken ne yazık ki kocam dudağına tehlikeli bir gülümseme yerleştirmişti. Bana doğru döndüğünde ikiliyi işaret etti. “İkisi birden canına susamış.”

Üzgünce sevdiğim adama bakarak elini kavradım. “Anlayışlı olmalısın Yağız.”

“Ne anlayışı lan!” dedi öfkeyle. Yine damarı tutmuştu. Birden ayağa kalktı. “Ne istiyorsunuz lan kardeşimden?” dedi aynı öfkeyle. “Daha yaşı kaç, başı kaç? Okul okuyor bu kız!” Aynı kızgınlıkla Sude’ye döndü. “Sen de çek şu elini!”

Sude korkuyla elini çekmeye çalıştığı sırada Aykut izin vermedi. Sevdiği kadının elini sıkı sıkı tutarken başı dik bir hâlde Yağız’ın gözlerine baktı. “Bizim kötü bir niyetimiz yok. Okuluna karışacak değilim.”

Yağız’ın dudaklarından o an alaylı bir homurtu çıktı. Elleri belinde usul usul başını salladı. “Ben göstereceğim size iyi niyeti.”

Aykut başına gelecekleri anlamış gibi Sude’yi geriye iterken Yağız, Aykut’un yakasını kavradığı anda herkes ayağa kalktı ancak hemen yanlarındaki Gökhan bile Aykut’un suratına gelen yumruğa engel olamadı.

Aykut geriye savrulurken evde bir çığlık koptu. Gökhan hızla Yağız’ın önüne geçtiğinde Emirhan ve Talha, Aykut’u yakalamıştı. Dudağının kenarından sızan kanı silen adam, kontrolünü sağladığında yeniden kocamın karşısına dikildi. “Sana el kaldıracak değilim komutanım. İstiyorsan bir daha vur ama ben bu kıza âşığım.”

Yağız delirmiş gibi arada duran Gökhan’ı itelerken bir yandan da öfkeyle bağıırıyordu. “Hâlâ âşığım diyor lan! Ne zaman âşık oldun sen?!”

İşte bu sorunun cevabı daha da çetrefilliydi. Yağz'ın uzun zamandır Aykut'un platonik aşkını öğrendiğinde ne tepki vereceğini bilememek beni daha da korkuturken elimi karnıma götürdüm. "Yağz..." İki büklüm olduğum esnada daha yüksek bir inilti kaçtı dudaklarımdan. "Ah!.."

Bir anda kaskatı kesilen adam her şeyi unutmuştu sanki. O an kulakları sadece beni duyuyordu. Panikle bana döndüğünde korkuyla yakaladı beni.

"Bahar!"

Her şeyi toparlamak isterken yanlış taşı oynattığınız anda topladıklarınız dağ olup yıkılıverir üzerinize. Biz de arada yanlış taş dokunuyorduk işte.

Kasıklarımda hissettiğim sızıyla iki büklüm olurken Yağz belimi sıkıca kavramıştı. Usulca yerimde doğrularak gözlerine baktığım an yaşadığı korkuyu iliklerime kadar hissettim. Öyle ki yüzünün rengi atmıştı. "İyi misin? Neren ağrıyor? Bahar..." Telaşa etrafına bakındı. "Hemen hastaneye gitmemiz lazım."

Ağrım biraz daha hafiflediğinde daha fazla telaş yapmaması için koluna dokundum. "İyiyim, sakın ol. Yerimden bir anda kalktığım için oldu galiba."

"Emin misin?" dedi bakışları üzerimde gezerken. "Ağrıyor mu hâlâ?"

İnce bir sızıya dönüşmüştü sadece. Gözlerimi kapatıp açtığımda, "Oturmak istiyorum," dedim.

Leyla'nın da yardımıyla koltuğa oturduğumda o da telaşa kapılmıştı. "İyisin değil mi Bahar?"

O sırada evdeki gürültüleri duymuş olacaklar ki annemler bizim tarafa geldiğinde herkesin ayakta oluşu ve Aykut'un patlayan dudağı durumu özetler gibiydi.

"Ne oluyor burada?" Babamın sert sesi odada yankılanırken annem telaşa yanıma geldi. "Bahar, iyi misin?"

Başımı sallamakla yetinirken Yağz itiraz etti. "Değil! Ağrısı var, doktora gitmemiz lazım!"

Fatma anne, oğlunun ağzından dökülen kelimelerle yanıma oturdu. "Kızım neren ağrıyor? Kötü bir şey mi oldu?"

Herkesi telaşlandıran kocamla derin bir soluk aldım. “İyiym. Sadece bir anda hızla yerimden kalkınca kasıklarım küçük bir ağrı girdi.”

Annem hemen telefonuna sarılarak birini aradığında beni şaşırtmamıştı. Burçak teyzemle kısa bir konuşma yapıp yanıma oturdu. “Teyzen şimdi burada olur. O bir baksın.”

Mecburen bu duruma sessiz kalırken annem etrafına bakındı. “Niye ayakta kaldınız çocuklar? Otursanıza.”

Kadınlar bu uyarıyla otururken erkekler bunu başaramamıştı çünkü hepsinin gözü babamdaydı. O onay vermeden oturmaları da zordu. Bunun farkındalığıyla, “Oturun,” dedi babam.

Fatma anne o telaşede görememiş olacak ki sesi şaşkındı. “Aykut, oğlum, ne oldu sana?”

Benim yanımdan kalkarak onun yanına gitti. Aykut başı yerdeyken normal davranmaya çalışıyordu. “Bir şeyim yok Fatma teyze.”

Dilinin dişinin arasında çıkan sesiyle Fatma anne durumu anlamış gibi önce Sude’ye sonra da oğluna baktı. Hemen sonra kızına eliyle işaret verdi. “Kızım, görmüyor musun çocuğun hâlini? Lavaboyu göster de elini yüzünü yıkasın.” Sude her ne kadar annesinin dediğini yapmak istese de bakışları abisine kaydı. Yağız ise annesinin bıraktığı boşluğu doldurarak yanıma oturmuş, her ne kadar elimi kavrasa da bakışları onlardaydı. Fatma anne bunu umursamayarak eliyle hızlı hızlı kalkmalarını işaret etti. “Sude sana diyorum, kalk hadi.” İkili mecburen birlikte salondan çıkarken Fatma anne bu sefer kaşlarını çatarak oğluna döndü. “Çocuğu bu hâle sen mi getirdin?” Babam bile Fatma annenin otoritesiyle susmuş, olacakları bekliyordu.

“Sen de mi biliyordun?” dedi Yağız. Annesinin de haberdar olduğunu anlamıştı. Hatta muhtemelen benim bildiğimi de anlamıştı.

Fatma anne üzerinde sade, geniş elbisesi, başında yemenisiyle ayakta dikilirken olağan bir şeyden bahseder gibiydi. “Biliyorum tabii ki. Aykut oğlum efendi gibi geldi söyledi. Ben de onay verdim.”

Yağız ayağa kalktığında ellerini iki yana açtı. “Ben?” dedi kızgınlıkla. Ötelenmiş olmak onu üzüyordu. “Bana düğün esnasında mı söyleyecektiniz?”

Aslında yersiz gibi görünen alınganlığını anlıyordum ama durum pek düşündüğü gibi değildi. Kimsenin onu ötelediği yoktu. Sadece farkında değildi ve biz çok zaman kaybetmiştik. Fatma anne bize yaklaşıp oğlunun elini tuttu. “Sen yoktun oğlum.” Kırılğan sesi, titreyen buğulu gözleri aslında durumu özetliyordu. “Biz zor günler geçirirken Aykut bir kere olsun kardeşini yalnız bırakmadı.”

Geçmiş bir kez daha Yağız’ı vurduğunda omuzlarını çökertti. Onun yıkılışı beni daha da üzerken eline uzandım. Dokunuşumla başını bana çeviren adama küçük bir tebessüm sundum ama o buna karşılık bile veremedi. Şimdi, olmadığı zamanın acısını yaşıyordu.

Kırık kalbi hüsrana bulaşırken kendini toparlayamadı. Koltuğa çöktüğü anda onu üzen her şey benim kalbimi yakıyordu. Boğucu hava bizi daha büyük karamsarlığa sürüklerken kapı çaldı. Hilal hemen fırlayıp açtığına Burçak teyzem ve arkasından Giray amcam telaşla içeri girdi.

“Bahar, iyi misin?”

Bu aralar en sık duyduğum soruyla yine başımı eğdim. “İyiyim.”

Teyzem yanımda diz çökmüş, başını kaldırarak anneme baktı. Annem de ne diyeceğini bilememişti. “Bir anda ağrı girmiş, biz de korktuk.”

Teyzem yumuşayan bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Ağrının devam ediyor mu?” Başımı iki yana salladığımda yanağımı okşadı. “Kanaman falan yok değil mi?” Tekrar başımı iki yana salladığımda ayağa kalktı. “Arada böyle ağrılar, kasılmalar olabilir. Doktoru da demişti zaten. Biraz dinlenirse hiçbir şeyi kalmaz. Korkmanıza gerek yok ama devam ederse hemen hastaneye gidin.”

Herkesin içi rahatladığında Sude ve Aykut da içeri girdi. Bakışlar yeniden onlara dönerken ikisi de bundan rahatsız görünüyordu. Aykut sıkılğan bir tavırla boğazını temizledi. “Müsaadenizle ben gitsem iyi olacak.”

Yağız sessiz kalırken varlığını unuttuğum Talha da bunu bekliyor gibi ayağa kalktı. “Ben de kalkayım artık komutanım.” Hemen ardından Emirhan da ayağa kalkarken Şeyma’yı da kaldırdı. “Bize de müsaade komutanım, daha Şeyma’yı eve bırakacağım.”

Kalkmak istediğimde Yağız omzuma bastırarak buna engel olurken hepsine gülümsedim. “İyi ki geldiniz, teşekkür ederim.”

Aykut bana doğru yaklaşıp ellerini önünde birleştirirken üzgün bakışlarını gözlerime dikti. “Kusura bakmayın komutanım. Ben ... Böyle olsun istemezdim.”

Onun kendini suçlu hissettiğini anlarken canım sıkıldı. Oysa benim ağrımın onunla ilgisi yoktu. Benim aklımı alan tek adam Yağız’dı ve benim daha dikkatli olmam gerekiyordu. “Kendini sorumlu hissetme, seninle ilgisi yok.”

Aykut hemen yanımda oturan kocama da kısa bir bakış atıp başını eğdi. “İyi akşamlar komutanım.”

Arkasını dönünce başımı Yağız’a çevirdim. Israrla ilgisiz duran adamın elini tuttum. Kara gözlerini yorgun bir ifadeyle üzerime diktiğinde kaşlarımı kaldırarak Aykut’u işaret ettim.

Bıkkın bir soluk verdi. “Aykut!” Aykut olduğu yerde duraksadı. Bize doğru dönen adamın gözlerinde her şeye rağmen ufak umut kırıntılan vardı. “Emredin komutanım.”

Yağız önce kardeşine sonra da karşısındaki adama baktı bir süre. Akından ne geçti bilmiyorum ama sesi daha sakindi. “Yarın akşam yine gel, sakın kafayla tekrar konuşalım.”

Bu bile yeterdi Aykut için. Öyle ki gözleri parlamıştı. Dudağının kenarı kıvrılır gibi olsa da hemen toparladı. “Nasıl isterseniz komutanım.” Bakışları etrafta gezdiğinde kaçmak ister gibi başını eğdi. “Müsaadenizle.”

Yağız başını eğdiğinde herkes bir bir giderken Leyla elimi sıkarak gülmüsedti. “Biz de kalkalım artık.”

Bu durum hoşuma gitmediğinde başımı iki yana salladım. “Biraz daha kalın. Hiç konuşamadık sizinle. Hem nereye gideceksin Leyla? Burada kalsana.”

Leyla’nın bakışları anlık Gökhan’ı bulsa da hemen kaçırdı. “Şeyma’da idare ediyorum. Hem çok tatlı bir ev arkadaşı var.”

Gökhan hâlâ bu konuda sinirliydi. “Başka yer yok çünkü.”

Gökhan’ın tavrını anlarken Leyla’nın kendisinden uzakta olmasını istemediğini biliyordum ama Gökhan hâlâ ekiple aynı evde kalıyordu ve Leyla’yı oraya götürmeyeceğinden emindim. “Biraz bekleyin,” dedim onları oyalayarak. Ev biraz daha sakinleşsin istiyordum.

Misafirleri tek tek yolcu ettiğimizde Leyla, Gökhan, Yağz ve benden başka kimse kalmamıştı. Yağz'ın arkama yerleştirdiği yastıklarla sırtımı genye yaslariken elime tutuşturduğu ballı süte baktım. Suratımı buruşturarak kocama döndüm. "Beş yaşına geri dönmüş gibiyim."

Şakağıma bıraktığı öpücükle derin bir soluk aldı. "N'olur iç sütünü güzelim. Ağrın olursa hemen bana söyle."

Gözümün içine bakan, bir yandan da suçluluk duygusuyla kıvranan adama sokularak başımı göğsüne yasladım. "İyiyim Yağz, biraz rahatla lütfen." Hemen sonra Leyla gözüme ilişirken bardağımlı ona doğru uzattım. "Neyse ki bir dert ortağımlı var."

Tıpkı benim gibi ballı süt olan bardağımlı bana sallayan kadın kıkırdarken dudaklarını yaladı. "Bence tadı gayet güzel."

Kahvesine uzanan Gökhan hayranlıkla karısını izlerken bir yudum alıp gülümsedi. "Yarasın benim güzelime."

Leyla hâlâ küs takıldığı kocasına yandan bir bakış atarken Gökhan gözlerini devirdi. Uzayıp giden küslükten memnun olmadığı her hâlimden belliydi. Onların beraber zaman geçirmeleri gerektiğini düşünürken biraz önceki fikrimi tekrar yineledim. "Bu gece ikiniz de burada kalın." İki çift göz de şaşkınlıkla bana bakarken gülümsedim. "Misafir odamız boş. Fatma anneler, annemlerin evinde kalıyor. Siz de burada kalın."

Gökhan her ne kadar umutla karısına baksa da Leyla pek sıcak bakmamıştı. "Olmaz canım. Zaten hamilesin, ev de kalabalık. Bir de biz mi başını ağrıtalım?"

"Saçmalama," dedim çattığım kaşlarımla. "Koca eve sizi mi sığdıramayacağız? Hem sen de hamilesin, daha evinizde eşya bile yok."

Yağz da beni desteklemeyi ihmal etmedi. "Bahar doğru söylüyor. Boş oda, kalın işte."

Leyla mecburen sessiz kalırken sütümü tepeme diktim. Ne kadar hızlı bitirirsem o kadar iyiydi. Leyla da bana uyduğunda kısa sürede sütlerimizi bitirdik. Kaşlarımla kocama bardağımlı gösterirken büyük bir iş başarmış gibi sırıtıyordum. Gözlerini devirerek elimden bardağı alıp sehpa-ya bıraktı. Eline aldığı peçeteyle dudaklarımı silerken bir yandan da muzip bakışlarıyla beni tebrik ediyordu. "Aferin benim akıllı karıma. Büyüyüp kocaman anne olacaksın."

Bu sefer ben gözlerimi devirirken dikkatle ayağa kalktım. “Hadi Leyla, sana birkaç temiz kıyafet vereyim.”

Benim ayaklanmam kocamı hemen telaşa düşürdü. “Bahar, yavaş ol. Ağrın tutacak yine.”

Tedirginlikle bana bakan adama dönüp yanağını okşadım. “İyiym ben.”

Leyla da benim gibi ayağa kalktığı anda birlikte üst kata çıktık. Yatak odasına girdiğimizde dolaba yaklaşıp kıyafetlere bakmaya başladım. Ona olacağını düşündüğüm eşofman ve bir üst çıkararak uzattım. “Gökhan’a da ayarlasak iyi olur.” Elimdekileri aldığı anda başka bir kapağı aralayarak Gökhan için de bir şeyler alarak tekrar Leyla’ya uzattım. “İşte oldu. Odada havlu ve özel ihtiyaçlarınız için gerekli şeyler banyo dolabında ve odadaki gardıropta var.”

Dolabın kapağını kapattığımızda Leyla ile göz göze gelirken onun kıyafetlere dalmış hâli canımı sıkmıştı. Koluna dokunduğumda irkilerek başını kaldırdı. “Canını sıkan ne?”

Düşünceli bir hâlde bakışlarını kaçırdı. “Gökhan’la ilgili işte, boş ver.”

Onu çekerek yatağa oturttuğumda ben de yanına oturdum. “Bana anlatmamana üzülüyorum.”

Elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bırakarak sıkıntılı bir nefes verdi. “Her şeyi nasıl halledeceğimizi bilmiyorum. Daha ortada ne eşyamız var ne de başka bir şey. Hamileyim ve karnım büyümeden düğün yapmak istiyorum ama Gökhan’ın derdi bebeği söylemek.” Omuzları düştüğünde bakışları kederliydi. “Aslında artık düğün bile yapmak istemiyorum.”

Elinin üzerine elimi koyarken tek istediğim ona destek olmaktı. “Düğün istediğini biliyorum.”

Başını iki yana sallarken gözleri doldu. “Bebekten önce istiyordum ama şimdi o kadar zor geliyor ki.”

Sıkıntılı bir soluk vererek kuruyan dudaklarımı ıslattım. Belki de Gökhan endişelerinde haklıydı. “Bebek seni endişelendiriyor sanırım. Onu istemiyor olabilir misin?” Yanlış anlamasından korkarak omuz silk-tim. “Sonuçta plansız geldi ve sen buna hazır değildin.”

Gözleri kocaman açılmış hâlde bana bakarken elini karnına götürdü.

“Hayır! Ben bebeğimi çok seviyorum.” Bakışları yeniden hüzünlenirken iç çekti. “Evet, plansız oldu ama benim derdim o değil ki.” Gerçekten derdinin ne olduğunu merak ederek gözlerinin içine bakarken gülümsemeye çalıştı. “Annem.”

Aklıma ilk gelen şey, evli olduklarını annesinin daha bilmiyor olmasıydı ve bu gerçekten can sıkıcıydı. Neyse ki çözülemez bir şey değildi. “Annen evlendiğinizi bilmiyor diye korkuyorsun ama bunu söylemek zor değil.”

Başını iki yana salladı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken telaşlıydı. “Hayır, öyle değil. Annem bu bebeğin düğünden önce olduğunu öğrenirse kıyameti koparacak. Babam da bu durumdan memnun kalmayacak çünkü kardeşimle ilgili olan şeylerin tekrar ettiğini düşünecekler. Belki de ikinci kez hayal kırıklığına uğrayacaklar. Özellikle de annem bu yüzden yengemi bile suçlayabilir. Bana, Gökhan’a söyleyeceklerini tahmin bile edemezsin. Ailelerin arasını bile bozabilir. Ben bunu nasıl söyleyebilirim ki? Gizlemem gerekiyor.”

Üzgün bir hâlde karşımdaki kadına bakıyordum. Gerçekten de bu durumu kafasına çok takıyordu ve anladığım kadarıyla işin içinde başka şeyler de vardı. “Yengen ve kardeşin...” Ben cümlemi tamamlayamadan o devam etti. “İkisi evlendiğinde yengem hamileydi ve onun yaşadıkları çok zordu. Şimdi her şey başa dönecek gibi hissediyorum. Belki de yengemin aklı tutuyordur. Annem ona da az çektiirmedi.”

Bu konuda yorum yapmamın doğru olmayacağını düşünerek gülümsemeye çalıştım. “Sen zaten evlisin Leyla, bu sadece göstermelik bir düğün. Hamile kalman da gayet normal.”

Yanaklarını şişirerek serbest bıraktı. “Öyle ama annem bunu bilmiyor ve bu şekilde olmasını istemezdim.”

Düşünceli bir hâlde elimi çeneme götürdüm. Aslında çok uzamaması gereken bir konuydu. Düğünlerinin çabucak yapılması en doğru karar olurdu. “Bak,” dedim heyecanla. “Önümüzdeki hafta burada düğününüzü yapalım mı? Annem ve teyzelerimin en sevdiği şeydir düğün hazırlığı. Daha havalar soğumadan kocaman bahçede gündüz vakti güzel bir düğün yaparız. Akşama kadar eğleniriz. Buna hepimizin ihtiyacı var. Aileleriniz de buraya gelir ve böylece bebek olayı açılmadan hemen düğün yapılmış

olur. İki şehir arasında da kalmazsınız. İkinizin de ailesi farklı şehirlerde. Zaten nikâh kıydığınızı biliyorlar. Bir hafta içinde evin eşyalarını da alırsınız. O zamana kadar da burada kalın. Nasıl fikir?”

Anlattıklarımla gözleri parlayan kadın başını yana yatırdığında dudaklarını birbirine bastırdı. Mutlu olmuştu aslında ama yine coşkusunu bastırmak ister gibiydi. “Size her defasında yük olmak istemiyorum. Hem aileler ne der bu duruma, sormak lazım.”

İçimi bir burukluk kapladığında elini sıkıca tuttum. İşte şimdi benim de gözlerim dolmuştu çünkü mazi bir anda yine önümden geçiyordu. “Senin bana olan desteğini unutamam Leyla. Sırf Yağız yok diye düğün yapmadı Gökhan. Sen her gün beni ziyarete gelerek yemek getirdin. Kaç kez acılarıma eşlik ettin. Şimdiye kadar evlenememiş olmanızın sorumlusu bile biziz. Sen bana yük olmuyorsun, aksine ben sana geç kalan borcumu ödüyorum.” Dolan gözlerime inat gülümsemeye çalıştım. “Hem arkadaşlar bunun için var.”

Gözlerinden yaşlar süzülen kadın, kollarını iki yana açarak bana sarıldığında ben de gözyaşlarımı tutamıyordum artık. Birbirimize sarılarak ağlarken ikimiz de sanırım fazla duygusal bir hamilelik geçirecektik. “İyi ki varsın Bahar.”

Burnunu çeke çeke konuşan kadınla gözümünden süzülen yaşlara inat gülümsedim. “Sen de. Git ve kocanın gönlünü al. Bebeği istemediğini düşünüp kendi kendini yiyor.”

Şaşkınlıkla gözlerini araladığında ayağa kalktı. “Nasıl istemediğimi düşünür ki?”

İşte bu soru bende az da olsa bir burukluk yaratmıştı. “Ne de olsa geçmişte şahit olduğu kötü örnekler var.”

Boğazımda yumruyla söylediklerim içimi yaka yaka dışa dökülürken Leyla yeniden sarıldı bana. “Lütfen böyle konuşma. Gökhan hep sizin aşkınızdan imrenerek bahseder. Hatta bana hep sizi örnek gösterir. ‘Ne olursa olsun birbirlerinden ayrılmadılar, biz de ayrılmayalım,’ der.”

Gülümseyerek geri çekildim. “Birbirine mühürlü kalpler ayrılmayı başaramazlar.” Sesli bir soluk verip yatakta bıraktığı kıyafetleri ona uzattım. “Hadi inelim.”

Onuncu geçerek yürümeme engel oldu. “Tekrar inme, zaten saat geç oldu. Yağız bize odamızı gösterir.” Göz kırparak kolumu dürttü. “Sonra da sana yollarız asabi kocanı.” Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarından. “Bugün yine formundaydı, sakinleştiricisine ihtiyacı var.”

Gulmeden edemedim. Asabi olduğu kadar da agresif ve huysuzdu ama bir yandan da aslında kırgın ve üzgündü. “Pekâlâ hazırım, gönderin bana kocamı. Bebeğimle ona ilaç olacağız.”

Aynı anda kahkaha attığımız sırada Leyla kapıya yönelmişti. Onun odadan çıkışıyla yüzümdeki gülümseme anbean kaybolurken küçük bir tebessüm hâline büründü. Tek istediğim kocama sıkı sıkı sarılarak, “Biz burada seninleyiz,” demekti.

Dolabıma yöneldiğimde geceliğimi alarak banyoya geçtim. En azından o gelmeden üzerimi değiştirebilirdim. Banyoda rutin işlerimi halleder halletmez pudra tonlarındaki geceliğimi üzerime geçirdim. Açık bıraktığım saçlarımı taradım. Kendime aynada son kez bakarak karnımı okşadım. “Hadi bakalım bebeğim, babana gücümüzü gösterelim.” Banyodan çıktığımda Yağız’ı odada buldum. Üzerindeki gömleği çıkarıyordu. Yandan bakışları beni bulduğunda tekrar önüne dönerek çıkardığı gömleği kenara fırlattı. Kemerini çözdüğü sırada çıplak ayaklarımla yanına doğru adımladım. “İyi misin?”

Altındaki pantolonu bir çırpıda çıkardığında aynı şekilde onu da kenara fırlattı. Bana doğru dönerek parmaklarıyla boynumdan itibaren yanağımı kavrarken alnıma küçük bir öpücük bıraktı. “Bu soruyu benim sormam gerekir.”

Başını eğmiş gözlerimin içine bakarken gülümsedim. “İyiyim.” Beni yeniden kendine çekerek göğsüne bastırırken kollarımı beline doladım. İki elimi de sırtında birleştirdiğimde çıplak omzuna küçük bir öpücük bıraktım. “Senin de iyi olmanı istiyorum.”

Sesli bir soluk vererek geri çekildi. Tıpkı benim gibi eğilerek omzumdan öptü. “Sen varken aksi mümkün değil.” Saçlarımı omzumdan geriye attığında gülümsedi. “Yatağa geç güzelim. Lavaboya gidip geleceğim.”

Yanımdan sıyrılıp gittiğinde arkasından baktım. Hemen sonra bundan vazgeçerek ışığı kapatıp yatağıma doğru yürüdüm. Gece lambasının izin verdiği ölçüde görüşümü sağlarken yorganın ucunu kaldırıp yatağa

süzuldüm. Sırtüstü yattığımda kocamı bekliyordum. Yağız banyodan çıkar çıkmaz üzerine bir şey giyme gereği duymadan yanıma yattı. Bana doğru eğilerek elini karnımın üzerine koyup dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı.

Bedenini bir külçe gibi yatağa bıraktığında dayanamayıp ona doğru döndüm. Beni hemen kolunun altına aldı. Parmaklarım göğsünün üzerindeyken başımı omzuna yasladım. Sessizliğimiz büyüüp giderken o düşünüyor, ben ise onun konuşmasını bekliyordum. Kolumu okşayan parmaklarının verdiği iç gıcıklayıcı hisle iç çektim. “İçinden düşündüğünde sana cevap veremiyorum. Daha o kadar geliştiremedim kendimi.”

Muzip tavrım hoşuna gitmiş olacak ki verdiği nefeslerine gülüşü yansıdı. “Sen de biliyordun değil mi Aykut’un söylediklerini?” Sessiz kaldığımda cevabını alarak ikinci soruya geçti. “Ne zamandır var bu durum?” Ne cevap vermem gerektiğini düşünürken Aykut’un platonik aşkından bahsedip bahsetmemek konusunda kararsızdım. Bu süre fazla uzadığında kocacığım tahmin etmeyi seçti. “Anlaşılan yeni bir şey değil.”

Onun aşağıda kıyameti koparan öfkesine karşın şimdi sessiz ve uysal çıkan sesinden cesaret alarak dirseğimi yatağa yasladım. Olduğum yerde yükselerek başımı elime dayadığımda kara gözlerine bakıyordum. “Eskiden beri Aykut, Sude’yi platonik olarak seviyormuş. Bunu çok sonra fark ettim.” Çattığı kaşlarıyla başını bana çevirdiğinde boştaki elimle kaşlarını düzeltmeye çalıştım. “Çatma kaşlarını, âşık olmuş çocuk. Kendi kendine içinde yaşıyordu işte.”

Bu sefer de şaşırarak bakmaya başladı. “İyi de Gökhan olayını biliyordu.”

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştuğunda omuz silktim. “Aşk işte.” Yağız tekrar düşüncelere daldığında devam ettim. “Ben çok sonra öğrendim. Tabii kendim fark ettim. Sen gittikten sonra annenler yanıma gelmişti. O zaman emin olunca sordum Aykut’a. O da inkâr etmedi ama Sude’ye açılmak gibi bir niyeti yoktu. Hatta sen gelmeden konuşmayacağını söylemişti.” Suçlu bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırdım. “Ben söyledim Sude ile konuşmasını.” Parmaklarını çeneme koyarak bizi tekrar göz göze getirdi. Devam etmemi ister gibi bakıyordu. “Sude çok yalnızdı Yağız,” dedim anlamasını ister gibi. “Babası yok, abisi yok, annesi kaç parçaya bölünmüş

hâldeydi ve arada onun kaybolmasını istemedim. Aykut'u biliyorsun durust biri, hiç efendiliğini bozmadı. Sevgili bile olmadılar. Sadece kardeşine arkadaşlık etti. Ona o kadar değer veriyor ki görmelisin." Küçük bir tebessüm sundum. "İlk bulduğu fırsatta kardeşini sevdiğini söyledi sana. Sude ile çok güzel bir çift oldular."

Elini alnına götürerek şakaklarını ovdu. Asık suratı bir türlü düzelmiyordu. "Sude de seviyor mu bu herifi?" Gözlerimi aç a aç a anlaması için ona bakarken başını salladı. "Seviyor tabii, karşıma geçip elini tuttuğuna göre."

Kendi sorusunu kendi cevaplayan adamla kıkırdadım. "Yarın ikisiyle de konuşurken bu soruyu onlara sorarsın." Yapay bir hâlde kaşlarımı çatığımda göğsüne yumruğumu geçirdim. "Tabii yumruklarını kendine saklayarak."

Belimi sıkıca kavrayarak beni kendine çekti. Çatığı kaşlarıyla bakışları yüzümde geziyordu. "Öpücüklerimi saklamama gerek yok herhâlde."

Dişlerimi göstererek sırttım. "O kabulüm."

Yüzü aydınlandı. Çatığı kaşları düzelirken yerini tebessüme bıraktı. Dudaklarıma, yanaklarıma, boynuma küçük küçük öpücükler bırakırken kıkır kıkır gülüyordum. Kendimi yatağa bıraktığımda üzerime eğilerek saçlarımı sevdi bir süre. Kara gözleri, mavi gözlerimi delip geçerken alnıma küçük bir buse bıraktı. "Bebeğimize bir şey olacak diye çok korktum. Benim yüzümden strese girdin, özür dilerim."

Yanağına dokunarak usulca okşadım. "Geçti bile." Üzerimdeki mayısmayla esnerken elimi ağzıma götürdüm. Yorgundum ve uykum gelmişti. "Uyumak istiyorum." Ona arkamı dönerek sırtımı göğsüne yasladım. "Boyle uyusak olur mu?"

Benim gibi yatağa yerleşirken bir kolu başımın altında diğeri karnımın üzerinde çenesini başıma yerleştirdi. "Olur tabii." Tam dalmak üzereydim ki kısık sesi kulağıma çalındı. Sanırım daha fazla içinde tutamamıştı. "Annem, 'Sen yoktun,' dedi ya... Haklıydı ama yine de zoruma gitti." Sertçe yutkundu. "Ne iyi bir oğul ne iyi bir abi ne de iyi bir eş olabildim."

Dürüstçe içini açan adamla dayanamayıp tekrar ona doğru döndüm. Yarı kapanan gözlerimle dudaklarına minik minik öpücükler bırakmaya başladım. "Sen harika bir eş... Harika bir abi... Harika bir oğulsun." Göz

kapaklarımı zorla aralayarak saçlarımı seven adamın boynuna sokularak ateş gibi bir öpücük bıraktım. "Ve sen harika bir baba olacaksın." Bulduğum sıcaklıkla gözlerim kapanırken son kez fısıldadım. "İyi geceler kocacığım."

Beni sıkıca göğsüne hapsetmiş hâlde kokumu içine çekti. "İyi geceler sarıpapatya." Saçlarımda gezen parmaklarla kendimi huzurlu koca bir karanlığa bıraktım.

1 Hafta Sonra...

Bir haftadır o kadar yoğunduk ki nasıl geçtiğini anlamamıştım. Günlere herkes seferber olmuş bir şekilde Gökhan ve Leyla için çabalıyordu. Onların kendilerine yeni bir hayat kurma çabaları bizi de tatlı bir telaşa düşürünce her şey çok daha kolay oldu.

Eşyalarını içine sine sine evine dizen Leyla'ya Arya teyzem çok yardım etmişti. Bu konularda mesleğini konuşturan kadın, evi biliyor oluşuyla Leyla'ya güzel taktikler vermişti. O sırada gelinliği ayarlanmış ve annemin de desteğiyle evimin bahçesinde onlar için sıcak samimi bir kır düğünü hazırlamıştık. Aslında para olduğu müddetçe genel olarak hayatta her şey çok hızlı ve kolay halledilebiliyordu. Tabii Gökhan bu durumda karısıyla birlikte elini taşın altına koymuş, bizim desteğimizle de her şeyi daha uygun maliyetle halletmişlerdi.

Dün akşam yaptığımız kına gecesinin ardından bugün bizi güzel ve eğlenceli bir düğün bekliyordu. Heyecanla hepimiz Leyla'nın kaldığı misafir odasında onun hazırlanması için yardım ederken içim içime sığmıyordu. Sanki Leyla'nın heyecanı bana geçmiş de benim kalbim sıkışıyordu.

Zavallı Leyla yaşadığı stresin de etkisiyle gelinliğini giymeden önce bile kusmuştu. Onun kusmasıyla birlikte arkadaşımı yalnız bırakmayarak ben de kusmayı ihmal etmemiştim.

Şimdi ise üzerinde tam kır düğününe uygun askılı, etekleri efil efil uçuşan, abartıdan uzak olmasına rağmen şık ve asil görünen gelinliği,

açıkta bıraktığı saçları, yerlere kadar uzanan duvağı ve sevimli yüzüne ayrı bir güzellik katan kâkülleriyle o kadar güzel duruyordu ki Gökhan bir kez daha âşık olacaktı.

Kızlar ayakkabısına isimlerini yazmaya çalışırken onları umursamadan aynanın karşısında takılarını takan Leyla'nın yanına adımladım. "Çok güzel görünüyorsun."

Ellerimi omzuna koyduğumda aynadan bana bakarak gülümsedi. "Ya sana ne demeli? Prensesler gibisin."

İster istemez bakışlarım aynadaki yansıma ile ilişti. Bugün petrol ma-
visi, saten bir elbise tercih etmiştim. Tek omuz gibi görünen elbisenin bir
ucu omzuma doğru uzansa da sırtıma bağlantısı yoktu. Belime kadar be-
denimi sıkıca sarmış aşağıya doğru genişlerken dizlerimin biraz üzerinde
bitiyordu. Göğsümün üzerinde kat kat duran kumaş ise elbiseye hareket
katmıştı. Saçlarımı maşa yaparak açık bırakırken elbiseme uygun bir mak-
yaj seçmiştim. Üzerimdeki elbise rahat olunca altıma da rahat bir topuklu
giydim çünkü bugün dans etmek ve hatta oynamak istiyordum.

"Kocam beğense yeter."

Leyla söylediklerime kıkırdarken bana doğru döndü. "Hadi oradan!
Önüme geçeceksin diye korkuyorum."

Gözlerimi devirerek saçlarına dokundum. "Gecenin yıldızı sensin."

İç çekerek omuzlarını kaldırıp indirdiğinde bakışları dalıp gitti. "Pek
yıldıza benzemiyorum ama."

Onun bu hâline üzülen yanına oturdum. "Annen hâlâ kızıyor mu?"

Leyla ve Gökhan mecburen düğünü ailelerine haber verdiğinde
Gökhan'ın ailesi tarafından anlayışla karşılanmıştı. Her ne kadar Leyla'nın
ailesi de onaylasa da bebeği bile bilmeyen annesi ortalığı birbirine katmış-
tı. Kızının çoktan nikâh kıydığını öğrendiğinde ise âdeta deliye dönmüş-
tü. Gökhan'ın kızını kandırdığını, saflığını kullandığını ve nikâhın geçersiz
olduğunu bile söylemişti. Kınada sürekli somurtarak yaptıklarımızı eleş-
tirmeyi de ihmal etmemişti. Kızına memleketinde yapmak istediği kına
ve düğünü mahvettiğimizi bile söylemişti. Kesinlikle memnuniyetsiz bir
kadındı. Leyla'nın bir kere olsun ne istediğini sormamıştı. Sağ olsun hiçbir
şeyi söylemekten çekinmiyordu.

Bazen teyzelerim ağzının payını vermekten geri kalmasa da annem onları frenleyerek tatsızlık çıkmaması için çabalıyordu. En çok da Gökhan'ın annesine hayran kalmıştım. Her ne kadar oğluna gelen laflarda gözleri parlarsa da hemen sonra kendini sakinleştirmeye çalışarak derin soluklar alıyordu. Gökhan'ın iki erkek kardeşi daha vardı ve Leyla ailenin ilk gelini oluyordu. Aslında kayınvalidesi Leyla'yı çok sevmişe benziyordu. İlk gelinleri olması da onu ayrı bir gözde yapmıştı. Gökhan'ın babası ise çok ağırbaşlı bir adamdı. Gökhan kesinlikle ağırbaşlılıkta babasına benziyordu. Zaten Gökhan'ın ailesi oğullarına o kadar düşküncüydü ki ne dese yapabilirlermiş gibi duruyorlardı. Biraz da Gökhan'ın mesleğinden dolayı kıyamıyorlardı sanırım.

Tabii bir de Leyla'nın yengesi Asya'nın da ortalığı yatıştırmaya katkısı büyüktü. Her ne kadar o da kayınvalidesinin imalı laflarına maruz kalsa da duymazdan gelip Gökhan'ın ve benim aileme samimiyetle yaklaşarak durumu idare etmemiz için çabalıyordu. Çok neşeli ve sıcakkanlıydı. Anladığım kadarıyla o da kayınvalidesiyle konuşmuyordu. Leyla'nın ailesi gerçekten karışık görünüyordu.

Gökhan'ı ise takdir ediyordum. Neriman Hanım'ın o kadar çok lafını yutmuştu ki şaşkınlıkla izlemiştim her seferinde. Hamile karısı üzülmeyi diye ısrarla sabreden adama hayran kalmıştım. Yoksa ortalık birbirine de girse, Kara o lafların altında kalmazdı.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktığında bana doğru döndü. "O kadar iğneleyici konuşuyor ki onu durduramıyorum. Gökhan dayanamayıp patlayacak diye ödüm kopuyor."

"Sıkma canını," dedim onu teskin etmeye çalışarak. "Gökhan seni üzecek hiçbir şeye izin vermez."

Mutlulukla gözleri parladı. "Onu çok seviyorum."

Bunu dillendirmesine bile gerek yoktu. Gözleri o kadar güzel belli ediyordu ki...

Herkes hazır olduğunda diğerleri çoktan çıkmıştı odadan. Leyla ile beklerken çalınan kapıyla ayağa kalktık. İçeriye giren Gökhan ve onun sağdıçı Yağız'la karizmalarını konuşturan ikiliye bakıyordum. Gökhan saçlarını özenle yaptırmış, üzerindeki siyah takım elbiseyle kusursuz gö-

rünüyordu. Leyla'ya yaklaşarak ellerini yakalarken göz göze geldikleri an sanki dünya durdu.

Hemen arkasından bana doğru yaklaşan kocamla nefesim kesildi. Tıpkı Gökhan gibi siyah takım elbise giymiş, tek farkı beyaz yerine siyah gömlek tercih etmesiydi. Bronz teni, siyah saçları, ruhumu delip geçen kara gözleri ve muazzam duran yüz hatlarıyla kalbim duracak sandım. Karizmatik gülümsemesiyle birleşen hayran dolu bakışları kalbimi eritirken elini uzattı. "Bu kadar güzel olman bana mükâfat olmalı."

Gülerek elini tuttuğumda bakışlarım ıslı ıslıldı. "Aynı mükâfata sahip olmama ne diyeceksin peki?"

Alnımdan öperek geri çekildiğinde ciddi bir tavra büründü. "Şunu diyebilirim ki..." Ne diyeceğini merakla beklerken dudağının kenarını kıvrarak muzip bir bakış attı. "Bebeğimiz kusursuz olacak."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha fırar ederken bu cevabı beklemiyordum. İşaret parmağını dudaklarıma götürdüğünde susmamı tembihlerken başıyla hâlâ birbirine bakan çifti gösterdi. "Biz çıkalım."

Onlara küçük bir tebessüm sunup odadan çıktığımızda ben salona ilerlerken o beni koridorda başka bir odaya çekti. Şaşkınlıkla kocama baktığımda çamaşır odasında ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordum.

"Yağız..." Nitekim anlamam da geç olmadı. Bana sıkıca sarılarak göğsüne bastırmasıyla gözlerim kapanırken hemen sonra kolları arasından kaçmaya çalıştım. "Yağız... Elbisem buruşuyor. Saçım da bozulacak. Makyajım..."

Söylediklerime bir kez bile aldırmadan beni duvara yasladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerimi kapattım. Her ne kadar makyajım bozulsun istemesem de ona karşı koymam imkânsızdı. Küçük bir öpücüğün ardından geri çekilerek gözlerime baktı.

"Şu hâlimize bak," dedi tatsızca. "Kendi evimde karımla flört edecek yer arıyorum."

Dudaklarımdan dökülen kıkırtılarla başını boynuma gömdü. Kokumu çeke çeke sıcacık buselerini bırakırken değdiği yeri dağlıyordu. "Duyan da her gece aynı yatağa girmiyoruz sanacak," dedim imalı sesle.

Hoşnutsuz homurtuları boynuma çarparken geri çekilerek gözlerime baktı. “Dün gece yalnız uyudum. Seni ve bebeğimi çok özledim.”

Dudaklarım iki yana kıvrılırken karşımdaki adamın ilgili hâlleri aklımı başımdan alıyordu. “Bütün kızlar birlikte uyuduk, biliyorsun.” Kınadan sonra bütün kızlar bizim evde kalınca Yağız’ı kovmuştuk ve erkeklerle bekâr evinde kalmıştı. Onda bile kaç kez mesaj atmıştı nasıl olduğumu sormak için.

Huysuzca omuz silkti. Âdeta küçük bir çocuk gibi davranıyordu. “Ben evli bir adamım, karımla uyumam gerekir.”

Bir kahkaha daha kaçtı dudaklarımdan. Şimdi yakalanacaktık birine. “Tamam Yağız, tamam kocacığım. Bugün sondu ve gece birlikte uyuyacağız.”

Dudağının kenarı kıvrılırken çapkın bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Beraber yatalım da uyumasak da olur.”

Ona doğru yaklaşarak kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Uslanmaz bir adamsın.”

Belime doladığı koluyla beni kendine bastırarak diğer eliyle yanağımı kavradı. “Beni bu hâle getiren sensin.”

Yağız’ın daldığım gözlerinden ve tabii beni sardığı kuskacından kendimi zorla kurtardığımda odadan çıkmayı başardık. Üstümü başımı düzeltirken bir yandan da telaşla bahçeye yürüyordum. “Senin yüzünden geç kaldık Yağız.”

Belimi kavrayarak yürürken çok umursadığı söylenemezdi. “Neyse ki gelinle damat biz değiliz.”

Bahçeye girdiğimizde Leyla ve Gökhan çoktan giriş yapmış, onlara ayrılan alanda ilk danslarını yapıyordu. Bozuntuya vermeden Yağız’ın yanından ayrılarak annemlerin yanına ilerledim. Onlarla yaptığım küçük sohbetin ardından Şeyma’nın bana el salladığını gördüm. Annemlerin yanından ayrılarak onların yanına giderken bir yandan da Emirhan’ın Şeyma’ya olan bakışlarını izliyordum. Şeyma tam kır düğününe göre olan bordo elbisesiyle o kadar güzel duruyordu ki ben bile hayran kalmıştım.

Hemen onların yanında ise yeni çiftimiz Aykut ve Sude vardı. Aslında çoktan Niğde’ye dönen Sude, sadece iki günlüğüne düğün için annesin-

den izin alıp yeniden yanımıza gelmişti. Pembe elbise tam yaşına göreydi ve yüzündeki abartısız makyajla duru bir güzelliğe sahipti. Saçlarını biraz daha kestirmiş, açık bırakarak bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Talha ise masada tek başına da olsa bizimkilere eşlik ediyordu.

Aykut, Yağız'la konuştuğundan beri rahatlamış ve daha enerjik bir hâle bürünmüştü. Olaylı günün ardından ertesi akşam tekrar bize gelip Fatma anne ve Yağız'la konuşarak efendi gibi Sude'ye talip olduğunu söylemiş, Yağız ise ciddi bir adıma şimdilik izin vermese de Sude'nin okulu bitene kadar arkadaşlık yapabileceklerini söylemişti. Aslında bu arkadaşlık bir nevi sevgililik hâliydi ama aralarında olan mesafeden dolayı Yağız bu durumu dert etmemişti. Zaten dert etse de onlara engel olamayacağını görmüştü ve kardeşinin tanıdığı, bildiği bir adamla güzel bir adım atması aslında içten içe onu da memnun ediyordu.

Şimdi ise yan yana duran çift, masanın aşağısına indirdikleri elleriyle muhtemelen el ele tutuşuyorlardı. İkisinin de bu şekilde ilk bir araya gelmeleri idi ve çok tatlı görünüyorlardı. Göz göze geldiklerinde ikisinin de dudaklarında beliren tebessüm ve utangaç bakışları görülmeye değerdi.

Onların bu hâli beni gülümsetirken masada boş bulduğum sandalyeye oturdum. “Çok güzelsin Bahar abla.”

Şeyma'nın sesiyle ona sıcacık bir tebessüm sundum. “Sen kendine bak.” Kaşlarımla Emirhan'ı işaret ettim. “Gözlerini senden alamıyor.”

Şeyma yanındaki adama gülmeden edemedi. “Kendisi de yakışıklı aslında.”

Küçük bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. “Öyledir, öyle.”

Emirhan aldığı iltifatla öz güvenli bir hâlde gömleğinin yakalarını düzeltti. “Kızım sen neler kaçırdığını bir bilsen...”

Şeyma omuz silkerek kocasının gözlerine baktı. “Eminim kaçırmayan çok kadın olmuştur.”

Şeyma'nın sözleriyle ortamı sessizlik kaplarken sanıyorum ki çapkın beyimizin buna verecek cevabı yoktu. Onların nasıl ilerleyebileceğini bir türlü kestiremezken omzuma dokunan ellerle irkildim. Başımı kaldırdığımda bana doğru eğilen kocam başımdan öptü. “Dans edelim mi güzelim? Leyla ile Gökhan yalnız kaldı.”

Uzattığı elini kavrarken yüzümdeki gülümsemeyle ayağa kalktım. Elimi sıkı sıkı tutan adamla beraber orta kısma geldiğimizde Leyla bizi görür görmez gülümsemişti. Ona göz kırpıp kocamın boynuna kollarımı doladım. Narince belimi kavrayarak beni kendine yasladı.

Kara gözlerine dalmış müziğin verdiği ritme ayak uydurmaya çalışırken hemen peşimizden gelen çiftler de dans etmeye başlamıştı. Etrafımdaki herkese kör olmuş hayranlıkla sevdiğim adamı izlerken baktıkça bacasım geliyor, içimde ona olan sevgiye hâkim olamıyordum. Kalbim onun gülen yüzünü gördükçe çırpınırken sanki kocama yeniden âşık olur gibi bir hâlim vardı. Kalbim yerinden çıkacak bir coşkuya kavuştuğunda elimi pürüzsüz yanağına koydum.

“Ay ben sana çok âşığım ya.”

İçimde bastıramadığım heyecanla dilimden dökülenler onu şaşırtırken dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. Alışık değildi bu tarz konuşmalarına. Biraz da karakterimle alakalıydı. Öyle ki ben de şu hâlime şaşıırıyordum ama anlam veremediğim bir abartıyla kocama kanım kaynıyordu.

“Güzelim... Aşka mı geldin?” Benimle kendi etrafında döndüğünde kara gözleri ıslıl ıslıldı. “Yoksa bebeğimiz mi söyletiyor sana bunları?”

Hangisi olduğunu ben de bilmiyordum ama hamile olduğumdan beri sürekli duygu durumum değişiyordu. “İçimden geliyor işte. Kocama âşık olduğumu söyleyemez miyim?”

Bana doğru eğilerek yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. “Söylersin tabii...” Hemen sonra alımdan öptü. “Ben de sana çok âşığım.” Başını eğerek gözlerime baktığında dudağının kenarını kıvrırdı. “Yine de şu tatlı hâllerine bebeğimizin katkısı var gibi.”

“Olabilir,” dedim omuz silkerek. “Bebeğimiz de babasını çok seviyor.”

Yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdüğünde gözlerinin içi gülüyordu. “Ben ölürüm size.”

İkimiz de birbirimize aşkla bakarken ilgisini arkamdaki bir şeye verdi. Suratı asılmaya başlarken başımı geriye çevirerek ne olduğuna baktım. Sude ve Aykut el ele bize doğru yaklaşıyordu. Tekrar kocama döndüğümde çenesini kavrayarak bana bakmasını sağladım. “Korkutma çocukları.”

Ters bakışları üzerimdeyken omuz silkti. “Ben babanın yanında senin elini bile tutamıyordum.”

Başımı iki yana sallarken elimi göğsünün üzerine indirdim. “Ama babamın haberi yokken her fırsatta koynumda uyuyordun. Öptüklerini saymıyorum bile.”

Çarpık bir gülüş dudağına yerleşirken tek kaşı havalandı. “Kokun ilacım olunca biraz öyle oldu. Dudakların da çok güzeldi.” Mümkün merteye bizden uzakta dans eden ikiliye gözleri ilişirken suratı asıldı. “Onlar beraber uyuyamaz, öpüşemez de.”

Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken ne desem boştu. Uzatmayarak onu teskin etmeye çalıştım. “İkisi de farklı şehirde kocacığım, merak etme. Burada da sen gardiyan gibi başlarında olduğuna göre pek şansları yok. O yüzden bırak da en azından beraber vakit geçirsinler.”

Biraz düşündüğünde, “Haklısın,” dedi gözlerimin içine bakarak. En sonunda beni anlayabilmişti. “Her ne kadar kardeşimi kıskansam da Aykut’un onu üzmeyeceğini biliyorum.”

Tabii Aykut’un dün gece gizlice Sude’ye verdiği hediye ve Sude’nin onun yanağına kondurduğu teşekkür öpücüğünü kocama söylemeyi planlamıyordum. “İşte böyle,” dedim gözlerimi kapatıp açarak. “Giderek akıllanıyorsun.” Kaşlarını çatığında kendimi tutamayıp kıkırdadım. “Bakma öyle, şaka yapıyorum.”

İç çekerek beni göğsüne bastırduğunda başımı omzuna yasladım. Emirhan ve Şeyma’yı gördüğümde izlemeye başladım. Emirhan, Şeyma’nın çenesini kavramış bir şeyler diyordu ama ikisi de yan durduğu için dudaklarını okuyamıyordum. Onlardan aldığım bakışlarım annemle babama değdi. Her fırsat buldukları yerde dans ediyorlardı. Beni daha da şaşırtan, onların çaprazında dans eden Hilal ve Talha olmuştu. İkisinin ne konuştuğunu bilemesem de sohbet ederek gülüyorlardı. Onların ilerisinde amcalarım, teyzelerim ve eve gelen konuklar dans etmekle meşguldü. En güzeli de Leyla’nın ikizi ve eşiydi sanırım çünkü oğullarını ortalarına almış üçü birlikte dans ederken eğlendikleri çok belli oluyordu.

Biten dansın ardından oyun havaları çalmış, herkes coşkuyla oynamış ve halay çekmişti. Yağız bebeğe bir şey olacak diye benim oynamama izin vermemişti pek. Yine de o beni yakalayıp çekene kadar oynamıştım

biraz. En güzeli ise Gökhan'ın Yağız ve Ömer Asaf'la oynadığı oyun olmuştu. Herkes onları izlemişti ve üç adam davetlileri kendilerine hayran bırakmıştı.

Kısa süre sonra garsonların getirdiği kocaman pastayı Leyla ve Gökhan büyük bir alkış eşliğinde kesmişti. O kadar mutlulardı ki ikisi de bulutların üzerindeydi sanki. Pasta servisinin de ardından küçük bir takı töreni yapılarak bir düğünde olması gereken her gelenek yerine getirilmişti.

Hepimiz yorulmuş oturduğumuz masada sohbet ederken misafirler de yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. İki tarafın da sayılı denecek kadar yakın akrabası düğüne katılmıştı ve hepsi akşam olmadan yola çıkarak şehir değiştirecekti. Leyla ve Gökhan onlarla ilgilenerek hepsini yolcu ederken biz de gençler olarak kendi hâlimizde takılıyorduk.

Masada duran içeceğime uzandığımda bir yudum almıştım ki sandalyemin yanından gelen sesler, küçük küçük mırıltılar dikkatimi çekti. Ne olduğunu anlayamazken başımı yana eğdim. Yağız'la sandalyelerimizin arasına giren ufaklık, kocamın ceketini çekmeye başladı.

“Baba... Baba...”

Yağız da benimle aynı şaşkınlığı yaşıyor olacak ki başını yana eğerek kendisini çekiştiren ufaklığa baktı. Yine de küçük adam, kocamın yüzünü gördüğü anda babası olmadığını anlamış olacak ki dudaklarını büzdü. Gözleri dolu dolu iç çekmeye başladığı an Yağız telaşla onu kucağına aldı. “Hey... Ağlama. Babanı mı kaybettin?” Masaya oturttuğu ufaklığa başını eğmiş bakarken yüzüne tatlı bir ifade takındı. “Neydi bakalım senin adın?”

Leyla'nın yeğeni olduğunu bildiğim küçük adamın eline masada duran süslerden uzattım. “Ali Asaf, canım.”

Yağız bana döndüğünde hatırlamış gibi başını salladı. “Hatırladım şimdi.” Etrafına bakındı kısa bir süre. “Arıyor olmasınlar.” Onunla ben de bakındım ama annesini görememiştik.

“Misafirleri yolcu ediyorlardı, gelirler şimdi.”

Yağız keyifle yeniden iki eliyle tuttuğu ufaklığa döndü. “Kaçtın mı sen?” Sırıtmaya başlayan ufaklıkla küçük bir kahkaha attı. “Bu kesin kaçmış, Bahar.”

Onun eğlenen hâliyle dudaklarım kıvrılırken hayranlıkla izlemeye başladım. Elim karnıma gittiğinde aklımda benzersiz görüntüler canlanmaya başladı. Nasıl da güzel duruyorlardı. Yağız kendi bebeğiyle kim bilir nasıl olacaktı?

İç çekmeden edemediğimde Yağız'ın bakışları bana döndü. Gözlerimde gezen bakışları hemen sonra karnıma düştü. Tekrar göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında aynı şey vardı. Bir elini uzatarak yanağımı okşadığı sırada masada oturan ufaklık iki elini açarak Yağız'a uzattı. "Baba, mama istiyoy."

Yağız dudağının kenarını kıvrarak başını iki yana salladı. "Ben baban değilim ama mama işini hallederiz."

Ali Asaf'ın bir anda boncuk gözleri dolarken minik dudakları büzüldü. Çenesi titremeye başladığında ellerini iki yana açtı. "Baba yok..."

Yağız onun hâline dayanamadığında kucağına aldı. "Şşş... Tamam, bulacağız babanı."

Elimi onun küçük sırtına götürdüğümde şefkatle okşadım. "Ben annesine baksam iyi olacak."

Yağız gözlerini kapatıp açarken benim kalkmama gerek kalmadan telaşlı bir kadının sesi geldi. "Ali Asaf!"

Biraz ileride panikle etrafına bakınan Asya'yı ve yanındaki kocasını gördüğüm an onlara doğru el salladım. "Asya! Burada."

Eli göğsünde bize doğru koşarak gelirken aynı telaş kocasında da vardı. İkimiz de ayağa kalktığımızda Ömer Asaf hemen oğlunu Yağız'dan aldı. "Oğlum... Bizi niye korkutuyorsun?" Sıkı sıkı sarılan adamla gözleri dolu dolu onları izleyen kadın gerçekten korkmuş görünüyordu. "Ah Ali Asaf, kalbimize iniyordu."

"Canı sıkıldı herhâlde, gezmeye çıkmış," dedim onları yatıştırmak adına. Oğlunu kocasından alan kadın koklayıp öperken Yağız, "Babasını aramaya çıkmış," dedi tebessümle.

Asya dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Babasına çok düşkün. Yürümeye başladığından beri her fırsatta onun peşine gidiyor. Ne ara ortadan kaybolduğunu anlamıyorum."

Ömer Asaf, karısının omzuna kolunu dolarken ikisini de sahiplenici bir edayla göğsüne çekti. “Babasının oğlu o, olsun o kadar.”

Karşımızdaki güzel aileye imrenerek bakarken ikisi de teşekkür edip yanımızdan ayrıldı. Yağız elimi tutarak bana döndüğünde kara gözleri umutla doluydu. “Ben de böyle cümleler kurmak istiyorum Bahar.”

Onun çocuksu kıskançlığıyla tebessüm ettim. “Doğunca daha iyilerini kurarsın.”

Kaşlarını çattığında elini çenesine götürdü. “Acaba cinsiyeti ne olacak?”

Onun merakı beni de cezbedtiğinde görebilirmişim gibi karnıma baktım ama en ufak bir tahminim bile yoktu. Sadece iki seçeneğimiz olduğunu biliyordum. “Ne olmasını isterdin ki?”

Sorduğum soruyla göz göze geldiğimizde omuz silkti. “Fark etmez. Yeter ki sağlıklı doğsun da gerisi önemli değil.” Göz kırptı. “Yine de sana benzeyen küçük bir sarışın fena olmazdı.”

Yüzümdeki koca tebessümle tam cevap vereceğim sırada içeriden bir kadının sesi geldi. “Eyvahlar olsun!” diye bağıırıyordu. Hemen ardından Hilal bahçe kapısına çıkarak bize doğru geldiği esnada masadaki herkes ayağa kalkmıştı.

“Ne oluyor Hilal?”

Hilal çekingen bakışlarıyla evi işaret etti. “Eve bir baksanız iyi olur.”

Yağız’la birlikte bahçe kapısından salona girdik. İki aileyi de karşı karşıya bulduğumuzda şaşkınlığımı gizleyemedim. Gökhan, Leyla’yı arkasına almış salonun ortasında duruyordu. Leyla ağlamaklı çıkan sesiyle, “Düşündüğün gibi değil anne,” dedi.

Leyla’nın annesi öfkeyle bir adım öne atarken elini kızına salladı. “Yazıklar olsun sana! Kardeşinden bir farkın yokmuş!”

Leyla titreyen elleriyle Gökhan’ın koluna tutundu. “Ben yanlış bir şey yapmadım.” Daha fazlasına da devam edemedi zaten. “Ben...” diyebilirdi sadece. Hemen sonra dengesini kaybetti.

Gökhan korkuyla sevdiği kadını yakalarken panikle öne atıldım. “Leyla!”

Gökhan, Leyla’nın belini çevik bir hareketle kavrayarak kendine ge-

tirmeye çalışırken bilincini kaybeden kadının başı geriye düştü. “Leyla!” dedi Gökhan korkuyla. Kollarına yığılan kadını kucağına aldığında sesi oldukça korkutucu çıkıyordu. “Karımla bebeğıme en ufak zarar gelirse bunu yanınıza bırakmam!”

SENSİZ TADI YOK

Hayatta her güzel şeyin ardına saklanan kötülükler eninde sonunda bizi bulur. Ancak önemli olan o kötülüklerle savaşırken elinden kimin tuttuğudur. İşte o kişi senin gerçeğin ve kalbinin sahibi olur.

Hastane odasının önünde doktoru beklerken Gökhan'ın hiç eksilmeyen adımlarını izliyordum. Dakikalardır bir sağa bir sola gidiyor; üzerindeki ceketini fırlatmış, gömleğinin manşetlerini kıvrımış, üstten bir iki düğmesini açmış hâlde ellerini saçlarına götürüp kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Etraftaki kimseden ses çıkmazken herkes korkuyla Gökhan'a bakıyordu. Zaten sadece iki tarafın ailesi ve Yağız'la ben gelmiştik hastaneye. Gökhan'ı nadiren bu şekilde görüyordum ve gerçekten böyle zamanlarda çok korkutucu oluyordu.

Yağız daha fazla bu hâline dayanamamış olacak ki ona doğru yaklaşıp önünde durdu. "Kara, sakinleş biraz."

Sert bakışlarını kocama çeviren adamın kara gözleri daha da koyulaşmış alev alevdi. "Bebeğime ne olduğunu bilmeden nasıl sakin olayım?"

Yağız onu sonuna kadar anlarken kolunu sıvazladı. "Leyla da bebeğiniz de iyi olacak."

Gökhan bir umut ona bakarken Neriman Hanım'dan yeni bir homurtu yükseldi. "Kızımı ne hâllere düşürdünüz!"

Sinirleri pamuk ipliğine bağlı olan Gökhan, duyduklarıyla hedefini arar gibi başını çevirdi. Neriman Hanım'la göz göze geldiğinde çenesi kasıldı. Sıktağı yumruğuyla kadının üzerine yürürken Yağız önüne geçti. "Yapma Kara."

Yağız'ı kenara iterek, "Bir dakika," dedi.

Korkulu gözlerle onu izlerken Neriman Hanım panikle geri çekildi. "Ay üzerime geliyor! Annesi yaşındaki kadını dövecek!"

Bu söylemler Gökhan'ı durdurmak için yeterli değildi fakat bu sefer de Ömer Asaf, annesinin önüne geçerek Gökhan'ın karşısına dikildi. "Orada dur Gökhan," dedi uyarıcı sesiyle.

Yine boşa endişe ediyorlardı. Gökhan bir kadına, hem de kendinden yaşça büyük bir kadına el kaldıracak biri değildi.

İki adam birbirleriyle çok iyi anlaşırken karşı karşıya gelmişti. Gökhan sert bakışlarının arasından sesli bir soluk verdi. "Bak, seni severim Ömer Asaf. Sana ya da babana saygısızlığım da olmaz ama ben deli adamım. Lakabım bile Kara benim. Karıma, bebeğime, canıma, parçama dokunanı babam olsa affetmem ben!"

Ömer Asaf düşünceli bir hâlde yandan bakışlarını annesine dikip tekrar Gökhan'a döndü. "Haklısın Gökhan. Bil ki senin kadar biz de endişeliyiz. Senin karının karnındaki benim yeğenim."

Ömer Asaf karşısındaki adamı sakinleştirmek için çabalarırken Neriman Hanım yine tutamadı çenesini. "Buldun tabii saf kızı, kandırıp hamile bıraktın! Sonra da zorla nikâh kıydın!"

Hayretle hâlâ kendi düşüncelerinde ısrar eden kadına bakarken Ömer Asaf öfkeyle annesine döndü. "Yeter artık anne! Kızın, sevdiği adamla evlendi! Damadın da bizden nikâh kıymak için müsaade istedi. Babam da ben de biliyorduk. Ortada yanlış olan hiçbir şey yok. Torunun olduğu için mutlu olman lazım. Sen torunun hayatını riske atıyorsun. Birazcık kızını düşün!"

Neriman Hanım oğlunu duymuyordu bile. "Ben anası değilim tabii. Bana söylemeye gerek yok." Memnuniyetsiz bakışlarını Gökhan'a dikti. "Bilsem kabul eder miydin hiç? Boşansın kurtulsun kızım."

Gökhan duyduklarıyla deliye dönmüş hâlde işaret parmağını Neriman Hanım'a salladı. "Leyla benim karım! Karnındaki de benim bebeğim! Değil boşanmak, benden bir adım öteye bile gidemez! Bana alışsanız iyi olur çünkü Leyla'nın olduğu her yerde ben de varım! İstemiyorsanız bizden uzak durabilirsiniz, memnuniyet duyarım!"

Neriman Hanım karşısında üzerine atlayacak gibi duran adamlar daha fazla devam edemedi. Yağız tekrar Gökhan'ı geriye çekerken Leyla'nın odasının kapısı açıldı. Gökhan telaşla içeriden çıkan doktorun önüne geçti.

"Nasıl Doktor Bey, karım iyi mi?"

Doktor küçük bir tebessümle başını eğdi. "Korkulacak bir şey yok, Leyla Hanım kendine geldi. Bebek de anne de gayet iyi durumda. Sadece biraz yorgun düşmüş ve anladığım kadarıyla stres yapmış. Bir süre dinlense bir şeyi kalmaz."

Gökhan sesli bir soluk verirken yüzü aydınlandı. Kararan bakışları bir anda parladı sanki. Yüzünde güzel bir tebessüm belirdi. "Gidebilir miyiz peki?"

Doktor elindeki dosyaya bakıp yeniden onaylamakta gecikmedi. "Elbette, istediğiniz an çıkabilirsiniz."

Gökhan daha fazlasını dinlemeden karısının bulunduğu odaya girdi. Yüzümüz gülmeye başladığında hepimiz rahatlamıştık. Herkes tek tek odaya girerken yanımdan geçen Neriman Hanım'ın koluna dokundum. "Neriman Hanım." Başını bana çevirdiğinde şirince gülümsedim. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" Leyla'nın arkadaşı olduğum için onu baştan çıkartanlardan birinin de ben olduğumu düşünmesinden ters bakışlar atarken onu kaybetmemek adına devam ettim. "Gökhan'la ilgili." İlgisini çekmeyi başardığımda odaya girmek yerine benden tarafa yönelirken başımı kaldırmamla Yağız'la göz göze geldik. Yine beni göz hapsine almış, ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. "Sen içeri gir canım, ben birazdan gelirim."

İlk başta tereddütte kalsa da beni kırmayarak odaya yöneldi. Neriman Hanım'ı o da sevmiyordu ve yaklaşmamı istemiyordu. Onun da odaya girişiyle arkamdaki kadına döndüm. Bir iki adım attığımda huysuzca kaşlarını çatı. "Ne diyeceksen çabuk söyle."

Sabrımı korumaya çalışarak tekrar gülümsedim. "Merak etmeyin

çok vaktinizi almayacağım. Oturun lütfen.” Arkasındaki sandalyeye oturduğunda ben de hemen yanına oturarak ona döndüm. “Gökhan’ın lakabı neden Kara biliyor musunuz?”

Pek de umursamıyor olacak ki burun kıvırdı. “Ne bileyim, zaten düzgün bir lakabı olsa şaşardım.”

“Ben size açıklayayım,” dedim hevesle. Memnuniyetsiz hâlde bakıyor olsa da anlatacaklarımı beklerken ciddi bir tavır takındım. “Gökhan’a Kara diyorlar çünkü insanları boğarak öldürüyor.”

Gözleri kocaman açıldığında fazla hızlı bir giriş yaptığımı düşünerek usulca elinin üzerine iki kez vurdum. “Sakin olun... Öyle herkesi boğarak öldürme huyları yok. Genelde yakın temasta ve canını sıkan birileri olduğunda böyle yapıyor.”

Karşımdaki kadın iyice hayrete düştüğünde elini ağzına götürdü. “Benimle dalga mı geçiyorsun kızım sen?”

“Asla!” dedim başımı iki yana sallayarak. Sevecen bir ifadeyle gülümsedim. “Bana inanmıyorsanız Leyla’ya sorun. Kendisi bizzat şahit oldu bu duruma. Teröristler kızınızı kaçırmıştı ve Gökhan onları bulduğunda kızınızı kaçıran kişiyi boğarak öldürdü.” Elimini çeneme götürdüğümde düşünceli bir şekilde bakışlarımı tavana kaldırdım. “Ama yanlış düşünmeyin lütfen, ortada illegal bir durum yok. Bizim işimiz öldürmek.”

Hayretle ayağa kalkan kadın, artık deli görmüş gibi bakıyordu bana. Bir adım uzağa gitti. “Ne diye anlatıyorsun bana bunları?”

Asıl soruya geldiğimizde ayağa kalkarak tekrar gülümsedim. Bu kadın bana başka çare bırakmamıştı. Onu biraz korkutmak iyi olacaktı ve bu şekilde karşısında kim olduğunu bilerek ne söylediğine biraz daha dikkat edecekti. “Yani demek istiyorum ki Gökhan’ın üzerine fazla gidiyorsunuz çünkü Leyla ve bebeği onun zayıf noktası.” Benden geriye kaçan kadına bir adım daha atarak ellerimi göğsümde birleştirdim. Dik bakışlarım ise Neriman Hanım’ın üzerinde geziyordu. “Elbette ki kayınvalidesini boğmaz ama insanları biliyorsunuz işte, her daim değişkendir.” Başımı öne doğru eğdiğimde gözlerine baktım. “Anlatabiliyor muyum?” Korkulu gözlerle bana bakarken yutkundugu esnada gülümseyerek geriye çekildim. “Görüyorum ki anlamışsınız. Damadınız şeker gibi bir adam aslında. Onunla iyi geçinmeye bakın.”

Umarım sözlerim Neriman Hanım üzerinde etkili olurdu ve iki kez düşünerek kızıyla damadını üzmezdi. Odaya girdiğimde herkes yatakta oturarak birbirine sarılan ikizleri izliyordu. Onlara bakarak Yağız'ın yanına gittiğimde beni kolunun altına aldı. Başıma küçük bir öpücük bırakıp fısıldadı. "Bana sonra anlatacaksın."

Kolumu beline dolayıp bedenimi ona yaslayarak sessiz kaldım. On-
dan kaçamayacağımı biliyordum. Ömer Asaf'ın hemen ardından Ley-
la'nın babası yanına oturdu. Leyla çekingen hâlde başını yere düşürür-
ken, "Baba, ben..." dedi. Üzerinde hâlâ gelinliği vardı ama duvak çoktan düşmüştü.

Leyla'nın babası parmaklarını uzatarak kızının düşürdüğü çenesini kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, "Hayırlı olsun kızım," dedi babacan bir sesle. "Yeniden dede olacağım sayende. Allah analı babalı büyütsün." Geç de olsa odaya giren Neriman Hanım kızına yöneldiğinde bütün bakışlar ondaydı. Leyla oldukça çekingen hâlde annesine bakarken babası ayağa kalkıp karısına elini uzattı. "Kızı üzme Neriman."

Neriman Hanım'ın bakışları ise Leyla'nın yanında dikilen Gökhan'da geziyordu. Gökhan'ın tehditkâr bakışları da onun üzerindeydi. "Aman canım, ben ne üzeceğim sanki?" Gökhan onu umursamaz hâlde öne doğru uzandığında Neriman Hanım korkuyla bir adım geri gitti. Eli göğsünde Gökhan'ı izlerken karısının dizlerine inen örtüyü karnının üzerine çeken adam, şaşkınlıkla kendisinden korkan kadına baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onların bu hâli beni güldürürken Neriman Hanım çabuk çabuk konuştu. "Leyla evli barklı kadın. Kocasıyla beraber ne yapıyorlarsa yapsınlar. Nikâhı kıymışlar, çocuğu da yapmışlar bana ne canım, kocası düşünsün artık."

Gökhan kaşları havada karşısındaki kadını dinlerken inanamamış gibiydi. Öyle ki durumu anlamak ister gibi bakışlarını odada gezdirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedim. Gözlerimi kapatıp açarak rahat olmasını belirtirken dudağının kenarı kıvrıldı. Minnet dolu bakışları bendeyken dudakları kıpırdandı. "Sağ ol." Dudaklarından okuduğum bu iki kelime bana yetmişti. Tek istediğim artık onların da rahat, mutlu bir evlilik geçirmesiydi.

2 Ay Sonra...

Sabahın erken saatlerinde uykuya olan düşkünlüğüm beni bitiriyordu. Her ne kadar sabah erken kalkmak zor geliyor olsa da buna mecburdum. Gözlerimi araladığımda kocamı yanımda bulamamış olmak canımı sıkarken huysuzca etrafıma bakındım. Yine yoktu işte. Yakında bu adamı yatağa bağlayacaktım.

Yatakta gerinerek kısa bir süre oyalanıp ayağa kalktım. Banyoya girdiğimde elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Odaya geçer geçmez üzerimdekileri çıkararak bir kazak giydim. Altıma giydiğim pantolonun düğmesini kapatmak için çabalarken moralim bozuk hâlde aynada kendimle baktım. Dört aylık olan bebeğim bariz bir şekilde kendini belli ederken ister istemez asık suratım yumuşamaya başladı. Elim karnıma götürdüğümde usulca okşadım.

“Bebeğim... Çok seviyorum seni.”

İçimi kaplayan mutlulukla küçük bir makyajın ardından aşağı indim. Salonda kocamı göremeyince mutfığa doğru adımladım. Onu arkası dönük tezgâhın başında bize kahvaltı hazırlarken gördüğümde yüzümdeki gülümseme biraz daha büyüdü.

İki ay içerisinde kocamla birçok şeyi aşmış, çok şükür ki kendi düzenimizi de kurmuştuk. İki evi yeniden birbirinden ayırarak geçişleri azaltmış ve kendi çekirdek ailemizle yaşamaya başlamıştık. Artık kimse habersizce bizden tarafa geçmiyordu. Kendi evimin sorumluluklarını geç de olsa almayı başarmamla sabahları kocamla baş başa kahvaltı yapıyorduk. Annem sayesinde yeni işe aldığımız çalışanımız Arzu Hanım ise biz evden çıktıktan sonra eve geliyor, ortalığı toparlayıp temizliği yaptıktan sonra da bizim için yemek yapıp biz gelmeden gidiyordu.

Aslında Yağız burada kalmaktan pek mutlu değildi. Bu evin annemle babama ait olması ve fazlasıyla lüks olması onu rahatsız ediyordu fakat tüm bunlara karşın benim hamile olmam ve riskli bir gebelik geçirmem,

onun gittiği uzun görevlerde benden habersiz kalmasından kaynaklı endişesi bizi burada kalmaya itiyordu.

Ben ise kocamdan biraz farklı düşünüyordum. Benim endişelendiğim şey hamilelik değil, doğum ve sonrasıydı. Çalışan bir kadın olarak bebeğimi annemden başka kimseye emanet edemezdim.

Sessizce kocama yaklaşarak kollarımı beline doladım. Başımı sırtına yasladığımda tüm bedeni kasılan adam, kısa sürede kendini rahatlatarak karnındaki elimi tuttu. “Uyanmış mı benim bebeklerim?”

Başımı geriye çekerek tam sırtının ortasına dudaklarımı bastırdım. Tekrar yanağımı sırtına yasladım. “Ben uyandım ama karnımdaki ufaklığı bilmiyorum.”

Elindeki işi bırakarak bana doğru döndü. Kendini tezgâha yaslariken beni de kolları arasına çekerek alnıma dudaklarını bastırdı. “Günaydın güzelime.”

Yüzümde engel olamadığım bir sırıtışla kollarımı boynuna dolayarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Günaydın canım kocam.”

Elini karnıma koyduğunda gözleri parladı yine. “Her geçen gün büyüyor Bahar.”

Hüzünlü bir hava takındım. “Öyle. Pantolonumun düğmesini zor kapattım.”

Küçük bir kahkaha dudaklarından firar ettiğinde beni biraz geriye çekerek karnıma baktı. Kazağımı yukarı kardırıp iki parmağıyla pantolonumu kontrol ederken yüzündeki gülümseme solmaya başladı. Başını kaldırdığı an kaşlarını çatmış gözlerime bakıyordu. “Bahar, bu çok sıkı.” Düğmemi iki eliyle açtığında hâlâ düzelmemişti kaşları. “Başka bir şey giy.”

Alt dudağımı sarkıtarak gözlerim dolu dolu bakarken omuz silktim. “Yok ki.” Neredeyse oturup ağlayacaktım şimdi. “Hiçbir şeyim olmuyor artık. Bütün pantolonlarım dar oluyor. Hepsini düşük bel kullanıyorum. Bacaklarım kalınlaştı sanki.” Çok ağlamış gibi burnumu çektim. “Silahımı bile belime koyamıyorum. Ben silahımı nerede taşıyacağım?” Yağız hayretle beni dinlerken en son sorduğum soruyla gülmeye başladı. Onun bu hâli beni daha çok kızdırırken koluna vurdum. “Gülmesene! Komik bir şey mi diyorum ben?”

Beni kendine çekerek sıkıca sarıldığında şakağımdan öptü. “Güzelim...” dedi sıcacık sesiyle. “Tek derdimiz bu olsun. Paramız mı yok bizim? Yeni kıyafetler alırız sana. Hem geçen demiştin ya hamile pantolonu var diye. Ondan alırız işte.” Saçlarımı okşayarak alnımdan öptü bu kez de. “Silahını da kılıfında taşırsın. Beline koymayıver, olmaz mı? Karargâhtaki gibi dursun.” Çocuksu bir tavırla başımı sallarken gülümsedi. “Silahını bana ver diyeceğim ama vermezsin.”

“Vermem,” dedim huysuzca. Benim silahım bende kalırdı.

Saçlarımı okşayan eli yüzüme inerek çeneme uzandığında, “Aferin,” dedi gururla. “Kocana bile verme silahını.”

Yüzümdeki hüüzün çoktan kaybolmuş, kocama sırtıyarak boynundan öptüm. “Ama komutanıma veririm,” dedim imalı çıkan sesimle.

Belimi kavradığında başını iki yana salladı. “Sen iflah olmaz bir kadınsın.”

Sırtarak kurnaz bakışlarımı gözlerine diktim. “Komutanımı örnek alıyorum.”

Son sözlerimin ardından dudaklarına uzandığımda bunu bekler gibi beni öpmeye başladı. Sıcacık dudakları dudaklarımın üzerinde bir süre gezinip geri çekildiğinde bu kez de alnıma bastırdı dudaklarını. “Aynı zamanda da eşsiz bir kadınsın.”

Hayran bakışları karşısında eriyen bedenimle iç çektim. “Hayran olunası bir adamın karısıyım sadece.”

Yüzündeki gülümsemeye burnuma vurdu. “Ve açsın. Hadi otur şuraya.”

Arkamdaki ada tezgâhını işaret ettiğinde hemen oturdum. Kahvaltılıkları gördüğüm anda iştahım kabarırken hemen birkaç lokma attım ağzıma. Gözlerim kapalı lokmalarımı çiğnerken mırıltılı sesler çıkarıyordum. “İmm... Yağız... Beni böyle besleyeceğini bilseydim çok daha önce yapardım bu bebeği.”

Ağzımdan dökülenlerle duraksarken bir an kaybettiğim bebeğim aklıma geldi. Onun acısı içimi sararken mutfağa bir kasvet çöktü. Onun da sesi kesildiğinde aklının nereye gittiği belliydi.

Arkamdan uzanarak önüme koyduğu meyve suyuyla başımdan öptü.

“Geç olsun da güç olmasın.” Kendi çayını da alıp çaprazıma oturduğunda elimi tuttu. İkimizin de gözleri buğulanmıştı ama ona inat gülümseyerek elimi öptü. “Bu doğsun bir tane daha yaparız.”

Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açıldı. “Ne? Biri doğmadan diğerrinin planını mı yapıyorsun?”

Söylediği gayet makul gibi ekmeğe bal kaymak sürerek bana uzattı. “Bir tane mi olsun güzelim? Yalnız mı kalsın evladımız?”

Uzattığı ekmeği sorgusuz sualsiz ısıtırken kaşlarım havada dinliyordum onu. Kalan parçayı da kendi ağzına attığında çayına uzandı.

“Tek kalsın istemem tabii de...”

Devamında ne diyeceğimi bilemezken Yağz gülerek yanağımdan makas aldı. “Madem ısrar ediyorsun, hallederiz.”

İnanamaz gözlerle ona bakarken eline vurdum. “Bu bir doğsun da önce bakmayı becerebilecek miyiz bir bakalım.”

Anlayışla başını salladı. Hayret vericiydi doğrusu. “Haklısın güzelim. Hazır olmadıkça bundan sonra seni hiçbir şeye zorlamam. Ne zaman istersen o zaman olur.”

Derin bir nefes alarak masada duran elini kavradım. İkimiz de acılarımızdan çok ders almıştık. “Artık birimizin istekleri ve kararları yok Yağz, ikimizin ortak kararları olacak. Biz evliliği biraz yanlış anladık. Belki de ben yanlış anladım,” dedim zoraki gülümsemeyle. “Eğer bir çocuk daha yapmamız gerekiyorsa buna beraber karar veririz ve yaparız.”

Elimi tutup dudaklarına götürerek öptü. “Sen bana bakma. Önce karındaki doğsun da bir bakalım. Anne baba olmak büyük sorumluluk.”

“Haklısın,” dedim mırıldanarak. Kolay iş değildi ve biz karı koca çalışan bireyler olarak bu durumu nasıl idare edeceğimizi ve neler yaşayacağımızı daha tam olarak bilmiyorduk. Bunu birlikte tecrübe edecek ve bu duruma göre beraber karar verecektik.

Karargâha geldiğimizde üzerimi değiştirip üst kata çıktım. Odaya geçtiğimde önüme bırakılan dosyalara hoşnutsuz bir tavırla göz atıp yerime oturdum. Mecburen yapacaktım. Diğerleri de benden farksız değildi zaten. Hepsi masalarına gömülmüş kendi işleriyle uğraşırken aradan en

az iki üç saat geçmişti. En sonunda sıkılarak elimdeki dosyayı fırlatırken yanaklarımı şişirdim.

“Of...” Başımı çevirerek kendi işlerine dalmış kocama baktım. “Çok sıkıcı.”

Bakışları beni bulduğunda oldukça ciddi duruyordu. “Bir sorun mu var üsteğmenim?”

Karargâha geldiğimiz andan itibaren hemen komutan moduna geçen kocamla başımı iki yana salladım. “Ne olabilir ki yüzbaşım? Evrak işleri diyorum, bayılırım.”

“Aferin,” dedi inanmışçasına. Tekrar önüne döndüğünde dil çıkardım huysuzca. Sinir ediyordu beni. Hamileydim ben! O sırada Gökhan’la göz göze geldik. Hâlîme gülerek başını iki yana salladığında huysuzca omuz silktim.

Yapacak bir şey olmayınca tekrar önümdeki dosyaya baktım. Boş boş karıştırırken bir yandan da aklım çekmecemde duran çikolatada geziyordu. İştahla dudaklarımı yaladım. Ah... Bayılıyordum çikolataya. Hele bitter söz konusu olduğunda muazzam bir şeydi. Yine de bu aralar favorim kavanozdaki çikolatalardı ki bu yüzden çekmecemde koca bir kavanoz çikolata saklıyordum. Yağız her ne kadar sağlıksız olduğunu söyleyerek kızsada da canım çektiğinde bir iki tatlı kaşığı almadan yapamıyordum.

Başımı kaldırıp etrafıma bakındığımda hepsinin kendi işleriyle ilgilendiğini gördüm. Yaramaz bir çocuk gibi çekmeceyi aralayarak kavanozumu aldım. Hemen yanında duran peçeteye sarılı kaşığı da alıp kucığıma koyduğum kavanozun kapağına açtım. Kaşığı içine daldırıp aldığım çikolatayı ağzıma götürdüğümde hissettiğim mutlulukla gözlerimi kapattım. Damağıma yayılan çikolatanın verdiği hazzı iliklerime kadar hissederken artık başka bir boyuttaydım.

“Imm... Efsane.”

Sesli konuştuğumu anladığım anda duraksarken panikle gözlerimi araladım. Üç adamın da bakışlarının bende olduğunu gördüğümde çekingen bir tavırla dudaklarım arasındaki kaşığı çektim. Gökhan ve Talha bana gülerken çemkirmeden edemedim. “Ne gülüyorsunuz?” Huysuz bakışlarımı kocama çevirdiğimde o bana kızmadan dudaklarımı büzdüm. “Yağız bir şey desene gülüyorlar, ben hamileyim.”

Sesli bir soluk veren kocam ayağa kalkarken ikiliye ters bir bakış attı. “Gülmeyin lan, karım hamile!”

Kendisi de kıvrılan dudağını gizlemeye çalışarak yanıma geldiğinde kucağımdaki kavanozu aldı. Masada duran kapağı alarak kapatırken kaşlarımı çattım. Sinirleniyordum işte. “Niye alıyorsun çikolatamı?”

“Güzelim,” dedi anlamamı ister gibi sakince. “Fazla tüketmemen konusunda anlaşmıştık.”

“Ama...” dedim buğulanan gözlerimle. Ağlamak için yeterli sebebim vardı artık. Çikolatası elinden alınmış hamile bir kadındım ben. “Daha azıcık almıştım. Ne var ki onda?”

Elindeki kavanozu her ihtimale karşı kendi masasına koyarak önümde diz çöktü. “Ama sen her gün yiyorsun bir tanem. Doktorla ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Fazlasının sağlıksız olacağını söyledi.” Ellerimi sıkı sıkı tutarak gülümsedi. “Yakında bebeğimiz çikolata komasına girecek ya da doğduğunda çikolata renginde olacak.”

Başımı eğmiş hüznü bakışlarımla onu dinlerken omuz silktim. “Ben istemiyorum ki bebeğimiz istiyor.” Tek kaşımı kaldırarak güçlü bir savunma sundum. “Hem sen de çikolata rengindesin, en fazla bebeğimiz sana benzer.”

Yağz’ın arkasındakiler kıs kıs gülerken başını çevirerek onlara ters bir bakış attı. İkisi de toparlanarak bakışlarını önüne düşürdüğünde tekrar bana dönen kocam sesini alçalttı. “Çocukların yanında biraz dikkat etsek olmaz mı Bahar?”

Muzip bakışlarla ona doğru eğilerek fısıldadım. “Dudakların da bitter gibi.” Geri çekilerek sesimi yükselttim. “En sevdiğimden.” Önümde diz çökmüş hâlde donup kalan adamla kıkırdamadan edemedim. Yağz’ı olur olmaz yerlerde beklemediği yerden vurmaya bayılıyordum. Ne diyeceğini bilemiyor, ortamın müsait olmamasıyla tökezliyordu. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama hayran bakışları görülmeye değerdi. Onun toparlanamayacağını anladığımda elimi yanağına koydum. “Beni oyalyorsunuz yüzbaşım. Yapılacak bir sürü evrak işim var.”

Kendini toparlayarak ayağa kalktığında başıma küçük bir öpücük bıraktı. “İlk fırsatta...” Belli belirsiz sesiyle söyledikleri beni gülümsetmişti. İlk fırsatta kocamdan alacağım öpücük bana sadece mutluluk getirirdi.

Aradan geçen yarım saatin ardından odanın kapısı çaldı. İçeriye giren nöbetçi asker, Yağız'ın önünde durarak selam verdi. "Cihangir Albay'ım sızı toplantı odasına bekliyor."

Yağız başıyla onayladığında hepimiz ayaklandık. Bu çağrının sebebi-
ni az çok tahmin edebiliyorduk. Hep birlikte toplantı odasına girdiğimiz-
de Yağız yine karşıma oturmuştu. Hemen yanında biricik kardeşi Gökhan,
onun yanında da Emirhan oturuyordu. Benim yanımda ise Talha, onun
yanında da Aykut vardı. Aslında hepimiz bir nevi rütbe sırasına göre sıra-
lanıyorduk.

Babam içeri girdiğinde ayağa kalktık. Kısa bir selamlaşmanın ardın-
dan yerine oturdu. Merakla yeni görevimizi beklerken kısa süre sonra ek-
randa iki adamın vesikalık fotoğrafı belirdi. Altlarında isimleri yazıyordu.
Babam daha rahat hareket edeceğini düşünüyor olacak ki ayağa kalktı.
Ellerini arkada birleştirerek bir iki adım ekrana doğru yürüdü. "Bu iki
adam Amerikan ajanı. Kendi ülkelerinin illegal işlerini yapıyorlar ve şu an
Irak'ın kuzeyinde bulunan Erbil'deler. Yerleri ajanlarımız tarafından tespit
edildi. Bu iki adam da ülkemiz için önemli istihbarat sağlayacak ve elimize
büyük bir koz geçmiş olacak. İkisini de istiyoruz ancak onları bulundukla-
rı yerden almak kolay iş değil. Her ne kadar MİT bunun için çabalıyor olsa
da desteğe ihtiyaçları var. Bu durumda da devreye siz gireceksiniz." Her-
kes dikkatle babamı dinlerken bize doğru dönerek tek tek üzerimizde göz
gezdirdi. "Adamları almanız kolay olmayacak. Uzun soluklu bir operasyon
olacak ve sınırı geçtikten sonra olur da yakalanırsanız kimse sizi tanıma-
yacak. Bu yüzden adınıza yakışır hâlde görünmeden gidip görünmeden
geleceksiniz."

Tereddütle kocama baktığımda onun kara gözleri de bendeydi. Gü-
ven vermek ister gibi gözlerini kapatıp açtığında sırf o üzülmessin diye te-
bessüm ettim ama içime bir kasvet oturdu. Böylesi tehlikeli operasyonlar-
da hamile olmadan önce kendi canımı hiç düşünmüyordum ama kocamın
canı benim canımdan daha kıymetli geliyordu. Ona bir şey olacak diye
aklım çıkıyordu. Tıpkı onun da aklının çıktığı gibi.

"Bahar," dediğinde babama doğru döndüm. "Sen operasyondan
muaf olacaksın."

Beni şaşırtmayan sözleriyle içim burkulsa da başımı eğdim. Gitmeyi

zaten düşünmüyordum. Yine de ekibimi yalnız bırakıyor olmak beni üzüyordu. Özellikle de kocamın yanında olamayacak olmam ... Ama bu aralar daha büyük bir görevim vardı. Sağlıklı bir şekilde bebeğimi doğurmak gibi.

Bakışlarımı yere düştüğünde babam asıl önemli olan kısmı geçmiş gibi tekrar koltuğa oturdu. “Bu konuda da anlaştığımıza göre detaylara geçebiliriz.”

O andan sonra üç saat süren toplantıda detaylar didik didik edildi. Bizimkilerin gideceği yer, bulundukları bölgede oluşabilecek sıkıntılar, alabilecekleri destekler, bölge yönetiminin tavrı, ele geçtiklerinde yaşanabilecekler derken bitmek bilmeyen bir toplantı olmuştu. Hemen ardından bizimkiler hazırlıklara başladıklarında ben de onlarla mühimmat odasına girmiş, kollarımı göğsümde bağlayarak Yağız’ın dolabına yaslanmış hâlde onu izliyordum.

Kapı açıldığında Gökhan suratı asık bir hâlde odaya girerken hepimizin bakışları onu buldu. Elindeki telefonu dolaba fırlatıp hazırlanmaya başladı. Yağız, “Hayırdır?” dediğinde ben de merakla gelecek cevabı bekliyordum.

“Leyla...” dedi can sıkıcı bir sesle. “Yine ağladı. Yarın bebeğin cinsiyetini öğrenmek için doktora gidecektik bütün plan bozuldu. ‘Sensiz gitmeyeceğim,’ diyor.”

Düşünceli bir hâlde başımı Yağız’a çevirdim. “Yarın biz de gidecektik. Leyla ile ayarlamıştık.”

Yağız gözlerime baktığında düşünceli bir hâlde yanağımı okşadı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. “Biz de öğrenecektik.”

Yanağımdaki elini tutarak gülümsedim. “Geline beraber gideriz.”

Kaşlarını çattığında söylediğimden memnun kalmadı. “Kontrollerini aksatma Güneş.”

Onu dalgaya alarak elimi alnıma götürdüm. “Emredersiniz komutanım.”

Sert ifadesini korumakta zorlanırken dudağının kenarını kıvırdı. Eline aldığı eldiveni giymeden önce koluma vurdu hafiften. “Şımarık.”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bayılıyordum bu adama. Bazen iyi ki de evlendim diyordum. Hatta her zaman diyorum. İyi ki... İyi ki...

Biz kendi aramızda her ortamda cilveleşmeyi başarırken ekibin pek de umurunda değildik. Artık alışmışlardı bize ve pek yadırgamıyorlardı. Hatta bana kalırsa özendikleri bile oluyordu çünkü birçok kez imrenerek baktıklarını görüyordum.

“Bahar, yalnız bırakma Leyla’yı. Burada benden başkası yok. Aklım onda kalıyor.”

Gökhan’ın sıkıntılı bir ifadeyle söyledikleri kaşlarını çatmama sebep oldu. “Ne demek o? Biz neyiz? Gerekirse birlikte kalınız, yine de yalnız bırakmam.”

Yüzünde minnet dolu bir ifade belirirken usul usul başını salladı. “Sağ ol.”

Derin bir soluk alıp bıraktım. “Aklın burada kalmasın Kara. Dikkatini görevine ver.”

Biraz önce benim Yağız’a yaptığım gibi dudağının kenarını kıvrarak yandan bir bakış attı. O da beni dalgaya alıyordu. “Emredersiniz komutanım.”

Gözlerimi devirdiğimde Emirhan her nedense karısından bahsetme ihtiyacı hissetti. “Benimkinin nereye gittiğim umurunda değil zaten. Kimseye emanet edilmeye ihtiyacı da yok. Kurt gibi vallahi, çenesiyle bezdirir milleti.”

İkinci defa gözlerimi devirme ihtiyacı hissettim. “Karından bu kadar güzel bahsetmen peki...”

Omuz silktiğinde bu sefer de Aykut atıldı. “Benim güzelim...” Yağız onun sesini duyduğunda yandan bakışlarını Aykut’a diktiği an sessizliğe bürünerek yutkunma ihtiyacı hissetti. “Hiçbir şey demedi,” diyerek önüne döndüğünde hepimiz gülmeye başladık. Her ne kadar saklamaya çalışsa da Yağız’ın bile dudağının kenarı kıvrılmıştı ama bunu bir tek ben görüyordum.

“İyice cıvıttınız, acele adın.” Onun uyarıcı sesiyle herkes hızlanırken arkasındaki banka oturdu.

Botlarının bağcıklarını sıkıladığı esnada iç çektim. “Bensiz gitmen üzüyor.”

Başı yerde, “Sana bir şey itiraf edeyim mi Bahar?” dediğinde kısa süreligine başını kaldırdı. “Sensiz operasyonların tadı yok.”

Gözlerim ıslıl ıslıl parlarken pek inanamadım söylediğine ama çok inanmak istedim. “Gerçekten mi?”

Bir umut olumlu cevabını beklerken silahını kontrol etmeye başladı. “Gerçekten. Evet, operasyona gitmeni istemiyordum önceleri ama sana o kadar alışmışım ki gittiğim her yerde seni arıyorum.”

Dudaklarım genişçe kıvrılırken Gökhan da destekledi. “Sen yokken kimsenin çikolata verdiği yok komutanım. Odun hepsi.”

Emirhan da ekledi. “Kimse benimle iddiaya da girmiyor komutanım. Ne anlarlar ki?”

Aykut samimiyetle gülümsedi. “Yumurta tokuşturan da yok.”

O an Talha da bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. “Komutanım ben kısa süredir sizinleyim ama ben bile arıyorum operasyonlarda sizi.”

Gözlerim buğulanırken iç çektim. “Ya ... Hepiniz çok tatlısınız. Çok seviyorum sizi.”

Hepsi gülümserken bir tek Yağız’ın suratı asıldı. Homurdanarak ayağa kalktığı anda hepsine ters bakışlar attı. “Aman ne tatlılar...” Bana döndüğünde mümkünmüş gibi kaşlarını biraz daha çatı. “Tatlı görmesek inanacağız.” Gülmemek için kendime hâkim olmaya çalışsam da onun yersiz kıskançlığına kahkahalar bile atabilirdim. Bazen koskoca yüzbaşıyken küçük bir çocuk oluveriyordu. “Hadi çıkın artık.”

Yağız’ın uyarısıyla herkes tek tek çıkarken sona kalan Gökhan çantasını sırtlanarak çıktığında kapıyı kapattı. Yağız kendi çantasını takmak yerine kenara doğru çekerek dolabının kapağını kapattı. Kolumdan tutarak beni kendine çektiğinde dolapla arasına aldı. Sırtımı soğuk demire yasladığımda hüznle bakıyordum ona.

Bir elini dolaba yaslayarak alnıma sıcacık bir buse bıraktı. “Şimdi söyle bana bakalım,” dedi geri çekilirken. Gözleri gözlerimdeyken dudağının kenarını kıvrı. “Kimin teni çikolataymış, kimin dudakları bittermiş?”

Sırıtmaktan kendimi alamadığımda alt dudağımı ısırdım. Başparmağımı dudağında gezdirirken iç çektim. “Yalan söylemedim ki.”

Aralanan dudaklarından küçük bir soluk bıraktı. “Sen nesen peki süt mü? Ya da dudakların fıstık olabilir mi?”

Yeleğine uzandığımda iki elimle kavrayıp kendime çektim. “Ne kadar da uyumlu bir çiftiz.”

Dudakları kıvrılan sevdiğim üzerime doğru eğilirken fısıldadı. “Bitter çikolatayla fıstık karışımını bir deneyelim o zaman.”

Dudaklarıma kapanan adamla kendimi onun hâkimiyetine bırakırken büyük bir tutkuyla öptüm. Onun gidecek olması içimi parçalarken sağlıklı gelmesi için bir dolu sebebi olsun diye arzuyla öpüşmemizi devam ettirdim. Zorla kopan dudaklarımızın ardından sert solukları yüzümü yalayıp geçtiği esnada gözlerimi araladım. Eşsiz bir güzelliği olan kara gözleriyle elimi yanağına koydum. “Ne olur dikkatli ol. Bebeğimizle seni beklediğimizi aklından çıkarma.”

Bir adım geri giderek elini üst ceplerinden birine götürdü. İçinden çıkardığı bebeğimizin en son aldığımız ultrason görüntüsünü ve onu tanıdığım ilk zamanlarda verdiğim siyah kumaş bilekliğini bana gösterdiğinde gözlerim doldu. “Siz hep benimlesiniz Bahar. En çok da kalbimde.”

Gözümünden süzülen bir damlayla ona sıkıca sarıldım. Yeleğiyle ve benim yeni yeni çıkan karnımla biraz zor oluyordu ama umurumda değildi. İkimiz de birbirimizden zorla koparken son kez şakağımdan öptü. “Allah’a emanetsiniz güzelim.”

Boğazım düğüm düğümken zorlukla mırıldandım. “Siz de...”

Aşkın en zor kısmı beklemek. İnsan sevdiğini beklerken ne zaman geçiyor ne günler bitiyor. Sen benim kıymetlimsin sevgilim. Gel ki gönlüm şenlensin, yüzümü gülsün.

Üç haftadır sevdiğim adamı beklerken zaman kendini ağır çekime almıştı sanki. Onunla olan günlerim bu kadar hızlı geçerken onsuz günlerimin bu kadar yavaş geçmesi haksızlıktı.

Karargâhtaki odada tek başıma pencere kenarına yaklaşmış, elimdeki küçük turşu kavanozundan aldığım kornişonu aheste aheste yerken dışarıyı izliyordum. Kendi kendime hayallere dalmış kocamın geldiğini ve ona kavuştuğumu düşünürken elimdeki son parçayı ağzıma attım.

İç çekerek elimi karnımda gezdirmeye başladım. “Annem... Baban bugün gelir mi ki?” Düşünceli bir hâlde karnımı okşarken küçük bir kıpırdanma hissettim. İçimde hissettiğim bu tarifsiz hisle hem gözlerim doldu hem de yüzüm güldü. “Sen de babayı özledin, değil mi?”

Bir süredir bebeğimin hareketlerini daha güçlü hissediyordum ve bu durum bende daha yoğun duygulara sebep oluyordu. Onun içimde canlı bir varlık olarak kendini belli etmesi, bir çiçek gibi büyüyerek filizlenmesi bana annelik duygusunu daha çok hissettiriyordu.

Kavanozumdan bir kornişon daha alarak katır kutur yerken odanın kapısı çaldı. Başımı arkaya çevirdiğimde onayıyla nöbetçi asker içeri girdi. “Komutanım.”

Elimdeki turşuyu kavanozun içine atıp cam kenarına bıraktım. Aske-re küçük bir baş selamı verdim. “Söyle.”

“Komutanım, Kartal Timi geldi. Mühimmat odasına emanetleri bırakıyorlar.”

Duyduklarım ile gözlerimin içi parlarken hemen kapıya doğru yürüdüm. Nöbetçi askerin yanından hızla geçip giderken iki kat aşağı indim. Koridorda hızlı hızlı yürürken tek istediğim kocama kavuşmaktı.

Odanın kapısına geldiğimde tereddüt etmeden içeri girdiğimde, “Yağız!” dedim heyecanla. Onu karşımda görür görmez içimde hissettiğim huzur tarifsizdi. Üzerindeki yelegi çıkarmış, dolabıyla uğraşırken bana döndüğünde yüzünde gördüğüm gülümseme ise her şeye değerdi.

“Bahar’ım.”

Ona doğru koşar adımlarla giderken ellerini iki yana açtığında kolları arasına girdim. Beni sıkıca saran adamın boynuna yüzümü gömerken kokusunu derin derin içime çektim. “Şükür, sağ salim geldin.”

Boynuna küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde iki eliyle yüzümü avuçladı. Alnıma dudaklarını bastırarak küçük bir öpücük bıraktı. “Şükür kavuşturana.” Dudaklarımda geniş bir gülümseme olmasına rağmen gözlerim dolmuştu. Elini karnıma koydu hemen. “İyi misiniz?”

“İyiyiz,” dedim sıcacık sesimle. “Sadece seni çok özledik.”

Tekrar beni kendine çektiğinde yeniden birbirimize sarıldık. Zorluk-

la birbirimizden ayrıldığımızda yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. “Şu işlerimi halledeyim, baban bekler.”

Başımı eğerek onayladım. Tekrar dolabına yöneldiğinde diğerlerini geç de olsa hatırlamıştım. Hepsi üzerindeki yüklerden kurtulurken eksik var mı ya da iyiler mi diye üzerlerinde göz gezdirip gülümsedim. “Siz de hoş geldiniz. Kocamı görünce sizi unuttum.”

Emirhan gülerek yandan bir bakış attı. “Onu anladık zaten komutanım.”

Gökhan çoktan işini bitirmiş telefonunu açmaya çalışıyordu. “Hoş bulduk. Leyla hastanede, değil mi?”

“Evet,” dedim onaylayarak. “Ara hemen, çok sevinecek.”

O, odadan çıkarken Yağız işini bitirmiş olacak ki elimi tuttu. Başımı ona çevirdiğimde gülümsedi. “Albaya rapor verme zamanı.”

“Ben de geleyim,” dedim heyecanla ama o yüzümü kavrayarak müsaade etmedi.

“Sen çocuklarla dinlenme odasına geç. Ben rapor vereyim. Baban gönderir muhtemelen, birlikte çıkarız.” Başımı eğdim sadece. Babam onlara elbette ki izin verecekti çünkü kaç haftadır görevdelerdi. Uykusuz ve yorgun oldukları çok belliydi.

Çocuklarla dinlenme odasında Yağız’ı beklerken hepsi telefonla konuşarak sevdiklerine geldiklerini haber veriyordu. Bir tek Emirhan benim gibi umursamaz hâlde koltuğa oturmuş, arkasına yaslanarak gözleri kapalı hâlde elleri başının altında dinlenmekle meşguldü.

Kendimi tutamadığımda elimle onu dürttüm. “Avcı.”

Tek gözü aralanırken başını bana doğru çevirdi. “Emredin komutanım.”

“N’aber?” Sorumu biraz garip karşılamış olacak ki olduğu yerde toparlanarak bana doğru döndü.

“İyi komutanım. Bir sorun mu var?”

Vardı aslında ama sorunun benimle alakası yoktu. Sorun kendisiydi ve pek görüyor gibi değildi. Acaba karısına geldiğini haber vermeyi düşünmüyor muydu ki? Düşünceli bir hâlde bakışlarımı üzerinde gezdirirken iç çektim. “Acaba diyorum...”

Ben sözlerime devam edemeden telefonu çaldı. Cebinden çıkarmaya çalışırken işaret parmağını gösterdi. “Bir dakika komutanım.” Telefonunun ekranına bir süre garip bakışlar atıp en sonunda dudağının kenarını kıvırdı. Rahat bir şekilde kulağına götürdüğünde merakla onu izliyordum. “Şeyma ... Hayırdır, beni mi özledin?” Yüzündeki gülümseme anbean büyürken karşı tarafa söz hakkı tanımadı. “İçine mi doğdu geldiğim? Aşk mısın yoksa bana?”

Yanımdan ayaklanan adamla gülerек başımı iki yana sallarken onun hem bu kadar ilgi bekleyen hâli hem de umursamıyor gibi davranması beni güldürüyor, bir yandan da düşündürüyordu. Bu şekilde ilişkilerinin nasıl gideceğini bilmiyordum fakat tek bildiğim, Emirhan’ın eskisi gibi çapkınlık yapmadığıydı. Şeyma hayatına girdiğinden beri her ne kadar dilinde atıp tutsa da yanında, çevresinde ve hatta telefonunda konuştuğu bir kadın görmemiştim. Sanki artık hayatında başkasını istemiyordu ama Şeyma ile de tam anlamıyla bir araya gelmiş değillerdi.

Düşüncelere dalmış uzaktan Emirhan’ı izlerken yanımda hissettiğim hareketlilikle irkilerek başımı yana çevirdim. Yağız yanıma oturarak belimi sardığı esnada şaşkındım. “Çok çabuk geldin.”

Yanağımdan hızlı bir makas aldı. “Albayım detayları sonraya bıraktı. Damadına kıyamıyor adam.”

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. “Hepiniz yorgunsunuz, dinlenmenizi istemiştir.”

“Öyle,” dedi ayağa kalkarken. Beni de kaldırdığı esnada diğerlerinde göz gezdirdi. “Hepiniz izinlisiniz, evinize gidip dinlenin.”

Giyinme odasına giderek üzerimizi değiştirdik. Yolda düşüncelere dalmış giderken birden başımı yanımda sessizce şoförlük yapan adama çevirdim. Bakışları dikkatle yolda, bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunun üzerinde oldukça ciddi duruyordu. Göz altlarındaki halkalara takılan bakışlarımla dudaklarım büzüldü.

“Arabayı ben kullansam iyi olurdu.” Başını kısa süreliğine bana çevirdiğinde tebessüm ettim. “Çok yorgun görünüyorsun.”

Yüzünde küçük bir gülümseme oluştuğunda tekrar yola odaklandı. “Çok az uyuduk hepimiz. Adamları almak kolay olmadı. Sınırı geçene kadar uyku haram oldu neredeyse.”

Düşünceli bir hâlde elimi karnıma götürdüm. Minik bir kıpırtı hissetmiştim. Yağız'a vereceğim cevabı unutarak gülümsedim. "Artık onu çok rahat hissediyorum."

Başını hemen bana çevirdiğinde ilk başta ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Bakışları karnıma düştüğünde gülümseyerek elini karnımın üzerine koydu. "Bebeğim, hadi göster babaya kendini." Bakışları yolda, eli karnımda ilerlerken büyüyüp giden sessizlik sonuçsuz kaldı. Yağız mecburen elini çekerken sesli bir soluk bıraktı. "Babasından saklanıyor galiba."

Küçük bir kahkaha attım. "Daha senin için erken Yağız, hissetmen için zaman lazım."

"Doktor bir şey dedi mi, sorun var mı?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Merak etme, gayet sağlıklı ve gelişimi olması gerektiği gibi."

Yanan kırmızı ışıkla duraksarken elimi kavrayıp öptü. "Çok şükür."

Tekrar hareket eden arabayla yolu izlerken birden dudaklarımı yalamaya başladım. Gözümün önüne gelen şeyle iştahla yutkunurken gözlerimi kapattım. Ortada hiçbir şey yokken büyük bir istekle gözlerimin önünde uçuşan görüntüye mâni olamadığımda iki elimle Yağız'ın kolunu yakalım. "Yağız!" Şaşkınlıkla bana baktığında ben etrafımızdaki bir bir geçtiğimiz dükkânlara bakıyordum. "Acil bir tatlıcı bulmamız lazım."

Benim gibi etrafına bakınıp bir yandan da yolu kontrol etmeye çalışıyordu. "Buralarda yok sanırım. Ne oldu ki?"

Düşünceli bir hâlde sağıma soluma bakınırken koltuğa yaslandım. "Soğuk baklava istiyorum ben."

Kaşları havalanarak bana döndüğünde suratı buruştu. "Ne baklava?"

Aniden gelen sinirle kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Soğuk baklava işte, acil diyorum."

"Baklavanın soğuğu sıcağı da mı var?" diyerek beni sorgulamaya devam ederken, "Var tabii..." dedim. "O sütlü oluyor. Böyle hem ağzına şerbet gelecek hem de sütün tadı... Daha yumuşak bir baklava yufkası ve arasında dişlerine gelen ceviz parçaları olacak..." Kapattığım gözlerimi aralarken aniden kocamın kolunu kavradım. Bu da yetmez gibi tırnaklarımı koluna geçirdim. "Beni anlıyor musun Yağız? Soğuk baklava istiyorum!"

Bir bana bir de kolundaki elime baktığında, “Şşş...” dedi yatıştırmak ister gibi. “Sakin ol küçük panter. Kolumu sağlam istiyorum.”

Bir anda kendimi toparlarken bu sefer de ona doğru yaklaşarak kollarımı boynuna dolayıp yanağından öptüm. “Kocacığım, ben soğuk baklava istiyorum.”

Kaşlarını çatmış inceler bakışları üzerimde gezerken, “Sen aşeriyor musun?” dedi birden.

Elimi karnıma götürerek gülümsedim. “Çok mu belli ettim?”

Güçlü bir kahkahayla tekrar yola odaklandığında kısa süreliğine bana baktı. “Bizim oradaki tatlıcıya uğrayalım, olur mu? Orada vardır.”

Yol boyunca sabırsız bekleyişimin ardından Yağız’ın tatlıcının önünde durması, beklememi söyleyip tatlıcıya girişi ve benim peşinden içeriye mükemmel dalışımla hayat yarım saatliğine durmuş oldu. Sabırsız hâllerimle beraber Yağız’ın paket yaptıracığı tatlıyı bize orada servis etmek zorunda kaldılar. Karşılıklı oturarak kocamla tatlıları yerken o da ilk kez tattığı soğuk baklavadan oldukça memnun kalmıştı. Bir baklavaya sütün bu kadar yakışacağını kocam da tahmin etmiyordu. Bir miktar paket yaptırıp bu da yetmez gibi annemlere de aldığımızda ancak çıkabildik oradan.

Eve geldiğimizde ise ilk olarak Hilal’i çağırıp onların tatlısını vermiştim. Yağız düş almak için yukarıya çıkarken ben de mutfağa geçtim. Aç karnımızla tatlı yiyerek şahane bir başarı örneği sergilemiştik ancak yapacak bir şey yoktu. Karnımdaki ufaklık böyle istiyorsa engel olmam imkânsızdı.

Yemek saatini biraz daha ertelemeye karar verdiğimde salona geçtim. Koltuğa yerleşerek otururken televizyonu açtım. Bulduğum ilk yabancı filmde duraksayıp izlemeye başladım. Tam o esnada salona giren Yağız’ın ayak seslerini duyunca başımı arkaya doğru çevirdim. Arkamdan yaklaşarak başıma bir öpücük kondurup yanıma oturdu. “Film mi izliyoruz?”

Omuz silkerek kumandayı ona doğru uzattım. “Başka bir şeye bakmak istersen bakabilirsin.”

Elimdeki kumandayı alıp ayaklarımı uzattığım sehpaye koydu. “Bakmak istediğim orada değil.”

Yüzümde tatlı bir tebessüm oluşurken ayaklarımı indirdim. Ona doğru uzanarak yanağını okşadım. “Hım... Demek öyle.”

Uzanarak dudaklarıma hasret kokan bir öpücük bıraktığında biraz geriye çekildi. Bir eli saçıma uzanırken örgümün ucundaki tokamı çekip çıkardı. “Çok özledim seni,” derken bir bir örgülerimi açıyordu. Saçlarım omuzlarıma dağıldığında elini karnıma götürdü. “Daha göremedim ama o bile burnumda tüttü.”

Gözlerim buğulanırken karnımdaki elinin üzerine elimi koydum. “Biz de çok özledik seni.” Sözlerimi tamamladığım anda karnımda sert bir kıpırdanma oldu. Yağız’la göz göze geldik. “Bahar!” O da hissetmişti.

“O da özlemiş,” dedim gülümseyerek.

Heyecanla elini biraz daha bastırdı karnıma. “Babasının bir tanesi, özledin mi beni?” Karnımda sert bir kıpırdanma daha olduğunda ikimiz de sırtımıza başladık. Mucize gibi bir şeydi. Karnımda bir canlı vardı ve bir şekilde bilerek ya da bilmeyerek bize tepki veriyordu. Yağız eğilerek karnıma dudaklarını bastırdı. “Seni çok seviyorum ufaklık. Baban seni çok seviyor.”

İç çekmeden edemedim. Hayranlıkla izliyordum onun yaptıklarını. Bazen de kendime kıızıyordum. Belki de daha önce baba yapmalıydım onu. Yine de şimdiki düşüncelere kavuşabilmem için benim de bunları yaşamam mı gerekiyordu bilemiyordum.

Her seferinde geçmişe sürüklenen bedenim acıyla kavrulurken gözlerimi kapattım. Dizlerimde hissettiğim ağırlıkla gözlerimi aralarken koltuğa yerleşen Yağız’la gülümsedim. Yorgundu ve belli ki dayanacak hâli kalmamıştı. Onun pek de sığamadığı koltukta iki büklüm hâline üzülmeye dizimdeki başını okşadım. “Yatağa yatsaydın ya canım. Burası rahat değil.”

Bir eli bacağımda yan dönerek gözlerini kapattı. “Hiçbir yer dizinin dibi kadar rahat değil.”

Saçlarını usul usul okşarken kıkırtılar döküldü dudaklarımdan. Hoşuma gitmişti. “Kalbimi çalmayı iyi biliyorsun.”

Her ne kadar gözleri kapalı olsa da dudağının kenarını kıvırdı. “Bugünlere gelmek kolay olmadı.” Ona hak vermeden edemedim çünkü artık

bılıyordum ki Yağız bana baksa bile yeterdi. Ben mutlu olurdum. “Yarın doktora gidelim,” dedi mırıltılı sesiyle. “Cinsiyetini öğrenelim artık.”

Dişlerimi göstererek sırtıırken, “Cinsiyeti belli oldu,” dedim mutlulukla. Anında gözleri aralandı. Olduğu yerden kalkmaya çalışırken omzuna bastırarak engel oldum. “Ama ben bilmiyorum.” Başını bana doğru çevirerek soran gözlerle baktığı esnada açıkladım. “Leyla ile gittik ve doktor ikisinin de cinsiyetine baktı ama bize söylemesini istemedik. İkisini de Burçak teyzeme söyledi doktor. Biz sizinle öğrenmek istedik.” Heyecanımı bastırmak ister gibi derin bir nefes aldım. “Yarın akşam burada birlikte öğreneceğiz.” Elimini çeneme götürdüm. “Neydi o? Hani bebeğin cinsiyetini öğrenme partisi falan oluyor ya.” Yağız gözlerini devirdiğinde gülümsedim. “Bu fikre bayıldın, değil mi?”

Kollarını göğsünde birleştirerek başını dizime yerleştirirken yeniden gözlerini kapattı. “Bayılmaz olur muyum? En sevdiğim şey gereksiz yapılan partiler sonuçta.”

Huysuz çıkan sesiyle kıkırdarken yüzünü avuçladım. “Ya öyle büyük bir şey değil. Akşam toplanıp eğleneceğiz sadece.”

Yüzünü kapattığım elimi çekerken hâlâ huysuzdu. “Ne zaman toplanacak bir olay oluyor, farkında mısın?”

Düşünceli bir şekilde elimi çeneme götürdüm. Haklılık payı vardı ama bu sefer şeytanın bacağına kırabilirdik. “Aslında...” dedim duraksayarak. “Sen sakın olsan hiç olay olmayacakmış gibi.” Sert bakışları anında beni bulduğunda şirince gülümsedim. “Tatlı ve uysal bir koca olabilirsin mesela.” Elimle gözlerini kapattım. “Ve bu şekilde kara gözlerini insanlara dikmeyerek başlayabilirsin.”

Tekrar yan dönerek gözlerini kapattı. “Tamam güzelim, sen nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Ertesi gün akşam olduğunda hepimiz hazır hâlde akşam yemeğini yemiş, misafirleri bekliyorduk. Leyla ile Gökhan diğerlerinden önce gelmişti. Konsept olarak Leyla da ben de beyaz giyinmiştik. İkimizin de saçları

açık ve üzerimizde dar bir elbise vardı. Yağız ve Gökhan ise beyaz gömlek, siyah pantolon şeklinde takılıyorlardı. Oldukça da uyumluyduk aslında. Annemle babam koltukta oturmuş amcamlarla sohbet ederken sadece bizim çocukları bekliyorduk. Aslında Burçak teyzem ve ona hazırlık için yardım eden Arya teyzem bebeklerin cinsiyetini biliyordu. Annemin haberi yoktu, o da bizimle öğrenmek istemişti.

Kapı çaldığını duyunca heyecanla ayağa kalktım. “Geldiler.”

Leyla da ayaklanırken birlikte kapıya doğru yürüdük. Hilal bizden önce davranarak kapıyı açtığında ilk giren Emirhan ve Şeyma oldu. Onların arkasından Aykut ve Talha girmişti eve. Hepsi evdekilere selam verip yerlerine oturduğunda Burçak teyzem ayağa kalkarak hazırladığımız dekorun önüne geçti.

“Evet, hanımlar beyler... Bugün iki bebeğimizin cinsiyetini birden öğreneceğiz. Gerçi ben biliyorum ama bakalım siz ne tepki vereceksiniz.” Bakışları Hilal’i bulduğunda kamerayı işaret etti. “Kamera hazır, değil mi Hilal?”

Hilal ayaklı tripodun üzerinde duran kameranın arkasına geçti. “Başlatıyorum.”

Burçak teyzemin onayıyla başlatırken Arya teyzem kalkmamızı işaret etti. “Hadi geçin bakalım.”

Yağız’ın yardımıyla ayağa kalktığımda hep birlikte pembe ve mavi renklerle süslenmiş dekorun önünde durduk. Leyla ve Gökhan da yanımıza gelmişti. İki kadın ortada kalırken heyecandan ne yapacağımızı bilemeyip birbirimize sarıldık. Herkes bizim hâlimize gülerken Yağız’la Gökhan’ın tokalaşması kahkahalara sebep olmuştu.

Kocamın elini sıkı sıkı tutarken, “Heyecanlıyım,” dedim kendime hâkim olmaya çalışarak.

Bir avcunu yanağıma koyarak alnımdan öptü. “Bir de benim kalbimi gör.”

Elimi kaldırarak kalbinin üzerine koyduğumda o kadar hızlı atıyordu ki gulümsedim. “Benden daha heyecanlı gibisin.”

Gözlerini kapatıp açtığında dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. “Benim kalbim eriyor Bahar.”

Hayranlıkla onu izlerken Burçak teyzem, benim elime siyah bir balon tutuşturdu. Aynı zamanda Arya teyzem de Leyla'ya vermişti. Balonun ucundan sarkan ismine baktığımda gülmeden edemedim. Sanırım karışmasın diye böyle yapmışlardı. Yağız'la Gökhan'ın ellerine tutuşturulan iğneyle de bizi yalnız bıraktıklarında hepsi karşımıza geçti.

Burçak teyzem açıklama ihtiyacı hissetti. "şimdi beşten geriye doğıru sayacağız ve erkekler balonları patlatacak. Kimin balonunda hangi renk varsa bebeğinin cinsiyeti o."

Hepimizden onaylayan sesler gelirken hep birlikte geriye doğıru saymaya başladık. "Beş, dört, üç, iki, bir, sıfır."

Ellerindeki iğneleri aynı anda balonlara batırdıklarında benim başımdan aşağı dökülen mavi süsler ve Leyla'nın başından aşağı dökülen pembe süslerle öylece kaldık. Ne tepki vereceğimizi bilemezken elimle açıkta kalan ağızımı kapattım. Yağız donup kalmış bana bakıyordu. "Erkek mi?" dedi kıpırdanan dudaklarıyla.

Onun emin olmak isteyen hâliyle gülümserken başımı eğdim. O an hızla bana sarılarak sıkıca göğsüne bastırdı. Başıma ardı ardına kondurduğu öpücüklerle saçlarımı okşuyordu. "Bizim oğlumuz olacak Güneş," dediğinde geri çekilerek yüzüne baktım. Mutlulukla gözleri dolan adamı gördüğüm an tekrar sarıldım.

"Evet canım, oğlumuz olacak."

Bir an sonra arkamdaki çiftte baktım. Gökhan da Leyla'yı sıkıca göğsüne bastırmıştı. Kolları arasında kaybolan kadın gülümserken çok güzel görünüyorlardı. Gökhan ve Leyla'ya da sarılırken birbirimizi tebrik ettik. Hemen sonra annemle sarıldığımızda babamın Yağız'a sarıldığını görmemle gözlerim mutlulukla parladı.. Hayatımdaki en eşsiz anlardan biriydi.

Devamında hep birlikte sohbete daldığımız bir akşam oldu. Ben ise sadece kocamı izledim çünkü uzun zaman sonra onun yüzünde bitmek tükenmek bilmeyen bir tebessüm gördüm. Sanki bütün yaraları yavaş yavaş iyileşiyordu ve bebeğimiz ona çok iyi geliyordu.

Kahkahaların havada uçuştuğı gecenin ardından herkesi yolcu ettiğimizde biz de odamıza çıktık. Lavabonun ardından üzerimi değıştirmiş, ayna karşısında nemlendirici kremlerimi sürerken Yağız banyodan çıktı.

Altında eşofmanı varken üzeri yine çıplaktı. Hep ateşliydi bu adam, kış ayında bile...

Ayağa kalkarak karşısına dikildiğimde gözlerini kıstı. İnceler bakışları üzerimde gezdi bir süre. Yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşirken kollarını iki yana açtı. “Gel bakalım oğlumun anası.”

Gülerek kolları arasına girdiğimde başımı omzuna yasladım. Kollarımı beline dolamış onu sarmak için çabalarken karnım yüzünden artık bunu tam yapamıyordum. “Yağız...” dedim mırıltılı sesimle. “Çok mutluyum.”

Başıma bir öpücük kondurup kendini geriye çekerken elimden tutarak ikimizi de yatağa oturttu. Saçlarıma uzanarak yakaladığı bir tutamı omzuma serdi. “Hayatıma sen girdiğinde ilk defa şansın yüzüme güldüğünü düşündüm. Benim gibi kadersiz bir adam için umut gibiydin. Dedim ki, ‘Oldu lan, böylesi güzel bir kadın sana âşık oldu. Sonunda kader sana da güldü.’”

Bakışlarım yere düştüğünde daha fazla yüzüne bakamadım çünkü yine bir suçluluk duygusu çöktü omuzlarıma. “Sonra da senin kâbuslarını gerçeğe çevirdim,” dedim mırıldanarak.

Çeneme koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde tebessüm etti. “Sen değil Bahar, ben zaten boktan bir hayatın içindeydim. Ben zaten kâbusları olan, takıntılıyla yaşayan bir adamdım. Senden önce ekibin hepsine sana yaptıklarımın kaç mislini yapmıştım... Ama sen farklıydın. Senden kaçamadım, ittikçe sana çekildim. İlk defa bir kadını bu kadar arzuladım, deli gibi kışkırdım. Herkese yakınken bana uzak olman...” Duraksadığında gülümsedi. “Benim suçumdu ama yine de deliriyordum. Bana güldüğünde verdiğin mutluluğu sana anlatamam. Hele kokunun ilacım olduğunu anladığımda kimse rakibim olamazdı.”

Tek kaşımı kaldırarak imalı bir bakış attım. “O yüzden mi bana sürekli birilerini soruyordun?”

Dik bir konum alarak göğsünü kabarttı. Tam bir ego yığınıydı ve bu hâline bayılıyordum. “Rakiplerimi eliyordum sadece.” Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı döküldüğünde yanağımı okşadı. Kara gözlerindeki yorgunluk içimi titretiyordu. “Çok güzeldin, gerçek olamayacak kadar güzel duruyordun. Sen her ne kadar fark etmesen de herkesin gözü senin

üzerindeydi ve böylesi bir kadının duygularına verdiği karşılık benim miladım oldu. Seninle o yağmurun altında ilk öpüştüğüm gün dedim ki, 'Tamam, bu kadın benim karım olacak.' Ben daha o gün karar vermiştim Bahar. Sadece acele edip seni ürkütmek istemedim. Tabii bir de babanın kim olduğunu öğrenince olaylar planlarım dışında gelişti."

Beni kucağına doğru çektiğinde elini karnımın üzerine koydu. "Şimdi benim karımsın ve karnında benim bebeğimi taşıyorsun. Ben hayallerine kavuşmuş mutlu bir adamım ve bunun için Rabb'ime minnettarım."

Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarına derin bir öpücük bıraktım. "Hayatımda aldığım en iyi karar sendin Yağız. Ne olursa olsun karın olduğum için hiç pişman olmadım." Elimini karnıma götürdüğümde gülümsedim. "Ve senin çocuğunu taşıyor olmak gerçekten gurur verici. Bunu zamanında gerçekleştiremediğim için beni affet."

Dudaklarıma minik minik öpücükler kondururken iç çekti. "Zamanında dediğin şey belki de tam da şu andır güzelim. Belki de o zaman doğru bir aralık değildi. Belki de ikimizin de alması gereken dersler vardı. Yaşadık ve bitti. Şimdi tek isteğim oğlum ve seninle mutlu olmak."

Kucağına biraz daha yerleşirken yanaklarını avuçladım. Kara gözlerine büyük bir aşkla bakıyordum. Dudağına minik bir öpücük bıraktım. "O zaman kocamı biraz mutlu edeyim."

Saçımı omzumdan geriye atarak dudaklarını kıvırdı. Çapkın bakışları üzerimde dolaşırken iki parmağını kolumun üzerinde gezdirdi. "Hamile hâlinle bile çok çekici bir kadınsın."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Beni dikkatle yatağa yatırırken aklıma gelen şeyle gözlerim kocaman açıldı. "Peki ya oğlumuzun adı ne olacak?"

Boynuma gömdüğü başıyla dudakları tenimde gezinirken soruyla pek ilgili değildi. "Şu an beynim pek ona çalışmıyor Şirine."

Kolları arasında gülerken başımı biraz geriye çekerek yüzünü görmek istedim ama olmadı. "Neye çalışıyor peki?"

Başını boynumdan çıkararak yüzüme diktiğinde dudağının kenarını kıvırdı ve çapkın bakışlarla kaşlarını havaya kaldırdı. "Üzerindeki geceliği en hızlı nasıl çıkaracağıma."

Koca bir kahkaha dudaklarımdan dökülürken, “Merakla bekliyorum,” dediğimde biliyordum ki kocam yeteneğiyle beni şaşırtacaktı...

Karargâha geldiğimizden beri öğlene kadar dinlenme odasında vakit geçirmiş, öğle yemeğinin ardından da Yağız'ın isteği üzerine spor odasına inmiştik. Soğuk hava şartları yüzünden kocacığım ekibine acıyarak kapalı alanda çalışmayı tercih etmişti. Her ne kadar ben bu eğitimlere katılasam da banklardan birine oturmuş onları izliyordum. Aslında bu aralar ben de pilates yapıyordum. Eski sporlarımı yapamasam da doktor vücudumu esnek tutmak adına bu şekilde kendimi zorlamadan devam edebileceğimi söylemişti. Zaten hamileliğime kadar yaptığım aktif sporlar nedeniyle beni çok zorlamamıştı ancak düşük riskimden dolayı dört aylık olana kadar tek yaptığım şey işe gidip gelmek olmuştu. Şimdi ise her şey daha kolay ve keyifli gidiyordu.

Dünden beri bebeğimin cinsiyetini öğrenmiş olmamla isim düşünürken sevgili kocam umursamaz hâlde devam ediyordu. Sabah isim işini bana bıraktığını söylemişti. Kızımız olduğunda o koyacakmış ismini. Anladığım kadarıyla Yağız ikinci çocuk konusunda kendinden emindi ya da kız olana kadar çocuk yapacağımız konusunda. Bu sebeple oğlumuzun isim hakkını da bana vermişti. Aslında ben ortak koymak istemiştim ama o ısrarla bunu kabul etmemişti. Çok düşünmeye de gerek yoktu sanki. Dün bebeğimizin erkek olduğunu öğrendiğimizden beri aklımda sadece iki isim vardı. Seçim yapmak ise oldukça zordu.

Gökhan'la Talha ve Aykut'la Emirhan karşılıklı yakın dövüş çalışıyordu. Birbirlerine karşı fazla acımasız takılmalarıyla sık sık suratımı buruşturuyordum. Gökhan, Talha'yı sırtından atlatıp yere savurduğunda yüzüm şekilden şekle girdi. Kara, gerçekten tehlikeliydi. Hemen ardından Emirhan attığı tekmeyle Aykut'u düşürürken yanımda çalan telefon dikkatimi çekti.

Başımı yana çevirerek kimin telefonu olduğunu anlamaya çalışırken ekrandaki *Kürt Kızı* yazısını gördüğümde telefonu kavradım. “Emirhan, Şeyma arıyor.”

Sesimi duymuş, terli terli bu tarafa doğru gelince telefonu kavradı. “Sağ olun komutanım.”

Yeşil tişörtü sıırsıklamdı. Telefonu kulağına götürdüğünde biraz arkasını döndü. Bir iki adım benden uzaklaştı, sanırım duymamı istemiyordu.

Arkama yaslanmış ilgiyle onu izlerken gülen yüzü ani bir değişime uğradı. Eli saçları arasında gezdiği esnada, “Ne diyorsun Şeyma?!” dedi öfkeyle. Yüksek çıkan sesiyle diğerlerinin de dikkatini çektiği esnada bir sağa bir sola gitmeye başladı. “Karımsın lan sen benim! Kim götürüyor-muş seni?” derken sesi daha yüksek çıkmıştı. Kaşlarım havada onu dinlerken karşısında Şeyma var gibi işaret parmağını salladı. “Hiçbir yere gitmi-yorsun! Bekle beni, geleceğim!”

Telefonu kapattığında daha fazla yerimde duramadım ve onlara doğru ilerledim. Emirhan, Yağız’ın yanına yürüyüp karşısına dikildi. “Komutanım, sorun olmazsa ben erken çıkabilir miyim?”

Yağız kaşlarını çatarak karşısındaki adama bakarken, “Ne oldu oğlum?” dedi merakla.

Kocamın sorusuyla Emirhan sıkıntılı bir soluk bıraktı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu. “Şeyma’nın ailesi gelmiş. ‘Geri götüreceğiz,’ diyorlarmış.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “İyi de neden?”

Yumruklarıyla birlikte dişlerini de sıktı. “Bilmiyorum ki komutanım, gizlice aramış beni. ‘Çabuk gel yoksa götürecekler beni,’ diyor.”

Yağız düşünceli bir hâlde elini çenesine götürdüğünde göz göze geldik. Gözlerimi kapatarak sessizce onu onayladığımda sert bir soluk bıraktı. “Beraber gidelim, tek başına olmaz.”

Emirhan hemen itiraz etti. “Gerek yok komutanım, ben hallederim.”

Her nedense Yağız da ben de Emirhan’la aynı fikirde değildik. Yağız karşısındaki adamın omzuna elini koyduğunda gülümsedi. “Elbette halledersin ama biz komutanların olarak kriz yönetiminde nasıl çözüm ürettiğini merak ederiz.” İster istemez Yağız’ın bahanesi beni güldürürken Gökhan’a döndü. “Burası sana emanet.” Gökhan başını eğdiğinde Yağız, Emirhan’la bana işaret verdi. “Siz üzerinizi değiştirin, ben Cihangir Albay’a durumu bildireyim.”

Hepimiz onaylarken giyinme odasına geçerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Başıma beremi geçirirken otoparka doğru yürüyordum. Emirhan çoktan üzerini değiştirmiş arabasına bindiğinde başımı arkaya çevirdim. Yağız koşarak arkamızdan gelirken onu beklemeden arabaya geçtim. Kısa süre Emirhan'la konuşup şoför koltuğuna geçtiğinde yola çıktık.

Şeyma öğrenci evinde kaldığı için biz yolu bilmiyorduk ve önden giden Emirhan'ı takip edecektik. Neredeyse yarım saatten fazla süren yolculuğun ardından eski bir binanın önünde durduk. Arka arkaya arabaları park ederken düşünceli bir şekilde arabadan inerek binaya baktım. "Kaçınıcı kat?"

Emirhan, "İki," dediğinde elimi tutan kocamla yürümeye başladım.

"Arkadaşı evde mi acaba?" dedim o an ama cevap alamadım. Sanırım bu sorunun cevabını Emirhan da bilmiyordu.

İkinci kata çıktığımızda zili çaldık ve kapıyı tanımadığım bir kız açtı. Emirhan tanıyor olacak ki duraksamadan içeri girdi. "Şeyma nerede?"

Onun peşinden biz de girerken kız çekingen bir tavırla çaprazdaki odayı işaret etti. "Odadalar." Kapıyı kapattığında sesini alçaltarak Emirhan'a yaklaştı. "Beni odaya almıyorlar ama babası sürekli bağıyor. Konuştuklarını anlayamadım, başka dilde konuşuyorlar."

Emirhan her ne kadar yumruğunu sıkırsa da yüzüne güven veren bir tebessüm yerleştirdi. "Tamam Sema. Sen odada bekle, ben halledeceğim."

Kız, başıyla onayladığında kendi odası olduğunu düşündüğüm bir kapıyı açarak içeri girdiğinde Emirhan'ın omzuna dokundum. "Fevri hareket etme."

Başını eğerek beklemeden içeri girdi. Peşinden de biz girdiğimizde odadaki kalabalık ilk dikkatimi çeken şeydi. Şeyma ile üç kadın bulunuyordu ki biri Şeyma'nın annesiydi ama diğer kadını tanıımyordum. Karşı koltukta ise üç erkek oturuyordu. Adar Kâhya'yı hemen tanımıştım. Başında kasketiyle ayaklarını koltukta toplamış, elini bir dizinin üzerine koymuş yine ağalar gibiydi. Yanındaki genç ve orta yaşlardaki erkekleri de tanıımyordum.

Şeyma bizi gördüğü an hemen kalkarken Emirhan'ın yanına geldi. Emirhan dikkatle Şeyma'nın yüzünü inceledi bir süre. "Kim vurdu?" dedi

hemen sonra. Elini kaldırarak Şeyma'nın hafiften kızaran yanağına dokundu.

Şeyma başını geriye çekerek bakışlarını kaçırdı. "Kimse vurmadı, okulda çarpmıştım."

Emirhan sert bir tavırla bakışlarını odadaki erkeklere dikti. Adım attığı esnada Yağız ondan önce davranarak önüne geçti. Adar'ın karşısına geçtiğinde elini uzattı. "Hoş geldin Adar Kâhya."

Adar, bu duruma kayıtsız kalmayarak ayağa kalktı. "Hoş bulduk komutan."

Emirhan kimseyi umursamadan Şeyma'nın elinden tutarak boş koltuğa oturdu. Ben de yanlarına otururken Yağız diğerleriyle de selamlaşıp yanıma oturdu. O sırada Şeyma'nın annesinin dikkatini çekmiştim sanırım. "Gebe misin komutan kızım?"

İstemsiz elimi karnıma götürürken gülümsedim. "Evet."

Yağız korumacı bir tavırla elimi tutarken kadın gülümsedi. "Maşallah."

Ortamda yeniden bir sessizlik olurken üzerimizdekileri bile çıkarmadığımızı fark ederek başımdaki bereyi çıkardım. Elektriklenen saçlarımı düzeltirken Emirhan konuya girdi. "Hayırdır Adar Kâhya, sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Adar, memnuniyetsiz bir tavırla damadında göz gezdirip suratım ekşitti. "Kızımızı almaya geldik."

Emirhan çattığı kaşlarıyla Şeyma'nın elini gösterir gibi dizinin üzerine koydu. "Bu nereden çıktı? Kimi kimden alıyorsunuz?"

Adar Kâhya, kızını bir süre süzüp ciddi bir tavır takındı. "Sen kimsin de bana bunu soruyorsun?" dediğinde Emirhan'ın tek kaşı havalandı. Gerilen bedenini ise ben bile buradan hissediyordum.

"Şeyma'yı bana verdiğini ne çabuk unuttun?"

Şeyma, başı yerde tüm bu konuşmaları sessizce dinlerken Adar abartılı bir kahkaha attı. Gülen yüzü anında değişirken bakışları buz gibiydi. "Böyle mi kocalık yapıyorsun? Erkek adam karısını yanma alır. Senin karın nerede kalıyor, ne yapıyor haberin var mı?"

Diğer erkekler de sırtırken Emirhan öfkeyle ayağa kalktı. "Size ne lan benim kocalığımdan? Karım nerede isterse orada kalır!"

Yağız, bir sıkıntı çıkmaması adına Emirhan'ın kolundan tutarak tekrar oturmasını sağladığında Adar, bacağına birini yere indirerek yumruk yaptığı elini bize doğru salladı. "Sana bir şey dediğim yok asker. Zaten bizim kız o gün oyun yaptığını itiraf etti. Belli ki senin de kızda gönlün yok; eviniz ayrı, yolunuz sapa. Biz bu kızı buralarda sahipsiz dolansın diye göndermedik." Yanında oturan erkekleri işaret etti. "Kaç gündür bizim akrabalar peşinde. Ne seninle kaldığı var ne de seni gördüğü. Boyuna okula gidip elin oğlanlarıyla fink atıyor. Biz bu kızı kocaya verdik, orada burada gezsın diye göndermedik. Bize yol göründü asker."

Emirhan'ın bakışları Şeyma'ya düştü. Normalde sesi her türlü çıkan kız, söz konusu babası olunca dudaklarını bile aralayamıyordu. Korkuyordu, bunu görebiliyordum. Nasıl bu şekilde bastırıldığını bilmiyordum ama onun buradan gitmek istemediğini ve okumayı çok istediğini biliyordum.

Emirhan kabullenmeyen bir tavırla başını kaldırdı. "Bu iş oyuncak mı Adar Kâhya?" Şeyma'yı işaret ederken oldukça ciddi duruyordu. "Sen şimdi bizim aynı evde kalmadığımızı öğrenince benim karımı geri götürebileceğini mi sandın?"

Emirhan'ın buz gibi çıkan sesi ortamın gerilmesine sebep olurken Adar, meydan okur gibi öne doğru eğildi. "Tam da öyle düşündüm asker."

Şu durumda ne olacağını tahmin edemezken Emirhan anlamsız bir rahatlıkla arkasına yaslandı. Şeyma'yı kolunun altına alırken bir bacağı diğerinin üzerinde attı. "Çok yanlış düşünmüşsün Adar Kâhya. Şeyma sizinle gelemaz." Herkes bunun sebebini merak ettiği sırada dudağının kenarını kıvırdı. "Çünkü karım hamile."

Şok olmuşçasına gözlerimi büyütürken Şeyma bir anda öksürmeye başladı. Herkes şaşkınlığa uğrarken başımı çevirip Yağız'a baktım. O da anlam veremediği durumla omuz silkmekle yetindi.

"Ne hamilesi! Ne dersin sen asker?" Adar'ın ciddileşen sesine inat Emirhan oldukça rahat, kozlar eline geçmiş gibiydi.

"Aynı evde kalmıyoruz diye çocuk yapamaz mıyız sandınız? Şeyma, benim karım. En son görevden geldiğimde hamile olduğunu söyledi. Biz de yakında aynı eve geçmeyi planlıyorduk. Benim uzun görevler olunca yalnız kalmasın diye yanıma almadım ama belli ki artık almam lazım." Şeyma'ya dönerek gülümsedi. "Öyle değil mi karıcığım?"

Şeyma boş gözlerle kocasına bakarken bir kelime dahi edemedi. Tek yapabildiği başını sallayarak onaylamak oldu. Emirhan'ın birbiri ardına sıraladığı yalanları ilgiyle dinlemiştim ama karşı tarafı inandırmak öyle kolay olacağı benzemiyordu. "Öyle olsa anasına söylerdi."

Emirhan yine kendinden emin bir tebessüm sundu. Öz güveni beni bile inandırmaya yetecek kuvvetteydi. "Şeyma çok utanıyor. Bir şey olacak diye de çok korkuyor. Eğer inanmıyorsanız doktora gidelim Adar Kâhya. Kendi gözlerinle gör. 'Hamile kadını ille de geri götüreceğim,' dersen sen bilirsin. Köyde çıkacak dedikoduları sen düşün artık." Öne doğru çıktığında tam da lakabına yakışır bir avcı gibi sert bakışlarını karşısındaki adama daktı. "Tabii bir de benim karımı alıp götürecek yürek lazım adamda."

Adar ilk defa elini çenesine götürerek derin düşüncelere daldı, bir yandan da bakışları Emirhan'da geziyordu. "Doktora gideceğiz," dediğinde herkes birbirine bakmaya başladı.

Emirhan ise yine kendinden emin gülümsedi. "Gidelim tabii. Torununuzu görmek sizin de hakkınız." Bana doğru döndüğünde ciddi bir konum aldı. "Komutanım, şu sizin doktora gitsek olur mu?"

Ne diyeceğimi bilemediğimde, "Şey.." dedim çuvalleyarak. "Randevu almadık ama..."

Yağız karşısındaki adamı anlamış gibi araya girdi. "Burçak Hanım müsaittir. Bir ara sor canım."

Emirhan'ın gözleri parladı. "Vallahi çok iyi olur komutanım. Ben öyle erkek doktora götüremem karımı."

Şaşkınlıkla iki adama bakarken ayağa kalktım. Bu da yalandı çünkü teyzem her ne kadar doktor olsa da alanı farklıydı. Kadın doğum uzmanı bile olmayan teyzeme ne diyeceğimi bilmeyerek odadan çıktım. Hemen teyzemi aradım. Kısa süre sonra oraya geleceğimizi ve Şeyma'yı muayene etmesini, bir de bu yetmez gibi bir buçuk aylık hamile olduğunu söylemesini söyleyip telefonu kapattığımda kadın bana cevap dahi verememişti.

Hep birlikte yarım saat sonra teyzemin kliniğine geldiğimizde sadece Şeyma'nın anne ve babası bizimle birlikteydi. Her ne kadar kocamı odaya almasalar da ben araya kaynadım. Kendi doktorum ortalarda yokken teyzem onun yerine geçmişti. Gülümseyerek elimi uzattım.

“Merhaba Doktor Hanım, nasılsınız?”

Ateş saçan gözleriyle diğerlerine belli etmese de oldukça öfkeli duruyordu teyzem. Mesleğiyle ilgili oyunlardan hiç hoşlanmazdı ama bizim de yanlış yapmayacağımızı bilirdi. “Merhaba Bahar Hanım. İyiyim, siz de iyisinizdir umarım.”

Birbirimize karşı mesafeli tavrımızla onu onaylayarak Şeyma için geldiğimizi söyledim. Onlar da Burçak teyzemle ilk kez karşılaşılıyor gibi selamlaştığında teyzem, Şeyma’ya sedyeyi işaret etti.

“Buraya uzanın Şeyma Hanım.”

Şeyma sedyenin olduğu yere geldiğinde bir süre öylece bakıp bize dondu. “Ben...” dedi titreyen sesiyle.

O devam edemedi Emirhan önüne geçti. Göz göze geldiği kadının saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Korkmana gerek yok canım. Hadi uzan şuraya da doktor bebeğimize baksın.”

Şeyma mecburen başını eğerek uzandığında teyzem bana ters bir bakış atıp Şeyma’nın yanına oturdu. Her şey olağan seyrindeymiş gibi Şeyma’nın karnına jel sürüp cihazın ucunu karnının üzerinde gezdirdi. Ekranda birkaç ayarlama yaptığında kısa süre sonra gülümsedi. “Tebrikler Şeyma Hanım, altı buçuk haftalık hamilesiniz.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. Emirhan mutlu bir şekilde karısının elini tuttu. Şeyma’nın annesi ise şaşkınlıkla teyzemin yanına ilerledi. “Gerçekten hamile mi doktor?”

Teyzem büyük ekranı göstererek yapay bir tebessüm sundu. “Burada da gördüğünüz gibi kese de bebek de rahat bir şekilde görünüyor. Kızınız hamile.”

Annesi kızına şefkatle bakarken hemen yanımda duran Adar Kâhya karalar bağlamıştı. Belki de gerçekten Şeyma’yı götüreceğini düşünmüştü. Yüzünden tek bir sevinç belirtisi olmadan bir süre ekrana bakıp arkasını döndü. Bu yalan patlasa dahi Emirhan, Şeyma’yı bırakmazdı. “Yürü kadın, gidiyoruz.”

Şeyma toparlanırken annesi hızla kızına sarılıp öptü. Hemen sonra Emirhan’a içten bir bakış sundu. “Kızım sana emanet, asker.”

Emirhan sessiz kaldığında Şeyma annesinin elini tuttu. “Nereye gideceksiniz anne?”

Kızına tekrar sarılarak başını yana yatırdı. "Reşat amcanlarda kalırız. Sen merak etme."

Geç kalmadan kocasının peşinden çıktı. Şeyma sedyede oturmuş ağlarken onları çıkınca Yağız hemen içeri girdi. Teyzem ise kızgındı. "Şu yaptığınızla inanamıyorum."

Asıl ben onun yaptığına inanamıyordum. "Nasıl yaptın teyze?"

Omuz silkerek Şeyma'yı gösterdi. "Ben bir şey yapmadım ki. Kız hamile."

Ağlaması kesilen Şeyma korkuyla ellerini karnına sardığında, "Olmaz!" dedi panikle. Emirhan'ın rengi attı. "Ne?" derken bozguna uğrayan sesi fazlasıyla belliydi.

Teyzem dudaklarının kenarını kıvrırdı. "Şaka yaptım, meslek sırrımı ifşa edecek değilim. Gidin hadi."

Hepimiz odadan çıktığımızda Şeyma düşünceli bir hâlde başını eğdi. "Ne olacak şimdi?"

Emirhan da bilmiyor olacak ki sessiz kalırken gülümsedim. "Hadi bize gidelim. Evde konuşuruz."

İkisi de yapacak başka bir şey bulamayınca birlikte bizim eve geçtik. Çabucak bir çay koydum. Kısa sürede elimdeki tepsiyle salona girdiğimde Yağız beni görür görmez oturduğu yerden kalkarak elimdeki tepsiyi aldı. "Bana söylesene Bahar."

Gülümseyerek koltuğa otururken servisi kocacığım yapmıştı. Biraz önce yalanları arka arkaya sıralayan Emirhan, bakışları bardağında sessizce çayını içerken Yağız'a baktım. *Ne olacak*, der gibi başımı iki yana salladığımda sıkıntılı bir nefes verip elindeki bardağı sehpaaya bıraktı. Duruma artık el atması gerekiyordu. "Ne düşünüyorsun Emirhan?"

Kocamın sesiyle başını kaldıran adam yorgun bir tebessüm sundu. "Hiçbir şey komutanım."

Suyuma uzanırken, "Yalanların kısa süreliydi," diye açıklama yaptım. Başıyla beni onayladı. Durumun o da farkındaydı. "Sonrasını da düşünüdün mü?"

"Resmî nikâh kıyacağız," dediğinde Şeyma aldığı yudumu yutmadan boğulmaya başladı. Emirhan, onun elindeki çayı alarak sehpaaya bira-

kırken homurdanıyordu. “Bir kere de söylediklerimle boğulma be kızım.”

Şeyma kendini zar zor toparladığında inanamaz hâldeydi. “Şaşırdın mı sen?”

Emirhan öfkeyle karısına döndü. “Ne yapacağız peki? Yasal olarak üzerinde hiçbir hakkım yok, aynı evde yaşamıyoruz.” Bıkkın bir soluk verdi. “Her zaman yanında olamam Şeyma. Seni tek başına burada bırakmazlar.” Yüzünde merhametle karışık sevgi dolu bir ifade oluşurken Şeyma’nın kızaran yanağını okşadı. “Sana bir daha dokunurlarsa durmam, bir daha böyle susmam.”

Şeyma’nın gözleri dolduğunda sesi fısıltı gibiydi. “Bu işin şakası yok Emirhan, dinî nikâha benzemez. Senin hayatını bu şekilde mahvedemem.”

Emirhan’ın yüzünde küçük bir tebessüm belirirken yanındaki kızın elini kavradı. “Mahvedeceğini kim söyledi? Sen zaten benim karımsın. Atacağım imza bende bir şey değiştirmez.”

Şeyma’nın yüzünden süzülen yaş çenesine yol alırken gözlerini kapattı. “Biz seninle çok farklıyız Emirhan. Ben kendi kabuğumu kırmaya çalışan, ailesinden kaçan, okumak için çabalayan zavallı bir kızım. Sen çapkınlıklarından ödün vermeyen, canın istediği zaman kimseyi umursamayan, hayatı dalgaya alan birisin ve bana acıyorsun.”

Yağız’la sessizliğe gömülmüş onları dinliyorduk. Onlar da bizi unutmış görünüyordu. Emirhan alaycı bir ses çıkardı. “Ne acıması kızım?” Şeyma’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Ben seni öptüğüm günden beri ne başka kadına baktım ne de başka kadınla konuştum. Sana defalarca anlattım bunu.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Ayrıldım evet ama seni sevmekten vazgeçmedim Şeyma. İster inan ister inanma ama ben sana âşığım.”

Şeyma her ne kadar umutlanmak istese de başını yere düşürdü. “O kadar iyisin ki sadece beni korumaya çalışıyorsun. Evlenerek beni kurtarmak istiyorsun.”

Parmaklarını Şeyma’nın çenesine koyarak tekrar göz göze gelmelerini sağladı. “Evet, seninle evlenmek istiyorum,” dedi gülümseyerek. “Hatta bunun için can atıyorum ama sebebi seni korumak falan değil, âşık olmam. Neyini anlamıyorsun kızım, seviyorum seni!”

Şeyma umutla karşısındaki adama bakarken, “Peki ya okulum...” dedi çaresizce. “Ben okumak istiyorum.” Şeyma’nın hassas noktası da okuluydu.

Ancak Emirhan’ın bu konuda karşı çıkacağını düşünmüyordum çünkü annemden aldığım gizli istihbarata göre zaten Şeyma’ya burs veren gizemli yardımsever Emirhan’dı. Annem bir şekilde Emirhan’ın kendisine ulaştığını ve Şeyma’nın haberi olmaması karşılığında burs adı altında yardım etmek istediğini söylemişti. Yoksa Şeyma’nın yarım gün çalışmayla idare etmesi çok zordu. Hâlâ Şeyma’nın bunu bilmediğini biliyordum. Annem, Emirhan’a söz verdiğini ve çenemi kapalı tutmam gerektiğini sıkıca tembihlemişti.

“Okulun senin kararın, ne istiyorsan onu yap. Ben sadece seni istiyorum,” diyen Emirhan’la Şeyma bir anda atılarak karşısındaki adamın boynuna sarıldı. Bir yandan sıkıca sarılmış ağlarken bir yandan da ağlamaları arasında konuşmaya çalışıyordu. “Bana böyle umut verme Avcı... Yine terk edeceksin beni...”

Sevdiği kadının saçlarını okşayan adam sıkıca göğsüne bastırdı. “Seni terk etmeyeceğim Kürt kızı... Seni asla terk etmeyeceğim...”

Gözlerim buğulanmış birbirine âşık ikiliyi izlerken aklıma gelen şeyle ellerimi çırpıttım. “Aklıma ne geldi!”

İkisi de varlığımızı unutmuş olacak ki irkilerek birbirinden ayrılırken Yağız gözlerini devirdi. “Yavrum, niye korkutuyorsun çocukları?”

Alt dudağımı ısırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ay pardon. Çok tatlıydınız, ben heyecan yaptım.”

İkisi de çekingen hâlde bize bakarken, “Hadi,” dedi Yağız. “Dâhiyane fikrini bizimle paylaş.”

Yeniden ellerimi çırparken sırtıttım. “Bu gece bizde kalmaya ne dersiniz? Misafir odamız müsait!”

Şeyma’nın yanakları kızarıırken Emirhan boğazını temizledi. “Yok komutanım, rahatsızlık vermeyelim.”

Yağız’a direktmesi için baktığımda sesli bir soluk verdi. Benim hep aynı şeyi yapmama alışmıştı. “Kalın oğlum. Hamile hâlde karımı üzmeyin.”

Şeyma sessiz kalırken Emirhan mecburen onayladı. “Emredersiniz komutanım.”

Derin bir soluk vermiş sırtırken, “Bir fikrim daha var,” dedim.

Yağız hemen anlayıp, “Hadi hayırlı olsun,” dedi alkışlayarak. “Geç bile kalmıştı zaten.”

Emirhan ve Şeyma boş bakışlarla ne olduğunu sorgularken ellerimi birbirine sürttüm. “Hazır olun canlarım, haftaya düğününüz var!”

ÇİKOLATA RENGİNDE

23 Nisan...

Yağız'dan...

Her şey kaybolup gittiğinde geriye bir tek şey kaldı: sen. Tüm acıların, tüm yaşananların sonunda gerçek olan tek şey sendin. Yanımda, kollarım arasında, evimde olan sen...

Sabahın erken saatlerinde uyanmış yine karımı izliyordum. Dokuz aylık olmuştu artık. Bu yüzden rahatça uyuyamıyordu. Sırtına ve bacak arasına koyduğu yastıklarla yan dönerek zar zor uykuya dalıyordu. Bu saatlerde ise çok dalgın oluyordu genelde. Normalde hep erken kalkıp ona kahvaltı hazırlardım fakat artık doğum iznine ayrılmıştı. O yüzden erken uyanmasını istemiyordum. Derin bir uykuya dalmışken uyuması daha iyiydi. Ben gittikten sonra gelen çalışan ve İnci anne zaten başından ayrılmadığı için içim rahattı.

Bu aralar sürekli onu arayıp durumunu soruyordum. Benden bıkıyor bile olabilirdi çünkü artık telefonu açar açmaz ilk söylediği, “*Hala doğurmadım kocacığım,*” oluyordu. Elimde değildi doğrusu. Dokuz ayı doldur-

muştı ve arada ufak ufak sancıları oluyordu. Bu ise beni daha da korkutuyor, bebeğimize bir şey olacak düşüncesi içimi parçalıyordu. Her gece onun kıpırdanışıyla bile uyanıyor, sancısı mı var diye kontrol ediyordum. Bazı geceler farkında olmadan inlediğini duyduğumda içim gidiyordu bir şey olacak diye.

Bebeğimizin hareketleri giderek yavaşlamıştı. Doktor fazla büyüyüp ters döndüğü için hareketlerinin kısıtlandığını ve eskiye nazaran daha az kıpırdamasının normal olduğunu söylemişti ama bu, endişe etmeme engel olmuyordu. Bazı geceler Bahar uyurken elimi karnına koyuyordum ve oğlumla konuşuyordum. Israrla onun tepkisini bekliyordum çünkü onunla konuştuğumu biliyordu. Her ne kadar Bahar uyuyor olsa da o beni duyuyordu ve mutlaka sonunda kıpırdıyordu. İşte o zaman huzurla uyuyordum.

Yüzüne serilen altın sarısı saçlarına uzanarak geriye attım. Yastığıma yaslanarak biraz daha yukarı çıkmış, ondan tarafa dönüp ilgiyle izliyordum onu. Sabahları uyurken onu izlemeyi daha çok seviyordum. Sabah güneşi odamıza vurduğunda en çok onun tenini parlatıyordu. Süt gibi beyazdı teni. Sarı saçları öylesine parlaktı ki bazen saklamak istiyordum. Kaşları, kirpikleri açık kahve tonlarındaydı. Dudakları pembe ve sanki kalemle kuresursuz bir şekilde çizilmiş gibiydi. O kadar zıttı ki bana... Elimi yastığında duran elinin yanına koyduğumda gülmeden edemedim. Kendimi onun yanında siyahi gibi hissediyordum. Onun beyaz teninin yanında benim esmer tenim tam da dediği gibi çikolata rengiydi.

Yanımda böyle bir meleğin yatıyor oluşu ise muhakkak benim şansındı. Bu da yetmez gibi her geçen gün büyüyen karnıyla beraber fazlasıyla kilo almıştı. Bir kadına kilo bu kadar mı yakışır? Hamileliğinden beri en az on iki kilo almıştı ve bu umurumda bile değildi. Bana kalırsa on kilo daha alabilirdi. Her gün ısrarla spor yapıyordu. Bir zamanlar kaslı olan görüntüsünden karnındaki bebeğimiz dışında pek bir şey kaybetmemişti. Bir de büyüyen göğüsleri vardı tabii. Bir gün yatak odasına girdiğimde onu bütün sütyenlerini ortalığa atarken bulmuştum. Ağlayarak hiçbirinin olmadığını söylemişti. Kendimi gülmemek için çok zor tuttuğum anlardan biriydi. Oysa ben bu durumdan oldukça memnundum. Onu teselli etmem zor olmadı. Gerçi işin sonu yatakta bitmişti ama benim istediğim de buydu zaten.

İster istemez bakışlarım bedeninde gezindi. İç çekmeden edemedim. Guzel bir kadındı karım. Ona her baktığımda âşık olmak için bir sebep buluyordum. Tabii bu anlattıklarım sadece fiziksel şeylerdi, birçok kadında olması mümkün şeyler. Tabii her kadında demeyelim de her insan da olamayacak şeyler de vardı onda; mesleğine duyduğu aşk gibi, inadına başını dik tutması gibi, aldığı onca eğitime karşın pes etmeden hayalleri için çabalaması gibi. Gayreti, azmi ve çalışkanlığı hayran kalmasıydı. Güç denilen olgu sadece bedenen olan bir şey olamazdı ki Bahar'ın fiziksel gücünden önce harika bir zekâsı, ayakta kalma çabası vardı. Bu, onu her daim birçok kişiden daha güçlü yapıyordu. Öyle ki benim karşımda da hiçbir zaman eğilmedi, kendi hayallerinden hiçbir zaman ödün vermedi.

Zamanında çok kızdım. Beni dinlemesini istedim. Onu bir kafesin içinde tutarsam zarar gelmez diye düşündüm. Amacım onu hapsedmek değildi, sadece korumaya çalışıyordum. Oysa korumak isterken farkında olmadan baskılamaya çalıştığımı göremedim. Bedelleri ikimiz için de ağır oldu. Ben korkularımda boğuldum o ise benimle yara aldı. Bebeğimizi kaybettiğimizde ortak acılar edindik. Yaralarımızı birlikte sarmak yerine daha büyük acılar ekledik. Ne uzaklaşmayı becerebildik ne de tam olmayı. Evlilik kavramını öğrenmemiz zaman aldı. Tek bir iyi yanımız vardı ki o da birbirimize ölesiye âşık olmaktı.

Şimdi ise büyümüştük. Bedenen değil elbette, ruhen büyüyüp olgunlaşmıştık. Onu çok seviyordum; bir adam bir kadını ne kadar çok sevebilirse o kadar çok seviyordum. Hele bir de karnındaki meleklerle yanımdaydı ya, canımı istese onu da verirdim.

Hissettiğim hareketlilikle karnına uzandım. Elimi usulca karnının üzerine koyduğumda sert bir çıkıntıyı avcumda hissettim. Artık ufaklığın attığı tekmelerde ayağını avcumun içinde hissediyordum. Endişeli bakışlarım hemen Bahar'ın yüzünü bulurken gözleri kapalıydı fakat hissettiği darbenin acısı yüzünde ufak da olsa belirmişti.

Usul usul karnını okşarken gülümsedim. “Yavaş ol oğlum, annenin canı acıyor.” Benim sesimi duyduğu anda söylediklerimin tam tersini yapmak ister gibi daha sert bir tekme daha attı. Bu durum karşısında elimden bir şey gelmezken gözlerini aralayan karım daha fazla oğlumun darbelerine dayanamamıştı. Duru mavileri kara gözlerimi buldu.

“Yağız...”

“Günaydın güzelim.” Alnına küçük buse bırakırken dudakları kıvrıldı.

“Günaydın.” Karnına yeniden bir darbe yemiş olacak ki yüzü buruştu. Bunu hiç dert etmeden elini karnına götürerek okşadı. “Sana da günaydın oğlum.”

Onun hâline hem kıyamayıp hem de gülerken saçlarını sevmeye başladım. “Yine uyandırdı seni.”

“Seni yolcu etmeyi seviyor,” dediğinde ona biraz daha yaklaştım.

“Sen de seviyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Ben seni hiç bırakmak istemiyorum.”

Dudaklarım kıvrıldığında daha fazla beklemeden kapandım dudaklarına. Her seferinde aldığım eşsiz öpücüklerle bir yenisini daha ekleyip geri çekildim. “Gitmek zorundayım.”

Alnına küçük bir öpücük bırakıp yerimden kalktım. Banyoya giderek kısa sürede işlerimi halledip çıktım. Odaya girdiğimde çoktan ayaklanmış, üzerine sabahlığını geçiriyordu. Dolabın kapağını aralayıp aldığım kot pantolonu bacaklarımdan geçirdim. Hemen sonra askıda duran gömleklerimden birini alarak giydim. Altan başlayarak ilk iki düğmeyi iliklemiştim ki Bahar’ın elleri görüş açıma girdi.

Başımı kaldırdığımda gülümseyerek bana eşlik edişi hayranlıkla onu izlememe sebep oluyordu. Ellerimi gömleğimden çekerek onun devam etmesine izin verdim. Aramızdaki kocaman karnına gülümseyerek bakarken iki elimi karnına dayadım. “Bugün ne yapacaksın?”

Son düğmeyi de iliklerken omuz silkti. “Leyla’ya gideceğim. Beraber zaman geçireceğiz.”

Memnuniyetsiz tavırla açık duran dolabın kapağını kapattım. “Ne işin var Bahar?”

Kaşlarını çattığı gibi dik bakışları anında gözlerimi buldu. Ah o bakışları yok muydu? “Ne demek ne işin var? Birlikte plan yaptık.”

Sıkıntılı bir soluk bırakarak kemerimi takmaya başladım. “Tamam çağır Leyla’yı, ne istiyorsanız burada yapın.” Bir iki adımda komodine ulaşarak telefonumu ve cüzdanımı cebime attım. Silahımı yerleştirirken bakışlarım Bahar’a ilişti. Kollarını göğsünde bağlamış, suratı asılmıştı.

“Güzelim,” dediğimde çocuk gibi omuz silkerek arkasını döndü. Kıvrılan dudaklarımla kollarımı karnına doladım. Çenemi boynuna yerleştirerek yanağından öptüm. “Küstük mü?” Başını bana çevirmeden yandan bir bakış attığında gülerek boynundan öptüm. “Kocaya küsülmez.”

Öfkeli bir hâlde bana dönerken huysuz tavrı beni sadece daha çok güldürüyordu. “Bana bu aralar çok karışmaya başladın. Sinirlerimi bozuyorsun yüzbaşı.”

İfademi ciddi tutmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Güzelim... İkiniz de dokuz aylık hamilesiniz. Yarın gününüz doluyor ve iki hamile yalnız başınıza takılacaksınız öyle mi? Birinizin sancısı tutsa diğeriniz ne yapacak? Kesin o da doğurmaya kalkar.” Gülmemek için kendini zorladığı sırada yanağından hızlı bir makas aldım. “Gökhan’ı arayayım, Leyla’yı buraya getirsin. Hem evimizde çalışanımız var, annen var; onlar ilgilenir sizinle. Yalnız başınıza kalmayın.” Masum bakışlarımı üzerine diktiğimde kollarını iki yandan kavradım. “Aklım sende kalır Bahar’ım, ne olur gönül koyma bana.”

Bakışları hemen yumuşarken yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. “Haklısın, sen ara Gökhan’ı Leyla gelsin.”

Memnun bir tavırla alnından öptüm. “İşte benim karım.” Geri çekilerek telefonumu aldım. “Gökhan çıkmadan arayayım.”

Gökhan’ı arayıp durumu haberdar ettikten son beraber aşağı indik. Kahvaltı yapmak istememiştim. Ben genelde Bahar için kahvaltı hazırlayıp ona eşlik ediyordum. Onun karnı doyunca benim de doyuyordu sanki. Aslında ben, o yemek yerken eşlik etmeyi seviyordum.

Kapıdan çıkacağım zaman Gökhan’ın arabası bahçeye girdi. Gökhan önce kendi inip diğer tarafa geçerek karısının inmesine yardım etti. Bir de yanında çanta indirdi. Bu aralar doğum çantalarımız meşhurdu. Bize doğru yaklaştıkları esnada başımı arkaya doğru çevirdim. Bahar’ın gecelikli ve üzerindeki karnını kapatamayan sabahlığıyla ona doğru döndüm. Bir adım ileriye atarak onun geriye gitmesini sağladığımda alnından öptüm. “İçeride dur güzelim.”

Ne yapmaya çalıştığımı anlayıp gözlerini devirse de buna pek aldırış etmedim. Gökhan ve Leyla bize yaklaştığında gülümsedim. “Hoş geldin Leyla.”

Karnını tutarak paytak paytak yürürken tam kapının önünde durdu. "Hoş bulduk Yağız."

Gökhan'ın bana uzattığı çantayı kavrayıp içeriye bıraktığımda tekrar ıklıye döndüm. Gökhan, karısı için biraz eğilerek yanağını çevirdiğinde Leyla küçük bir öpücük bıraktı. Gökhan geriye çekilmeden Leyla'yı sar-malayıp başından öptü. "Ben gelmeden bir yere gitme."

Leyla uslu uslu başını sallayıp içeri girdiğinde ikimiz de kapanan ka-pıya baktık bir süre. Bakışlarımız birleştiğinde ise yüzümüzde tedirginlikle beraber mutlu bir tebessüm vardı. İkisi de sağlıklı doğum yapana kadar bu tedirginlik bizde devam edecekti.

Karargâha geldiğimizde ister istemez Bahar'ın yokluğunu çekiyor-dum. Giyinme odasından çıkınca onu arıyordu gözlerim. O çıkmadan önce hızlıca üzerimi değiştirir, her seferinde ondan önce çıkarak kapısının önünde beklerdim. Beni gördüğü anda bazen şaşırır, bazen tebessüm eder, küs ya da kızgın olduğu zamanlarda da suratını asardı. Ben ise her seferin-de onu gördüğüm için mutlu olurdum. Fırsat bulduğumda kaçamak ya-parak odaya girer ve onu öperdim. Eğer aklımdaki tüm kötü düşünceleri atmak istiyorsam onu öpmek en güzel çözümdü çünkü öptüğüm andan itibaren o pembe dudaklardan başka bir şey düşünemiyordum. Özellikle de operasyona çıkmadan önce onu öpmek uğurum gibiydi.

Şimdi ise onsuz odaya çıkıyordum. Bu da yetmez gibi masası boş du-ruyordu. Ben Bahar'a sadece eşim olarak değil, iş arkadaşı olarak da âşık-tım. Onun etrafımda olması bana huzur veriyordu. Başımı kaldırdığım anda yan masamda onu gördüğüm an içim açılırdı. Meğer farkında olma-dan ne çok alışmışım ona... Şimdi akşamı iple çekiyor, eve gider gitmez sıkıca sarılıp kokusunu içime çekiyordum.

Masada duran bardağıma uzanmış çayımı yudumlarken Talha yerin-den kalkarak önüme bir dosya bıraktı. "Buyurun komutanım." Önümdeki dosyanın kapağını araladığımda kaşlarım havalandı. Talha her ne kadar benden bağımsız gelmiş olsa da kısa sürede ekibin içine girmiş ve hiç ya-bancılık hissettirmemişti. Gerçi ben yokken gelmişti ama yine de uzun zamandır onu tanıyor gibiydim. Bahar'ın da dediği gibi dürüst ve işini özenle yapan birine benziyordu. Ne zaman ona bir görev versem hiç vakit kaybetmiyor, en iyi şekilde yerine getiriyordu; tıpkı şimdiki gibi.

“Tamam koçum.” Yerine geçmeyerek başımda beklemeye devam ettiği sırada, “Bir durum mu var üsteğmenim?” diye sordum.

Düşünceli, biraz da çekingen hâlde, “Komutanım...” dedikten sonra küçük bir nefes verdi. “Yarın izin kullansam olur mu?”

Ciddi duruşumdan taviz vermeden sabit bakışlarımı üzerinden ayırmadım. “Hayırdır, bir sorun mu var?”

“Yok komutanım.” Stres yapmıştı bir an. “Bir arkadaşla buluşacağız da.”

Toy delikanlılar gibi karşımda eğilip bükülürken Gökhan’la göz göze geldik. Dudakları kıvrılmış bizi izliyordu. Sırf takılmak adına elindeki kalemle Talha’ya fırlattı. “Kim olduğunu da söylesene lan.”

Talha omzuna çarpıp yere düşen kalemle Gökhan’a ters bir bakış attı. “Sırası mı üsteğmenim?”

Merakla kaşlarım havalanırken kadın olduğunu anlamam zor olmadı. “Tanıdık galiba.”

Talha, “Yok komutanım,” dediğinde Gökhan kıs kıs gülerken sert bir nefes bıraktım. Detaylara inme niyetinde değildim. Talha söylemek isterse bize zaten bunu söylerdi. “İyi bakalım, yarın izinlisin. Ben konuşurum albayımla.”

Yüzü gülerken, “Sağ olun komutanım,” diyerek yerine geçti.

İster istemez yüzümde bir tebessüm oluşurken masada duran telefonum çalmaya başladı. Ekranı baktığımda *Sarıpapatya* yazısını görür görmez yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. Hemen açıp kulağıma götürdüm.

“Güzelim.”

Karşı taraftan hemen ses gelmezken birkaç hışırtı oldu. “Yağız!”

Duyduğum telaşlı ses olduğum yerde toparlanmamı sağlarken gülümsemem de solmuştu. “Ne oluyor Bahar?” Benim tedirgin sesim odadakilerin de dikkatini çekerken Gökhan ayaklandı.

“Leyla...” dedi Bahar. Gökhan’la göz göze geldiğimizde, “Ne olmuş Leyla’ya?” diye sordum.

Tekrar birkaç anlam veremediğim ses ve İnci annenin arkadan gelen sesinin ardından küçük bir hışırtı oluştu. “Doğumu başladı, hastaneye gidiyoruz!”

“Hangisine?” dediğimde öğrenir öğrenmez, “Geliyoruz,” diyerek telefonu kapattım.

Ayağa kalktığımda Gökhan çoktan karşıma dikilmişti bile ve ne olduğunu anlamakta gecikmedi. “Doğumu mu başlamış?”

Silahımı ve telefonumu üzerime yerleştirirken başımı eğdim. “Aynen. Sen arabaya git, ben Cihangir Albay’a haber verip geliyorum.”

Babama haber verip üzerimizi bile değiştirmeden aceleyle karargah’tan çıktık. Kısa sürede hastaneye geldik. Doğumhanenin olduğu kata geldiğimizde en az Gökhan kadar ben de heyecanlıydım çünkü aynı duyguları ben de yaşıyacaktım. Koridora girdiğimiz anda doğumhanenin girişindeki sandalyelerde oturan Bahar ve İnci anneyi gördüm. Bizi gördükleri anda İnci anne çabucak ayağa kalkarken Bahar için bu durum kolay olmuyordu. Hemen ona yetişerek kalkmasına yardımcı oldum.

“Bahar, Leyla iyi mi?” Gökhan’ın telaşlı sorusuyla sarılarak benden destek alan karım gülümsedi.

“İyi, merak etme. Evde otururken aniden sancısı tuttu. Gelir gelmez de doğumhaneye aldılar.”

Gökhan sıkıntılı bir hâlde elini saçlarından geçirerek arkasını döndüğünde Bahar’ın başına küçük bir öpücük bıraktım. “Yalnız mı geldiniz?”

Başını kaldırarak dudaklarını büzdü. “Annem getirdi. Kimse yok ki başka.”

Bir an sonra suratı buruşmaya başladığında karnını tuttu. Dişlerini sıktığı, o an bile anlaşıyordu. “Bahar, iyi misin?”

İnci anne telaşla koluna girerken dikkatle sandalyeye oturttuk. “Bahar, doktora haber versek iyi olur kızım. Senin de sancıların başladı galiba.”

İnci annenin söyledikleri beni garip bir korkuya düşürürken önünde diz çöktüm. “Bahar’ım, çok mu sancın var? Doktoru çağırayım mı?”

Gözlerinin içine bakarak cevabını beklerken elini beline götürdü. “Ah!” Dudaklarından dökülen inlemeyle arkasına yaslandı. İçimdeki heyecan ve korkuyla kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlarken Bahar’ın elbisesindeki ıslaklık dikkatimi çekti. Başımı yere düşürdüğümde onun bacaklarından sızan su yere yayılarak botlarıma doğru geliyordu. Panikle başımı kaldırdığımda göz göze geldik. “Bahar...”

Uyuşan bedenimle o kadar güçsüz çıkmıştı ki sesim, ben bile kendime hayret ettim. Sık solukları arasında gözleri buğulanmış hâlde, "Suyum geldi," diyebildi sadece.

İnci anne hemen yanımdan kalkarak doğumhanenin kapısını çaldığı esnada Bahar'ın elini tuttum. "Sakin ol güzelim."

Yanağına bir damla yaş süzüldü. "Korkuyorum," dedi dişleri arasından. Tekrar suratı buruştuğunda bir sancı daha yoklamış olmalıydı. Hemen elini kavrayıp dudaklarıma götürdüm. "Korkma güzelim, ben burada olacağım. Çıkana kadar bekleyeceğim seni. İkiniz de sağ salim bana geleceksiniz."

Doğumhanenin kapısı açıldı. Dışarıya çıkan ebeye İnci anne durumu anlatırken Gökhan'ı yanımda hissettim. Başımı kaldırdığımda Bahar'a tebessümle bakıyordu. "Sen halledersin komutanım. Kaç kişinin leşini dağlara sermiş insansın. Bir doğum seni ne kadar zorlayabilir ki?"

Bahar acısının arasında gülümserken bir yandan da cevap vermek için çabalıyordu. "Karı benden daha güçlü." Sert bir soluk bıraktı. "Gülerek girdi bu kapıdan ama ben ağlayacağım sanırım."

Yanıma gelen hasta bakıcı ve ebeyle ayağa kalktım. Hasta bakıcının getirdiği tekerlekli sandalyeye Bahar'ın oturması için yardım ettim. Gitmeden önce yardım bekler gibi bana baktığında eğilerek başından öptüm. "Sen çok güçlü bir kadınsın Güneş ve ben hep senin yanımdayım." Kendimi geri çekerek gülümsedim. "Oraya gir ve en güzel atışını yap asker."

Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken elini alına götürdü. "Emredersiniz komutanım."

Herkes gülerek bizi izlerken saçlarını okşadım. Ben de endişeliydim ama onun motivasyonunu yüksek tutmaya çalışıyordum. "Aferin güzelime."

Hemen ardından annesiyle sarıldılar. İnci anne yine ağlamaya başlamıştı. Bahar'ı doğumhaneye alarak kapıyı kapattıklarında İnci anneye destek olmak adına koluna girdim. "Anne, ağlama lütfen."

Hemen yanaklarını kurulayarak burnunu çektiğinde mavi gözleri buğuluydu. Bahar, annesine çok benziyordu. Her ne kadar huyları babasına ait olsa da dış görünüşü ve güzelliği annesine aitti. Tıpkı onlar gibi bir

kızım olmasını istesem de Rabb'im bize erkek evlat nasip etmişti. Şimdi ise oğlumun kime benzeyeceğini asla kestiremiyordum. Her ne kadar Bahar'ın genlerinin baskın olduğunu düşünsem de ihtimalden ibaretti.

"Ay hemen Cihangir'i aramam lazım." İnci anne bir anda telaşa bürünürken gözleri kocaman açıldı. "Fatma Hanım'ı da ara oğlum." Tam onaylayacağım anda izin vermedi. "Ay neyse ben ararım." Ellerini bir anda yanaklarına götürdü. "Kızların odalarını hazırlamak lazım." Gökhan'la bana bakıp gülümsedi. "İki bebek birden geliyor." Kollarımıza vurdu pat pat diye. "Ne şanslı çocuklarsınız, eşlerinizin kıymetini bilin." Sanki söylediğinde eksiklik hissetmiş gibi bakışlarımız kesişti. Mavi gözleri tekrar buğulanırken iç çekti. "Hayırlısı ile evlatlarınızı kucağınıza alın."

Son cümlesini özellikle bana bakarak söylemişti. Hepimizin içinde aynı acı ve aynı korku vardı. "İnşallah," diyebilirdim sadece. Karma ve çocuğuma bir şey olursa enkazdan fazlası olmazdım çünkü.

Gökhan minnetle bakıyordu İnci anneye. "Sağ olun İnci Hanım. Siz de olmasanız..."

İnci anne gülümseyerek Gökhan'ın kolunu sıvazladı. "Ne demek oğlum, Leyla da bizim kızımız. Sen de ailelerinize haber ver. Gerisini ben hallederim."

İnci anne bütün planlamalarını işleme koymak için ortadan kaybolurken Gökhan'la ellerimiz belimizde doğumhanenin kapısına bakakaldık. Şu durumda elimizden gelen hiçbir şey kalmamıştı. Mecburen bekleyecektik ve işin en zor kısmı burasıydı.

Başımı çevirip Gökhan'a baktığımda o da bana döndü. İkimizin de dudaklarına buruk bir tebessüm yerleşirken elini bana doğru uzattı. "Kardeşim." Gülerek elini sıkı sıkı tutarken onu kendime çekerek sarıldım. "Kardeşim."

Bu adam, şaka maka derken bana kardeşten öte olmuştu. Öyle ki çocuklarımız bile aynı zamanda dünyaya geliyordu.

Zaman su gibi akıp geçerken aradan dört saat geçmişti ve hâlâ içeriden ses gelmiyordu. Bir yere oturamadığımdan duvara yaslanmış, kollarımı göğsümde bağlamış bekliyordum. Babam da mesai bitince hastaneye gelmişti. Karısıyla sandalyeye oturmuş el ele bekliyorlardı. İnci anne, arada arayıp soranlara bilgi veriyordu. Ekip de gelmek istemişti ama ben

acele etmemelerini istemiştim. Nasıl olsa şu an sadece bekliyorduk ve boş yere kalabalık etmeye gerek yoktu.

Gökhan'ın ailesiyle benim ailem de yoldalardı. Gökhan'ın ailesinin gelmesi geç saate kalacaktı muhtemelen ama benim ailem en geç iki saate burada olurdu. Aykut sağ olsun fazlasıyla hevesli olmuştu onları almaya. Açıkçası benim de işime gelmişti çünkü karım bu kapıdan çıkana kadar hiçbir yere adım atmayacaktım.

Dalğın bir hâlde defalarca yerdeki fayansları incelerken her seferinde karşı duvara kadar kaç adet olduğunu sayıyor, ardından sanki hiç saymamışım gibi başa sarıyordum. Arada yerde yazan yazıları ilk defa okuyormuşçasına yeniden okuyor, hemen sonra duvara sabitlenmiş sayılardan oluşan cihaza bakarak doğumhanenin kapısını açacak şifreyi tahmin etmeye çalışıyordum.

Bazı tuşlar biraz daha silikti. Tahmin etmek zor değildi ama sıralama önemliydi. Sıfırdan dokuza kadar sayılardan sadece dört tanesinin silik olduğunu bildiğimize göre dörtlü kombinasyon oluşturursak kapıyı kırmak en mantıklısıydı. Aslında bana kalırsa biraz zorlamayla açılırdı. Karım olur da bana seslenirse ya da yardım isterse hemen girebilmem gerekirdi ama böyle beklemek çekilir şey değildi.

Bu da yetmez gibi kafamı farklı şeylerle meşgul etmek adına koridoru uzunlmasına kaç adımda gidip geleceğimi ve bu durumun kaç saniye süreceğini, kapının açılma olasılığında kaç saniye içinde geri dönebileceğimi hesapladığım sırada bir anda doğumhanenin kapısı açıldı. Ani bir hareketle başımı kaldırdım. Tekerlekli sandalyede duran Leyla ve kucağındaki kızıyla duraksamak zorunda kaldım. Gökhan hızlı adımlarla karısına doğru giderken başımı kaldırıp Leyla'nın arkasına baktım. Görünürde kimse yoktu.

Gökhan karısını öpüp bebeğine baktığında yüzünde daha önce hiç görmediğim bir tebessüm oluştu. Yüz hatları aynı anda yumuşarken kızına ilk bakışları o kadar güzeldi ki bunu yaşamak için deliriyordum. Leyla'nın kucağından kızını aldığı anda onlara yaklaştım. İnci anne Leyla ile ilgilenirken Gökhan'ın yanına yaklaşıp ufaklığın yüzüne baktım. Gökhan'ın kucağında kaybolan ufaklık daha gözlerini bile açamıyordu. Minicik dudağı ve varla yok arası burnuyla yüzüm gülerken Gökhan'ın sırtına elimi koydum.

Başını çevirip bana baktığında ikimiz de sırtıyorduk. “Hayırlı olsun,” dediğimde Gökhan aynı temenniyle gözlerini kapatıp açtı. “Darısı başına kardeşim.”

O an yeniden aklıma karım düştü. Hemen ebenin önüne geçtim. “Bahar... Karım çıkmadı hâlâ.”

Ebe küçük bir tebessüm sundu. “Bahar Hanım henüz doğum yapmadı.”

Tam gidecekleri sırada bakışlarım Leyla’ya düştü. Zaten yorgun görünen kadına karımı sormak istiyordum ama onu daha fazla tutmak istemedim. “Geçmiş olsun.” Mırıldanır gibi çıkmıştı sesim.

Leyla gülerek başını yana yatırdı. “Merak etme, Bahar iyi. Sadece daha zamanı gelmediği için bekletiyorlar.”

Başımı sallayarak geri çekildiğimde yanımdan geçip gittiler. Leyla’yı odasına alacaklardı. İnci anne de onlara eşlik etti. Cihangir Albay’ımla yalnız kaldığımızda bakışlarımız kesişti. Bana oturduğu sandalyenin yanındaki boş yeri göstererek hafif hafif vurduğunda yanına ilerledim. Sandalyeye oturduğumda sıkıntılı bir soluk bıraktım.

Omzumdan tutarak sıkıldığında beni teselli etmek ister gibiydi. “Sabırlı ol oğlum.”

Başımı ona çevirdiğimde gülümsedim. “Sendeki tecrübe bizde yok be baba.”

Yüzünde beliren buruk tebessümle benim gibi öne doğru eğildi. “Ben İnci’yi hiç hastane kapısında beklemedim.” Şaşkınlıkla ona baktığımda anlatmaya başladı. “İnci, Bahar’a hamileyken doğumuna yakın vuruldum ve ameliyata alındım. İnci benim yüzümden erken doğum yaptı. Ameliyattan çıkıp gözlerimi araladığımda yanımda karım ve bebeğim vardı.” Yüzüm, kalbimde hissettiğim acıyla buruşurken bitmemiş gibi devam etti. “Alparslan’a hamileyken doğum sancıları tuttuğunda gizli görevdeydim, gidemedim yanına. Görevden geldiğimde hastaneden eve geçmişti.” Yüzünde mağrur olduğu kadar buruk bir tebessüm belirdi. “Nasipte kızımın doğumunu hastanede beklemek varmış.”

Cevap veremedim. Konuşacak pek bir şey yoktu. Ne anlatsam ne söylesem anlamsız kalacaktı. Yanımdaki *baba* dediğim adam ben ne yaşasam,

neyi dert etsem benden daha önce yaşamış oluyordu. Hepimizin yolu bir-
di. Tek fark: kimimiz önden giderken kimimiz arkadan geliyordu...

Aradan geçen bir saatin ardından İnci anne de gelmiş bize eşlik edi-
yordu. Leyla'yı odaya yerleştirdiklerini, kocası ve bebeğiyle zaman geçir-
meleri için yalnız bıraktığını söylemişti. Boş boş yeri izlerken doğumha-
nenin kapısı açıldı. Ani bir hareketle başımı kaldırdım. Bahar'ı tekerlekli
sandalyeyle karşımda gördüğüm an yerimden fırladım.

Önünde durup diz çöktüğümde yorgun görünüyordu. Gözleri dolu
doluydu. Yine yüzündeki buruk bir tebessümle bana bakıyordu. Kucağın-
daki miniği bir eliyle sıkıca sarmış, diğer eli de onun üzerindeydi. "Yağız..."
dedi fısıldar gibi.

Hemen yanağına dokunup usulca okşadım. "Söyle canımın içi."

Bebeğimizin yüzünü bana doğru gösterdiğinde gülümsedi. "Senin
kopyanı doğurdum. O da çikolata renginde."

Kundağa sarılı ufaklığa dikkatle baktım. Minicikti. Gözleri kapalı ha-
reketsiz yatıyordu. Minik sesler geliyordu sadece. Esmer teni, siyah saçla-
rı, siyah kaşlarıyla gerçekten de benim kopyam gibiydi. Gözlerim buğu-
landığında içimi altüst eden tüm duygulara inat omuzlarım sarsıla sarsıla
gülmeye başladım. Olur da bebeğim korkar diye dudaklarımı birbirine
bastırırken sesim çıkmadı belki ama içimde fırtınalar kopuyordu. Gözüm-
den akan bir damla yaş yanağıma doğru süzülürken Bahar, bebeğimizin
üzerindeki elini kaldırıp yanağımı sildi.

Elini tutarak dudaklarıma bastırdım. Saçlarına uzanıp şefkatle okşa-
dım. "Yetenekli olduğunu biliyordum. Yediğin çikolatalar boşa olamazdı."
Güldüğünde ayağa kalkarak şakağına küçük bir öpücük kondurdum. "He-
men odaya geçelim." Bahar'ın tekerlekli sandalyesini iten hasta bakıcıya
yönelerek onun elinden aldım. İnci anne ve Cihangir baba da torunlarına
bakıp kızlarını öptüler.

Birlikte geçtik odaya. İnci anne mükemmel bir oda hazırlatmıştı. Her
yerde mavi süsler, balonlar ve daha fazlası vardı. Yatağın yanına geldiği-
mizde Bahar, oğlumuzu bana doğru uzattığında öylece kalakaldım. Ee...
Şimdi ne yapacaktık?

Yüzümü kaplayan tedirginlikle yutkunurken kuruyan dudaklarımı
ıslattım. "Bahar... Ben..." Oğlumu nasıl alacağımı bilemezken başımı kal-

dırıp bizi izleyen anne ve babama baktım. İnci anneden yardım dilenir gibiydim. “Anne...”

İnci anne hareketlendiğinde Bahar başını iki yana salladı. Bu hareketi İnci anneyi durdururken kucağındaki oğlumuzu biraz daha yukarı kaldırdı. “Al hadi babası.”

Ellerimin titrediğini hissettiğimde yumruk yaparak gizlemeye çalıştım. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu yok edip oğluma uzandım. Biraz panik biraz da korkuyla kucağıma aldığımda kendime doğru yaklaştırdım. Göğsüme yasladığımda zaman durdu sanki. İlgiyle onu izlemeye başladım. Soluklarımı sakinleştirmek için çabalarken yüzündeki masumiyetle yüreğim huzurla dolmuştu. Nasıl güzel görünüyordu... Minicikti. Pamuk gibiydi yanakları. Arada dudaklarını aralıyor, esner gibi hareketler yapıp içeride gizlenen minicik dilini bana gösteriyordu. Göz kapakları hafif hafif kıpırdanıyordu ama aralamamıştı. Tüy kadar hafifti. Öyle ki kucağımda var mı yok mu belli değildi.

Yüzümde şefkatli bir gülümseme oluştu. İşaret parmağımın tersini yanağına değdirdim. “Hoş geldin oğlum.” Kelimeler dudaklarımdan fısıltı gibi çıkmıştı. Dudaklarımı yakıp da çıkmıştı sanki. Ne çok istemiştim, ne çok beklemiştim onu. Biraz daha ona doğru eğilip kokusunu içime çektiğimde gözlerim kapandı. Bu... Çok başka bir kokuydu. Daha önce almadığım bir koku. Biraz daha eğilerek şakağına dudaklarımı değdirdim. Sadece değdirdim çünkü öpmeye kıyamadım. Bana bu da yeterdi. “Ailemize huzur getirdin Mehmet Alp.”

Evet, bebeğimizin adını Mehmet Alp koymuştuk. Daha doğrusu Bahar koymuştu. Mehmet, babamın adıydı ve Alp de Alper’in kısaltmasıydı. Bahar’a bunu yapmasma gerek olmadığını söylemiştim ama o ısrarla koymak istemişti ve beni bir kez daha kendine hayran bırakmıştı.

Elleri kıpırdanmaya başladığında başımı geri çektim. Ne olduysa yüzü buruştu bir anda. Minicik dudakları büzüldüğünde ortama ince bir ses yayıldı. Hayretle Bahar’a baktım. “Ağlıyor mu şimdi?”

O da durumdan alakasız dudağını bükerek omuz silktiğinde ortama daha şiddetli bir ses daha yayıldı. Panikle, “Bir şey oldu,” dedim. İnci anneye doğru bir adım attım. “Canını mı acıttım?”

İnci anne gülümseyerek oğlumu alırken kolunda sallamaya başladı. “Yok oğlum acıkmıştır o. Annesini istiyordur belki.”

Hemen hâlâ tekerlekli sandalyede duran Bahar’a yöneldim. “Tamam... Ben halledeceğim şimdi.” Dikkatle Bahar’ı tekerlekli sandalyeden kucağıma alıp yatağına yerleştirdim. O, üzerindeki ameliyat elbisesini düzeltirken üzerine pikeyi örttüm. Başımı kaldırıp oğluma baktığımda dedesinin kucağında geziyordu. İkisi de küçük beyi sevmekle meşguldü. O sırada onlara izin vermek adına karıma döndüm. Alnına küçük bir öpücük bırakıp elini tuttum. “İyi misin güzelim?”

Yüzündeki sıcacık gülümsemeyle gözlerini kapatıp açtı. “Yorgunum biraz.”

İç çekerek yanağını kavradım. Çok uzun sürmüştü doğumu. Tam dudaklarımı aralamıştım ki kapı açıldı. İçeriye giren ebe üzerimizde kısa bir süre göz gezdirdi. “Beyleri dışarı alalım. Anne, bebeği emzirsin.”

Aslında çıkmak istemiyordum ama babamı yalnız bırakmamak adına ve Bahar’ın da rahat olması için mecburen alnına bir öpücük daha bırakıp çıktım odadan. Belli ki karımla kavuşmam biraz daha zaman alacaktı.

Kısa süre sonra odaya tekrar girdiğimizde oğlum uykuya dalmıştı. Bahar üzerini değiştirmiş, şimdi başındaki mavi kurdeleyle tam da yeni doğum yapan süslü anneler gibiydi. İnci anne kızıyla ilgilenirken ben de babamla beraber oğluma bakıyordum. Cihangir Albay torununun ayaklarım severken diğer eliyle de ufak ufak sırtımı sıvazlıyordu.

“Hayırlı olsun oğlum,” dedi babacan sesiyle. “Allah evladınızla size güzel günler gösterecek.”

“Âmin,” dedim mırıldanır gibi. Başımı kaldırarak yüzüne minnetle baktım. “Sağ ol baba, üzerimizden hiç elini çekmedin. Babamı belki erken kaybettim ama sen de her daim babalık yaptın bize.”

Yüzündeki koca bir tebessümle omzumu sıktı. “Anneler, babalar evlatları için vardır oğlum. Biz de çok çektik,” derken hayıflanır gibiydi. “Sizden torun almak kolay olmadı.”

İnci anne küçük bir kahkaha attı. “Ay... En çok ben istedim ama şükür verdi Rabb’im.” Kızının başına küçük bir öpücük bıraktı. “Benim güzel kızım harika bir anne olacak.”

Babam bu sefer benim tarafımı tuttu. “Benim oğlum herkesten iyi baba olacak.”

Bana gururla bakan adamın karşısında ister istemez başım dik bir hâlde tebessüm ettim. Tıpkı evladının ölüm haberini aldığı anda kalp krizi geçirerek vefat eden kendi babam gibi, tıpkı hayatımı değiştiren ve bana kızını vererek hem komutanım hem de babam olan Cihangir Albay gibi iyi bir baba olacaktım.

Bahar’dan...

Bütün gecenin yorgunluğuyla gözlerimi açmak istemezken yüzüme vuran ışığa ve kulağıma çalınan seslere ister istemez kayıtsız kalamıyordum.

Rüyamda doğum yaptığımı hatırlıyordum ama gerçek mi değil mi emin olamıyordum. Elimi usulca karnıma götürdüğümde hissettiğim yoklukla gerçekten de doğum yaptığımı anladım. O sırada kulağıma küçük bir bebek sesi geldiğinde göğsümde küçük bir sızı hissettim. Garip bir histi ama yine de şikâyetçi değildim.

Tam gözlerimi araladığım anda Gökhan’ın sesi geldi. “Oğlum, benim kızım çok güzel lan.”

Yatağın biraz ilerisindeki koltukta, kucaklarındaki bebeklerle karşı karşıya oturan adamları gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Sen bir de benim oğluma bak. Babasına çekmiş koçum.”

Hâlâ hastane odasında olduğumuzu hatırlarken duyduğum küçük kırtılarla başımı yana çevirdim. Yanımdaki sandalyede oturan Leyla, üzerindeki sabahlıkla bizimkileri telefona kaydediyordu. Benim uyandığımı görünce gülererek göz kırptı. Anlaşılan ziyarete gelmişlerdi. Zaten hemen bizim yan odamızda kalıyorlardı.

“Ulan, Bahar Komutan’ıma çekmek varken sana çekilir mi?”

Yağız başını kaldırır kaldırmaz kaşlarını çatı. “Neyim var lan benim? Babasına bak oğlunu al.” Gökhan küçük bir kahkaha atarken Yağız ayağına tekme attı. “Çocukları korkutacaksın oğlum.”

Belli ki artık benim uyanmam sorun değildi. Gökhan da bu durumu oldukça ciddiye alarak sesini hemen düşürürken başını kızına eğdi. “Gölce, güzel kızım, korkma sakın babandan.”

Gökhan ve Leyla kızlarının adını Gölce koymuştu. Daha doğrusu bu ismi Gökhan istemişti. Farsça bir isimdi Gölce. Gül gibi demekti. Kâkülünün güllere olan sevgisinden böyle bir karar vermişti sanırım. Ne zaman Leyla’yı kızdırsa, üzse ya da mutlu etmek istese ona gül alırdı. Leyla zaten tav olmaya hazırdı.

Dayanamamış olacak ki, “Şunları görüyor musun?” dedi Leyla. “Çocuk gibiler.”

Leyla’yı başımla onaylayıp gülerken Yağız uyandığını görünce hemen ayaklandı. “Güzelim, ne zaman uyandın sen?”

Onun dünden kalma üzerindeki üniforması ve kucağındaki minicik oğlumuzu avutma çabasıyla ufak ufak sallanışına kayıtsız kalamayarak gülerken, “Biraz önce,” dedim yorgun sesimle. “Sohbete o kadar dalmışsınız ki fark etmediniz.”

Yanıma geldiğinde oğlumuzu bir eliyle tutarak diğer elini alnıma koydu. Beni kısa bir süre kontrol ettikten sonra başımdan öptü. “İyisin değil mi? Ağrın var mı?”

Olumsuz anlamda başımı iki yana sallarken kollarımı uzattım. “Oğlumu özledim.”

Bana uzattığında kısa sürede, sanki gece kaç kez uyanmamışım gibi oğluma sıkıca sarılırken kokusunu içime çekip onu göğsüme bastırdım. Kollarım arasında kıpırdanışını izlerken dayanamayıp yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Hemen yanıma oturan kocam tebessümle bizi izliyordu.

Alnıma küçük bir öpücük bıraktı. Aşkla birbirimizin gözlerine bakarken aramızda ufak bir ses duyuldu. İkimiz de başımızı eğdiğimizde Mehmet Alp dünden beri sıkça sergilediği tavırları sergiliyordu yine. Başını sağa sola çevirerek aranırken eldiven takılı ellerini yumruk yapmış ağzına

götürmeye çalışıyordu. Zar zor araladığı gözleri gri ve mavi karışımıydı. Netleşmesi için zamana ihtiyaç var gibi görünüyordu. Kocamın minyatürü gibi duran ufaklıkla gülümserken daha gürültülü bir ses çıkardığında yanağına dokundum.

“Acıktın mı oğlum?”

Yağız bu durum karşısında şaşkıındı. “Doymasıyla acıkması arasında aralık yok ki.”

İster istemez onun söylemine gülerken Leyla biraz zorlanarak oturduğu yerden kalktı. “Biz de odaya geçelim. Doktorlar kontrole gelmeden ben de Gülce’yi emzireyim.”

Onların odadan çıkmasıyla oğlumla kısa bir süre çaba harcayarak göğsümü emmesini sağladığımda sessiz bir soluk verdim. Yağız verdiğim savaşın oldukça farkındayken saçlarım rahatsız etmesin diye omzumdan geri atıyordu. Mehmet Alp’in yanağını usulca okşayıp devamında iki parmağını göğsümün üzerinde gezdirdiğinde dudakları kıvrıldı.

“Çok güzelsiniz Bahar. Bu muazzam bir şey.”

Ona hak vererek iç çektim. “Mucize gibi.” Sessizliğe bürünmüş hâlde oğlumuzu izlediğimiz sırada geç de olsa eksikliği fark ettim. “Annen nerede Yağız?”

Dün akşam Fatma anne ve Sude gelmişti. Her ne kadar annemler kabul etmek istemese de Fatma anne onların eve gitmesinin daha doğru olacağını söyleyerek yanımızda kendisi kalmıştı. Gökhan’ın annesi de daha geç bir saatte gelmiş ve onu da Gökhan karşılamıştı.

“Semra teyzeyle hava alsınlar diye dışarı gönderdik. Hem mescide falan uğrayacaklardı.”

Anlayışla başımı sallarken kısa sürede oğlumu emzirdim. Onu düz bir şekilde göğsüme yatırarak sırtını sıvazlarken kapı açıldı. İçeriye giren doktor ve ebe, kısa kontrolün ardından giderken hemen arkalarından çocuk doktoru geldi. Onun da kısa süreli kontrolünün ardından çıkış işlemlerimizi yapabileceğimizi söylemişlerdi.

Hastaneden çıkarak eve geldiğimizde Leyla ve Gökhan da kendi evlerine geçmişti. Gelir gelmez annem, akşama misafirlerimiz olacağını söylemişti. Ekip, akşam bize kısa bir ziyaret yapmıştı hastanede ama bugün

hem amcamlar hem Alparslan hem de ekip bizi ziyarete gelecekti. Akşama hazır olmak adına yemek yiyip odama geçmiştim.

Mehmet Alp'i uyutarak beşiğine yatırdığımda Yağız'a emanet ederek duşa girdim. Doğumun bana yaşattığı bütün yorgunluklardan girdiğim duşla kendime gelirken bir yandan da oğlumun uyanma ihtimaline karşı çok oyalanamadım. Üzerime bornozumu giyip banyodan çıktığımda Yağız'ı oğlumun başında buldum. O, benden önce üzerini değiştirip duş almıştı. Yatağa oturmuş kollarını beşiğe yaslayıp çenesini de elleri üzerine koymuş bebeğimizi izliyordu. Benim çıktığımı görünce toparlanırken gülümsedi.

"Sihhatler olsun canım."

Gülümseyerek onlara yaklaşırken minicik nefeslerle uyuyan meleğime baktım. "Uyanmamış."

Kendisini işaret ederken oğlumuz uyanmasın diye sesini alçalttı. "Babası yanında."

Sesli gülüşlerime engel olmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Ego yığını."

Arkamı dönerek hemen dolabıma yöneldim. Biraz ağrım vardı ama vücudum dirençli olduğu için çok zorlamıyordu. Üzerime kıyafetlerimi dikkatle geçirirken eşofmanlarımla yatağa girip biraz uyuma derdindeydim. Misafirler gelene kadar bir iki saat dinlenmek istiyordum. Doğum, insanı yıpratıyordu ve her ne kadar kişiye göre değişiyor olsa da kolay değildi. Başımdaki havluyu çekmiş tam arkamı döneceğim sırada belime sarılan kollarla kıpırdayamadım. Boynuma sokularak dudaklarını bastırduğunda gözlerim kapandı.

"Ağrın var mı güzelim?"

Bugün kaçınıcı kez sormuştu bu soruyu. Sürekli benim durumumu kontrol ediyordu. Ona doğru dönerek yanağına dokundum. "İyiyim, merak etme."

Parmakları ıslak saçlarımda gezerken gülümsedi. "Saçlarını neden kurutmadın?"

Omuz silkmekle yetindim. "Mehmet Alp uyanır diye."

Elimden tutarak beni yatağa oturttu. Merakla onu izlerken banyodan

arakla havlu alıp yanıma geldi. Dudaklarımda engelleyemediğim kıvrımlarla arkama oturdu. Önce dikkatle saçlarımı taradıktan sonra elindeki havluyla usul usul kurularken kendimi tutamadım. “Benimle böyle ilgilenirsen kalbim çok dayanmaz.”

Yüzündeki tebessümle bana doğru eğildi. “Senin kalbini öperim.”

Küçük kıkırtılarımı bastırmak için elimi dudaklarıma bastırdım. “Deli adam.”

Kuruttuğu saçlarım yeterli gelmiş olacak ki beni kendine doğru çekti. “Akılandım artık, baba oldum.”

Ona doğru dönerek kollarımı boynuna doladım. Kara gözlerine ıslıl ıslıl gözlerle bakıyordum. “Senden bir şey istesem olur mu Yağız?” Gözlerini kapatıp açarak onayladığında saçlarımı gösterdim. “Örsen olur mu?”

Alnıma dudaklarını bastırarak geri çekildi. “Sen iste yeter ki.”

Hevesle arkamı döndüğümde parmakları tekrar saçlarımda gezmeye başladı. Kısa sürede örerken çocuksu bir heyecanla ona doğru döndüm. “Güzel oldum mu?”

Ne diyeceğini bilsem de sormaktan alamıyordum kendimi. Çenemi kavrayarak yüzlerimizi yaklaştırdı. “Sen her hâlinle güzelsin Bahar.” Dudığıma küçük bir öpücük bırakıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Hem de beni tekrar tekrar kendine âşık edecek kadar.”

İç çekmeden edemediğimde beni yeniden kendine çekerek dudaklarıma kapandı. Hasret kalan dudaklarımız birbirinden ayrılamadığında kucağına doğru çekti. Ellerim saçlarının arasındayken onu kendime bastırdığım esnada bir cızırtı duyuldu. Bir anda kendimize gelerek geri çekilirken hemen sonra bir ses daha geldi. Aynı anda başımızı beşiğe doğru çevirdik. Oğlumu almak için yerimden kalkarken Yağız homurdanıyordu. “Ah ulan... Öpücüğümüzden de olduk.”

Mehmet Alp’i kucağıma alırken gülmeden edemedim. “Ee yüzbaşım, kendin ettin kendin buldun.”

Yanma oturarak oğlumu doyurmak için hazırlanırken hevesle bize doğru yaklaşıp ufaklığın başından öptü. “Ama var ya ne güzel ettim.” Her türlü kendisiyle övünen kocama kınayan bakışlar atarken yanağımdan

küçük bir makas aldı. “Teşekkür ederim Bahar. Biliyorum, bu senin için büyük bir fedakârlıktı.”

Sesli bir soluk bırakırken kucağımdaki ufaklığa baktım. Anne olmanın hissettirdiği duyguların bu kadar yoğun ve güzel olduğunu geç fark etmiştim. Kederli bakışlarımı kocama çıkarırken buruk bir tebessüm sundum. “Asıl ben sana teşekkür ederim Yağız. Eğer sen olmasaydın bu kadar güzel bir duyguyu tatma imkânı bulamayacaktım. Evet, annelik büyük fedakârlık ama bana verdiği duyguları da başka hiçbir şey veremezdi sanırım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

RUHUMA KARIŞAN GÜNEŞ

Mutluluk küçücük bir çikolatada saklı olabilir mi? Ya da sıcacık bir ailede saklıdır belki. Üç kişilik Pala ailesinin içine gizlenmiş de olabilir. Öyle ya, çekirdek ailemiz üç kişiydi artık.

Tek sorun onsuzluktu...

Bir aydır görevdeydi ve ondan haber alamıyordum. Babam sayesinde iyi olduğunu biliyordum, o kadar. İlk başlarda çok zoruma gitmişti. Yağız'ın uzun görevlere gidişiyile birlikte oğlumla günlerce onu beklemek koyuyordu. Tek avuntum ise babası her gidişinde kendisinin kopyasını benimle bırakıyordu. Her tavrı, her bakışı babasına benzeyen evladım, Küçük Pala olarak evin hâkimiyetini ele almıştı. Neyse ki gözleri mavi olduğu için benden izler de taşıyordu.

Mehmet Alp bugün altı aylık olmuştu...

Onunla zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Evde bir saat dursam kaçacak yer ararken, üzerimde üç gün üniforma olmasa daralırken, silahıma yer bulamıyorum diye elbise giymezken bu aralar evrim geçirmiştim. Oğlumu rahat emzirebilmek için giydiğim kıyafetler, o görmesin diye ortada bırakmadığım silahlarım, oluşturduğumuz oyun alanında her gün onunla oynadığım oyunlar, ona okuduğum hikâyeler, onun için değiştirdiğim beslenme düzeni ve daha niceleri...

Mehmet Alp'le geçirdiğim günlerin sonunda bir şeyi daha iyi anlamıştım: annem mükemmel bir kadındı. Hatta bütün anneler mükemmeldi. Anneme bunun için teşekkür bile etmiştim çünkü o, benim Mehmet Alp için yaptığım ne varsa çok daha fazlasını bana yıllar önce yapmış ve yapmaya devam ediyordu. Elbette ki babalar da kıymetliydi ancak bir bebek tamamıyla anneye muhtaç olduğu süreçte anneler melekten başka bir şey olmazdı.

Her anne aynı zamanda bir eş değil miydi?

Ben de öyleydim. Sabırsızlıkla kocamın gelmesini bekliyordum. Günleri sayıyordum o gidince. Bazı gecelerim uykusuz geçiyordu ama oğlum için buna bile dikkat etmem gerekiyordu. Annem, çalışanımız Arzu abla, Hilal ve Ayşe teyze olmasa tek başıma idare etmek zor olabilirdi ama neyse ki onlar her zaman imdadıma koşuyordu. Ne temizlik ne de yemek derdim oluyordu. Hatta bazen Mehmet Alp'i uyutup ben onlara yardım ediyordum.

Arada Arzu abla oğluma bakıyor, ben de Yağız için istediği bir yemeği yapıp sürpriz yapıyordum. Onu oğlumla kapıda her karşılamamızda yüzünde oluşan gülümsemeler kusursuzdu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Tabii Leyla da bu yolda en büyük yol arkadaşımdı. Şu süreçte beni en iyi anlayan ve benim de en iyi anladığım kişi bile olabilirdi. Sonuçta ortak noktamız çoktu.

Aynı rutinle akşamı ettiğimde Mehmet Alp'e duş aldırıldıktan sonra onu yatağına yatırdım. Karnı tok, altı temiz oğlum duşun da etkisiyle yorgun gözlerini bana dikmiş saçlarımı yakalamak için çabalarken küçücük elini tutarak öptüm. "Uyku vakti yakışıklı."

Sesimi duymuş olmanın verdiği mutlulukla gülümsediğinde küçücük gözleri kısıldı. Minicik yanağında küçük bir gamze belirdi. Başını sağa sola çevirip tekrar bana odaklandığında küçük mırıltılar çıkararak yanağıma uzandı. Yanağıma dokunduğunda gözlerim kapanırken şefkatle dudaklarım kıvrıldı ama bu yanağıma sıkmaya çalışmasıyla son buldu. Elini kavradığımda yine o meşhur hecelerini mırıldandı. "Ba ... ba ... ba ..."

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu ancak biraz buruk, biraz da kırıktı. "Baba daha gelmedi oğlum."

İnat eder gibi tekrar mırıldandı. “Ba ... ba ...”

Aslında *baba* demiyordu. Sadece bildiği sesleri çıkarmaya bayılıyordu ve özellikle de bunları benden duymak onu mutlu ediyordu. Usulca başını okşayıp ışığı kapattım. Küçük gece lambası odaya sarı bir ışık yaydığında artık ilgisini çeken şey ben değil de beşiğindeki asılı duran oyuncaklardı. Onları izlediği sırada usul usul gözleri kapanmaya başladı.

Her gün olduğu gibi yine ilgiyle onu izliyordum. Sanki çok hızlı büyüyordu. Onun ilerleyişine yetişemiyor gibiydim. Bir şeyleri kaçırmamak adına onunla dolu dolu vakit geçiriyor ve eksikliğimi hissettirmemek için elimden geleni yapıyordum.

Uykuya daldığını fark ettiğimde dikkatle üzerini örttüm. Oda zaten çok sıcaktı, bu yüzden üzerine ince bir pike örtmüştüm. Bebek telsizlerinden birini alıp odadan olabildiğince sessiz çıktım. Öyle ki gizli bir operasyonda gibiydim çünkü şu altı aylık sürede öğrendiğim önemli kurallardan bir tanesi de bebeğiniz uyuduğunda çıt çıkarmadan yanından ayrılabilirdi. Nasıl bir hissiyata sahip olduklarını bilemesem de ben kapıdan çıktığım anda daha kapatamadan ya kıpırdanır ya da ağlardı. Bu sebeple titizlikle çıktığım odanın kapısını binbir zahmetle kapattım.

Kendi odama geçtiğimde küçük bir yokluğa düştüm. Çok çabuk özlemiştim onu. Annelik içgüdüsüyle tekrar yanına gitme isteğimi bastırmaya çalışarak yatağa yaklaştım. Elimdeki telsizi komodine bırakıp üzerime geceliğimi geçirdim. Banyodaki işlerimi halledip yatağıma uzandığımda komodinın çekmecesini açtım. İçinden yarım kalan kitabımı ve sevdiğim çikolatalardan birini alıp kapattım. Bu aralar çocuk gelişimine merak sarmıştım. Sıkıcıydı ama aynı zamanda da eğitici geliyordu. Gerçi yazarları tam anlamıyla uygulayabildiğim söylenemezdi ancak elimden geleni yapıyordum. En zorlandığım şey, kesinlikle uyku eğitimleri olmuştu ve uykusuz geçen gecelerim birçok operasyondan daha ağır ve yıpratıcıydı. Neyse ki artık kendi odasında, kendi yatağında mükemmel bir uyku çekiyordu.

Okuduğum kitaptan sıkılarak komodinın üzerine bıraktığımda çikolata paketini de yanına iliştirdim. Gece lambasını kapatarak kendimi yatağa bıraktım. İşte şimdi başka bir özlem sarmıştı içimi. Yatağın boş kısmında elimi gezdirerek iç çektim. “Kim bilir nerelerdesin Yağız.”

İçimi kaplayan kasvetle gözlerimi kapattım. Kocamın nerede olduğunu bilmeden uyumaya çalışmak zordu. Daha doğrusu belki de şu an bir çatışmadaydı, belki de yatacak yeri bile yoktu. Gözlerimi araladığımda yastığına uzandım. Kendime çekerek koklarken yeniden gözlerimi kapattım. Hiç yoktan kokusu hâlâ yastığındaydı.

Yeniden gözlerimi kapatırken ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bir ses duydum. Hışırtı gibi. Anında başımı çevirip telsize baktım çünkü bu ses ondan gelmişti. Ani bir tepkiyle telsize doğru döndüğümde içimi bir ürperti kapladı. Doğru duyumsadığımı ya da tam olarak ne duyduğumu anlamak ister gibi gözlerim pürdikkat telsizde, kulaklarım açık bir hâlde beklerken onun sesi geldi.

“Oğlum...” Elimi göğsüme götürdüğüm an rahatlatan bir soluk verdim. Gelmişti... Yine hayalet gibi belirmişti ama gelmişti. “Babasının bir tanesi. Kocaman olmuşsun, büyümüşsün yine.” Yağız’ın fısıltısı soluklarının hışırtısı ile telsizden yayılırken dudağımda buruk bir tebessüm şekillendi. “Çok özledim seni.”

İçimi mayıştıran mutlulukla onu dinlerken bir yandan da sağ salım gelmiş olmasına şükreliyordum. Sessizlik arttığı an yanıma gelmek üzere olduğunu anladım. İlk anki heyecanla oturuşumu dikleştirdim. Saçımı başımı düzelttim. Birazcık üzerimdeki geceliğin önünü açtım. Yaptıklarımın anında duraksarken gözlerimi kapattım. Tam bir aptaldım. Deli gibi de âşıktım.

Son anda aklıma gelenle yataktan fırlayıp kapının arkasına geçtim. Kapı usulca aralandı. Yağız sessiz sedasız içeri süzüldüğünde üzerine atladım. Beklemediği hareketimle sarsılırken düşmeyeyim diye bacaklarımdan yakaladı. “Bahar!”

Dudağımdan firar eden kıkırtılarla kollarımı boynuna dolayıp biraz daha sırtına tırmandım. Bu şekilde hırsız gibi evimize girmesinin bir bedeli olması gerekiyordu. “Yakalandın yüzbaşı.” Başını yana çevirdiğinde bunu fırsat bilerek yanağından öptüm. “Hoş geldin.”

Bacağımdan ve kolumdan çekip sırtından indirmeden kucağına çektiğinde yüzüme baktı. “Hoş buldum küçük maymun.”

Kara gözlerinin yakıcılığı karanlıkta bile belli olurken alt dudağımyı ısırdım. “Neden geleceğini haber vermedin?”

Bacaklarımı beline sıkıca sarmış tutunurken destek vermek için eliyle kalçalarından tutuyordu. Dudağıma minik bir öpücük bırakıp gülümsedi. "Geç geldik güzelim, eve ne zaman geçeceğimiz belli değildi." Yorgun sesiyle bana açıklama yaptığı sırada dikkatle aynanın önüne oturmamı sağladı. Bana biraz daha yaklaşıp yanağıma kavradığında gözlerimin içine bakıyordu. "Hem karıma sürpriz yapmak istedim." Hasret dolu bakışlarına aynı tonla karşılık verirken dudaklarıma minik, tatlı bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Sensizlik zor be sarıpapatya."

Tam önümde ceplerini boşaltırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Ama ilk önce oğlunun odasına koştun."

Bana kısa bir bakış atarak dudağının kenarını kıvırdı. "Onsuzluk daha da zor."

Her ne kadar kıskanıyormuş gibi tavırlarıma devam etsem de bu durumdan memnundum. "Bu sefer çok uzun sürdü. Herkes iyi mi, yaralanmadınız değil mi?"

Yorgun bir tebessümle üzerindeki gömleği çıkardı. "Merak etme güzelim, kimseye bir şey olmadı."

Anlık gözlerimi kapatarak, "Çok şükür," dedim. Tekrar gözlerimi araladığımda karşımdaki yorgun beden dikkatimi çekti. Karanlıkta bile parlayan esmer teni yine kusursuz görünüyordu. "Duş alacak mısın?" diye sorduğumda sesli bir soluk verdi.

"Alsam iyi olur."

Onu anlayışla karşılarırken, "Al tabii," dedim.

Kısa bir süre kararsız bakışları üzerimde gezinirken bir anda beni kucağına çektiği gibi banyoya yöneldi. "Ama seninle."

Sabah erken saatlerde duyduğum ağlama sesiyle panikle gözlerimi araladım. Yağız da benim gibi başını kaldırmış ne olduğunu anlamaya çalışırken göğsüne bastırarak kalkmasına engel oldum. "Mehmet Alp uyanmıştır. Ben bakarım, sen yat."

Taşıyamadığı başı tekrar yastığa düşerken gözleri kapalı, "Yanıma

gelin,” diye mırıldandı. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp yataktan kalktım. Hiç hâli yoktu ve uykusuzluğuna rağmen bizi istiyordu.

Üzerimdeki geceliğin eteklerini düzelterek odadan çıktım. Mehmet Alp’in odasına girdiğimde onu çoktan uyanmış hâlde beşiğin içinde bulmak şaşırtmadı. Beni görür görmez ağlaması kesilirken yüzü gülmeye başlamıştı. Hemen kollarım arasına alarak sıkıca sarılıp öptüm.

“Günaydın yakışıklı.” Neşeli sesleri odayı kaplamaya başladığında çabucak bezini ve kıyafetlerini değiştirdim. Emzirerek karnını da doyurduğumda kucağıma alıp ayağa kalktım. “Baban bizi bekliyor.”

Yine söylediklerimden anladığı ve tanıdık gelen tek bir kelimeye takılmıştı. “Ba ... ba ...”

Gülerek yanağından öptüm. “Evet oğlum, baba geldi bu sefer.”

Odadan çıktığımızda neşeye yatak odasına girdik ama yatağa yaklaştığımda Yağız’ın uyuyakaldığını gördüm. Aslında bu duruma şaşırmamıştım. Onu rahatsız etmemek adına sabahlığımı ve telefonumu alarak sessizce odadan çıktım.

Oğlumla birlikte salona indiğimizde üzerime sabahlığımı geçirip Arzu ablayı arayarak bugün gelmesine gerek olmadığını söyledim. Yağız evde olduğu zamanlar genelde yalnız takılırdık ve birlikte yapardık her şeyi. Arzu abla için de böyle zamanlar iyi olurdu, kendi ailesiyle zaman geçirirdi. Bu yüzden onun da en sevdiği zamanlar Yağız’ın görevden geldiği zamanlar oluyordu sanırım.

Uykusunu çoktan almış ve fazlasıyla enerjik oğlumla neredeyse bir saat kadar oyun oynadım. Bir yandan da Yağız’a uyuması için zaman tanımak istemiştım. Birlikte mutfığa geçtiğimizde Mehmet Alp’i mama sandalyesine yerleştirdim. Kocama mükemmel bir kahvaltı hazırlamalıydım.

Bir yandan kahvaltı hazırlarken diğer yandan yeni yeni ek gıdaya geçen oğluma, çıkmak için çabalayan dişlerini kaşımaları için elimdekilerden veriyordum. Küçük elleriyle kavradığı şeyleri ağzına götürürken üzerine doğru akan salyaları umurunda bile değildi. Zaten bir süre sonra çoğunu yere atıyordu.

Neredeyse kahvaltayı hazırlamış hâlde haşladığım yumurtaları dilimlerle arkamda duyduğum sesle başımı çevirdim. Altında eşofmanıyla

belden üstü çıplak hâlde gözleri şişen Yağız'ı görünce gülümsedim. "Günaydın."

Bana doğru yaklaşarak boynuma tatlı bir öpücük bıraktı. "Günaydın güzelim."

Beni anında pas geçerek oğluna doğru yürüdü. Mama sandalyesinden çıkararak kucığına aldı. "Gel bakalım aslan parçası."

Hasretle öpüp kokladığı oğlumuzdan ne yazık ki aynı karşılığı bulamadı. Mehmet Alp bir anda büzülen dudaklarına buğulanan gözlerini de eklediğinde babasını iterek ağlamaya başladı. Korkuyla Yağız'ın kucığından bana gelmeye çalışırken hemen uzanarak aldım.

"Mehmet Alp... Unuttun mu babayı?" Yağız'ın da suratı asılırken Mehmet Alp'i ona doğru çevirdim. "Baba, oğlum. Hani sayıklıyordun ya sürekli." Mehmet Alp yüzünü göğsüme saklayarak bakmak istemezken Yağız'ın koluna dokundum. Bu durumun çok fazla canını sıktığını biliyordum. "Bir aydır yoktun canım, normal unutması. Biraz zaman geçsin alışır."

Yağız buruk bir tebessümle başını eğdi. Her seferinde aynı şeyi yaşıyordu ve bu onu üzüyordu. "Hadi siz masaya geçin, geri kalanını ben koyarım."

Birlikte yaptığımız uzun ve keyifli bir kahvaltının ardından salona geçtik. Mehmet Alp kucığımdayken Yağız'ın yanına oturdum. Yağız hemen kolunun altına aldı bizi. Sırf Mehmet Alp'e takılmak için bana doğru yaklaşarak başımdan öptü.

Mehmet Alp, konu ben olduğumda pek paylaşımcı değildi. Küçük yumruğuyla babasını çenesinden iterken Yağız'da pamuk etkisi yaratıyordu. "Oğlum, senden önce ben vardım. Sen nasıl oldun sanıyorsun?" dedi Yağız. Mehmet Alp sanki söyleneni anlıyor gibi sesler çıkarırken bana sokuldu. Yağız, oğlumuzun kolunu hafifçe dürterek ısrar etti. "Benim karım o."

Yağız yanağımdan öpmeye çalıştığında Mehmet Alp ağzındaki emziği küçücük elleriyle avuçlayıp babasına fırlattı. Benim için kapışan iki erkekten hangisinin kazanacağını merakla beklerken Mehmet Alp, geceliğimin önünü çekiştirerek göğsümü açmaya çalışırken ne istediğini anlamıştım. Ona yardımcı olarak göğsümün birini açıp emzirmeye başladım.

Bu aralar kucağıma oturarak emiyordu göğsümü. Büyüdükçe yeni tarzlar öğreniyordu. Yağız abartılı ama yapmacık bir tavırla oğlunu itmeye başladı. “Ulan, onlar da benim!”

“Yağız ya,” diyerek güldüğümde Mehmet Alp, babasının yüksek çıkan sesiyle irkilerek yüzüne baktı. Küçük mavi gözleri ıslı ıslı. Pek takmamış olacak ki yeniden göğsüme yapıştığında Yağız bu sefer elindeki emziği oğlunun yanağına dokundurdu. “Sen bunu em, dokunma karıma.”

Mehmet Alp tekrar geri çekildiğinde tip tip Yağız’a baktı yine. Bu sefer ne yapacağını merakla beklerken emziğini babasının elinden aldı. Kendi emeğini düşündüğüm esnada babasının ağzına sokmasıyla kahkahayı bastım. Yağız öylece ağzındaki emzikle kalakalırken Mehmet Alp arkasını dönerek umursamadan tekrar göğsüme yapışarak emmeye devam etti.

Yağız’ın bozulduğu her hâlden belliyken ağzındaki emziği çıkarıp, “Babasını avutuyor sıpa,” dedi homurdanarak.

Kıkır kıkır gülerken başımı Yağız’ın göğsüne yasladım. “Kimin oğlu işte.”

Kolunu omzuma dolayıp saçlarımdan öptü. Bir yandan da oğluna çıkışlıyordu. “Ben, küçük adamla karımı paylaşıyorum ama o, annesini benimle paylaşmıyor.”

“Merak etme,” dedim kucağımdaki ufaklığın saçlarını severken. “Ben ikinize de yeterim.”

Bir süre daha Mehmet Alp’i emzirdiğimde yeterli olacağını düşünerek ayağa kalktım. Onu yerdeki oyuncaklarının arasına bıraktığımda koltukta oturan Yağız’a döndüm. “Üzerimi değiştirip geleceğim.”

“Bana da bir tişört getir,” dediğinde başımla onayladım. Onları yalnız bırakıp yukarı çıktım. Geç de olsa üzerimdekilerden kurtulup altına tayt ve üzerime bluz geçirdim. Saçlarımı toplayıp Yağız’a da bir tişört alarak odadan çıktım. Merdivenleri indiğim sırada duyduğum gülme sesleri beni meraklandırırken adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Salonun girişine geldiğimde onları gördüğüm an öylece kaldım. Mehmet Alp yerde yatarken Yağız dizlerinin üzerinde ellerini yere yaslamış hâlde arada eğilip oğlumuzun karnına yüzünü bastırarak boğuk sesler

çıkarıyordu. Mehmet Alp'in, bahasının yüzünü kavramaya çalışırken attığı kahkahalar görülmeye değerdı. Yağız da onun gülüşlerinden etkilenmiş olacak ki yüzündeki koca tebessümle oğluna eşlik ediyordu.

Omzumu kapı pervazına yaslamış elimden sarkan tişörtle onları izlerken dalıp gittim. Yüzüme tatlı bir tebessüm yuva yaptı. Gözlerim manasız bir şekilde buğulandı. Gördüğüm manzara kusursuz duruyordu. Sanki bu anda kalmalıydık. Baba oğul bu şekildeyken dünya durmalıydı. Öyle mutlu görünüyorlardı ki ben bile o anı bozmaya kıyamadım. Çok iyi bir baba olmuştu sevdiğim. Gerçi bundan hiç kuşku olmamıştı. Benim kuşku kendimeydi ama ben de bu işi kıvırmıştım sanırım.

Kapının yanında omzuma dokunan elle irkilerek arkamı döndüm. "Kızım." Annemi gördüğüm an hemen kendimi toparlarken, "Kahvaltıya gelmediniz, merak ettik sizi," dediğinde Yağız'ı gösterdim.

"Gece Yağız geldi. Beraber kahvaltı yaptık."

Annem benim seyre daldığım manzarayı gördüğünde tebessüm etti. "İyi etmişsiniz."

Yağız, annemi görünce toparlanırken oğlumuzu alarak ayağa kalktı. Biz de içeri girmiştik bu arada. "Hoş geldin anne."

Yağız'ın samimi sesi annemde de karşılık bulmakta gecikmedi. "Asıl sen hoş geldin oğlum, gözümüz yollarda kalmıştı."

Hâlâ belden üstü çıplak olan kocama elimdeki tişörtü uzattığımda annem durumu anlamış gibi Mehmet Alp'e uzandı. Yağız, küçük bir utanç ve çekingenlikle Mehmet Alp'i ona verdi. Eline aldığı tişörtü üzerine geçirirken karşımdaki manzaranın güzelliğini izliyordum. Yağız'ın gözünden kaçmamıştım. Bakışlarımız birbirine değdiğinde gerilen dudaklarıma mâni olmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

Annemin derdi Mehmet Alp'ti zaten, onunla oynuyordu. "Ay ben de Alp'i almaya gelmiştim," dedi bize bakarak. "Dedesı sabahdan beri, 'Nerede kaldılar? Torunum gelmedi hâlâ,' diye başımın etini yedi." İkimiz de bu durum karşısında gülmekten ileriye gidemediğimizde annem hâlimizi anlamış gibi arkasını döndü. "Biz gidelim oğlum. Annenle baban da gelmek isterlerse gelirler." Annem teklifini yapıp *keyfiniz bilir* imasıyla kısa sürede gözden kayboldu.

Tekrar sevdiğim adama döndüğümde göz göze geldik. Elimi kavradığında tüm dikkatimi üzerine çekti. “Kaldık mı baş başa?”

Yüzümdeki tebessümle boştaki elimi yanağına koydum. “Biliyor musun?” dedim iç çekerek. “Bazen sana bakarken daha yeni evlenmişiz gibi hissediyorum. Öyle ki içim kıpır kıpır oluyor. Kalbimden damarlarım hâlâ adını koyamadığım bir şeyler akıyor. Kanıma karışıyorsun sanki.”

Her sözümle beni biraz daha kendine çekerek koca elini belime doladı. Sanki başka cevaba gerek yok gibi birleştirdiği bedenlerimize dudaklarımızı ekledi. Kalbimi sökerek avuçlarına alan öpücüğüne boyun büktüm. Tüm içtenliğimle karşılık verdim. Kapanan gözlerimizi araladığımızda yüzündeki tebessümle alnımdan öptü.

“Bende ise sana karşı bitmeyen bir hasret var Bahar. Şu görevlere her gittiğimde burnumda tütüyorsun. Kokunu özlüyorum. Teninin yokluğu en ağır işkence gibi... Bu kapıdan her girdiğimde sen oğlumla kollarıma giriyorsun ya, Allah’a şükrediyorum. İnsanın gelecek bir kapısı, yuvası olması bile şükür sebebi olmalı.”

Başımı omzuna yaslamış huzurla onu dinlerken gözlerimi kapatarak boynuna küçük bir öpücük bıraktım. “Ben de şükrediyorum. Oğlumla her seferinde seni sabırsızlıkla bekliyoruz. Sen hep yanımızda ol.”

Yağız bir anda beni kucağına alırken üzerimdeki duygusallık şaşkınlığa büründü. Göz göze geldiğimizde dudaklarındaki kıvrımlar ve bakışlarındaki imalar fazlasıyla belliydi. “O zaman her anı değerlendirmek gerekir.”

Salondan çıkarak merdivenlere yöneldiğinde gözlerim kocaman açılırken göğsüne vurdum. “Yağız! Annemler bizi bekliyordur, şimdi sırası mı?”

Umursamazca merdivenleri çıkarken el verdiğiince omuzlarını silkti. “Bırak onlar torun sevsin. Biz de onlara yenilerini yapalım.”

Gözlerim biraz daha açılırken utançla yüzümü kapattım. “Deli... Deli adam...”

Küçük kahkahası yankılanırken beni biraz daha göğsüne bastırdı. “Bulmuşsun benim gibi adamı, nazlanıyorsun.”

Doğru diyordu. Hayatımdaki en büyük şansına nazlanmamam gerekirdi.

1 Hafta Sonra...

Kapıda dakikalardır oğlumla ayrılmak için çabalarken bir türlü olmuyordu. Nasıl da bağlanmışım ona... İlk iş günümdü ama hiç gidesim yoktu. Kalbimdeki vatan aşkını sıkıştıran koca bir sevgi daha oraya yerleşmişti.

Annemin kucağındaki ufaklığı tekrar tekrar öptüm. “Bir şey olursa hemen beni ara anne.”

Annem dakikalardır süren ayrılık sahnemizle sabırla gülümsedi. “Tamam Bahar, ilk defa ayrılmıyorsunuz ve ilk defa bakmıyorum torunuma.”

Her ne kadar annemi haklı bulsam da, “Öyle de işte...” dedim fakat devamı gelmedi.

Bu sefer de arabada bekleyen Yağız seslendi. “Güzelim, geç kalıyoruz.”

Mecburen son kez oğlumu öpüp hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Biner binmez kapıda bekleyen annemle oğluma baktım. “Yağız... Acaba bu dönüş erken mi oldu?”

Hâlime gülerek arabayı çalıştırdı. “Bütün izinlerini kullandın Bahar. Merak etme, oğlumuz emin ellerde.”

“Öyle de işte...” dedim yeniden. Bu cümlenin devamı bir türlü gelmiyordu.

Yağız hâlimi anlayarak elimi tuttu. “İşe başlayacağın için suçluluk duyma Bahar. Sen çok güzel bir anne oldun. Birçok anne seninle aynı kaderi paylaşıyor. Oğlumuz ileride seninle gurur duyacak.”

Gözlerim buğulandığında koluna sarıldım. Gerçekten bunları duymaya ihtiyacım vardı. “Teşekkür ederim.”

Karargâha geldiğimizde ikimiz de kısa süreliğine ayrılarak giyinme

odalarına geçtik. Üzerimi değiştirirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Üniformamı üzerime geçirdiğimde aynanın karşısında hayranlıkla kendime baktım. Omzumdaki yıldızlara dokunduğumda ister istemez sııttım. Birden kapı açılırken irkilerek başımı çevirdim. Yağız üzerinde üniformasıyla içeri girdiğinde kapıyı kapattı. Beğeni dolu bakışları üzerimde gezdiği sırada ona doğru döndüm. “Nasıl görünüyorum?”

Ellerimi kavradı. “İlk günkü kadar güzel.”

Yüzümdeki sırıtış büyürken, “İlk günkü gibi de heyecanlıyım,” dediğimde beni kendine çekerek belimi sardı. “Yatıştırırız o heyecanımı.” Ne yapacağını beklerken dudaklarımızı birleştirdi. Uzun soluklu bir öpücüğün ardından sersemlemiş bir hâlde gözlerine bakarken, “Daha da arttı,” dediğimde kahkaha atarak elimi kavradı. “Hadi çocukların yanına gidelim.”

Dinlenme odasına girdiğimizde ekip bizi bekliyordu. Hep birlikte ayağa kalkarken hazır ola geçtiklerinde ciddi kalmak istesem de yapamıyordum. Tam önlerinde durduğumda hepsi birden selam durdu. “Hoş geldiniz komutanım.” Tıpkı onlar gibi ben de selam verdim. “Hoş buldum.”

Hepsi gülerek rahata geçerken en başta duran Gökhan elini uzattı. “Seni buralarda görmeyi özlemiştik.”

Hepsiyle el sıkışıp tek tek sohbet ettikten sonra Akın Albay’ın yanına çıktık. Artık ekibi o yönetiyordu. Babam, Mehmet Alp’in doğumuyla emekliliğe ayrılınca işleri o devralmıştı. Kurt’la da kısa bir konuşmanın ardından işler pek de hayal ettiğim gibi gitmedi. Yarım saat sonrasında kendimizi eğitim alanında bulduk.

Yağız yıllardır benim dönüşümü bekliyor gibi ellerini arkaya bağlamış parkurda canımızı okurken sürünerek geçmeye çalıştığım, üzeri ağ şeklindeki iplerle kaplı alanda ne zamandır pratik yapmadığımdan zorlanırken bir yandan da homurdanıyordum. “İlk günden işkence çekiyorum.”

Gökhan yanıma geldiğinde gülmeden edemedi. “Senin için bu eğitim, kıymetini bil.”

Kolumu ileri atarak bedenimi çekmeye çalışırken nasıl da sevinmiştim! “Harika bir karşılama oldu.”

Gökhan gülerek kolumu dürttü. Gayet hızlı gidiyordu ama bana ayak

uydurmak için o da yavaşlamıştı. Hatta durmuş bile olabilirdik. “Anlasana Bahar; seni görevlere hazırlıyor, eski formuna kavuşmanı istiyor. Sen yalnız kalma diye bizi de süründürüyor.”

Başımı kaldırıp bize doğru yaklaşan adama baktım. Yüzümde sevgi dolu bir tebessüm oluştu. Göreve gitmek isteyeceğimi biliyordu ve ilk günden beni hazırlamaya başlamıştı çünkü hâlâ benim için çok endişeliydi. Artık sadece eşim olarak değil, komutanım olarak da askerini düşünüyordu ve tabii biricik oğlunu...

“Tam bir sevimsiz, değil mi?” dediğimde Gökhan kendini biraz daha öne çekti.

“Fazlası var eksigi yok.”

Dayanamayıp gülerken başımızda biten Yağız, ayağının birini tepemizdeki ağı sabit tutan tahtaya yasladı. “Kaplumbağalar bile sizden daha hızlıdır.”

Üstten üstten bize bakan adama ters bir bakış atıp ilerlemeye devam ettim. “O zaman operasyona kaplumbağalarla çık komutanım.”

Gökhan güldüğü anlaşılmasın diye başını çevirirken zor da olsa süründüğümüz yerden çıktık. Tam devam edecektim ki kocam izin vermedi. “Üsteğmen Bahar Pala.”

Anında hazır ola geçtim. “Emredin komutanım.”

Çattığı kaşlarıyla bana doğru bir adım daha yaklaştı. Gözleri meydan okur gibiydi. “Başlangıç kısmına git, yeniden başla.”

Ortasına geldiğim parkurun baş kısmına dertli dertli baktım. Büzülen dudaklarımla biraz önce kurduğum cümleden pişmandım. “Yüzbaşıım...” dediğimde konuşmama izin vermedi.

“Eğitimde merhamet, vatana ihanettir üsteğmenim.” Mecburen sustum. Doğru söze ne denirdi ki? “Başla!” diye bağırdı. Bir an bile tereddüt etmeden parkurun başına doğru koşmaya başladım. Arkamdan hâlâ sesi geliyordu. “Koş Bahar, daha hızlı koş! Mehmet Alp senden daha hızlı emekliyor!”

Doğru diyordu. Sonuçta Mehmet Alp dedesinin eğitiminden geçiyordu...

3 Yıl Sonra...

Elimdeki çayla usul usul bahçeye yürürken bizimkilerin neşeli sesi kulağıma çalınıyordu. Hemen sonra ilerideki ağacın altında onları otururken gördüm. Pek otururken denemezdi aslında. Gökhan, Yağız'ı belinden yakalamış sırtını yere yapıştırmak için çabalarken Emirhan oturduğu çimenlerin üzerinde heyecanla tezahürat yapıyordu.

"Haydi Kara!" O kadar kendini kaptırmıştı ki heyecanla Aykut'a döndü. "Oğlum, Kara aldı bu sefer."

Emirhan'ın her zaman olduğu gibi iddiaya girdiğini anladığımda Aykut da aynı coşkuyla Yağız'a seslendi. "Seni kim yere yıkabilir be Pala? Bastır!"

Yağız, duyduğu sestten midir bilinmez Gökhan'ın kısıkcından kurtulduğu gibi bacağından yakaladı. Gökhan'ın ayağı yerden kesildiği anda sert bir şekilde sırtüstü yere düşerken yalnız olmak istemiyor olacak ki boşta kalan ayağıyla taktığı çelme Yağız'ı da düşürdü.

Talha sanki bunu bekliyor gibi ayağa kalktı. "Oğlum ben dedim size berabere olacak diye!"

Onların bu hâline dayanamayarak yüzümü buruşturduğumda benim aksime ikisi birden çimenlere uzanmış hâlde kahkaha atmaya başladı. Düşmeyi seviyorlardı galiba, tıpkı güreşmeyi sevdikleri gibi.

Aykut ve Emirhan ise kavgaya tutuşmuştu. "Ver lan paramı!" Aykut zorla para koparmaya çalışırken Emirhan pek oralı değildi. "Berabere oğlum, para falan yok." Aykut bulduğu ince dalla Emirhan'ı dürttü. "Önce Kara düştü, oyunbozanlık yapma."

Onlara iyice yaklaşarak başlarına dikildiğimde Emirhan konudan kaçmak ister gibi bana gülümsedi. "Ooo komutanım, hoş geldiniz."

Yağız olduğu yerde toparlanarak çimenlere oturduğu anda başını arkaya çevirerek bana baktı. Kısa bir göz temasımızın ardından Gökhan da toparlanmıştı. "Hoş bulduk Emirhan. Keyfiniz yerinde." Yağız eliyle

hemen yanındaki çimenlere vurduğunda onun yanına oturarak bağdaş kurdum.

“Bu ikisi berabere kalırken pek keyifli olmuyor komutanım,” dedi Emirhan ve aklına ne geldiyse bir anda gözleri parladı. “Pala’nın karşısına dikkatini dağıtacak biri lazım.”

Beni kastettiğini hemen anlarken Yağız’la göz göze geldik. Sanki kendininmiş gibi elimdeki karton bardağı alarak çayımdan koca bir yudum aldı. “Var mı öyle dikkatimi dağıtacak birileri?” dediğinde bana meydan okur gibiydi.

Gözlerimi kıstım. “Yok mu?”

Dudakları kıvrıldığında elindeki bardağı çimlerin üzerinde bırakarak örgümden fırlayan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ben hatırlamıyorum,” derken kendinden emindi. “Sadece hile yapan küçük bir çaylak vardı bir zamanlar, o kadar.”

“Hem de ne hile,” diyen Gökhan’la hepsi birden gülmeye başladı.

Talha ilgisini çeken konuyla, “Siz daha önce karşı karşıya geldiniz mi komutanım?” diye sorduğunda, “Ooo,” dedi Emirhan. “Bahar Komutan’ımın ilk geldiği zamanlardı. Pala yerde acı çekiyordu.”

“Sizdeki iyi cesaretti komutanım,” dedi Aykut.

Doğruydu, iyi cesaret etmiştim. O tekmeği Yağız’a atarken neyin kafasını yaşadığımı ben de bilmiyordum ama tek istediğim ona söylediği lafları yedirmektir. Hiç pişman olmamıştım fakat aramızdaki inatlaşmayı daha fazla alevlendirmiş olmak bizim için kötü olmuştu. Şimdiki aklım olsa ona tekme atar mıydım? Evet, atardım sanırım çünkü ben uslanmaz bir kadındım.

“Sen o çaylağı bir de şimdi gör.”

Kendimden emin sesimle kocama her fırsatta meydan okurken, Yağız’ın gözlerinden geçen parıltının yanma imalı bir hâlde kıvrılan dudağı eklendi. Kara gözlerini üzerime öyle bir dikmişti ki yanaklarım kızarmaya başladı. O an aklımdan geçenleri anlamıştım. “*Biliyorum,*” diyordu. Ve hat-ta daha da ileri giderek, “*Her gece görüyorum,*” da diyor olabilirdi. İçimden bir şeyler çekilip giderken Yağız renk değiştirdiğimi anlamış gibi elini dizime koydu.

“Göster de görelim, yüzbaşım.”

Evet, artık yüzbaşıydım. Rütbe almış, omzuma bir yıldız daha eklemiştim. Meydan okumam aynı öz güvenle karşılık bulduğunda çocuklar, “Ooo...” diyerek bizi gaza getirmeye çabalıyordu fakat benim aklımda bambaşka şeyler vardı. Yerimden kalkıp ellerimi birbirine vurarak çırpıtımda sırtarak kocama baktım.

“Şimdi sizin dikkatinizi dağıtamam mı sanıyorsunuz, yüzbaşım?”

Yüzündeki gülümsemeye o da ayaklandı. Belli ki hâlâ ona meydan okumam hoşuna gidiyordu ancak ben ona teslim olalı çok olmuştu. Ellerini iki yana açtı. “Şaşırt beni Bahar Yüzbaşı’m,” dedi alayla.

Ekip iyice keyiflenmiş nidalar atarken dudağımın kenarını kıvrıdım. “Komutanım...” dedim gayet ciddi bir tonlamayla. “Ama öncesinde size bir maruzatım olacak.”

Beklemediği tepkiyle kaşlarını çatarken o da ciddiyete’büründü. “Söyle asker.”

Yüzümdeki ciddiyeti zorlukla korurken gömleğimin üst cebinde duran ultrason fotoğrafını çıkarıp ona uzattım. “Bu, sizin için.”

İlk başta anlayamasa da elindeki görüntüye baktı uzun uzun. Başım kaldırdı şaşkınlıkla. “Bahar!” Ne anlatmak istediğimden emin olamamıştı. Onun çözmesine fırsat vermeden karnına, hemen sonra da omzuna yumruk attım. Artık bana karşılık vermeyeceğini biliyordum. Geriye sendelediği esnada ayağına taktığım çelmeyle pat diye sırtüstü yere düşürdüm. Bizimkiler bile bu duruma şaşırmış hayretle bize bakarken ellerimi belimin iki yanına koydum. Düşüşünü umursamadan elindeki görüntüyü korumaya çalışan kocama gülmeden edemedim.

“Hamileyim, komutanım.”

Ekip de Yağız’la aynı şaşkınlığı yaşarken hepsi gülmeye başladı. Yağız donup kalmış tepki veremezken ona doğru elimi uzattım. Kalkamayacaktı kocacığım. Çok geçmeden elimi tutup ayağa kalktığı anda, “Bahar!” dedi yine şaşkınlıkla. “Bu, doğru mu?”

Sırtarak omuz silktim. Aslında akşam söylemek istiyordum ama onları öyle görünce sabredememişim. “Beş buçuk haftalık hamileyim. Yakında yeniden baba oluyorsun aslan parçası.”

Daha yeni farkına varmış gibi, “Heyt be!” dedi birden. Bacaklarımdan tuttuğu gibi beni havaya kaldırırken kendi etrafında dönmeye başladı. “Aslan karım benim be!”

Korkuyla Yağız’a tutunurken kahkahalarım onun sesine karışıyordu. Ekip de ayağa kalkmış hepsi bizi alkışlarken Emirhan, Aykut’la beraber ısıklık çalıyordu. Yağız yeterince başımı döndürdüğüne karar vermiş olacak ki dikkatle beni aşağı indirdi. Sendelememi önlemek için belimi tuttu. Sırıtmaktan gerilen dudaklarını alnıma bastırduğunda uzun bir öpücük bıraktı. “Şükürler olsun Rabb’ime.”

“Âmin,” dedim fısıltıyla.

Yine birbirimize daldığımızda Gökhan boğazını temizledi. Kendimize gelerek geri çekilirken hepsi gülüyordu. Gökhan, Yağız’a elini uzattı. “Hayırlı olsun kardeşim.” İkisi de bununla yetinmeyip birbirine sarılırken ben de Emirhan’la Aykut’a ve Talha’ya sarıldım. Emirhan alayla Yağız’a takıldı. “Komutanım, senin çaylak yine seni şaşırttı.”

Hepsi yeniden kahkahalara boğulduğunda Yağız gülererek Emirhan’ın omzunu sıktı. Sözleri ona olsa da bakışları bendeydi. “Allah herkese böyle şaşırtılmayı nasip etsin Avcı.”

Sessiz mırıltılarla toplu hâlde, “Âmin,” dedik. Bir asker yanımıza doğru koşarak geliyordu. Tam da önümüzde durduğunda selam verdi. “Komutanım, Celal Albay sizi acil olarak toplantı odasında bekliyor.”

Bir anda hepimizin yüzündeki tebessüm kaybolarak yerini ciddiyete bırakırken eğlence çok kısa sürmüştü. Yağız onayladığı askeri geri gönderir göndermez biraz önceki samimiyetine anında son verdi. “Çabuk olun.”

Kısa süren toplantıyla yeni bir operasyon bilgisi almıştık. Toplantı odasından çıkarak teçhizat odasına geçerken Yağız’a eşlik ediyordum. İşte işin en zor kısmı burasıydı. Aniden çıkan operasyonla tüm planlarımız altüst oluyordu. Daha da kötüsü bugün verdiğim haberle birlikte yeniden operasyonlardan el ayak çekme zamanım gelmişti.

Düşünceli hâlde başımı duvara yaslanmış Yağız’ı izlerken bir yandan da buğulanmak için yer arayan gözlerime engel olmaya çalışıyordum. Yağız hâlimi anlamış olacak ki başını yana yatırdı. “Asma suratını güzelim.”

Omuz silkerek göğsümde bağladığım kollarımı çözdüm. “Daha yeni söylemiştim. Zamanı mıydı bu operasyonun?”

Üzerine yeleğini geçirip bana döndüğünde kollarını iki yanan açtı. “Gel bakalım sarışın.” Büzülen dudaklarımla ona sarılırken yeniden saçlarımdan öptü. “Tam zamanında söylemişsin ve tam zamanında çıkmış operasyon.”

Onun ne demek istediğini anlıyordum. Aslında çok haklıydı. İyi ki Yağız’a hamile olduğumu bekletmeden söylemiştim ve iyi ki operasyona çıkmadan önce bebeğimden haberim olmuştu. Geri çekildiğimde yüzümde buruk bir tebessüm vardı. “Haklısın canım.”

Gülerek yanağımdan makas aldı. “Kocan her zaman haklı.”

Cevap vereceğim sırada aralanan kapı beni sustururken Talha kapının önünde karısından ayrılmaya çalışıyordu. “Bizim işleri biliyorsun Asrın, ne zaman geleceğim belli olmaz.”

Asrın, bizim alaya geleli bayağı uzun zaman olmuştu ve geçen sene Talha ile evlenmişlerdi. Onların tanışması oldukça komikti. Asrın, yüzbaşıydı ve Talha ondan rütbe olarak düşüktü. Asrın geldiği ilk zamanlarda Talha bunu bilmeden Asrın’ın peşinde koşarken komutam olduğunu öğrendiğinde hepimiz küçük çapta bir şok yaşamıştık. Asrın, havacı subaylardandı. Burada da eğitim veriyordu. Kumral, çok hoş bir kadındı. Talha’nın aklını aldığı da bir gerçektir. Aralarındaki küçük yaş farkına karşın Asrın bunu hiç belli etmiyordu. Hatta bana kalırsa Talha’dan küçük görünüyordu.

“Kendine dikkat et Talha, aklım sende kalıyor.”

Talha her zamanki gibi karısıyla uğraşmak adına selam durdu. “Emredersiniz komutanım.”

Kocasının uğraşmasına alışan kadın yanaklarını şişirerek Talha’ya sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum asker.”

Talha bu duruma karşı koyamıyor olacak ki aralık kapıyı kendine doğru çekerek aramıza set koydu ve muhtemelen karısını öptü. Bu durum karşısında sırtıırken sessizce kocama fısıldadım. “Tıpkı sana benziyor.” Her ne kadar dudakları kıvrılsa da tasvip etmez bir şekilde başını iki yana sallamıştı ama bana hak verdiğini biliyordum.

Talha içeri girerken Asrın bize selam vermeyi ihmal etmedi. “Allah kolaylık versin Bahar. Destek lazım olursa haberdar edin, uçarak geliriz.”

Asrın’ın neşeli sesiyle gülerek banka oturdum. “Ben gitmiyorum.” Sebebini öğrenmek istercesine kaşlarını çatığında elimi salladım. “Mesai bitiminde beraber çıkalım, anlatırım.”

Onaylayarak gözden kaybolurken Talha da hazırlanmaya başladı. O sırada Gökhan öfkeyle odaya girdiğinde dikkatimizi çekerken bir yandan da homurdanıyordu. “Birdi iki oldular, yetişemiyorum vallahi.”

Neyden bahsettiğini bilsem de, “Hayırdır?” demekten alamadım kendimi.

Dolabının kapağını açtığı gibi asık suratını bana çevirdi. “Eskiden sadece biri trip atıyordu, şimdi ikisi birden atıyor. Anasının aynısı küçük kâküllü. İki cadıyla birden uğraşıyorum.”

Yağız sırtırken ister istemez Gökhan’ı sakinleştirmeye çalıştım. “Anlayışlı ol Gökhan, Leyla’nın doğumu yakın sayılır. Bir de ikizleriniz olacak. Çok fazla stres yapıyor.”

Sesli bir solukla omuzları düştüğünde gözlerini bir hüznün kapladı. “Zaten onlardan çok kendime kıızıyorum. O yüzden bu kadar öfkeleniyorum. Onları arkamda bırakmak her geçen gün daha zor geliyor. Bir şey olacak diye ödüm kopuyor.”

“Dert etme,” dedim omzuna vurarak. “Annen, Leyla ile bebek gibi ilgileniyor. Hem ben de fırsat buldukça uğrarım.”

Leyla, yedi aylık hamileydi ve yakın zamanda izne ayrılmıştı. Karnının daha ne kadar büyüyeceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Bir kız, bir oğlu olacağını öğrendiğinden beri Gökhan’ın ayakları yere basmıyordu. Gülce ise Gökhan’ın başının tatlı belasıydı. Bir de annesi gibi trip atmakta o kadar yetenekliydi ki Gökhan bazen ne yapacağını şaşıırıyordu. “Sağ olasın Bahar.”

Tebessüm ettiğim sırada içeriye giren Emirhan hâlâ telefonla konuşuyordu. “Güzelim...” Sakin ve yumuşak sesi anbean değişirken gerildiği belliydi. “Şeyma, başlatma davana! O herifle gitmeyeceksin!”

Yine kavga ettiklerini anladığımda sessizce dinlemeye başladım. Emirhan ve Şeyma sıkça kavga etmeyi kendilerine âdet edinmişlerdi.

Aslında ben bu konuda biraz Emirhan'ı suçluyordum. Şeyma okulunu bitirmiş, mesleğini yapıyordu. Bunun yanında sınavlara hazırlanıyor ve hâkim olmak istiyordu. Emirhan ise karısının her seferinde yükselişini, artan öz güvenini ve giderek daha kadınsı güzelliğe bürünmesini bazen kaldıramıyordu. Her göreve çıktığında aklı Şeyma'da kalıyor, ne yaptığını bilememek çıldırmasına sebep oluyordu. Oysa boş bir endişenin içindeydi çünkü Şeyma, Emirhan'a çok âşıktı.

“Şeyma...” dedi yeniden uysal bir sesle. “Yapma güzelim, ağlama.” Sessiz bir soluk verip bir süre karşı tarafı dinledi. “Tamam... Tamam git istediğin yere.” İşte bizimkinin otoritesi bu kadardı. Önce eser gürler sonra karısı ne derse kabul ederdi. “Bak ben o herifin sana bakışlarını beğenmiyorum. Ondan uzak duracağına söz ver.” Şeyma her ne diyorsa başını dolaba yasladı. Gözleri kapalı bir süre beklediğinde daha kısıp çıkıyordu sesi. “Ben de Kürt kızı... Ben de seni seviyorum. Allah'a emanetsin.”

Telefonu kapattığında hiçbirimiz ona bir şey demedik. Emirhan'ın çok zorlandığını biliyorduk. Şeyma çok güzel ve başarılı bir kadındı. Evli olmasına rağmen okulda aldığı teklifleri Emirhan her seferinde nasıl yapıyorsa öğreniyordu. O öğrenince de otomatik olarak biz de öğreniyorduk çünkü Şeyma her seferinde beni arayıp onu durdurmamı istiyordu. Henüz bir bebişleri yoktu. Şeyma okuluyla ve kariyeriyle o kadar ilgiliydi ki bunu normal karşılıyordum. Emirhan ise yoğun görevlerde karısından uzakta bunu düşünüyorsa bile veto yediğine emindim ve bu durumda yine Şeyma'nın tarafındaydım. Seçtiği bölümü bitirmek için gecelerce uykusuz kalarak çok çalışmıştı. Her daim bir şeylere ulaşmak için çabalaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bazı insanlara hayat kolay gelirken bazı insanlar tırnaklarıyla kazımak zorunda kalıyordu. Yine de iyi bir avukat olmuştu.

İçeriye en son giren Aykut düşünceli bir şekilde dolabının önüne geçti. Başını kaldırdığında göz göze geldik. *Hayırdır*, der gibi bir bakış attığımda gülümsedi. “Yok bir şey komutanım.”

Bu durum anında Yağız'ın dikkatini çekmişti. “Nasıl bizimkiler?”

“İyi,” dedi Aykut içtenlikle ama suratı asık gibiydi. “Fatma anne size selam söyledi.” Sıkıntılı bir soluk verdi. “Ben dönene kadar Sude'nin yanında kalacak.”

Yağız usul usul başını salladı. Memnun kalmıştı durumdan. “İyi düşünmüşsünüz.”

Emirhan içimi okuyor gibi, “O zaman ne diye suratını asıyorsun lan?” diye sordu.

Aykut boğazını hafifçe temizleyip hazırlanmaya başladı. “Sude üzölünce ben de üzölüyorum.”

Aykut’un mırıldanır gibi çıkan sesi beni gülümsetmişti. Hâlâ Yağız’dan çekiniyordu. Hâlbuki Sude eşiydi artık. Bir sene oluyordu onlar evleneli. Şimdi karısı hamileydi. Okul biter bitmez evlenmişlerdi ama Sude bir süre kursa giderek KPSS’ye hazırlanmıştı. Onun atanmasıyla Aykut sevinmek yerine başka yere giden karısıyla büyük bir hüsrana uğramış, sonra da yanına getirtene kadar canı çıkmıştı. Neyse ki Fatma anne kızını bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Şimdi ise Aykut’tan mutlusuz yoktu ama çok düşkündü Sude’ye. Bebek gibi bakıyordu karısına. Hatta birçok kez bu durum yüzünden Emirhan’ın alay konusu oluyordu. Tıpkı şimdiki gibi...

“Ulan çok seviyor bu adam karısını.” Aykut’un boynuna kolunu dolayıp çekiştirirken kendisini iten adam umurunda bile değildi. “Ekipte onun kadar âşığı yok, karısı öl dese ölecek adam.”

Hakikaten de öyleydi. Aykut’un Sude’ye olan düşkünlüğü, ince fikri, ilgisi hepimizin ağzını açık bırakıyordu. Birçok kez Yağız’a Aykut’u örnek gösteriyor, Sude’nin ne kadar şanslı olduğunu söylüyordum. Yağız, kardeşine gösterilen ilgiden memnun olsa da aynı ilgiyi bana gösterme konusunda Aykut kadar başarılı değildi. Hatta Poyraz’ın ekipten fırça yediği bile oluyordu. Kadınların hepsi eşlerine Aykut’u örnek gösteriyor olacak ki, “*Senin yüzünden...*” diye başlayan cümleler havada uçuşuyordu. Aykut’un ise pek umurunda değildi. Zor elde ettiği aşkı doyasıya yaşıyor, karısının üzerinden bir an olsun elini çekmiyordu.

Aykut kıpkırmızı hâlde Emirhan’dan kurtulmak için çabalarken homurdandı. “Ulan senin gibi mi olacaktım? Şeyma kim bilir neler çekiyor.” Emirhan’dan kurtulduğu an sırtımaya başladı. “Karın senden boşanmak istese var ya donunu bile alır.”

İşte bizimkinin zayıf noktası da burasıydı. Şeyma çok iyi bir avukat olma yolunda ilerlerken Emirhan, onsuz kalmaktan ölesiye korkuyordu.

Bir anda tersine dönen durumla burnundan soludu. “Şeyma benden boşanmaz!”

Yağız duruma müdahale etti. “Boş yapmayı bırakın da acele edin biraz. Geç kalıyoruz.”

Odadan herkes bir bir çıktığında yine Yağız’la ben kaldık. Sırtına çantasını alıp tüfeğini boynuna geçirdiğinde göz göze geldik. Artık gitme zamanı gelmişti. Beni kendine çekip yine duvara yasladığında yanağımı okşadı. Gözlerim dolduğunda dudaklarıma kapandı. Bıraktığı ateş gibi bir öpücüğün ardından alnını alnıma yasladığında elini karnıma koydu.

“Bana yeniden baba olma şansı verdin ya Bahar...” Cümlenin devamı gelmediğinde başımı kaldırdım. Gözleri dolmuştu. Başımı yana yatırarak gözlerine baktığımda yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. “Senin için ne yapsam az.”

“Beni çok sev,” dedim gülerek. “Ömrün boyunca beni çok sev, yeter.”

Başını boynuma gömdüğünde son kez kokumu içine çekti. “Seni kendi canımdan bile çok seviyorum Güneş.” Sesli bir soluk vererek geri çekildi. “Mehmet Alp’ime iyi bak. Kendine ve bebeğime dikkat et Bahar. Oğluma söyle, çabuk döneceğim.”

Yanağına küçük bir öpücük kondurup gülümsedim. “Söylerim merak etme. Aklın bizde kalmasın. Allah’a emanetsin. Sağ salım geri dön bize.”

“Siz de güzelim. Döneceğim.”

Biliyorum, dönecekti.

Yağız, her zaman dönerdi.

4 Yıl Sonra...

Yağız’dan...

Bahçemize kurduğumuz kocaman masada son iftarımız yapıyorduk. Ramazan ayının tüm güzelliği geride kalırken benim için en eşsiz kısmı sev-

diklerimizle beraber toplu hâlde yediğimiz iftar yemekleriydi. Açlık benim için zor değildi. Geçirdiğimiz dağlarda sayısız kez aç kalmışken bir ay boyunca sabrettiğim saat dilimi beni zorlamak yerine daha dirençli yapıyordu.

Bahar'la yaptığımız sahurların da tadı başkaydı. Bazen çocukların uyanmasıyla daha da şenleniyordu. Onların oruçla sınavı bizi güldürdüğü kadar eğlendiriyordu da. Kaçamak yedikleri yemekler, su içince oruç bozulmaz diye inat etmeler ve kahvaltıdan sonra devam edilen oruçlar onlar için oyun gibiydi.

Bakışlarım, karşımda oturan güzeller güzeli karımı bulduğunda gülümsedim. Sarı saçları yaz sıcağında kavrulan tenine dökülmüş, masmavi gözleri akşam ışıklarıyla laciverte dönmüştü. Hemen yanında oturan Mehmet Alp'in tabağına yemesi için ortadaki yemeklerden eklerken bir yandan da Leyla'nın anlattıklarını dinliyordu. Leyla'nın yanında oturan Gökhan'ı ise her gördüğümde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. İkizleri olduğundan beri onu kaybetmiştik. Leyla, kızları Gülce ile ilgilenirken Kara, ikizleri Tanem ve Toprak'la ilgileniyordu. Ne yazık ki Kara için bu durum hiç kolay değildi. Biri kız, biri erkek olan ikizlerin kontrolü çok zordu ve her şeyi aynı anda istiyorlardı.

Hemen onun karşısında ise Emirhan ve hamile eşi vardı. Bir zamanların çapkın Emirhan'ı, karısının hamile olduğunu duyduğundan beri ayakları yere basmıyordu. Evliliğin Emirhan'a yaradığını düşünüyordum. Şeyma başlarda bana çekingen bir karakter gibi gelse de zamanla dişli bir kadına dönüşmüştü. Aslında Emirhan'ı toparlayan evlilik değil, Şeyma olmuştu. Bir zamanlar avukat olan kadın şimdilerde koskoca hâkimdi. Emirhan ise karısının gözlerinin içine bakıyor, bir dediğini iki etmiyordu. Evliliğinin ilk zamanlarında yaşadığı kıskançlık krizleri ise bebekle birlikte son bulmuş, pamuk gibi bir adama dönüşmüştü. Emirhan'ın yuva açlığı onu bu hâle getirirken kardeşim dediğim adamın huzura eriyor olması beni de mutlu ediyordu.

Hemen yanımda ise Aykut, onun yanında kızları Mira ve onun yanında da kardeşim Sude vardı. Mira benim hayatıma giren ilk yeğenimdi. Gerçi Gülce ilk oluyordu ancak kan bağı başka bir şeydi. Sude'nin anne olduğunu görmek, bununla beraber kardeşimin yanımda olması benim için huzur sebebiydi. Aykut başlarda beni tereddütte bıraksa da zamanla

kardeşime ne kadar âşık olduğunu görmüş ve saygı duymaya başlamıştım.

Onların yanında oturan Talha ve eşi Asrın ise hayatımıza her ne kadar sonradan dâhil olsalar da kendilerini kısa sürede sevdirmeyi başarmışlardı. İkisi de ikinci bebeklerini bekliyordu. Oğulları Pars ise annesiyle babasının karışımı gibiydi.

Masada düşüncelere dalmış giderken koluma dokunan minik parmaklarla biricik kızımın sesini duydum. “Babacığım.”

Başımı çevirmemle ilk önce abisi gibi olan masmavi gözleri karşıladı beni. Hemen sonra büzülen minik dudaklarına düştü bakışlarım. “Söyle babacığım.”

Annesinden aldığı sarı saçlarını elinin tersiyle geriye attı. “Ben çok yoruldum, sen yedirir misin?”

Nazlı nazlı konuşan kızımınla yüzümde koca bir tebessüm oluştu. Başını okşayıp tabağında duran çatalı aldım. Yemeğine batırıp ağzına uzattığımda lokmasını almak yerine abisine seslendi. “Abi!” Mehmet Alp’in bakışları yanında oturan Gülce’de gezerken kardeşini pek de duymadı. Ayliz bununla yetinmeyerek küçücük boyuna bakmadan daha yüksek bağırdı. “Alp abi!”

Alp sonunda başını kaldırarak bize bakarken Ayliz eliyle beni işaret etti. “Bak ... Babam bana yemek yediriyor.” Abisine göstere göstere lokmasını ağzına aldığı anda başımı iki yana salladım.

Ayliz bana çok düşküdü ve bu düşkünlüğü zaman zaman ilginin kendisinde olduğunu göstermeye itiyordu. Abisini ise kıskandırmaya bayılıyordu fakat Alp kardeşinin bu küçük kıskançlık oyunlarına o kadar alışmıştı ki çok da umursamıyordu.

“Annem de bana yediriyor Ayliz. Hiç de kıskanmadım.”

Ayliz küçük omuzlarını silkerek koluma sarıldığında eğilerek başından öptüm. “Hadi kızım, yemeğini ye.”

Başını sallayarak gözlerini kapatıp açtığında kendisi yemeye başladı. Ben de kendi yemeğimle ilgilenirken bu sefer de Alp bir anda sandalyesinin üzerine çıkarak ayağa kalktı.

“Herkes beni dinlesin!” Onun çıkışı bir anda masadaki herkesi duraksatırken Bahar’la göz göze geldik. Çocuğumuzun bu sefer nasıl bir çı-

kış yapacağını merakla bekliyorduk. O da sağ olsun bizi çok bekletmedi. “Ben Gülce’yle evleneceğim!”

Ara ara yaptığı Gülce çıkışlarıyla beni şaşırtmayan oğlum yine yapmıştı yapacağını. Bakışlarım anında Gökhan’ı bulurken, “Hasbinallah...” dedi ağzının içinde.

Bu da yetmez gibi Gülce de Alp’ten cesaret almış olacak ki ayağa kalkarak o da bağırdı. “Ben de Alp’le evleneceğim!”

Masadakiler onların bu hâline gülerken Gökhan kızına doğru eğildi. “Gülce, ne söz vermiştin bana kızım?”

Gülce’nin bir anda dudakları büzülürken Mehmet Alp’e döndü. “Alp... Evlenmesek olmaz mı?”

Kaşlarını çatan oğlum, mavi gözlerini yanındaki kıza diktiğinde elini tuttu. “Olmaz. Evlenmezsek her zaman birlikte oyun oynayamayız.”

Gülce başını çevirip babasına baktı masumca. Hemen sonra tekrar Alp’e bakarken omuz silkti. “Okulda oynuyoruz ya.”

Makul bir cevaptı. Oğlumun artık pes etmesini beklerken bana çekmiş olacak ki ısrarla devam etti. “Okulda hep ders var. Sen benimle azıcık oynuyorsun. Bizim eve de gelmiyorsun. Annem de beni size göndermiyor.”

Alp’in son cümlesiyle Bahar’la yeniden göz göze geldik. Başını iki yana sallayarak oğlunun elini tuttu. “Oğlum, her zaman gidemeyiz ki. Hem Gülce de bize geliyor, biz de onlara gidiyoruz sık sık. Öyle değil mi?”

Alp ciddiyle annesini dinledikten sonra bakışları beni buldu. Yine burnunun dikine gideceğini anladığımda başımı iki yana salladım. Dudakları büzülürken kollarını göğsünde bağladı. “O zaman ben de Gülce’yi kaçıırım!”

Masadakiler tekrar gülerken Gökhan çattığı kaşlarıyla bakışlarını bana dikti. “Pala... Oğluna söyle, ayağını denk alsın.”

Alp başını yere düşürüp ayaklarına bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Onun da aklı karışmış olacak ki bana baktı. “Ayaklarıma ne olmuş ki baba?”

Onun anlamamasıyla masada yine küçük çapta bir kahkaha koparken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Boğazımı temizlediğimde

kelimelerimi dikkatli ve onun anlayacağı şekilde seçmeye çalışıyordum. “Oğlum, Gülce’yi kaçırırsan annesiyle babası çok üzülür. Hatta Gülce de ailesini özler ve o da üzülür. Hem çocuklar evlenmez ki büyük insanlar evlenir.”

Yandan bakışları Gülce’yi bulduğunda düşünceli görünüyordu. Altan bakışlarını bana dikerken umutsuz bir öfke vardı sesinde. “Ne yapacağım o zaman?”

Yüzümdeki tebessümle sesimi yumuşattım. “Bence Gülce’yi hafta sonu oyun oynamaya davet edelim. Eğer annesiyle babası da müsaade ederse birlikte sinemaya da gideriz.”

İkisi birden bakışlarını Leyla ve Gökhan’a çevirdiğinde Leyla gülümseyerek kocasına doğru döndü. Gökhan her ne kadar kaşları çatık dursa da başını eğerek, “Olur,” dediğinde iki ufaklık birbirine sarılıp yerlerine oturdu.

Sorunun çözüldüğünü düşünerek arkama yaslanırken bu sefer de kollarını göğsünde bağlayan Ayliz’in kızgın bakışlarıyla karşılaştım. Onun derdini hemen anlarken yanağından makas aldım. “Sen de gelirsın, olmaz mı?”

Bir anda yüzü gülerken kollarını iki yana açtı. Ona doğru eğildiğimde kollarını boynuma dolayıp yanağımdan öptü. Aynı şekilde ben de onu öptüğümde bir kez daha Allah’a şükrettim bana bu güzel yuvayı verdiği için.

Bol sohbetli geçen yemeğin ardından babamın isteğiyle erkekler bir araya toplanmıştık. Çocuklar bahçeye kurdurduğumuz oyun parkında oynarken kadınlar da kendi aralarında sohbet ediyordu. Annem de artık bizimleydi. Anneannem vefat ettikten sonra annem yalnız kalınca Mira’ya bakar olmuştu. Bizim çocuklar çok özlediğinde bazen bizde kalıyordu. Artık annem torunları tarafından paylaşılamayan bir kadındı.

Geçen zamanın ardından herkesi tek tek yolcu ettik. Yarın bayramdı ve hepimiz izinliydik. Bazılarımız tatile, bazılarımız da ailelerinin yanına gidecekti. Bahar’la benim sevdiğim herkes ise buradaydı ya da buraya geliyordu.

Çocukları alıp üst kata çıkarken Mehmet Alp annesinin elini tutmuş önden gidiyordu. Bana doğru döndüğünde düşünceli bir hâlde, “Ben ne zaman büyüyeceğim?” diye sordu.

Bu sorunun cevabını tam bilemezken zaman çabuk geçecek diye de korkmuyor değildim. “Acelemiz mi var oğlum?”

Merdivenlere sert adımlarla basarak çıkıyordu. “Benim var. O zaman Gökhan amca öyle ters ters bakamaz bana.”

Kucağımdaki kızımı sıkı sıkı tutarken dudağımın kenarını kıvırdım. “Dua et de küçüksün oğlum. Bu sayede Gökhan amcan sadece bakmakla yetiniyor.”

“Anlamadım,” diyen oğlumla Bahar araya girdi.

“Çocuk olmak çok güzel bir şey. Baban onu demek istedi oğlum.”

İkimiz de çocuk odalarının önünde durduğumuzda Ayliz annesine uzanarak yanaklarından öptü. Hemen sonra yere çöktüğümde Alp yanağımdan öperek el salladı. “İyi geceler baba.”

Yüzümdeki tebessümle başından öptüm. “İyi geceler aslan parçası.”

Onlar Alp’in odasına girerken ben de kızıyla birlikte onun odasına girdim. Bahar’la evde olduğumuz sürelerde çocukları bu şekilde paylaşırdık. Mehmet Alp anneci bir çocuktı ve hep annesinin onu yatırmasını isterdi. Ayliz ise bana düşkündü.

Odaya girdiğimizde ışığı yakıp Ayliz’i yere bıraktım. Yatağının yanında duran pijamalarını alarak yanına çöktüğümde o da üzerini çıkarıyordu. “Babacığım, ben artık üzerimi çıkarabiliyorum.”

Gülerek yanağından küçük bir makas aldım. “Aferin benim kızıma.”

Üzerindekini de çıkardığımda elime aldığım pijama altını giydirirken yatağa yaslanmış ayağını sokmaya çalışıyordu. “Ben kimseyle evlenmeyeceğim, biliyor musun?”

Duymayı beklemediğim sözlerle başımı kaldırırken maviş gözlerine baktım. “O nereden çıktı kızım?”

Omuzlarını silkerek diğer ayağını uzattı. “Ben gidince seni özlerim, çok üzülürüm. Abim hiç üzülüyor.”

Onu kollarım arasına alıp göğsüme bastırdığımda saçlarını okşadım. “Ben de seni çok özlerim. Sen evlenme kızım.”

Geri çekildiğinde gülümsedi. Minik elini yanağıma koyarak hafifçe okşadı. “Oyy minnoş babam benim!”

Bizim onu sevdiğimiz gibi beni seven kızımın dudaklarım gerilirken kahkaha atmaktan alamadım kendimi. “Minnoş pek olmadı Ayliz.” Pijamanın üstünü de üzerine geçirip yatağa yatırmamla birlikte gece lambasını yaktım. Yanına yaklaşıp üzerine eğilip alnından öptüm. “Uyu bakalım prenses.” Başını usul usul sallayıp gözlerini kapattığında, “İyi geceler,” dedim fısıltıyla.

Gözlerini aralamadan aynı şekilde fısıldadı. “İyi geceler babacığım.”

Ayliz bir süre sonra uyuyakalırken sessizce odadan çıktım. Yatak odasına geçtiğimde Bahar’ı banyodan çıkarken gördüm. Üzerini değiştirerek geceliklerini giymişti. Beğeniyle bakışlarımı üzerinde gezdirip gözlerine baktım. Dudağındaki kıvrımlarla yanıma geldiğinde önümde durdu. “Güzel bir gün oldu, değil mi?”

Üzerimdeki gömleğin düğmelerini çözen karımın belini kavrarken şakağından öptüm. “Gecesi de güzel olacaktı gibi geldi bana.”

Elleri duraksarken gözlerime baktı. “Öyle mi diyorsun?”

Dudağıma kıvrarak ona doğru sokulup kokusunu içime çektim. “Sana öyle gelmiyor mu?”

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarından. Başımı geriye çekip gözlerine baktım. Ne güzel bir kadındı. Yaşı ilerledikçe daha olgun, daha alımlı bir hâle dönüşüyordu. Alt dudağına dişlerini geçirerek gülüşünü bastırma-ya çalışırken gömleği üzerimden sıyrıldı. “Bana seninle bu odada olduğum her gece öyle geliyor.”

Kollarımdan sıyrılan gömleği kenara attığımda belini yakalım. Kucağıma doğru çekmemle bacaklarını belime sardı. Dudaklarım çapkın bir gülüşle kıvrılırken onun arzulu bakışlarını görmek ruhumu okşuyordu. Bu kadar güzel bir kadının bana ait olması, bu da yetmez gibi beni arzulası fazla tatmin ediciydi. Kendimi her zaman çok şanslı hissetmeme ve ona köle bir adama dönüşmeme sebep oluyordu.

Saçlarını boynunun gerisine attığımda gözler önüne serilen tenine dudaklarımı bastırdım. Başını yana yatırarak bana alan açarken boynuna küçük küçük öpücükler bıraktım. Her öpücüğümde dudaklarından çıkan küçük mırıltılarla en son çenesinden öptüm. Kapalı gözlerini araladığında mest olmuş bakışlarıyla karşılaşırken içimin çekildiğini hissettim. Elini yanağıma koyduğunda gözlerim kapanırken dudaklarını dudaklarımda

hissetmemle dünya birkaç saniyeliğine durdu. Aralanan dudaklarımla yumuşak dudaklarının işkence eden bir yavaşlıkta verdiği öpücüğü sabırla bekledim. Nefeslerim istemsiz sıklaştıkça kanım ısınmaya başlamıştı. Geri çekilmesiyle gözlerimi araladığımda şimdi ben de onun gibi arzuyla bakıyordum. İnip kalkan göğsüm onun göğsüne çarparken yutkunmadan edemedim. Nefesimi kesiyordu bu kadın. Yaptığı işkencenin her bir adımının farkında olup bana güldüğünde onaylamayarak başımı iki yana salladım.

“Şu küçük oyunların beni öldürüyor Bahar.”

Kurnaz parıltılarla yanan bakışları dudaklarımdan gözlerime tırmanırken arsızca dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Ağlayacaksan oynamayalım, binbaşı.”

Küçük bir kahkaha dudaklarım arasından firar ederken yatağa doğru yürümeye başladım. “Birazdan kollarımda yalvarırken de bu sözlerini hatırlat, yüzbaşı.”

Sabah bayram dolayısıyla erkenden gözlerimizi aralar aralamaz ilk işimiz çocuklarımızın odasına gitmek oldu. Aylız yine bana kalırken tuvalete girip elini yüzünü yıkayan kızım koşarak tekrar odaya girdi.

“Baba ben hazırım!”

Gülerek önünde çöktüğümde elimi uzattım. “Gel bakalım elbiseni giydireyim.” Tam önümde durduğunda altına beyaz külotlu çorabını, üzerine de kırmızı elbisesini giydirdim. Yüzümdeki gururlu bir tebessümle kendi etrafında dönerek eteğini çeviren kızıma bakarken iç çektim. “Çok güzel oldun, prenses.”

Yüzündeki gülümsemeyle aynaya baktığında saçını tuttu. Dudakları bir anda büzülürken dolaba doğru koştu. İçinden çıkardığı tokayla tarağı alarak yanıma geldi. “Saçlarımı örer misin babacığım?”

Karşımda bir anda Bahar canlanırken sıkışan göğsümle başımı eğerek elindekileri aldım. Kızı da anası gibi bir gün güzelliğiyle kalbime indirecekti. Onu bu dünyadaki kötülüklerden nasıl koruyacağımı bilmiyordum “Örerim kızım. Sen ne zaman istersen ben örerim saçlarını.”

Yatağa oturmamla arkasını dönerek önümde durdu. Sapsarı, ipek kadar yumuşak uzun saçlarını dikkatle tararken içimdeki üçüncü çocuk fikrine engel olamıyordum. Her ne kadar cesaret edip Bahar'a söyleyemesem de ilk fırsatta dillendirmeyi planlıyordum. Fikri ne olurdu bilmiyorum ama şansımı denemekten vazgeçmeyecektim. Yine de karım ne isterse baş tacımdı.

Ayliz'in saçlarını ördüğümde tokasını da takıp kendime doğru çevirdim. "İşte oldu."

Tatlı gülümsemesiyle yüzünü avuçları arasına alırken bana şirinlik yapıyordu. "Çok güzel oldum babacığım."

İç çekerek ufak burnunu sıktım. Ayliz'in ismini ben koymuştum. "Zaten güneşim var, bir tane de Ay gibi parlayan kızım olsun," demiştim Bahar'a. Bana hiç karşı çıkmamıştı. O da sevmişti kızımızın adını. Şimdi ise annesinin kopyasına her baktığımda iç çekiyordum. Çok güzeldi. Büyüdüğünde annesinden daha güzel olacak gibi duruyordu ve şimdiden onun peşine düşecek erkekleri dert eder olmuştum. İlk defa kayınbabamı anlar olmuştum.

"Allah da babana sabır versin kızım."

"Âmin," dedi küçücük avuçlarını yukarı açarak. Babaannesiyile namazdan sonra dua ettikleri için alışmıştı. Bu hâline ister istemez gülerken kapı açıldı. Mehmet Alp koşarak odaya girerken kollarıma atıldı.

Onu sararak başından öptüm. "Oğlum."

İçten çıkan sesimle geri çekilerek elimi öpüp alına koyduğunda gülümsedi. "Bayramın mübarek olsun baba."

Beklentiyle dolu gözlerini fark ettiğimde hemen arkasında duran annesine baktım. İç çekerek omuzlarını kaldırıp indirdiğinde elimi cebime attım. "Sağ ol oğlum, senin de." Cebimden çıkardığım cüzdanımdan iki yüzlüğü ona uzattığımda hemen kaptı. Muhtemelen annesinden kaptığı parayı da çıkarıp paraları birleştirirken gülümseyerek yerinde zıpladı. "Anneannemle dedemden de alacağım."

Ayliz, abisinden gördüğü şeyle usulca yanıma gelirken elime uzandı. Dudaklarını elime bastırduğunda alına götürme gereği duymadı. "Bayramın olsun baba."

Onun tam olarak söyleyememesiyle gülerken cüzdanımdan çıkardığım aynı miktar parayı da ona uzattım. “Senin de bayramın mübarek olsun kızım.”

Alp hemen kardeşinin elini tuttu. “Hadi Ayliz, dedemlerin de elini öpelim. Bir sürü paramız olsun.”

İkisi de koşarak giderken Bahar arkalarından bağırdı. “Koşmadan giden Alp! Merdivenlerde Ayliz’e dikkat et!”

Ayağa kalktığımda Alp’in, “Tamam!” diyen sesi geliyordu.

Bahar gülerek önünde durduğumda dikkatle ceketimi düzeltti. “Hayırlı bayramlar kocacığım.”

Belinden kavrayıp şakağına dudaklarımı bastırdım. “Hayırlı bayramlar güzelim.”

Tek kaşı havaya kalkarken bakışları imalıydı. “Bana bayram harçlığı yok mu?”

Üzerine oturan bordo elbisesiyle göz ziyafeti sunan karıma beğeniyle bakıp onun gibi tek kaşımı kaldırdım. “Öpersen sana da var.”

Dudaklarıma eşsiz bir öpücük bırakıp gözlerimin içine baktı. “Bu yeterli mi?”

Sesli bir soluk bırakırken biraz önce cebime koyduğum cüzdanı çıkarıp ona uzattım. “Cüzdan senin.”

Küçük bir kahkaha atarak elimi kavradı. “Koy onu cebine. Senin zaten her şeyin benim.”

Cüzdanımı yeniden cebime attığımda alnından öptüm. “Doğru diyorsun, benim her şeyim sensin.”

SON

*Bir umudum daha vardı.
İçimde filizlenen,
karnıma yuva yapan minicik bir umut.
O; bize yol gösterecek,
eksik kalan duygularımızı tamamlayacaktı.*

